C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Hendee_J_C&Barb-Vzneseni_mrtvi_5-Rebel.pdb

PDB Name: Hendee_J_C&Barb-VM5-Rebel
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 6.11.2008
Modification Date: 6.11.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Magiera položila ruku na jílec meče. Než mohla udělat něco pošetilého, Wynn se rychle postavila mezi Oshu a Leesila. Obrátila se vztekle k Leesilovi, ale než stačila cokoli říct, nakopla ho Én'nish do zadku. Leesil spadl na zem a Én'nish tasila dlouhé dýky. Wynn rychle ustoupila Leesilovi z cesty a vrazila přitom do Oshy, který ji chytil pod pažemi. Trhla sebou, když před sebou uviděla jeho dýku.
Leesil se pokusil překulit, ale truhlice, kterou nesl na zádech, mu v tom zabránila. Én'nish se vrhla vpřed, a zastihla nepřipraveného dokonce i Urhkara. Leesil se obrátil na kolenou a tasil vlastní dýku.
"Bârtva'na!" vyštěkl Sgäile na Én'nish a popadl Magieru za brašnu na zádech. "Nech toho! Nezná náš jazyk."

BARB & J. C. HENDEE
REBEL

FANTOM Print
2008

Copyright © 2007 Barb and J. C. Hendee
Translation © Kateřina Niklová
Cover © Jan Patrik Krásný
ISBN 80-7398-010-8

Na památku Dana Hookera, který
od začátku stál při nás.

The Elven Territories - Elfská teritoria; Homeland (of Those) of the Blood - Domovina (lidu) krve; Box Bay - Rámová zátoka; The Blade Range - Pohoří břitu; The Broken Range - Zlámané hory; The Cascade Falls - Kaskády; The Crown Range - Pohoří koruny; The Spine - Páteř; The Warlands - Bojiště

PROLOG

E
illeanino srdce ztěžklo, když zamířila pryč od města Venj?tz a vstoupila do nočního lesa. Na sobě měla tmavé kalhoty a plášť s kápí v barvě noční šedi a lesní zeleni a přes tvář si uvázala šátek, takže by ji ostražitému pozorovateli prozradil jen pohyb.
City ji nikdy nezajímaly, přesto se nedokázala zbavit přetrvávající melancholie.
Brot'ân'duivé kráčel tiše vedle ní.
Na elfa byl vysoký, byl téměř o hlavu vyšší než ona, a stavbou těla se podobal spíše člověku. Oba rysy byly typické pro jeho klan. Vlasy si svázal pod kápi, ale několik stříbřitých pramenů mu viselo přes tmavé čelo. Jeho velké, jantarové oči lemovaly drobné vrásky.
Nepožádala ho, aby ji na podivné cestě doprovodil, přesto šel s ní.
Z domoviny, kterou lidé nazývali Elfskými teritorii, vyrazili už skoro před měsícem. Překročili Zlámané hory a jejich západní podhůří a dorazili k jezeru za Darmouthovou pevností. A proč? Aby přinesli Léshilovi, vnukovi, kterého sledovala jen z dálky, štěně majay-h?.
Byla to hloupost, ale přesto nedokázala nutkání odolat.
Eillean předala štěně dceři Cuirin'n?n'ě a nyní odhrnovala rukou v rukavici cestou zpátky jedlové větve. Stýskalo se jí po zeleném lese jejího lidu. Nastal čas vrátit se domů.
Brot'ân'duivé si stejně jako ona přehodil přes hlavu kápi a spodní část tváře si zakryl šátkem. Ne že by na tom záleželo. Také ukrýval emoce za maskou netečnosti. Možná za to mohly věk a roky, které prožili v kastě.
Nebyl o mnoho mladší než ona a Eillean už byla na světě déle než jedno lidské století. Na elfku nebyla zas tak stará, i když už překročila střední věk, zasvětila však život službě lidu a v tomto ohledu se dožila úctyhodného věku. Anmaglâhkové žili jen zřídkakdy tak dlouho.
"Proč to děláš, když tě to tolik trápí?" zeptal se konečně Brot'ân'duivé. "Proč jsi přinesla štěně Léshilovi? Našemu lidu se nebude líbit, že jsi odnesla majay-h? ze země."
Vždy přistupoval ke všemu zpříma, což bylo vlastně velice rafinované. Ať už Eillean skrývala svoji náladu jakkoli dobře, často ji vycítil. Byl to jeden z důvodů, proč se mu krátce po Léshilově narození svěřila.
"Zastavila jsem se v rodné osadě," odvětila tiše. "Už jsem skoro nikoho nepoznala. Fena majay-h? tam vrhla mladé a jedno štěně si s ostatními nehrálo. Vzala jsem ho do ruky a…"
"Teď pochybuješ?"
"Léshil musí být silný… musí se soustředit jen na výcvik a nic ho nesmí rozptýlit. Proto se Cuirin'n?n'a

rozhodla zplodit dítě s někým, kdo nepatří k našemu národu. Nechci, aby ho cokoli oslabilo."
"Společník není slabinou."
Eillean se mírně zamračila. "Mluvíš jako jeho matka. Obávám se, že Cuirin'n?n'a chlapce příliš miluje."
"Stejně jako ty ji," odvětil.
Zastavila se. "Začínáš mě dráždit."
Jeho klidné oči na ni hleděly přes okraj šátku. "Jedním citem můžeš potlačit jiný. Schováváš se ještě před něčím dalším."
"Pracujeme ve stínech," řekla. "Cuirin'n?n'a se nemůže vyhnout nebezpečí, kterému čelí. Porodila Léshila a teď ho cvičí, aby zabil Nepřítele, kterého ještě neznáme. Máme jen obavy Nejstaršího otce a jeho šílenou posedlost ochromením lidí. Už mě unavuje čekat na něco, co nedokážeme předpovědět."
Odmlčela se a odfrkla si. "A tak jsem dceři přinesla štěně majay-h? pro jejího syna… a už se mě neptej proč! Možná to objasní budoucnost, kterou nikdo z nás nedokáže…"
"Možná," řekl.
Eillean se odmlčela, protože v Brot'ân'duivových očích se objevila jiskřička tepla. Jak to, že vždy věděl, co říct… co nejméně slovy a tím nejprotivnějším způsobem?
V životě Anmaglâhka nebylo pro city místo. Zatemňovaly rozum ve chvíli, kdy bylo potřeba reagovat rychle a bez přemýšlení. To byl rozdíl mezi životem a smrtí v tichu a ve stínech. Ale Brot'ân'duivé vždy našel způsob, jak ji vyprovokovat.
Eillean zastoupila Brot'ân'duivovi cestu a přinutila ho zastavit.
"Přísahej mi, že bez ohledu na to, co se stane a co budeš muset udělat, ochráníš Cuirin'n?n'u a její vize se stane tvojí. Přísahej, že vše, co udělala, nepřijde vniveč."
Brot'ân'duivé jí položil ruku na rameno. Pohladil ji po paži a uchopil za ruku.
"Přísahám," zašeptal.
Eillean ztratila svého druha, Cuirin'n?n'ina otce, už před dlouhými lety. Jeho smrt ji zdrtila a málem zabila. Teď už byla na takové věci příliš stará, a přesto…
Položila Brot'ân'duivovi volnou ruku na hruď a sevřela látku jeho tuniky. Dokud ji držel, nepustila ho.
Která živá bytost, dokonce i Anmaglâhk, mohla tvrdit, že nikdy nepodlehla pošetilosti srdce?

KAPITOLA 1

C
hap bojoval ve sněhové bouři o každý nádech a s každým krokem se bořil téměř po hruď do sněhových závějí, které zatarasily horskou stezku. Zamžoural do vichru a zahýbal prokřehlými tlapami, aby v nich rozproudil krev.
Srst a přikrývku, kterou mu kolem těla uvázala Magiera, měl ztuhlou sněhem a mrazem a kdykoli se na delší dobu zahleděl do bílého nebe, rozostřil se mu zrak. Po pravé straně se nacházela hluboká roklina, jejíž dno se ani nedalo zahlédnout, a po levé se ostře zvedal prudký útes, jehož vrcholek se ztrácel ve sněhové bouři.
Už tři dny se mu do čenichu zařezávaly sněhové vločky a krystaly. Byla to již třetí bouře od chvíle, kdy víc než před měsícem vstoupili do zimou zahalených Zlámaných hor. Kus cesty se řídili mapou, kterou Wynn získala v Soladranu, ale jakmile opustili horská úbočí Bojišť, byla jim téměř k ničemu.
Chap prošel těmito horami v minulosti jen jednou. Bylo to také v zimě, ale tehdy byl ještě štěně. Nesla ho Leesilova babička Eillean, kterou doprovázel zrádný Brot'ân'duivé. Ale to vše se stalo už před lety a Chap se nyní snažil nemyslet na to, že by mohl selhat.
Že by nedokázal najít cestu Elfskými teritorii.
Chap přitiskl uši k hlavě. Pokaždé, když je nastražil, nasbíraly se mu ve sleších vločky, z nichž ho příšerně rozbolela hlava. Ale ani bolest nedokázala potlačit paniku. Když se zadíval zpět úzkou stezkou, jeho strach naopak rostl.
Asi tucet kroků za ním se plahočila malá postava, kterou napůl zakrýval fičící sníh. Byla to Wynn. Vedle ní se vlekl nákladem obtěžkaný kůň. Nebyl si jist, jestli je to Valibuk, nebo Skřítek. A ještě za nimi šly další dvě postavy s druhým koněm.

Chap se rozhodl na společníky počkat a přemýšlel přitom nad třemi otázkami, které mu dělaly starosti. Proč rozpoutal Aoishenis-Ahâre, Nejstarší otec, mezi lidmi válku? Proč stvořili odpadlíci mezi Anmaglâhky, mezi něž patřily i Leesilova matka a babička, Leesila, aby zabil Nepřítele, o němž nic nevěděli? Proč se fayové, jeho vlastní lid, Chapa zřekli?
Od chvíle, kdy s Magierou a Leesilem opustili Miisku, uplynula už dlouhá doba. Každý den a každá míle vyvolávaly další a další otázky, na které neznal odpověď. Na počátku chtěl jen najít Magieru a zabránit tomu, aby padla do rukou tajemného Nepřítele. A Leesil byl nástrojem, jak toho dosáhnout. Byl to - nebo to alespoň měl být jednoduchý úkol. Možná ho fyzické bytí pobláznilo, možná znaivněl, když už nesdílel společné vědomí svého lidu.
Wynnina postava byla s každým krokem výraznější. Rukou v rukavici se opírala o Valibuka. Kápi pláště si stáhla kolem obličeje a vlněnou přikrývku, kterou si přes plášť přehodila, měla ztuhlou zmrzlým sněhem. Jeden roh plachtoviny, kterou zakryli náklad na Valibukově hřbetě, se uvolnil a vlál a práskal ve větru.
Malá učenka zakopla a spadla.
Klesla na kolena do sněhu, ale levou rukou se dál držela Valibuka, jako by k němu přimrzla. Ukázalo se, že si kolem ruky uvázala provaz, který vedl pod plachtovinu na Valibukově šíji. Jen díky tomu nepadla tváří do závěje. Visela za ruku a Valibuk ji táhl kus sněhem, než se pod tíhou nového břemene zastavil.
Chap se rozběhl zpátky a strčil čenich do malého otvoru ve Wynnině kápi. Zběsile jí olizoval tvář, ale dívka se ani nepohnula, jako by ho vůbec neviděla.
Její velké hnědé oči lemovaly tmavé kruhy a olivově snědá kůže zešedla. Docházelo jim jídlo, takže už čtvrt měsíce žili jen z polovičních přídělů. Wynn chabě pohybovala popraskanými rty, ale její slova byla příliš tichá a ztrácela se ve vytí vichru.
Chap jí přitiskl hlavu na hruď a postrčil ji vzhůru. Wynn se obrátila, ale nepodařilo se jí vyškrábat na nohy, takže zůstala viset na Valibukovi. Chap se jí opřel do boku, připravený přinutit ji vstát.
"Vstávej," zavrčel hlas. "Na… koně."
Magiera stála u Valibukova zadku a v ruce držela Skřítkovu uzdu. Tiskla si plášť blíž k tělu a těkala očima z Chapa na mladou učenku. Její vzezření bylo, stejně jako Wynnino, pro Chapa dalším varováním před tím, co se stane, když selže.
Černé lokny, které Magieře visely z kapuce, měla slepené sněhem. Vlály jí kolem bílé tváře, ale ani její kouřící dech nedokázal led rozpustit. Duhovky měla úplně černé.
Dhampir se nijak jinak neprojevil. Neměla zostřené zuby ani protažené špičáky a obličej se jí nestáhl primitivním vztekem. Jen podle očí se dalo poznat, že nechala svoji temnou stránku vyplout zčásti na povrch.
Chap sledoval, jak se pokaždé za úsvitu mění, aby byla dost silná a mohla dohlédnout na Leesila a Wynn. Za soumraku se pak proměnila zpátky, ale její únava se s každým dnem zvětšovala a stejně tak se jí každé ráno obtížněji vstávalo. Obličej měla spálený větrem. Nebylo příjemné vidět na bledých tvářích rudé skvrny.
Magiera pustila Skřítkovu uzdu, přiblížila se k Wynn a popadla ji za plášť. Wynn se divoce ohnala a srazila Magieřiny ruce stranou.
"Ne… příliš!" zakřičela, ihned se však schoulila a její hlas zeslábl. "Jsem příliš… Valibuk už… toho nese příliš."
Magiera sevřela Wynn do náruče, aby menší ženu ochránila před sněhovou bouří. Na Valibukově opačné straně se vzhůru po příkré stezce plahočila třetí postava.
Leesil uhnul od srázu a opřel se rukou o Valibukův druhý bok. Boty, které mu sahaly do půli lýtek, měl obalené sněhem. Při každém jeho kroku bílá přikrývka na svahu pukala a kusy mu klouzaly kolem nohou. Vítr vrhal Leesilovi téměř bílé prameny vlasů do tváře, takže se mu lepily na rozpraskané rty. Rozhlédl se po útesech nad roklinou a jeho jantarové oči se vztekle zahleděly na Chapa.
I v nejhorších časech dodávalo Leesilovi sílu odhodlání. Ale v okamžiku, kdy v Darmouthově kryptě objevil vystavené lebky otce a babičky, odhodlání se proměnilo v něco jiného.
V Magieřiných vzpomínkách Chap zahlédl, jak vojevůdce zemřel. A v Leesilových ucítil, jak čepel pronikla tyranovi hrdlem a zabodla se mu do páteře. V té chvíli se Leesilovo odhodlání proměnilo ve

slepou posedlost, která se neřídila opatrností ani zdravým rozumem. Důrazně odmítl všechny Magieřiny návrhy, aby se vrátili a počkali, až zima poleví. Leesil byl stejně vyčerpaný a slabý jako jeho společníci, ale jeho neústupnost je všechny nutila pokračovat.
Někde v nákladu na Skřítkově hřbetu byly v truhličce ukryty lebky a zůstanou v ní, dokud je Leesil nepředá matce. Cuirin'n?n'u, Nein'u, uvěznil vlastní lid. Žila a čekala.
Pokud oni budou žít tak dlouho, aby ji našli.
"Dost!" zakřičel Leesil na Chapa, ale díky bouři zněl jeho hlas vzdáleně. "Najdi úkryt… musíme pryč z větru."
Chap se otočil zpět ke stezce a k bouři. Na okamžik zapomněl a nastražil uši. Naplnil je sníh a v hlavě mu začalo bušit.
Kde měl v pustých a holých výšinách najít úkryt?
Úzká stezka se táhla strmým útesem, stoupala a padala přes skalnaté výčnělky, které trčely ze sněhových závějí, ale celý den nezahlédl žádnou jeskyni ani výklenek. Místo, kde strávili noc, leželo půl dne cesty za nimi. Byli příliš unavení, než aby se k němu vrátili, než padne noc.
Chap se vlekl vpřed a nutil chladem ztuhlé svaly k pohybu. Obešel další výběžek a zastavil se. Pokusil se na tomto nehostinném místě vycítit ducha… něčeho, čehokoli. Natáhl se po živlech, po zemi a ledovém vzduchu, po zmrzlé vodě, po vlastním duchu, oheň však žádný nenašel. Zavolal svůj lid.
Slyšte mě… pojďte ke mně, protože my… já… vás potřebuji.
Z kamení, sněhu a zmrzlé země mu do tlap pronikal chlad.
Žádná odpověď. Jejich mlčení jen posílilo jeho zoufalství, proto vykřikl další prosbu.
Kolikrát budu muset prosit?
Zkoušel to častokrát. Wynn sebou dokonce jednou trhla a namáhavě polkla a Chap poznal, že vycítila, co dělá. Stále zřetelněji cítila jeho snahu komunikovat s vlastním lidem, jak tomu říkala.
Chap s fayi nemluvil od chvíle, kdy překročili hranice Soladranu. Tehdy se od nich ve vzteku odvrátil a pospíšil na pomoc prchajícím venkovanům. V minulosti ho tolikrát kárali a obtěžovali, ale jakmile vstoupili do hor, na jeho volání už neodpověděli. Zadíval se zpět na postavy, které se krčily u velkých obrysů koní.
Přivedl jsem je sem… a oni tu zemřou!
Kolem neviditelného vrcholu nad nimi žalostně hvízdal vítr. Náhle něco podivně a pronikavě ostře zapraskalo. Žádné další varování Chap nedostal. Když zvuk zaslechl, zvedl čenich.
Ozvalo se hromové dunění a jeden z koní zběsile zaržál.
Zdálo se, jako by se bílý povrch útesu pohnul. Chap napnul všechny svaly v těle.
Rozběhl se zpátky a bojoval se sněhem, aby se dostal co nejrychleji k ostatním. Jeho panika s každým skokem sílila. Dostal se k nim ve chvíli, kdy se burácení stalo ohlušujícím.
Leesil zmizel pod řekou sněhu.
Lavina zasáhla Valibuka a převalila se přes něj, Skřítek zaryčela a ucouvla. Valibuk se otočil k okraji rokliny a zasáhl Magieru do zad. Chap ztratil z dohledu ji i Wynn, protože se přes ně přelil sníh.
Vítr a hromové burácení přehlušily Chapovo vytí. Zastavil se u okraje řítící se laviny. Dvakrát se pokusil do ní skočit a dvakrát rychle ucouvl, než ho mohla strhnout přes okraj.
V lavině se objevily Valibukova hlava a nohy a kolem stříkal sníh. Bylo nemožné, aby zvíře sněhový zával ustálo, a Chap nikoho dalšího neviděl. Valibuk se zmítal na okraji spádu, hlavu i přední nohy bořil hluboko do závějí, ale nedokázal se zvednout.
Proud sněhu se zpomalil a Chap se vrhl vpřed, ještě než se úplně zastavil.
Brodil se ke koni a pátral čenichem ve sněhu po někom, kdo nepřepadl přes okraj. Na něco přece jen narazil.
Ucítil naolejovanou kůži a vlnu. Do levého pysku se mu zaryl kovový nýt. Zakousl se do kůže zrovna ve chvíli, kdy se z rokliny pod nimi ozval hlas.
"Magiero!"
Byla to Wynn. Její hlas doléhal odněkud zdola. Jakoby zázrakem přežila. Ale Chap neměl čas přemýšlet, jak to dokázala, místo toho vší silou zatáhl za koženou zbroj, kterou svíral v zubech.
Ze sněhu se vynořila ruka v rukavici a popadla ho kolem krku.

Chap škrábal drápy po skále pod závějí, couval a táhl Magieru pryč od útesu, kterého se držela jen jednou rukou a nohou. Nepustil ji, dokud se nevyškrábala na nohy.
"Leesile!" zavolala Wynn vystrašeně.
Na opačné straně stezky se z hlubokého sněhu vynořil Leesil. V rukách držel dýky. Nějak se mu podařilo se před lavinou přikrčit a zachytit noži.
Chap se prosmýkl kolem Magiery a zadíval se do rokliny.
Valibuk visel zadkem nad srázem a Wynn se držela nákladu na jeho hřbetě. Byla celá bílá. Provaz, který si uvázala kolem zápěstí, praskl a ona se zachytila popruhů nákladu. Kymácela se nad Valibukovým zadkem, protože kůň divoce kopal do útesu, aby se vyškrábal nahoru. Wynniny oči se při pohledu na Chapa rozšířily.
"Pomoz mi!" vykřikla a pokusila se vytáhnout nahoru.
Valibuk sklouzl blíž k okraji a vyděšeně zařehtal. Rameny a předními nohama se zabořil hlouběji do závěje. Sníh se pohnul, padal přes okraj a na Wynninu hlavu a ramena. Jedna ruka jí sklouzla a uvolněná plachtovina ji pleskla do obličeje.
Chap se naklonil dolů a zacvakal čelistmi, ale učenka byla mimo dosah.
"Leesile, chyť Wynn!" zakřičela Magiera. Sama se vrhla k Valibukovi a popadla ho za ohlávku.
Ale Leesil se rozběhl na opačnou stranu, ke Skřítkovi a k okraji laviny.
"Drž se!" zakřičel. "Budu hned zpátky."
Skřítek ržála a snažila se vyskočit ze sněhu, který ji zasypal. Leesil ji chytil za uzdu, stáhl jí hlavu dolů a sáhl pod plachtovinu na jejím hřbetu. Něco zpod ní vytrhl a rozběhl se zpátky k Magieře.
"Už jdu!" křičel.
V ruce nesl Magieřin meč. Když k ní dorazil, zabodl ho oběma rukama hluboko do sněhu. Magiera se chytila jílce zrovna ve chvíli, kdy jí vichr serval z ramen přikrývku.
Chap bezmocně sledoval, jak Wynn vykašlává sníh a marně se snaží volnou rukou něčeho zachytit.
Zuřivě začal hrabat kolem Valibukova břicha, aby mu vyklidil oporu pro nohy. Kůň opět uklouzl a Chap uskočil, než ho mohlo zasáhnout kopyto.
Wynn vykřikla a koňovo břicho se zarylo do okraje skály a zmrzlé stezky.
Leesil popadl Magieru za pás a zabral a Magiera se přitáhla blíž k zabodnutému meči. Přehodila přes něj nohu, posadila se a zapadla až po pás do sněhu. Opřela se hrudí o meč, aby nemohla sklouznout blíž k útesu, a chytila Valibukovu ohlávku také druhou rukou. Jílec meče se jí zaryl do kožené zbroje a Valibuk se zahákl předními nohama za okraj stezky.
Kůň rychle odfrkával a funěl horkou páru na Magieru. Jeho divoké oči nemrkaly stejně jako Magieřiny, ale v těch jejích se rychle rozšířily černé duhovky. Pevně držela ohlávku a zoufale se snažila zabránit jeho pádu.
"Chyť Wynn," procedila skrz zatnuté zuby.
Slzy, které vždy doprovázely její proměnu, jí sotva skanuly na tváře a už je odnesl vítr. Otevřela ústa, vztekle ohrnula rty a odhalila ostré zuby a prodloužené špičáky.
Magiera se zcela poddala dhampirovi a zatáhla za Valibukovo udidlo. Koňův pád se zastavil.
Leesil pustil Magieru a chystal se vstát. Meč, o který se opírala, se začal vyvracet. Rychle se zase posadil, zapřel se nohama, chytil ji kolem ramen a přitáhl si ji k hrudi.
"Šplhej!" zakřičel Leesil. "Wynn, musíš nahoru vyšplhat!"
Chap škrábal po okraji útesu, až si vyklidil místo, pak zaštěkal na Wynn. Mladá učenka ve vyděšeném zmatku vzhlédla.
"Šplhej!" zakřičel Leesil znovu.
Chap štěkl na souhlas.
Wynn popadla nejbližší popruh. Vytáhla se nahoru a zapřela se nohou o Valibukův zadek. Kůň znovu kopl do stěny útesu a popruh ve Wynnině ruce praskl.
Točila se ve vzduchu jako káča, pak sklouzla Valibukovi k boku. Hlavou a zády se uhodila do útesu pod Chapem. Ruka jí ochabla a její stisk začal povolovat.
Chap se vrhl vpřed.
Jednu pracku zaryl Valibukovi do boku a chňapl Wynn po zápěstí. V tlamě ucítil krev, jak jeho zuby

pronikly rukavicí. Wynn vykřikla bolestí a Valibuk zaržál.
Chapovy drápy začaly sklouzávat po koňově boku.
Najednou na něj dopadlo něco těžkého a přitisklo ho ke skále.
Chap slyšel, jak mu Leesil namáhavě funí do ucha, a cítil, jak mu Wyninna ruka a roztržená rukavice začínají vyklouzávat ze zubů. Leesil se zavrtěl a zatáhl za Chapa. Pes škrábal hrudí o skálu, až ucítil, jak předními tlapami hrabe do sněhu.
Leesil se natáhl přes okraj útesu, popadl Wynn za rameno kabátu a vytáhl ji nahoru. I když už ležela skrčená ve sněhu a plakala bolestí, Chap byl příliš vyděšený, než aby ji pustil.
"Pusť!" vykřikl Leesil.
Chap rozevřel čelisti a Wynn se odkulila stranou a sevřela si zápěstí.
"Pusť," zopakoval Leesil.
Ale nedíval se na Chapa. Pes rychle vzhlédl.
Magiera držela v ruce už jen Valibukovu uzdu. Jak se kůň zmítal, vyklouzla jí ohlávka z rukou.
Vyděšeně zavrčela, pak vztekle procedila skrz zaťaté zuby: "Ne… už nic… neztratím!"
Jeden konec uzdy praskl.
Valibuk s trhnutím sklouzl dál přes okraj. Meč se naklonil ostře vpřed a Magiera se o něj tvrdě zastavila.
Valibuk se divoce zmítal, obrátil se do strany a meč se úplně sklopil.
Magiera se zapřela nohama do sněhu a odmítala uzdu pustit. Klouzala k okraji propasti.
"Zatraceně, pusť ho!" zakřičel Leesil a zmítal se ve sněhu, aby se postavil na nohy.
Chap se vrhl na Magieru. Zakousl se do napnuté uzdy. Přetrhla se. Než stačil rozevřít čelisti, strhla mu uzda hlavu na stranu a k roklině.
Chap viděl bílou… Valibukova vyděšená bělma, když spadl přes okraj… bílý sníh na koňově čenichu, když padal… bílou sněhovou bouři, která zuřila v roklině pod ním.
Silná ruka ho popadla za zadní běh a strhla zpátky. Pevně ho objaly paže.
Z rokliny k nim nedolehl žádný zvuk, alespoň žádný, který by slyšeli přes jekot větru.
Magiera držela Chapa v náručí a on slyšel, jak se jí v hrudi ozvalo hluboké zavrčení, které skončilo zakňučením. Odpověděl stejně, obrátil se v jejích pažích a zabořil jí čenich do krku.
Někde vysoko nad nimi hvízdal mezi skalami vítr. Tři ostrá, rychlá zahvízdnutí. A znovu.
Chap nastražil uši a nechal je nastražené, i když se mu do hlavy zaryla ostrá bolest.
Chtěl dát Magieře čas, aby mohla truchlit. Ozvalo se zakřupání kroků, a když se otočil, uviděl Leesila, jak napůl nese, napůl táhne Wynn. Leesil položil učenku vedle Magiery.
Chap se vymanil z Magieřina sevření. Lavina odkryla kus svahu nad stezkou a on po něm vyšplhal, zastavil se a zaposlouchal.
Zvuk na vrcholku… Nemohl to být vítr.
Stál tam tak dlouho, až ho napadlo, jestli vůbec něco slyšel, ale pak…
Tři krátká, pronikavá zahvízdnutí, stejně dlouhá a pravidelná.
Sněhová bouře nemohla takový zvuk způsobit, ne dvakrát za sebou. Odpověděl snad konečně jeho lid?
Chap se kutálel a skákal dolů po svahu a vyl. Leesil vzhlédl a Chap se obrátil, udělal dva kroky vzhůru po svahu a hlasitě zaštěkal. Potřeboval, aby ho následovali.
Leesil na něj jen hleděl. Ale když se opět ozvalo zapískání, zadíval se do výšek nad Chapem. Vyrazil ke Skřítkovi a začal z ní odřezávat zavazadla.
"Seber Wynn a jdi za Chapem!" zakřičel na Magieru.
Magiera se napřed nepohnula. Duhovky měla stále rozšířené a zuby ostré. Převrátila se na všechny čtyři a zahleděla se nahoru jako vlk pátrající po členovi smečky. Když její černé oči našly Chapa, obrátila hlavu k učence, která ležela stočená do klubíčka v dolíku ve sněhu.
Magiera si přehodila Wynn přes rameno a postavila se. Opřela se volnou rukou o částečně odhalenou skálu a udělala krok vzhůru.
Leesil plácl Skřítka do zadku a poslal ji zpět směrem, odkud přišli. Kůň s nimi jít nemohl. Vydal se za Magierou s tolika zavazadly, kolik jich unesl.
Chap šplhal vzhůru.
Magiera už byla téměř na konci sil, i když jí energii dodával dhampir. Wynn byla zraněná, nejhorší

zranění jí možná způsobil Chap, když se ji snažil zachránit. Dokonce i Leesil je přestal hnát vpřed. Chap náhle začal pochybovat.
Proč by mu jeho lid po měsíci v pustých horách pomohl tak podivným způsobem?
Začal se obávat toho, co slyšel, a čím výš šplhal, tím byl obezřetnější. S každým dalším skokem jeho pochybnosti sílily.
Ale copak měli na vybranou? Buď najde nějaký úkryt, nebo jeho chráněnci zemřou.
* * *
Leesil ztratil Chapa z dohledu a zastavil se. Denní světlo se rychle vytrácelo a jak se rozhlížel, vítr mu vrhal do tváře sníh. Uklidnil se, když k němu shora dolehlo zavytí a štěknutí, a tak se otočil, aby zkontroloval Magieru.
Pořád šla za ním, jednou rukou se opírala o prudký svah, druhou držela Wynniny nohy, aby jí učenka nesklouzla z ramene. Černé duhovky se jí zmenšily a zůstaly tím jediným, co prozrazovalo její dhampirskou stránku. Vyčerpala poslední zbytky přirozené i nadpřirozené síly.
Leesil se snažil hledět bouří do výšek. Chap jim musí rychle najít nějaký úkryt, protože Magiera se každým okamžikem zhroutí. Přehodil si skříňku s lebkami přes rameno, kde už visely sedlové brašny. Sevřel pevně jediné zavazadlo, které s sebou vzal, a táhl ho vzhůru do kopce. Objevil se nad ním skalní převis a Leesil se zastavil. Zachvátila ho panika.
Trčel jim nad hlavou téměř kolmo k útesu. Z jeho okraje visely dlouhé rampouchy. Leesil neviděl žádnou stezku, ale vítr k němu nesl Chapovo vytí. Rozhlédl se.
Pod převisem uviděl ve sněhu otisky psích tlap. Vedly doprava. Zbytek stezky na otevřené prostranství už zasypal sníh. Leesil se vydal po stopách, a když míjel převis, zadíval se vzhůru.
Chap stál na převisu, hleděl dolů a naléhavě štěkal. Obrátil se zpátky.
Ať už pes našel cokoli, zespodu to nebylo vidět. Leesil ušlapal sníh, aby vytvořil stezku pro Magieru, která ji bude potřebovat, pak hodil skříňku a zavazadla nahoru k Chapovi. Obrátil se k Magieře a zjistil, že se zhroutila pod skalním převisem. Wynn ležela na ní.
"Už nemůžu," pohnula rty a oči se jí začaly zavírat.
"Ale můžeš!" obořil se na ni a zvedl Wynn z Magiery.
Učenka zafňukala, jak se snažila držet si zároveň zápěstí i hlavu, ale přes vítr téměř nebyla slyšet. Schoulila se do klubíčka u Leesilových nohou.
"Ještě kousek," naléhal. "Chap něco našel."
Magiera ležela na zádech, oči měla zavřené, ústa ochable otevřená a dlouze a namáhavě dýchala. Při každém výdechu jí z úst stoupala pára, která jí pod ochranou převisu na okamžik zahalila obličej.
"Spát…" zavrčela na něj. "Nech mě být."
Leesila zmáhala vlastní únava. Přinášela úlevu a studený, hlasitý a bílý svět se náhle zdál tak daleko. Bylo mu teplo a cítil se ospalý, připravený ulehnout vedle ní
Chap nad nimi podrážděně zavyl.
Leesil zprudka otevřel oči a chlad ho opět bolel na tváři. Natáhl se přes Wynn, popadl Magieru za přední část pláště a chytil přitom i její vlněný svetr. Trhl s ní a málem se převrátil na záda, když se k němu obrátila.
"Vstávej!" zakřičel. V ústech cítil krev a poznal, že mu znovu popraskaly rty.
Magiera převrátila oči a zlostně se na něj zahleděla. Duhovky měla hnědé. S námahou se posadila a chytila Wynn pod rameny.
Leesil vylezl zpod převisu. Vyšplhal na římsu k Chapovi, obrátil se a sáhl dolů. Magiera zvedla Wynn a Leesil ji vytáhl nahoru. Chap odběhl dřív, než se Leesil stačil rozhlédnout a zjistit, kterým směrem pes zmizel. Když se ve dřepu a s Wynn mezi koleny obrátil, uviděl ve skále v místě, kde se převis stýkal se svahem, úzkou prasklinu.
Chap z ní vystrčil hlavu a zaštěkal.
Leesil popadl Magieřinu paži a vytáhl ji nahoru.
"Já vezmu Wynn," vydechl. "Ty seber zavazadla, která uneseš."
Klekl si a přinutil Wynn, aby mu vylezla na záda.
Šplhali vzhůru úzkou puklinou a Magiera šla jako první. Šlo se jim lépe, protože chráněná stezka byla

skoro holá. Štěrbina však byla tak úzká, že vítr vyl Leesilovi v uších. A pak se ve skalní stěně objevila tmavá prohlubeň.
Dokud Magiera nezmizela v otvoru, Leesil přes ni skoro nic neviděl. Díra byla rozeklaná a chodba za ní stoupala v podivném úhlu vzhůru. Byla však příliš malá, než aby jí prošel s Wynn na zádech.
Magiera se natáhla z otvoru a Leesil spustil Wynn na zem a postavil ji. Spolu se jim podařilo protáhnout vrávorající učenku prasklinou a Leesil ji následoval. Na okamžik je spolkla temnota.
Trvalo neobvykle dlouho, než se jeho napůl elfský zrak přizpůsobil tmě. Dlouhé dny, které strávil venku, kde svět byl dokonce i v noci oslnivě bílý, možná unavily jeho oči. První věc, kterou uviděl, byla Magiera. Opírala se o skálu, držela Wynn na nohou a hleděla hlouběji do chodby.
Její strmé stěny byly stejně šikmé jako úzký průchod, ale o kus dál se rozšiřovaly a stezka byla zasypaná štěrkem. Čekal je přinejlepším nerovný kus cesty, ale zem za štěrkem vypadala rovná a schůdná. Mrznoucí zimní větry a lehký letní déšť už dávno uvolnily vše, co by se mohlo zřítit.
Leesil uslyšel podivný rytmický zvuk. Napřed ho vylekal, ale pak pochopil, o co jde.
Byl to dech.
Teď, když se konečně ukryli před větrem, slyšel, jak Magiera s Wynn dýchají. Pak zaslechl drápy na štěrku. Světlo ze vchodu do jeskyně se odrazilo od křišťálových očí, které na ně hleděly ze tmy průchodu.
Chap přišel blíž, zafuněl a vyrazil zpět do tmy.
Leesil prohrabal sedlové brašny a zavazadlo, ale nenašel žádnou lucernu. Museli je ztratit spolu s Valibukem. Když vzhlédl, uviděl, že se Wynn snaží sáhnout pravou rukou do levé kapsy.
"Krystal…" řekla. "Nemůžu… se k němu dostat."
Magiera ho vytáhla místo ní. Sundala si rukavice a promnula ho, ale vydal jen slabé světlo.
"Příliš chladno…" vysvětlila Wynn slabě. "Strč si ho na chvíli… do pusy."
Magiera byla příliš unavená, než aby se zamračila. Vsunula si krystal mezi popraskané rty a zavřela ústa. Ve tmě jeskyně se její tvář pomalu rozsvítila. Bledé rysy svítily zevnitř jako děsivá maska, takže se až nepříjemně podobala lebkám Leesilova otce a babičky. Byl to tak příšerný pohled, že vstal a natáhl se po ní.
"Vyplivni ho!" obořil se na ni.
Magiera vyplivla krystal do ruky. Rozzářil se tak jasně, až sebou všichni trhli. S krystalem v ruce se je chystala vést za Chapem.
"Počkej," varoval ji Leesil.
Vytáhl ze zavazadla jednu z Magieřiných košil a vytvořil z ní závěs pro Wynninu paži. Pak si všiml tmavých skvrn na rukavici učenčiny levé ruky. Opatrněji rukavici sundal.
Wynnino zápěstí už nekrvácelo, ale krev jí umazala ruku a předloktí, kde Chapovy zuby pronikly kůží. Leesil doufal, že zranění vypadá hůř, než jaké doopravdy je, ale nemohl si být jistý, dokud ránu nevyčistí. Utrhl lem košile a vytvořil z něj narychlo obvaz.
Wynn sebou ani netrhla až do chvíle, kdy se pokusil uvázat jí rukávy košile kolem krku. Bál se, že si vykloubila rameno, a potřeboval paži znehybnit. Vyjekla a ucukla a Leesil rychle dokončil práci.
"Sleduj Chapa," řekl Magieře. "Musíme pryč od vchodu a někam do zákrytu."
Magiera se na něj zamračila, jako by to všechno byla jeho vina, pak se podívala na Wynn, která se těžce opírala o stěnu a slabě dýchala. Opatrně ji objala kolem pasu a s krystalem ve volné ruce je vedla.
Leesil uslyšel, jak se Chap škrábe po nerovné skále před nimi, a popadl jejich skrovný majetek. Čím hlouběji šli, tím větší ticho tu panovalo, až k nim hukot vichřice doléhal jen z dálky. Leesil si cestou všiml tmavých skvrn vysoko u stropu, které ani světlo krystalu nedokázalo vymazat. Byly to malé otvory, díry a přirozené pukliny, možná dokonce i menší tunely, které se napojovaly na větší průchod. Ale vždy tak vysoko, že do nich nebylo možné nahlédnout.
Napřed to vypadalo, že chodba končí velkou jeskyní, ale pak se ukázalo, že se jedná o sérii podzemních dutin. Jedna vedla do druhé, hlouběji a hlouběji do nitra hory a nad hlavami jim dál zely pukliny a otvory. Vzduch tady byl jakoby teplejší, ale možná se mu to jen zdálo, protože se ocitli v závětří. Chodba se zúžila a rozšířila, zkrátila, pak rozevřela a pořád dokola a dokola, až v jedné z jeskyní světlo krystalu sotva dosáhlo stropu.

"Je tak vysoko," zašeptal Leesil. Náhle se mu zdálo, že něco slyší.
Látka nebo něco podobně měkkého se otíralo o kámen.
Každý jejich pohyb se odrážel od stěn a Leesil si nemohl být jistý, jestli to nebyla jen iluze způsobená únavou. Rychle přistoupil k Magieře, popadl ji za rameno a zavolal na Chapa.
"Zůstaneme… tady. Tam u stěny je hladký kámen."
Magiera se zadívala, kam ukázal, a zavedla tím směrem Wynn. Leesil odložil věci na zem vedle nich, ale Chap zůstal stát obezřetně uprostřed místnosti.
Pes hluboce zavrčel a pomalu otočil hlavu. Bedlivě se rozhlédl.
Něco Chapa zneklidnilo, a to přimělo Leesila zpozornět. Udělal několik kroků k Chapovi a obrátil pohled vzhůru k temnému stropu nad nimi.
"Co se děje?" zeptal se.
Následovalo dlouhé ticho. Chap třikrát štěkl na znamení, že neví.
Leesil ucouvl zpět k Magieře a Wynn a stále se rozhlížel.
Magiera usadila Wynn tak, že se zády opírala o zavazadlo. Sundala učence z ramen přikrývku, vytřepala z ní sníh a zakryla jí nohy. Leesil si klekl vedle Wynnina levého boku.
"Musím se podívat… prohmatat ti rameno a nadloktí," řekl tiše a sundal si rukavice.
Wynn ani nekývla. Možná ho neslyšela.
Magiera se přitiskla k Wynn zprava a napjatě čekala, zatímco Leesil učence rozepínal kabát a krátký háv. Promnul si ruce a dýchl do nich, aby si je zahřál. Když rozhalil Wynn košili a vsunul pod ní ruku, Magiera objala Wynn kolem zad a přitiskla si ji k sobě.
"Zmáčkni silně," zašeptala a sevřela Wynninu zdravou ruku. "Tak silně, jak budeš chtít."
Leesil uchopil volnou rukou Wynninu levou paži a prsty sevřel měkkou kůži malého ramena. Wynn se schoulila a s tichým zafňukáním zabořila tvář Magieře do hrudi.
Leesil hádal, že Wynnino rameno je v pořádku. Když ji uchopil za nadloktí, netrhla sebou, takže nebylo pravděpodobné, že by měla zlámané nebo prasklé kosti. Opět Wynn zahalil a vzal krystal, který Magiera položila na skříňku s lebkami. Položil ho na zem u svých kolen a odmotal obvaz z Wynnina zápěstí. Opláchl jí ránu studenou vodou a zjistil, že otisky zubů nevypadají tak strašně. Znovu ruku zavázal, vrátil krystal na místo a vytřepal svůj i Magieřin plášť.
Leesil se opřel o zavazadlo a Wynn se uvolnila a zavřela oči. S učenkou uprostřed zakryl všechny tři pláště a přikrývkou.
Magiera ho sledovala se zamračením na větrem popálené tváři. Nebo se tvářila zklamaně? Konečně zavřela oči.
"Půjdeme spát," řekla a Leesil se zastyděl.
Ocitli se v zoufalé situaci a Wynn byla opět zraněná.
Leesil nedokázal spočítat, kolikrát proklel Chapa, když je zavedl k zatarasené stezce nebo do slepé uličky. Ale pocit viny vždy přehlušilo to, co je hnalo kupředu.
Někde čekala jeho matka. Opřel se a zadíval se na malou, sněhem pokrytou skříňku.
* * *
Padl soumrak a Chane se choulil v plášti v narychlo postaveném stanu a poslouchal, jak Welstiel pořád dokola něco mumlá.
"Ledová pevnost… ukaž mi… kde…"
Chane naklonil hlavu na stranu.
Tmavé vlasy s bílými prameny na spáncích dávaly Welstielovi elegantní vzhled čtyřicetiletého džentlmena. Ale během měsíců, které uběhly od chvíle, kdy v Magieřiných stopách opustili Belu, kdysi tak upravený Welstiel velmi sešel.
Byl zablácený a plášť se na něm rozpadal a pro Chana bylo nesmírně těžké vidět ve Welstielovi zcestovalého šlechtice, s nímž se poprvé setkal.
Chane zavrčel. Věděl, že sám nevypadá o nic lépe.
"Prstenec…" mumlal Welstiel.
Chane se snažil soustředit na Welstielova zmatená slova. Přitáhl si obnošený plášť těsněji k tělu.
Zima dělala starosti jen smrtelníkům, jemu ne, byl však hladový. Toužil po horké krvi, která by ho

naplnila životem. Hlad mu svíral vnitřnosti a rozptyloval ho.
Více než před měsícem pronásledoval s Welstielem Magieru Bojišti do Venj?tzu. Netušila, že ji Welstiel sleduje, a Chana považovala za mrtvého, protože mu ve vlhkém lese na východ od Droevinky usekla hlavu. Welstiela nikdo neobjevil, ale Chane si nebyl jistý, jestli Magiera nevycítila, že se vrátil.
Welstiel koupil od kupecké karavany, na kterou narazili, statné koně, oves a obnošený plášť pro Chana. Koupil také plátno, několik dýk a lucernu. Z dálky následovali Magieru, Leesila, Chapa a Wynn podhůřím do Zlomených hor v místě, kde přecházely v Pohoří koruny. Dvanáctého soumraku se Chane opět chystal na cestu, ale když Welstiel nasedl na koně, zamířil na jihovýchod. Pryč od míst, kam se vydala Magiera.
"Do Pohoří koruny zamíříme vlastní cestou. Až Magiera skončí s pátráním po Leesilově minulosti, najde nás."
Hovořil klidně, ale Chane věděl, že klidný není. Vycítil z něj odevzdání. Do elfského lesa nemůže vstoupit žádný nemrtvý, to alespoň Welstiel kdysi tvrdil.
Chane slyšel něco, co ho zarazilo, proto pobídl koně k Welstielovu.
Dolů z hory se nesly hlasy, i když nebyly tak zřetelné, aby rozluštil jednotlivá slova. Ale když zostřil zrak, zachytil vysoko nad sebou pohyb. Magiera se se společníky utábořila pod žulovým převisem, který vyčníval z úbočí hory. Když rozdělali oheň, Chane pevně sevřel uzdu.
U prskajících plamenů dřepěla Wynn.
A Welstiel chtěl, aby se prostě odvrátil?
V Chanovi zahořel kromě hladu také vztek, protože si všiml, že Wynn má na sobě stále jeho plášť.
Pokud Chane věděl, Welstiel si toho nevšiml.
Během poslední noci ve Venj?tzu odnesl Chane Wynn z Darmouthovy pevnosti do bezpečí. Welstiel to věděl a Chane to nikdy nepopřel. Wynn zůstala po celou dobu v bezvědomí a nikdy se nedozvěděla, kdo ji zachránil. Ale ostatní - křehká šlechtična s ostřížím zrakem a podivné děvče - jí určitě pověděli, že tam byl.
Že ji přikryl svým pláštěm.
Nedokázal snést pomyšlení, že bude tak daleko, mimo jeho dosah a mezi fanatickými elfy. Ale Chane nevinil Welstiela.
Vinil Magieru.
Wynn bude tu mrchu s bílou kůží následovat třeba na konec světa. Chane se jí to jednou pokusil rozmluvit a zklamal. Nic, co udělal nebo řekl, Wynn nezastavilo. Teď neměl žádný domov, žádnou touhu a žádnou budoucnost, mohl jen následovat Welstiela na cestě za jeho představami, za… prstencem.
Welstiel věřil, že mu nějaký prastarý artefakt dovolí žít, aniž by musel pít krev, i když odmítal prozradit jak. Chane pochopil, že ho udrží naživu, aniž by se musel "ponižovat". Welstiel kdysi věřil, že nedokáže předmět najít bez Magieřiny pomoci, nyní ale změnil názor. Chtěl artefakt najít a Magieru k němu přilákat, až… jestli… pokud Wynn opustí Elfská teritoria.
Welstielova posedlost "prstencem" nedovolovala Chanovi přiblížit se k tomu jedinému, po čem ještě toužil. Ať už Welstielovi pomáhal ve snu kdokoli, opět ho začal krmit drobky informací, které je vedly jako kousky chleba hladovějícího ptáka do klece. Ale přesto nevěděli všechno. Byl to úmysl?
Chane toužil jen po jednom: proniknout do světa učenců, což bylo to jediné, co ho ještě spojovalo s Wynn. A k tomu potřeboval doporučující dopis, který mu Welstiel slíbil. Víc než jednou naznačil, že je s bratrstvem ve spojení. Proto ho Chane následoval jako podlézavý sluha. A najednou se Welstiel od Magiery… od Wynn nelogicky odvrátí.
Nedávalo to žádný smysl, protože pokud chtěl Welstiel Magieřinu stopu později znovu najít, bylo by rozumnější počkat na její návrat - pokud se vrátí - ve Zlámaných horách. Ale něco ve snech ho teď hnalo k Pohoří koruny.
A proto se nyní Chane hladově krčil ve stanu, zabalený do obnošeného pláště, a nikde kolem nežili žádní lidé, jejichž krve by se mohl napít.
Welstiel obrátil hlavu na stranu a odhalil silný krk.
Hlad zkroutil Chanovi vnitřností.
Mohl se jeden nemrtvý nakrmit z druhého? Ukrást zbytek života, který si nastřádal?

Od chvíle, kdy se Chane naposledy napil krve, uplynulo už dvanáct dnů. Jeho studená kůže byla na dotyk jako pergamen. Nedokázal odtrhnout oči od Welstielova hrdla.
"Vstávej," zachraptěl.
Slova mu drhla ve zničeném hrdle. Vsunul ruku do kápě a promnul si jizvu na krku, která mu zůstala po Magieřině meči.
Welstiel otevřel oči. Pomalu se posadil a rozhlédl se. Vždy se budil zmatený.
"Jsme zase… ve stanu," řekl Chane.
Welstielův nepřítomný výraz se vyhladil. "Nalož koně."
Chane se nepohnul. "Musím se nakrmit… dnes v noci!"
Téměř dychtivě čekal na vzteklé odmítnutí. Welstiel se na něj zadíval téměř ustaraně.
"Ano, já vím. Sejdeme dolů z hor a najdeme si něco k jídlu."
Chanův vztek se mu zadrhl v hrdle. Welstiel souhlasil až příliš ochotně. Musel se zatvářit překvapeně, protože Welstielovi ztvrdl hlas.
"Slabý jako moucha mi k ničemu nebudeš."
Welstielovo sobectví Chana nezajímalo, pokud se dostane k lidské krvi a k životu, který v sobě nesla.
Chane odstrčil stranou chlopeň ve vchodu do stanu a vyšel ven pod hubené větve horské jedle. Welstiel ho následoval ven.
Chane byl o půl hlavy vyšší a vypadal o desetiletí mladší než jeho společník. Neupraveně ostříhané vlasy si sotva mohl zastrčit za uši.
Velké sněhové vločky vířily nad pustou, skalnatou krajinou s několika málo stromy, které se pod neutuchajícím tlakem větru nakláněly mírně k severu. Chane tuto monotónní, hladovou existenci nenáviděl. Na okamžik zavřel oči a ponořil se do živého snu o nocích, které trávil ve společnosti učených bratrů v Bele.
Teple osvětlené komnaty byly plné knih a svitků. Jediný nábytek tvořily prosté stoly a židle, často tak plné roztodivných věciček, že bylo obtížné rozhodnout se, kde začít noční pouť do neznámé minulosti a dávno ztracených míst. Místnost náhle naplnila vůně mátového čaje a objevila se Wynn s vlídným úsměvem na tváři.
Chane se probral ze snění a tupě začal sedlat koně.
Bylo to statné horské plemeno, ale přesto na nich bylo znát vyčerpání a nedostatek žrádla. Zásoby docházely, a tak jim Chane začal krmení odměřovat.
Géorn-metade…
Chanovi v myšlenkách uvízl Wynnin numanský pozdrav. Hovořila mnoha jazyky a toto byla její rodná řeč. Chane úkosem pohlédl na Welstiela a něco ho napadlo.
O Welstielově minulosti skoro nic nevěděl, ale podle toho, co tu a tam poznamenal, se dalo zjistit, která místa navštívil. Jak by mohl být ve spojení s cechem učenců, když by s nimi nedokázal komunikovat?
"Géorn-metade," řekl Chane.
"Zdravím tě? Co tím myslíš?" Welstiel přistoupil blíž. "Kde jsi ten pozdrav slyšel?"
Chane otázku ignoroval. "Cestoval jsi po numanském impériu?"
Welstiel ztratil zájem a sáhl po uzdě. "Moc dobře víš, že ano."
"Hovoříš tamním jazykem?"
"Samozřejmě."
"Plynule?"
Welstiel se s uzdou v ruce obrátil k Chanovi. "Kam míříš?"
Chane přehodil sedlo přes koně. "Naučíš mě cestou numansky. Pokud chci v té zemi vyhledat Učené bratrstvo, musím se s ním dorozumět."
Začaly padat větší sněhové vločky a zvedl se vítr. Welstiel se zahleděl do houstnoucí tmy a nakonec kývl.
"Lépe nám uběhne čas. Ale varuji tě, časování a skloňování je často nepravidelné a idiomy tak…"
Zmlkl, protože Chane se náhle obrátil doleva, zvedl hlavu a začichal.
"Co se děje?" zeptal se Welstiel.
"Cítím život."
* * *

Chap se pomalu procházel po jeskyni a hleděl na tmavý strop. Něco cítil.
Asi ptáka, ale ne obyčejného.
Možná se zde před bouří ukryl jestřáb nebo orel. Světlo krystalu nedosáhlo vysoko, takže ani on v temných dírách nic neviděl. Přiblížil se k protilehlé stěně a zadíval se vzhůru.
Jeskyní se rozlehl drnčivý svist.
O kámen před ním zachrastil šíp.
Chap ustoupil a rozhlédl se, aby zjistil, odkud přiletěl. Zapřel se nohama, nastražil uši a připravil se při prvním zvuku uskočit do strany. Chystal se štěknout a varovat přátele, když vpravo uslyšel další zvuk. Něco měkkého… poddajného… zašustilo o kámen, pak následovalo krátké, neopatrné zaškrábání dřeva o kámen. Potom se rozhostilo ticho.
Chap zavrčel.
"Pojď zpátky!" zavolal Leesil tiše.
Chap zůstal na místě, ale nic dalšího neslyšel. Ať už se ve stínech ukrývalo cokoli, ať už na něj v bouři zavolal kdokoli, nechtěl, aby se k němu přiblížil. Už nevěřil, že mu pomohl jeho lid.
Připlížil se vpřed a opatrně malý, obyčejný šíp očichal.
Cítil na něm podivný zvířecí pach, obzvláště pak na kropenatém opeření. Střela byla dlouhá sotva jako jeho hlava a končila naostřenou špičkou, ne kovovým hrotem. Uchopil šíp do zubů a světlé dřevo bylo tvrdší, než očekával. Chutnalo trochu sladce, jako vůně jasmínu nebo skořice, a připomínalo mu kořeněný čaj, který Magiera vařila ve Lvounovi.
Vzpomínky. Bylo zvláštní vzpomínat si a zapomínat na věci, které musel jako fay vědět.
Chap se zadíval na strop. Instinkt a rozum mu napovídaly, že pokud nechají skrytého dobrodějce být, pravděpodobně jim nehrozí žádné nebezpečí. Ale přesto se mu nelíbilo, že je ze stínů sleduje někdo neznámý. Se šípem v zubech odskákal ke společníkům.
Upustil ho na okraj přikrývky, připravený strčit do Leesila.
Wynn otočila hlavu a pootevřela oči. Chap se přiblížil a očichal jí obvázané zápěstí, které jí zranil, když se ji snažil zachránit.
Ve světle tmavnoucího krystalu se zadíval do Wynniny kulaté tváře. Nešikovně mu položila ruku na hlavu. Sklouzla mu po uchu a čenichu a ochable jí spadla k boku. Znovu zavřela oči.
"To je v pořádku," řekla a ještě slabším hlasem, jako dítě na pokraji spánku, dodala, "děkuji."
Chap se zatočil a stulil se do klubíčka u Wynniných nohou.
Položil si hlavu na tlapy a snažil se udržet oči otevřené a sledovat strop jeskyně. Nevěděl, jestli ho do tmy stáhla únava, nebo hasnoucí krystal.

KAPITOLA 2

W
elstiel pobídl koně vpřed tmavým, řídkým porostem na úbočí hory. Držel krok s Chanem, který občas zastavil a začichal do nočního vánku.
Přestože Welstiel neochotně přiznával, že Chane je skutečně dobrý lovec, jeho respekt podkopávalo pohrdání. Sám lovecké instinkty už dávno potlačil, ale v dané situaci ho hnal i jeho hlad.
Od chvíle, kdy opustili Venj?tz, se z Chana opět stal vynalézavý společník, kterým býval v Droevince. Zajišťoval jim zásoby, před úsvitem stavěl stan a lovil. Dokonce znovu pocítil touhu vyhledat učence.
Welstielovi se ulevilo, alespoň částečně.
"Jsme už blízko?" zeptal se tiše.
Chane neodpověděl. Stočil koně do strany, začichal jako vlk, pak pobídl zadýchané zvíře opět vpřed.
Welstiel ho zamračeně následoval. Když se prodrali hubenými stromy, které desetiletí vichrů naklonily na stranu, ucítil ve vzduchu kouř. Chane byl tak hladový, že by mohl zaútočit, sotva kořist najdou, ale Welstiel měl jiné plány.
"Stůj!" zašeptal ostře.
"Co?" zachraptěl Chane. Přitáhl koni uzdu. V protáhlém obličeji měl divoký výraz a z očí mu vyprchala všechna barva.

"Ať už narazíme na kohokoli, potřebuji se napřed na něco zeptat." Welstiel zastavil vedle Chana. "Pak si s nimi dělej, co budeš chtít."
Chane ohrnul horní ret, ale ovládl se. Ukázal mezi dva velké balvany.
"Tudy."
Welstiel si uhladil vlasy. Jeho oblečení sice vypadalo obnošeně, ale stále se choval povýšeně jako šlechtic. Byla už skoro půlnoc, a když Welstiel objel kamenitý pahrbek, uviděl plápolající ohýnek. Kolem kruhu z kamenů, v nichž oheň hořel, seděly dvě postavy.
"Haló," zavolal zdvořile.
Zvedli hlavy. Plameny ozářily brunátné tváře stárnoucího páru Móndyalítků. Stará žena měla rozpuštěné vlasy, které jí padaly na záda, a zář ohně dávala šedým pramenům bílou barvu. Na sobě měla pestré oblečení, a to od sešívaného kabátu po dlouhou sukni. Muž se napnul a sáhl za sebe. Měl na sobě mnoho vrstev oblečení stejně jako jeho družka a na hlavě silnou kožešinovou čapku s chlopněmi na uších.
Za nimi stála vyzáblá mula, jež byla přivázaná k uzavřenému vozu, který byl na tento kočovný národ neobvykle malý. Co tady sami dělali? Welstiel se uhlazeně usmál a pobídl koně k okraji mýtiny.
"Mohli byste se s námi podělit o teplo ohně a možná také o trochu čaje?" zeptal se a ukázal na mlčenlivého Chana. "Měli jsme problém najít úkryt před větrem. Můžeme vám zaplatit."
Muž se postavil a v ruce svíral rezavou mačetu. Uvolnil se, když si uvědomil, že návštěvníci nejsou žádní barbarští lupiči.
"Peníze nám tady v horách k ničemu nejsou," odvětil belaskijsky s hrdelním přízvukem. "Ale možná bychom mohli něco směnit."
"Máme jen malé zásoby jídla," lhal Welstiel, protože s sebou žádné jídlo neměli. "Ale mohli bychom se s vámi podělit o oves pro mulu."
Stařec se zadíval na zvíře, které vypadalo, jako by se už dlouhou dobu pořádně nenažralo. Spokojeně kývl a mávl, aby přistoupili blíž.
"Vaříme kořeněný čaj. Ztratili jste se?"
"Ještě ne," odvětil Welstiel ironicky. "Jsme kartografové… cechu učenců v Bele."
Stařec povytáhl huňaté obočí.
"Já vím… kresliči map a toulají se tmou," odvětil Welstiel. "Zůstali jsme v horách příliš dlouho. Zásoby jsme vyčerpali rychleji, než jsme očekávali."
Žena si odfrkla a natáhla se po zčernalé konvici, která stála v horkých uhlících na okraji ohniště.
"Doufám, že vám učenci dobře platí, když mapujete cesty, kterými skoro nikdo necestuje."
Chane se usadil u ohně, ale po celou dobu mlčel. Welstiel věděl, že tyto zdvořilosti jsou pro hladového Chana utrpením, ale bude to muset ještě chvíli vydržet.
"A co tady děláte v zimě vy dva?" zeptal se Welstiel.
"Ukradli jsme krávy špatnému baronovi," odvětil muž beze studu. "Vyznáme se tady, ale baronovi muži ne."
Jeho upřímnost Welstiela překvapila a muž si toho musel všimnout.
Stařec se zasmál. "Kdybyste patřili k baronovým mužům, nečekali byste, až vás pozveme dál."
To byla asi pravda. Welstiel pohlédl na Chana a všiml si, jak se mu třesou ruce. V plápolající záři ohně vypadala Chanova kůže suchá jako pergamen a začaly se na ní projevovat známky skutečného věku.
Žádný z Móndyalítků si Chanova podivného mlčení nevšiml.
Welstiel si pospíšil. Vrátil se ke koním, sundal z Chanovy sedlové brašny pytel s ovsem a položil ho vedle ohně.
"Vezměte si, co potřebujete," řekl. "Za úsvitu vyrazíme pro zásoby."
"Děkujeme," řekl stařec a věcně pokrčil rameny, i když nedokázal potlačit dychtivý lesk v očích.
"Naši zaměstnavatelé nám přikázali zakreslit všechny domy a osady," pokračoval Welstiel. "Samoty, vesnice, a dokonce i staré ruiny… všechny pevnosti tady v horách. Víte o nějakých, které bychom měli vyhledat, až se vrátíme?"
Žena mu podala otlučený hrnek čaje. "Je tu pevnost v Šedé kotlině. Je to osamělé staré místo, které je po většinu roku uvězněné ve sněhu a ledu."

Welstiel se zarazil uprostřed loku, pak polkl. Ve sněhu a ledu.
"Určitě? Kolik má věží?"
Žena se zamračila, jako by si snažila vzpomenout. "Věží? To nevím. Od dětství jsem ji neviděla."
Obešla kruh kamenů a nalila čaj Chanovi. Vzal si hrnek, ale nenapil se.
"Můžete nám říct, jak se k pevnosti nejlépe dostaneme?" zeptal se Welstiel.
"Raději byste měli počkat na jaro," odvětil stařec. "Je to daleko, a až sníh roztaje, budou cesty schůdnější."
"Ano, ale kde?" Welstiel sevřel pevně hrnek, i když se snažil uvolnit.
"Třicet mil nebo ještě hlouběji v Pohoří koruny," odvětila žena.
Chane syčivě vydechl.
"Je to obtížná cesta, takže se zdá, jako by to bylo mnohem dál," řekl muž.
"Prostě zamiřte na jihovýchod, dokud nedorazíte k velké strži," pokračovala žena. "Vypadá jako velká rýha v horském úbočí. Táhne se horami, takže ji nemůžete minout. Průchod označují ploché žulové desky. No, ve sněhu asi nebude lehké je najít. Až průchodem projdete, uvidíte před sebou pevnost, ale cestu do ní už určitě zatarasil sníh."
Welstiel mlčel. Jen tak dokázal skrýt sílící úlevu. Na tohle čekal celá desetiletí. Náhodné setkání s párem Móndyalítků bylo možná předzvěstí konce jeho utrpení.
Ale jeho nadšení vyprchalo jako pára stoupající v chladném vánku z horkého čaje. Byla to opravdu náhoda?
Možná se nad ním snový ochránce po letech škádlivých náznaků slitoval. Možná se mu masivní hadí smyčky, které ve spánku viděl, rozhodly aktivně pomoci.
Od chvíle, kdy sledoval Magieru do Droevinky, do míst, kde se narodila, uplynulo už několik měsíců. Welstiel tam předtím, než se narodila, v době, kdy ještě žil, bydlel. Ubâd, sluha jeho otce, tam čekal celý Magieřin život na to, až se opět ocitne na dosah. Když se vrátila a odmítla ho, šílený nekromant zvolal něčí jméno.
Il'Samar.
Welstiel pak z úkrytu ve vlhkém apudâlsatském lese sledoval, jak se tmavá místa mezi stromy vlní nadpřirozenými černými zákruty, které byly větší než jezdec na koni. Zdálo se, že se jedná o stejné černé smyčky, jaké vídal ve snu a které představovaly snového ochránce. V okamžiku nouze však Ubâda opustily. Welstiel se díval, jak Chap rozerval starému zaklínači hrdlo.
Točil teplým hrnkem v rukách a hleděl na pár Móndyalítků. To, co ve vlhkém lese spatřil, ho přimělo přemýšlet.
Jsou il'Samar a jeho patron jedna a ta samá bytost? Pokud se mohl vliv ochránce projevit i na jiném místě, než kde žil, ve skutečném světě, a ne jen ve snu, stalo se tak i nyní? Měl uvěřit, že konečně získal tolik vytouženou odpověď?
Od starého páru se už víc nedozví. Vstal a naklonil se vpřed pod záminkou, že otevře vak s ovsem. Stařec se rovněž postavil.
Welstiel vrazil muži loket do břicha těsně pod hrudní kost.
Stařec zavrávoral, zalkl se a zalapal po dechu. Než hrnek stačil dopadnout na zmrzlou zem, držel už Chane stařenu pod krkem.
"Počkej!" vykřikl Welstiel. Zprudka se otočil, uhodil muže pěstí do spánku a starý Móndyalítko klesl ochable k zemi a zabořil tvář do vaku s ovsem.
* * *
Chane cítil pod rukou ženinu pulzující životní sílu. Málem ho dohnala k šílenství. Trhl jí hlavou dozadu, až se zdálo, že jí zlomí vaz, otevřel ústa a odhalil prodloužené špičáky.
Zalapala vystrašeně po dechu, ale nedokázala vtáhnout do plic dostatek vzduchu, aby vykřikla. Zakousl se jí tvrdě pod čelist, a sotva protrhl kůži, začal pít a zoufale nasávat krev do svého těla.
Welstiel k němu přiskočil a uhodil Chana pěstí do tváře.
Chane zavrávoral. Ženino hrdlo mu vyklouzlo z ruky. Vyjekla, když jí nehty zaryl do kůže.
Obrátil se a vycenil zuby. Welstiel ženu uhodil, takže bezvládně klesla vedle druha.
"Řekl jsem, abys počkal!" zakřičel Welstiel.

Chane přistoupil blíž. Zuřil tak strašně, že byl připravený rozervat společníkovi hrdlo.
"Existuje lepší způsob," prohlásil Welstiel. "Dívej se."
Něco v jeho hlase proniklo Chanovým hladem. Ostražitě se zastavil.
Welstiel zvedl obě ruce dlaněmi ven. "Zůstaň tady."
Pospíšil si ke koni a vytáhl z brašny vyřezávanou skříňku z ořechového dřeva. Chane ji nikdy předtím neviděl. Welstiel poklekl vedle bezvědomé ženy, otevřel skříňku a vzhlédl.
"Existuje způsob, jak prodloužit působnost života, který jim vysajeme."
Chane si dřepl, připlížil se blíž a nutil se potlačit touhu vrhnout se na ženu. Zadíval se do skříňky.
Na rudém polstrování v ní ležely tři železné tyčinky dlouhé asi jako ruka, mosazná miska o velikosti šálku na čaj a bílá keramická lahvička s obsidiánovou zátkou. Welstiel tyčinky vytáhl a spojil je za otvory ve středu do trojnožky. Pak na ně položil mosaznou misku a vzal do ruky bílou lahvičku.
"Obsahuje třikrát očištěnou vodu, uvařenou ve zvláštní nádobce," řekl. "Později ji doplníme."
Vytáhl zátku, naplnil misku do půlky a převrátil ženu na záda. Chane přitiskl obě ruce k zemi a bojoval s touhou skočit jí po krku.
"Když krev saješ, zbytečně jí plýtváš," řekl Welstiel a jeho hlas zněl vzdáleně. "Nejde o krev, ale o život, který spolu s ní uniká z těla. Dívej se."
Vytáhl dýku a ponořil hrot do krve, která tekla ženě z nosu. Když se na dýce nahromadila malá loužička, opatrně ji naklonil nad šálek. Nechal do vody skanout jedinou kapku.
Krev zřídla, rozplynula se a hladina se zklidnila. Welstiel se pustil do zaklínání. Začal pomalu a Chanovi se nezdálo, že by se něco dělo.
Pak začala žena vysychat a scvrkávat se. Propadla se jí víčka a lícní kosti jí trčely z vadnoucí kůže. Její tělo schnulo zevnitř, a jak z něj unikal život, proměňovalo se v pouhou scvrklou skořápku. Chane slyšel, jak se jí zastavilo srdce, a Welstiel dokončil zaklínadlo.
Tekutina v mosazném šálku dosáhla téměř okraje a byla tak tmavá, že vypadala jako černá.
Welstiel vzal misku do ruky a nabídl ji Chanovi. "Vypij jenom půlku, zbytek je pro mě."
Chane mrkl. Uchopil šálek do ruky, zvedl ho a napil se.
"Připrav se," varoval ho Welstiel, zaklonil hlavu a nalil si zbytek tekutiny do krku.
Chane na okamžik cítil jen pronikavou pachuť kovu a soli v ústech. Pak se mu vnitřnosti sevřely bolestí. Zalkl se.
Tolik života v tak čisté formě… vybuchl v něm a pronikl mu do každého kousíčku mrtvého těla najednou.
Pálilo to a hlavu mu naplnila horkost. Zaťal čelisti a zavřel oči. Když nejhorší pominulo, přiměl se otevřít oči. Welstiel klečel na čtyřech, zalykal se a dávil.
Chanovy křeče konečně ustaly.
"Tak se krmíš?" zeptal se.
Welstiel neodpověděl, dokud se nepřestal třást. "Ano… a bude nějakou dobu trvat, než to budeme muset udělat znovu. Půl měsíce, možné i déle."
Připlazil se k bezvědomému starci a celý proces zopakoval. Ale tentokrát tekutinu nevypil, nýbrž ji nalil do prázdné bílé lahvičky a zazátkoval ji.
"Chvíli nám vydrží," řekl. "Můžeme ji potřebovat, protože tady v horách je jen málo života."
Chane poprvé po mnoha nocích necítil bolestivé hryzáni hladu. Vstal a mysl se mu pročistila. Cítil se opět víc… sám sebou. Podezíravě se otočil k Welstielovi.
"Jak ses to naučil?"
"Dlouho jsem experimentoval." Welstiel se odmlčel. "Já netoužím po krvi jako ty."
Byla to tajemná odpověď a ukrývala se v ní urážka.
Welstiel vzal opuštěnou konvici a nalil čaj do hrnků. Jeden podal Chanovi. "Vypij to. Všechno."
"Proč?"
"Je tvoje kůže na dotyk suchá jako pergamen?"
Chane se zamračil a mimoděk si promnul zjizvené hrdlo. "Ano… už několik nocí."
"Naše těla potřebují tekutinu, aby fungovala a zůstala pružná. Jinak může i jeden z nás podlehnout rozkladu. Pij."

Chane si hrnek vzal, usrkával z něj a dráždilo ho, že mu Welstiel káže jako dítěti. Ale jak tekutina protékala jeho hrdlem, cítil se lépe. Sebral pytel s ovsem, odvázal osla a nechal ho jít.
Welstiel ho pozoroval a zmateně vrtěl hlavou.
Chane rozkopal oheň, aby ho uhasil, pak zamířil ke koni a na Welstiela pohlédl, jako by si ho teprve teď všiml.
Nasedli a Chane zamířil na jihovýchod. Jeli, dokud je záře úsvitu opět nezahnala před denním světlem do úkrytu stanu. Myslel si, že zná všechna Welstielova tajemství nebo je alespoň tuší. Co důležitého před ním společník ještě ukrývá?
* * *
Magiera se rozespale otočila na bok a natáhla se přes Wynn po Leesilovi. Pod roztaženou přikrývkou však nahmatala jen tvrdý kámen. Rychle se posadila. Wynn se odvrátila a se zabručením si přitáhla blíž pláště a přikrývky.
"Leesile?" zavolala Magiera tiše.
Vrávorala únavou a hlava se jí ve tmě točila. Pokusila se vyvolat dhampira a zostřit smysly.
Primitivní hlad jí však nesevřel vnitřnosti ani jí nestoupal hrdlem. V poslední době využívala dhampirskou stránku příliš často a nyní byla tak vyčerpaná, že ji v sobě nedokázala probudit.
Magiera se plazila kolem Wynn a prohmatávala hrubou podlahu jeskyně, až prsty ostře zavadila o skřínku s lebkami. Zaklela, zatřásla rukou a přejela jí po hranách, až nahmatala krystal studené lampy na vrcholu. Promnula ho a krystal se probudil k životu.
Wynn spala zabalená do Chanova pláště, Magieřina a také do přikrývky. Narychlo vyrobený závěs sklouzl učence z ruky. Ale asi příliš netrpěla, jinak by se probudila. Leesila s Chapem nikde v jeskyni neviděla.
Náhle něco zahlédla, napnula se a přesunula se na konec lůžka. Mezi Chapovými chlupy tu ležel šíp. Vzala ho do ruky a obezřetně se rozhlédla po jeskyni.
Světlá násada byla na luk příliš krátká a na kuš příliš tenká. Drobné opeření na vroubkovaném konci bylo bíle kropenaté a na počátku téměř prachové. Namísto kovové hlavice končil šíp zaostřenou špicí - nebo by alespoň končil, kdyby nebyla otupená. Při posledním letu musel narazit do něčeho tvrdého.
A ležel na místě, kde spal Chap. Kde ho našel?
Magiera si zasunula šíp vzadu za opasek a zamířila zpátky směrem, odkud přišli. Silné světlo krystalu ozářilo něco podivného.
Vedle místa, kde spala, ležela rohož ze zeleného listí, přičemž každý list byl velký asi jako otevřená ruka. Leželo na ní něco, co vypadalo jako hrozny. Magiera klesla na koleno.
Každý kousek ovoce byl velký asi jako mince a tmavě rudý, ale nebyly to hrozny. Na vrcholcích zůstaly zelené lístky v místě, kde je někdo utrhl od stopky. Vypadaly spíše jako velké brusinky. Bylo jich víc, než dokázala rychle spočítat, a nevešly by se ani do dlaní.
Magiera se rozhlédla a přemýšlela, jak se k nim mohl ve spánku někdo připlížit, obzvláště když s sebou měli Chapa. Pak si všimla další hromádky poblíž místa, kde spal Leesil.
Odkud se ovoce ve studených horách vzalo?
Magiera naposledy zkontrolovala Wynn, aby se ujistila, že hluboce spí. Napadlo ji, že by mohla učenku probudit, přimět ji, aby něco pojedla, nebo se na bobule aspoň zeptat. Místo toho vzala tiše do ruky meč a zamířila k východu z jeskyně.
Když cestou narazila na menší dutinu, tiše zavolala: "Leesile? Chape?"
Průchodem k ní dolehlo zašustění ozvěny.
"Leesile?" ozval se hlas a sílil panikou. "Magiero… Chape, kde jste?"
Wynn se probudila. Magiera váhala, zda zavolat, nebo se vydat zpět, a nakonec se rozhodla vrátit do jeskyně, aby Wynn ujistila, že nezůstala sama.
"Tady," řekla. "Jsem tady."
V průchodu za ní se ozvalo zaškrábání a kroky. Otočila se a uviděla ve tmě dvě jiskry, které se proměnily v křišťálově modrobílé oči.
Chap přiběhl, stříbřitě šedou srst měl rozcuchanou a ocas vysoko zvednutý, jako by se byl jen proběhnout. Leesil ho následoval a v rukou nesl roztržené zavazadlo a další pár sedlových brašen. Kápě

mu sklouzla z hlavy a kolem tmavé tváře mu na ramena padaly světlé vlasy. Vyčnívaly mu z nich protáhlé a mírně zašpičatělé uši.
"Kde jsi u sedmi pekel byl?" zavrčela na něj Magiera.
Leesil se zastavil, zmateně na ni pohlédl, pak zvedl sedlové brašny. "Kde myslíš? Sešplhal jsem dolů a sebral, co jsem našel."
Trochu zahanbeně se odmlčela. Samozřejmě, ale mohl jí o tom říct.
"Příště mě vzbuď, než někam zmizíš! Řekla jsem ti…"
"Že se od tebe nemám hnout ani na krok," dokončil Leesil, "jinak mě praštíš po hlavě."
Třikrát pomalu mrkl a jeho jantarové oči na ni v chladném tichu rozzlobeně hleděly. Magieřin vztek ustoupil zoufalství. Zůstalo z muže, do něhož se proti své vůli zamilovala, vůbec něco? Nebo zemřel v Darmouthově rodinné hrobce?
Koutky Leesilových úst se zkroutily v malém úsměvu. Nebylo to jeho dříve tak obvyklé posměšné zazubení, ale přesto…
"Dělala sis o mě starosti?" zeptal se. "Bála ses, že mě sežrala nějaká jeskynní příšera?"
Na povrch vyplulo něco ze starého Leesila, který ji neustále škádlil. Z Leesila, kterého znala předtím, než se vydali pátrat po nežádoucích odpovědích, než se projevily jejich temné povahy, než zemřelo tolik lidí.
Leesilův úsměv zmizel, jako by jí četl myšlenky a nedokázal se jim postavit.
"Měli bychom zjistit, co nám zůstalo," řekl, prošel kolem ní a zamířil k Wynn.
Magiera ho následovala a cítila se zbitá. "Co rameno?"
"Je ztuhlé a bolí," odvětila Wynn a vsunula ruku zpátky do závěsu. "Ale můžu jím pohnout bez ostré bolesti."
Wynn si shodila z hlavy kápi, prohrábla si rozcuchané, světle hnědé vlasy a trhla sebou.
"Co se děje?" zeptala se Magiera příliš ostře.
"Nic," odpověděla. "Mám bouli jako… Když jsem narazila do útesu, praštila jsem se do hlavy, ale budu v pořádku."
Chomáče vlasů jí nad čelem trčely všemi směry. Chap obešel Leesila a očichal jí zápěstí.
Magiera položila krystal studené lampy na skříňku a dřepla si. Odmotala obvaz a prohlédla Wynninu ránu. Chap tiše zakňučel a Wynn mu položila zdravou ruku na hlavu.
"To rád slyším," řekl Leesil. "Brzy budeš…"
"Našel jsi Skřítka?" zeptala se Wynn.
Rozhostilo se dlouhé ticho a Magiera čekala, až skončí.
"Ne," odvětil Leesil. "Než jsme tě odnesli sem, poslal jsem ji zpátky stezkou, kterou jsme přišli. Venku je pořád tma, ale bouře skončila. Snad se dostane do podhůří."
Magiera poklekla na koleno.
Valibuk a Skřítek byli jen zvířata, ale doprovázeli ji velkou část cesty. Sotva se držela toho, co z ní zůstalo - co zůstalo z Leesila, kterého chtěla. Každá další ztráta z ní kus odřízla.
Chap olízl Wynn tvář a nastražil uši. Otočil se a očichal podlahu jeskyně za přikrývkami. Magiera se cítila příliš ztracená, než aby mu věnovala pozornost.
Toužila Wynn nějak utěšit, ale nedokázala přijít na nic, co by jí mohla říct. Museli teď myslet na holé přežití a toto místo, i když vypadalo jako útočiště, je ještě mohlo ohrozit.
Chap ostře zaštěkal a otočil se, až k nim stál s čenichem u země čelem. Magiera si uvědomila, co pes našel. Popadla krystal a zvedla ho do výšky.
"Biselky?" zašeptala Wynn. "Ale… odkud? Neviděla jsem je od chvíle… Jak jsi je našel… ?"
"Odkud je znáš?" Leesil si před hromádku dřepl.
"Jsou to biselky," zopakovala Wynn, vložila si buclatý plod do ruky se zavázaným zápěstím a pokusila se rozříznout slupku nehtem. "Tak jim říkají mí lidé nebo tak nějak by to asi znělo ve vašem jazyce. Kupujeme je na trhu a děláme z nich pudinky nebo marmelády na dožínky nebo pro zvláštní příležitosti. Ale musejí být…"
"Přestaň plácat nesmysly!" vyštěkla Magiera. "Odkud by se vzaly uprostřed zimy v horách?"
Wynn se na ni zamračila a dál se pokoušela bobuli rozloupnout.
"Nerostou tady. Pocházejí jen z…"

Wynn vytřeštila velké hnědé oči a vzhlédla k Magieře. Zrychlil se jí dech a hlas se jí chvěl nervózním nadšením. "Elfové… Rostou jen v elfských zemích na jih od mé domoviny!"
Leesil vyskočil na nohy a tasil dýky. Magiera popadla meč, otočila se a zapátrala ve stínech.
Jeskyní se rozlehl Chapův ohlušující štěkot.
Magiera ho uviděla u pravé stěny naproti otvoru, jímž do jeskyně vstoupili.
"Zůstaň s Wynn," řekla Magiera Leesilovi a rozběhla se k psovi.
Když se k Chapovi připojila, sklonil pes hlavu. U jeho předních tlap zela v místě, kde se podlaha dotýkala stěny, díra. Neviděla do ní, ale zdálo se, že pod nimi vede hlouběji do hory další chodba. Chap zafuněl, ale hlavu nechal skloněnou.
U opačného konce díry ležela na listí další hromádka bobulí.
"Ne!" vyštěkl Leesil.
Magiera se zprudka otočila a uviděla, jak Leesil vyrazil Wynn z ruky plod, který se chystala strčit do pusy. Učenka na něj šokovaně pohlédla.
"Máme hlad, ty idiote!"
"Raději budeme hladoví než mrtví," namítl. "Nebudeme jíst nic, co tady elfové nechali."
"Nejsou to elfové," řekla Magiera, když se vrátila. "Aspoň si to myslím. Podívej na tohle."
Vytáhla malý šíp a Leesil nakrčil obočí.
"Našla jsem ho na přikrývkách, když jsem se probudila," dodala, "spolu s bobulemi. Chap vyčenichal další tam u díry."
Leesil vzal šíp do ruky a obrátil ho v ruce. "Na kuš je moc tenký… a na luk příliš krátký. Vypadá to, že ho teprve nedávno opatřili opeřením. Ať už to byl kdokoli, musel se sem dostat tou dírou. Možná je to další chodba, která vede ven z hory."
Chap vrazil Leesilovi do nohy, postavil se do středu jeskyně a zadíval se vzhůru. Magiera vzala do ruky krystal, silně ho promnula a zvedla sílící světlo nad hlavu.
V nerovném, zkoseném stropě nad nimi se nacházely další otvory. Jejich nepravidelné rozmístění, velikost a tvar napovídaly, že jsou přirozené, a ne uměle vytvořené. Leesil upřel oči na jeden velký otvor a zamířil ke stěně.
Chap mu rychle zastoupil cestu a varovně zavrčel.
"Našel jsi šíp," řekla Magiera. "Přilétl odtamtud? Viděl jsi to?"
Chap štěkl na znamení ano.
"Wynn, vytáhni mluvící kůži," zavolala.
"Nemůže," řekl Leesil.
Wynn už se jednou rukou přehrabovala v hromadě sedlových brašen, zavazadel a vaků, které se Leesilovi podařilo zachránit. Její zamračení se prohloubilo.
"Kde je moje brašna?"
Magiera znala odpověď. To ona předchozího rána sedlala koně.
"Musela být na Valibukovi," odvětil Leesil. "Tohle je všechno, co nám zůstalo."
Malá učenka vytřeštila oči, pak je přimhouřila a zahleděla se na Leesila. "Cože? V brašně byly všechny moje deníky, pera, pergameny… Chapova mluvící kůže!"
Leesil se odvrátil a odmítal na ni pohlédnout.
"Většinu deníků jsi poslala mistru Tilswithovi," řekla Magiera, protože chtěla Wynn uklidnit. "Než jsme odjeli ze Soladranu. Všechno důležité můžeš přepsat a od chvíle, kdy jsme odešli z Bojišť, se stejně nic zajímavého nestalo. Elfská teritoria jsou ještě před námi a na ta jsi se přece nejvíce těšila. Najdeme ti nějaký pergamen nebo papír a viděla jsem, že si umíš udělat inkoust."
"Samozřejmě," řekl Leesil. "Jakmile se dostaneme pryč z hor… a uříznu ti pero na nový…"
"Pokud se dostaneme ven!" zakřičela na něj Wynn a její slova se odrazila od stěn vysoké jeskyně. "Pokud Chap najde cestu. Pokud nezemřeme hlady. Pokud nezmrzneme nebo nespadneme z útesu. A všechno jenom proto, že jsi nemohl počkat do konce zimy!"
Ať už se Magiera chystala pronést na Leesilovu obranu cokoli, umlčela ji vina.
Od začátku věděli, že pokud Leesilova matka ještě žije, vězní ji vlastní lid. Zdálo se, že ji elfové nemíní zabít, takže si klidně mohli dát s hledáním na čas. Ale od chvíle, kdy Leesil našel lebky otce a babičky,

přestal se řídit zdravým rozumem.
Magiera se s ním znovu a znovu hádala, aby počkali, až zima skončí. Ale nakonec to vždy vzdala a on je hnal vpřed. A teď přišli o koně, neměli co jíst, byli unavení a zranění. Wynn křičela na Leesila, ale umlčela také Magieru.
"A co Chapova mluvící kůže?" pokrčovala Wynn. "Jak se mnou má Chap mluvit, když je pryč?"
Mluvící kůže byla velký čtverec vyčiněné kůže, na který Wynn napsala řady elfských symbolů, slova a fráze. Wynn i Chap je dokázali číst a Chap s nimi tak mohl lépe komunikovat, než jen jednou, dvakrát nebo třikrát zaštěkat.
Chap se otřásl, štěkl na souhlas a strčil Wynn čenichem do ramene.
"Pořád s námi může mluvit," nadhodila Magiera.
Wynn neodpověděla. Sebrala další bobuli a začala ji loupat nehtem.
Magiera se ji chystala zastavit, protože Leesil měl zčásti pravdu. Netušili, odkud se darované jídlo vzalo a proč. Podívala se na Chapa a chystala se zeptat, jestli bobule voní bezpečně. Štěkl jednou na znamení, že ano, pak se rozběhl pryč.
Magiera si povzdychla, odložila krystal stranou, sebrala jednu biselku a začala ji loupat.
Leesil odešel na opačnou stranu jeskyně, dřepl si vedle díry, kterou Chap našel, a slepě se do ní zahleděl. Toužil vyrazit, dojít do Elfských teritorií a najít matku. Ale Magiera věděla, že budou mít štěstí, pokud se vůbec dostanou ven z hor. Zadívala se k díře, kterou si prohlížel, a uviděla záblesk stříbrné srsti.
"Leesile, kde je Chap?"
Magiera sebrala krystal a meč, zrovna když špička Chapova ocasu zmizela v díře.
"Vrať se, ty blbý čokle!"
* * *
Chap se přeplazil přes okraj díry, seskočil do svažujícího se tunelu a zamířil hlouběji do hory. Ve tmě průchod sotva rozeznal, ale nechal se vést spíše čenichem než očima. Cítil něco povědomého. Instinkty na něj sice varovně křičely, ale musel si být jist.
Průchod byl hrubě opracovaný a tak nízký, že když nastražil uši, dotkl se jejich špičkami stropu. O několik kroků dál prudce klesal do širšího tunelu. Ve vzduchu se vznášel silný pach. Chap skočil dolů a vrazil čenichem do hromádky buclatých plodů, které se rozkutálely z talíře z čerstvého listí.
Wynn jim říkala biselky. Elfové na této pevnině je nazývali réicheach sghiahean - hořké štíty - protože jejich slupka byla stejně nepříjemná jako jádro chutné.
Vydal se dál tunelem, a když urazil už velkou vzdálenost, aniž by našel další ovoce, zastavil se a začenichal. Chvíli mu trvalo, než odlišil pachy za sebou od vůní před sebou, ale ano, byly tam někde před ním.
Další biselky.
Někdo… něco… jim vyznačilo cestu hlouběji do hory. Tohle bylo příliš pozemské, než aby to bylo dílo jeho lidu. Nedokázal rozeznat, kterým směrem se chodba táhne, jestli vpřed nebo se vrací nebo zahýbá do strany a vede dál do Zlámaných hor. Kde by se ocitli, i kdyby je tunel vyvedl ven z hor?
Uvnitř skály, která představovala živel země, Chap naposledy v duchu zavolal.
Jeho lid mlčel a Chap se ve tmě schoulil. Pak ztuhl a vztekle zavrčel.
Nepomohli mu a přežití jeho chráněnců nyní záviselo na tvorech, kteří se plížili kolem a odmítali se ukázat. Pod vůní čerstvého ovoce a zeleného listí, pod špínou a prachem, který zvedl tlapami, ucítil pach, kterého si všiml, už když na toto místo poprvé vstoupili.
Cítil ptáky, ale přece to nebyli ptáci. Pach byl slabý, ale prostupoval celou horu.
Chap se obrátil zpátky, ale zastavil se, aby do zubů uchopil několik biselek, které chtěl ukázat ostatním. Doufal, že rychle pochopí. Pokud se chtěli vyhnout smrti hladem nebo umrznutí, mohli se vydat jen jednou stezkou.
Někdo na ně v bouři zavolal, zavedl je do úkrytu a nyní se jim snažil ukázat cestu horou.
Chap se vydal zpět ke společníkům. Musel je přesvědčit, aby ho následovali do tunelu… aby opět uvěřili jeho úsudku.

KAPITOLA 3

A

oishenis-Ahâre. Titul, dědictví, služba.

"Nejstarší otec" čekal v nitru masivního dubu v Crijheäiche, Prvotním srdci. Žil v centrální komunitě území, které lidé nazývali Elfskými teritorii. Byla rovněž domovem Anmaglâhků, kasty, která žila stranou svého lidu. Žil už tak dlouho, že dokonce ani starší dvaceti sedmi klanů si nepamatovali, odkud přišel a proč odvedl své následovníky do ústraní tak daleko od zbytku světa.

Masivní a prastarý dub, který byl jeho domovem, žil už skoro stejně dlouho jako on sám. Ani tucet mužů by ho roztaženými pažemi nedokázalo obejmout. Patřil k nejstarším v lese a komnatu v jeho středovém kořeni opatrně vytvářeli ze živého dřeva už od prvních dnů. Udržovala ho naživu, aby mohl plnit budoucí potřeby lidu. A jeho kořeny sahaly hlouběji a dále než kterékoli jiné v této zemi.

Nejstarší otec byl moudrý muž, který rozuměl stromům, a mezi lid už nevycházel. Jeho sešlé tělo lpělo na životě díky velkému lesu, který ho prostřednictvím dubu udržoval naživu. Ale stále byl zakladatelem a vůdcem Anmaglâhků. A oni byli naopak ochránci an'Cróanů, (Lidu) krve, jak si správně říkali. Prostřednictvím hlubokých kořenů vysílal své vědomí do větví a listí a putoval a rozhlížel se po zemi. A když Anmaglâhkové přiložili kousek "slovního dřeva" z jeho dubu na živý strom, mohl je slyšet a hovořit s nimi, přestože se nacházeli v cizích zemích.

Nyní čekal v kořenové komnatě pod zemí. Čekal na nejvěrnější služebnici, Fréthfâre, Strážkyni lesa, která dělala svému jménu čest. Cítil, jak se blíží, když roztáhla závěs ve dveřích místnosti nad ním.

"Otče?" zavolala. "Mohu sejít dolů?"

Všichni Anmaglâhkové ho nazývali otcem, protože byli dětmi jeho vidiny a síly.

"Pojď," odpověděl slabě. "Jsem vzhůru."

Pohybovala se lehce jako vánek, ale on přesto slyšel její krok na schodech ze živého dřeva stromu. Vstoupila do podzemní komnaty kolem srdcového kořene a objevila se ve vchodu do jeho ložnice. Kápi šedozeleného pláště si shodila z hlavy a odhalila dlouhé vlasy žluté jako pšenice. Většina elfů měla vlasy rovné jako rákos, ale ty Fréthfářiny se vlnily, když si je nestáhla dozadu. Dnes si je nechala rozpuštěné a zastrčila si je za uši.

Velké jantarové oči měla neobvykle přimhouřené a rty tenké. Byla mimořádně štíhlá, proto vypadala vysoká, přestože nebyla o nic vyšší než ostatní. Byla Covârleasa, Důvěryhodná rádkyně, a proto si jí Anmaglâhkové velmi vážili.

"Jste v pořádku?" zeptala se, protože si o něj vždy dělala starosti.

Nejstarší otec namáhavě zvedl křehkou, kostnatou ruku a ukázal na polštáře před lůžkem.

"Ano, posaď se."

Fréthfâre zkřížila nohy a sedla si. "Objevili se lidští vetřelci? Poslal Sgäilsheilleache zprávu?"

"Ne, ale přichází. Sgäilsheilleache přivede Léshila k nám."

Poslal Sgäilsheilleacha, Stín vrby, aby v čele malé skupiny Anmaglâhků zastavil Léshila dřív, než vstoupí do země bez doprovodu. Ale nyní si museli promluvit o důležitějších věcech.

"Pomůžeš mi předat Léshilovi nabídku," pokračoval. "Nikdo jiný o ní nesmí vědět."

Fréthfâre povytáhla jemné obočí. "Samozřejmě, otče, ale co byste mohl takovému stvoření nabídnout? Není jedním z nás… má zkaženou krev."

Nejstarší otec se usmál a jí do očí vstoupilo teplo. Nikdy ho neviděla jako seschlou skořápku, i když věděl, že přesně tak vypadá. Měl suché bílé vlasy, které byly tak řídké, že nedokázaly zakrýt bledou lebku, a dlouhé kosti potažené vrásčitou kůží. Alejí to nikdy nevadilo.

"Pravda," přiznal. "Léshilovi koluje v žilách lidská krev a lidem se nedá věřit. Ale přichází pro svoji zrádnou matku, Cuirin'n?n'u, a proto jsem mu dovolil vstoupit. Cuirin'n?n'a určitě nezradila sama a my musíme odhalit ostatní spiklence. Slíbíme Léshilovi cokoli, dokonce i jeho matku, když nám bude sloužit. Takovou nabídkou si zajistíme jeho věrnost, dokud ji budeme potřebovat."

Cuirin'n?n'ina zrada bolela Nejstaršího otce hluboko v propadlé hrudi. Ale nakonec jí stejně k ničemu nebyla. Po letech prodlení Darmouth přece jen zemřel. Jeho provincie se rozpadne a ostatní tyrani Bojišť se vrhnou jeden druhému po krku, aby ji získali.

Anmaglâhkové byli od svého založení v dávných dobách vždy uctíváni. Cuirin'n?n'a zasela do kasty pochybnost a klam. Musel je vymýtit dřív, než ovládnou i starší kasty. Nebo se už tak stalo? V mysli mu v té souvislosti uvízlo ještě jedno jméno.
Brot'ân'duivé, Pes ve tmě, přítel padlé Eillean a jeden z nejlepších.
Eillean se Fréthfâre zastala, když jako děvče, krátce po získání jména, přišla a prosila, aby ji přijali mezi Anmaglâhky. Připadalo mu nemožné o Eillean pochybovat, ale porodila zrádnou Cuirin'n?n'u a přišla o život, když se pokusila přivést neposlušného potomka zpět. A Cuirin'n?n'a povila syna, který byl míšenec.
Ke které z těchto dvou žen - věrné Eillean a zrádné Cuirin'n?n'ě - se Brot'ân'duivé přiklonil?
Fréthfâre se zatvářila překvapeně a našpulila tenké rty. "Slíbit mu cokoli, otče? Dobrá, ale proč spoléhat na míšence? Máme vlastní způsoby, jak odhalit spiknutí…"
Nejstarší otec zvedl prst se zažloutlým nehtem. "Pro náš lid… a jeho přežití ve strašných časech, které nastanou, musíme zvolit tuto cestu. Až Léshil dorazí, přiveď ho ke mně. Neprozraď nic z toho, co jsem ti řekl. Jsi mojí rukou vně tohoto dubu… Teď si potřebuji odpočinout."
Fréthfâre se postavila a v očích se jí objevila dceřina láska. "Později vám přinesu jídlo a čaj."
Zastavila se ve dveřích komnaty v srdcovém kořeni a ohlédla se po něm. Něžně sklonila hlavu a tiše se rozloučila pozdravem kasty.
"V tichu a ve stínech, otče."
Zavřel oči, protože byl tak vyčerpaný, že nedokázal ani kývnout hlavou.
"V tichu a ve stínech," odvětil.
Nejstarší otec vyslal své vědomí do dubu. Viděl, jak Fréthfâre vyšla ven ze stromu a připojila se ke každodennímu shonu v Crijheäiche.
Ani dcera vlastní krve by ho nedokázala naplnit větší hrdostí.
Ale kasty a klanů si cenil víc. Proto je před dávnými lety přivedl do této země. Tady byli v bezpečí před lidmi se zkaženou krví, před jejich ignorancí a slabým duchem.
Nejstarší otec se zhluboka nadechl, aby potlačil prastarý strach.
Ale stále mu koloval žilami.
Ztratil pojem o letech, desetiletích a stoletích, ale stále si jasně vzpomínal na válku, která pohltila jeho svět. A na neviditelného protivníka, kterého oslovovali mnoha jmény. Šeptal ve tmě svým loutkám a poskokům, zvrhlým, slaboduchým a hladovějícím po moci bez ohledu na následky. A smrt a porážka pro něj znamenaly jen spánek.
Vrátí se.
Věděl to a vyděšeně tomu věřil. Cítil ho jako červa, který se provrtává hlubinami země. Musel se jen probudit a ukázat, aby mohl znovu zaútočit.
Ale tentokrát mu za zády nebude stát velká lidská armáda. Postará se o to i přes zrádnou snahu Cuirin'n?n'y a jejích společníků. Odstraní všechny zbraně prastarého Nepřítele a nechá ho, ať se bezmocně zmítá v úkrytu. Jeho moudrost, vůle a Anmaglâhkové ochrání jeho lid.
Nejstarší otec usnul, ale jako vždy nespal klidně. Během staletí se mu zdálo mnoho snů, ale jeden se vracel každou noc.
Zakrvácená země byla poseta zmasakrovanými těly, kam až oko dohlédlo. Cítil se ochromený na srdci i na duchu a jen tam stál a díval se, dokud krajinu nezastřel soumrak. Teprve pak se obrátil. Táhl za sebou zakrvácený oštěp a toulec měl prázdný.
Zdálo se mu, jako by v houstnoucí tmě slyšel, jak se něco pokouší vstát.
* * *
Wynn sebou trhla pokaždé, když se Leesil pokusil napodobit nějaké elfské slovo, které pronesla. Rozhodně se nenaučí plynule hovořit, než dorazí k elfům, pokud k nim vůbec dorazí, ale přesto trval na tom, aby ho učila. A ona souhlasila. Teď poznala, jak velmi špatný nápad to byl.
Ale aspoň jim rychleji ubíhal čas, když šplhali dolů horou k nejistému cíli. Chap je přesvědčil, aby ho následovali, a Wynn nyní trpěla, jak se snažila naučit Leesila elfsky. Co mělo přinést rozptýlení, se stalo spíše lekcí marnosti než jazyka.
"Sub!" zopakoval Leesil.

Wynn se přikrčila.
"Ne." Snažila se nevzdychnout. "Konec zní jako V ve vašem jazyce, ale když slovo dořekneš, sevřeš rty, jako bys vyslovoval B."
"Tak co je to?" vyštěkl Leesil. "B, nebo V?"
"Prostě," chystala se Wynn vybuchnout, "dobře poslouchej… suv'."
"To není elfské slovo, které jsi použila pro biselky," odsekl Leesil.
Wynn zaskřípala zuby. "Je to obecné označení pro všechny bobule."
Přes rameno nesla přehozenou jeho brašnu. Zastavil se před ní, a aniž by se otočil, přesunul si popruh skříňky s lebkami, aby se mu lépe nesla.
Wynn se nelíbilo, že má truhlici neustále před očima.
"Každé slovo v elfštině má svůj kořen," pokračovala, "který se dá transformovat v podstatné jméno, přídavné jméno, sloveso a příslovce a tak dále. Ale pro podobné věci existují obecná označení."
"Takže ‚jíst bobuli' je…" zamumlal Leesil a snažil si vzpomenout. "La hong ah jah va… sub?"
Wynn zatnula zuby. "Jenom když bobule jí tebe!"
"Leesile, prosím," zavrčela Magiera za Wynn. "Dost! Takhle se nic nenaučíš. Jestli… až dorazíme k elfům, prostě nech mluvit Wynn."
Ohlédl se přes rameno. Krystal studené lampy držel jako pochodeň a jeho svit proměnil jeho zamračení v ošklivou masku, která by vyděsila malé děti. Wynn to nezajímalo.
Už víc než den, možná dva, mířili dolů. A jen třikrát se zastavili. Bylo jí zima a měla hlad.
Leesil ustoupil stranou, aby se vyhnul zákrutě v chodbě, a uhodil se o ostrý výstupek do ramene.
"Valhachkasej'â!" zaklel.
Wynn ztuhla, popadla ho za náramenník zbroje a zprudka ho otočila.
"Tohle před elfy nikdy neříkej!" vyštěkla na něj. "Nebo jsou nadávky to jediné, co umíš vyslovit správně?"
Leesil zamrkal. "Říkala to moje matka. Už jsem to před tebou použil několikrát."
"Tvoje matka?" vyjekla Wynn.
Poslední věc, kterou potřebovali, bylo, aby Leesil urazil nějakého elfa, a obzvláště krvežíznivého Anmaglâhka.
"Smuân'thij arthane!" obořila se na něj Wynn. Protlačila se kolem Leesila, který nakrčil zmateně obočí. Chap čekal vpředu a hleděl na ni s ušima nastraženýma překvapením. Naklonil hlavu na stranu, pohlédl na Leesila a zafuněl v očividném souhlasu.
Wynn byla příliš rozčilená, než aby ji zahanbilo, že Chap přesně věděl, co Leesilovi řekla… i když to nebyla ani z poloviny taková urážka, jakou pronesl on.
"Je čas na další přestávku," rozhodla Magiera.
"Ne," řekl Leesil a jeho výraz byl chladný a nemilosrdný. "Jdeme dál."
Ignorovala ho, sundala si ze zad tlumok a hodila ho na zem k sedlovým brašnám.
Wynn si vzpomínala, že když se s Leesilem seznámila, nikdy se takto netvářil. Ale nyní vyplouvala jeho tvrdost na povrch pokaždé, když měl udělat něco, co se mu nelíbilo. A on si nepřál ze žádného důvodu zastavit.
Chap se vrátil tunelem a lehl si na zem. Očividně ho přehlasovali, a tak si Leesil povzdychl a opatrně si sundal ze zad truhličku.
Wynn byla natolik unavená, že dosedla tak rychle, až ji ostře zabolel zadek. Nechala Leesilovu brašnu sklouznout z ramene a Magiera zatím vytáhla zbytek zásob. Biselky už byly skoro sněžené a na další dary už nenarazili. Magiera držela v rukou několik rozlámaných sucharů a hrst sušeného masa.
"To nemůže být všechno," řekla Wynn.
Magiera odzátkovala čutoru s vodou a sedla si vedle ní. "Až se dostaneme ven z hory, najdeme si jídlo."
Wynn rozdělila suchary a hodila kus sušeného masa Chapovi. S cvaknutím čelistmi ho chytil. Leesil si pro sebe něco mumlal a prohlížel popruhy na skříňce. Wynn se od odporné truhličky odvrátila.
"Co jsi to elfsky řekla?" zašeptala Magiera.
"Nic to… nebylo," řekla Wynn tiše. "Byla jsem unavená a podrážděná."
"Ano, to jsem pochopila." Magiera převrátila oči, zakousla se do půlky suchého sucharu a čekala na

odpověď.
Wynn sklonila hlavu a ještě víc ztišila hlas. "V překladu to znamená něco jako ‚myšlenky z kamene'."
Magiera se rozkašlala a zakryla si ústa rukou. "Tvrdá palice? Řekla jsi mu, že je tvrdá palice?"
Wynn zrudla hanbou, ale výraz na Magieřině obličeji jí zchladil tváře překvapením. Znala Magieru natolik dobře, že dokázala odhadnout její temné nálady a jedovatou náturu. Často byla sžíravá, i když byla dobře naložená. Ale tento výraz byl skoro nový.
Snažila se Magiera nesmát?
"To si zapamatuju," zašeptala Magiera.
"Já to slyšel," zavrčel Leesil.
Seděl na skříňce zády k nim jako příšerný chrlič na cimbuří, obrácený špatným směrem.
Wynn tiše snědla půlku sucharu a dvě biselky. Z Magieřina vaku vytáhla plechový hrnek a nalila vodu Chapovi. Když postavila čutoru na zem, zakymácela se na nerovné podlaze a ona ji rychle popadla. Pokusila se ji postavit pevněji, ale něco drhlo pod dnem.
Prohmatala podlahu pod čutorou a dotkla se něčeho měkkého. Sevřela věc v prstech a zjistila, že je lehoučká jako pírko. A když ji zvedla na světlo…
Byl to brk.
Byl kropenatě šedý, delší než její otevřená ruka, a konec zdobilo prachové peří. Připadal jí povědomý, a to ji zneklidnilo, protože si nedokázala vzpomenout proč.
Kde už ho viděla?
Chapovo zavrčení ji překvapilo. Upřeně se zadíval na pero, pak zvedl čenich vzhůru a zahleděl se na strop. Wynn vzhlédla, ale neviděla nic než nerovnou skálu.
"Z toho bude pěkný brk," poznamenala Magiera a opřela se o studenou skálu. "Teď už potřebuješ jenom papír a inkoust. Odpočiň si, dokud můžeš."
Převrátila se na bok a zadívala se na Leesila, který seděl na truhličce.
Wynn si také lehla, brašnu použila jako polštář a obrátila se zády k Magieře a Leesilovi. Chap si položil hlavu na tlapy, ale také se nesnažil usnout. Zíral na pero v její ruce, ale bez mluvící kůže se nemohla zeptat proč.
* * *
Cuirin'n?n'a… Nein'a… Matka…
Leesil následoval ostatní tunelem a myslí mu probleskovaly vzpomínky. Během poslední zastávky neusnul, ani když krystal pohasl. Jak dlouho seděl ve tmě, než probudil ostatní a přiměl je pokračovat v cestě? Když konečně zatřásl Magieřiným ramenem, bylo pro něj těžké pohlédnout jí do očí.
Možná viděla jeho pravou tvář. Teprve nedávno si uvědomil, kdo vlastně je.
Vpřed už ho nehnal pocit viny nad tím, že před lety opustil rodiče. Ani lítost a snaha vrátit otcovy ostatky matce. Zčásti to byla touha, stesk po matčině něžném dotyku a pevném melodickém hlase, které dělaly jeho život na čas snesitelnějším. Ale teprve vzpomínky, které ukradl Chap Brot'anovi v Darmouthově kryptě, přinutily Leesila postavit se pravdě čelem.
Darmouth ho využil. A pro Brot'ana byl stejnou zbraní jako kostěný nůž, který vrazil Darmouthovi hluboko do hrdla. Kdyby tím všechno skončilo, dokázal by na celou věc zapomenout. Udělal to už v minulosti.
Ale začal chápat svůj život a jeho smysl.
Jeho osud určily intriky babičky Eillean, kterou nikdy nepoznal. A dokonce i otec jí musel pomáhat, protože se podřídil Nein'inu naléhání. Leesil nedokázal uniknout tomu, co je a co z něj matka udělala.
Byl zbraní.
Chtěl jí pohlédnout do očí a zeptat se, proč to udělala a k čemu ho vycvičila.
Wynn se potácela před ním. Průvod nyní vedla Magiera se zářícím krystalem v ruce. Někde daleko před nimi se Chap snažil najít cestu ven, protože stopy z bobulí zmizely už dávno. Došlo jim jídlo, takže už se nemohli vrátit. Leesil doufal, že se rozhodli správně, když Chapa následovali.
Tunel se opět rozděloval.
Chap úzkostlivě přešlapoval před dvěma otvory. Očichal kamennou podlahu a zadíval se napřed do jednoho, pak do druhého tunelu. Stál nehybně tak dlouho, že se Leesil probral z temných myšlenek.

Chap nakonec zamířil do pravé chodby, aniž by se ohlédl.
"Doufám, že ví, co dělá," zamumlala Magiera.
Opět vykročili. V místě, které neznalo den ani noc, se čas strašlivě vlekl. Leesila bolela ramena, jak se mu do nich zařezávaly provazové popruhy truhličky. Znovu se ponořil do sebe, ale Chap se náhle zastavil.
"Co zase?" zeptal se Leesil a nahlédl kolem příliš tiché Wynn.
* * *
Magiera stála v napjatém tichu za Chapem. Prostoupil ji chlad, ale nemohla za to zima v tunelu. Odolala nutkání pohlédnout na Leesila. Svým zoufalstvím je hnal vpřed, ale na sebe byl ještě tvrdší.
Nezůstalo jim žádné jídlo a už si ani nevzpomínala, jak dlouho jedli poloviční porce. Ocitli se v zoufalé situaci a všichni to věděli.
Chap sklonil hlavu a zavrčel.
Magiera upustila brašnu na zem. Natáhla se přes pravé rameno a sevřela jílec meče, který měla upevněný na zádech.
"Co se děje?" zeptal se Leesil tichým hlasem.
Chap zakňučel, pak si odfrkl, jako by mu nějaký pach ucpal čenich.
"Chape?" zašeptala Magiera.
Nastražil uši a znovu zakňučel, ale znělo to spíše rozladěně než vyplašeně.
Z hloubky tunelu se neslo lehké škrábání.
"Nejsme tady sami," zašeptala Wynn.
Magiera tasila meč a zvedla krystal před sebe.
Ve tmě se objevily dva odlesky. Kymácely se nahoru a dolů a tiché škrábání drápů po kameni se blížilo.
Odlesky se zvedly nad zem. Objevilo se kolem nich tmavé tělo malého tvora.
Nebyl větší než domácí kočka a jeho tělo bylo protáhlé jako tělo lasičky nebo fretky. Posadil se a cukal neklidně krátkým ocáskem, který byl tmavší než srst barvy kůry.
Kolem očí a sraženého čenichu měl srst černou. Nastražil velké uši s bílými chomáčky na špičkách. Ale nejpodivnější byly jeho přední tlapky, které se podobaly spíše malým rukám s krátkými prsty zakončenými drápky než prackám.
"Ach ne!" vydechla Wynn.
Magiera se musela ohlédnout. Úžas na Wynnině tváři se proměnil v nechuť.
Chap se přesunul ke stěně tunelu a co nejdál od tvora.
"Co je to?" zeptala se Magiera.
"Tâshgâlh!" řekla Wynn. "A Leesil mu může nadávat, jak chce!"
"Je jedovatý nebo něco takového?" zeptala se Magiera.
Wynn nakrčila nos. "Ne, není…"
Chap zavrčel, ale k tvorovi se nepřiblížil. Zacvakal hrozivě čelistmi a zvířátko vyběhlo po stěně na strop tunelu.
Magiera odstrčila Wynn stranou a zvedla meč.
Zvíře se drželo hrbolatého stropu a bez problému stálo hlavou dolů. Zasyčelo na Chapa, pak obrátilo pozornost k Magieře. Začalo vrkat jako holub, kolébat se a kývat nadšeně hlavou.
Magiera zvedla krystal, aby se podívala lépe, a zvířátko ji bedlivě sledovalo černýma, skelnatýma očima.
"To ne, ty odporná malá potvoro!" zaječela Wynn, prosmýkla se kolem Magiery a sebrala jí krystal. Pak popadla uvolněný kámen a hodila ho po zvířeti. "To je moje!"
Chap uskočil, protože Wynn minula a kámen se odrazil od stěny.
Tâshgâlh uskočil po stropě stranou a snažil se znovu zahlédnout krystal. Wynn zasténala a ukryla krystal za zády.
"Už se té potvory nezbavíme."
"Co je to?" zeptala se Magiera.
"Říká se mu ‚hledač ztracených věcí'," odvětila Wynn. "To je velice zdvořilé označení. Jsou to prostě nenapravitelní malí zloději. Bude nás sledovat, a jakmile usneme, prošmejdí nám věci, protože uviděl něco, co ho zaujalo."

Chap po tâshgâlhovi skočil a jeho štěkot se rozlehl tunelem.
"Vidíš?" zakřičela Wynn přes rámus. "Chap ví, jací jsou to potížisté."
"Ticho, Chape," zakřičel Leesil.
Tâshgâlh pobíhal sem a tam po stropě, držel se mimo dosah, ale stále na dohled žádoucího předmětu. Chap dál štěkal a vrhal se od jedné stěny ke druhé. Zvířátko na něj zavřeštělo, pak se velkým obloukem rozběhlo po stěně směrem, odkud přišlo.
"Kolik jich v tunelech může být?" zajímal se Leesil. "A odkud to zvíře znáš? Magiero, řekni tomu psovi, ať sklapne!"
Magiera po něm střelila vzteklým pohledem. Když se otočila, aby to udělala, uviděla jen Chapův ocas, protože pes vyrazil za prchajícím zvířátkem.
"Nežijí v jeskyních," řekla Wynn. "Žijí v…"
Wynn se zprudka otočila a vytřeštěnýma očima se zahleděla do tunelu. Než se mohla Magiera začít dožadovat lepší odpovědi, rozběhla se Wynn bezhlavě za Chapem.
"Počkej! Co to děláš?" zavolala za ní Magiera.
"Nežijí v jeskyních," zakřičela Wynn. "Žijí v lese."
Magiera popadla brašnu, přehodila si ji přes rameno a připravila se vyrazit za učenkou, než zakopne, spadne a ublíží si ještě víc.
"V lese?" zopakoval Leesil.
Magiera zírala do tunelu. Světlo Wynnina krystalu poskakovalo ve tmě a její hlas se rozléhal chodbou.
"V elfském lese."
* * *
Chap pelášil za tâshgâlhem. V temném tunelu kořist skoro neviděl, proto ji sledoval po sluchu. Sotva zvířátko zahlédl, pochopil, co to znamená, ale neměl to jak oznámit ostatním. Mohl tvorečka jen tak vyděsit, že se rozběhl pryč, aby si zachránil život.
Tâshgâlh ztichl a Chap sklouzl, zastavil se a zaposlouchal. Uslyšel, jak škrábe drápky po kameni někde před ním.
V minulosti zahlédl tato zvířata dvakrát, a to ještě jako štěně v elfské zemi. Majay-h? tâshgâlhy nelovili, protože malí otravové byli příliš chytří a k dispozici byla snazší kořist. Cítil tâshgâlhův strach a věděl, že se zvířátko diví, proč ho pronásleduje, ale neměl na vybranou. Věděl, že tvor uprchne do známého bezpečí lesa.
Náhle ucítil kromě pižmového pachu strachu a zatuchlého vzduchu tunelu ještě něco dalšího.
Borovici… mokrou hlínu… a teplý, vlhký vzduch.
Někde za ním nešikovné nohy v běhu odkopávaly kamení z podlahy tunelu. Tâshgâlh uháněl pryč. Chap vyrazil za ním a vůně lesa sílila.
Viděl tâshgâlhův ztuhlý ocas a pelášící zadní běhy. A pak se před ním objevilo světlo a otvor, který halily větve, ale ne natolik, aby zabránily slunečním paprskům proniknout dovnitř.
Když tâshgâlh dorazil ke konci tunelu, skočil a chytil se větve. Ta se pod jeho tíhou zhoupla a zvířátko zmizelo z dohledu.
Chap se zastavil těsně před vchodem a zahleděl se na vlhké borovicové jehličí, které se lesklo na slunci. Pořád byla zima, ale v Elfských teritoriích padal sníh jen v nejvyšších oblastech.
Stál tam a skoro nevěřil, že našel cestu ven. Na okamžik se nedokázal přimět vyjít ven.
Chap se zhluboka nadechl a vzpomněl si na všechny jemné vůně, které cítíval, když ještě jako štěně žil se sourozenci. Vrátil se domů nebo alespoň na místo, kde se rozhodl narodit ve fyzickém těle.
Přiběhla k němu Wynn. Její kulaté oči a tvář s olivovou pletí jí při pohledu na větve ve vchodu zalila úleva.
"Ach, Chape," řekla.
S mladou učenkou v patách vyšel ven. Někde vysoko v koruně stromu tâshgâlh výsměšně zavřeštěl.
Bylo ráno a slunce se právě vyhouplo nad východní obzor. Ale stromy stále bránily ve výhledu. Chap se prodral podrostem na plošině, na které se ocitli. Po zádech ho škrábla větev a náhle stál na kamenitém srázu na úbočí hory.
"Jsme na východní straně Zlámaných hor," zašeptal Leesil.

Konečně je s Magierou dohonili, ale Chap neodtrhl pohled od krajiny, která se před nimi otvírala. Pohoří bylo jen řídce zalesněné, ale do dálky, kam až oko dohlédlo, se táhly lesy. V ničem se nepodobaly porostům v Belaskii nebo ve Stravině, které tu a tam přerušovaly mýtiny a pole, ani vlhkým a zasmušilým smrkovým a jedlovým lesům Droevinky, které byly prorostlé mechem.
Zdejší lesy měly bujně zelené odstíny, a to i když byla zima a nacházeli se skoro v nejsevernější části pevniny. Z hor stékalo několik řek, které se hnaly středem širé země a každá se podobala modré stuze na zelené tkanině, jež se tu a tam vlnila kopci.
Les se táhl, kam až Chap dohlédl. Někde na severovýchodě se nacházel východní oceán a zátoka, do které ještě nikdy nevplula žádná cizí loď. Nepamatoval si, jak velká Elfská teritoria ve skutečnosti jsou. Na druhou stranu z nich moc neviděl, než ho jako štěně odnesli pryč.
"Jako by se táhly donekonečna," řekla Wynn.
V podhůří se stupňovité úbočí pomalu vyrovnávalo a řídký porost rychle houstl v teplý, jasně zelený les, který byl velký nekonečné míle.
Magiera se zastavila vedle Chapa. Vypadala nejméně uchvácená ze všech.
"Ano, les je tak velký, že se zdá být blíž, než ve skutečnosti je," řekla. "Došlo nám jídlo a musíme se dostat dolů z hory."
Chap se jí zadíval do obličeje, do něhož se vrylo vyčerpání. Wynn se tvářila ulehčeně a okouzleně, Magiera naopak spíše odevzdaně. Pak pohlédl na Leesila, jehož jantarové oči ve slunečním svitu jiskřily, ale zároveň se v nich zračilo chladné odhodlání.
Člověk, dhampir a míšenec. Zavedl je na místo, kde pojem "nevítaní" byl jen zdvořilým označením toho, co je očekávalo.
Wynn otevřela ústa, aby promluvila, v tu chvíli se však nad nimi ozvalo ostré zahvízdnutí. Chap vzhlédl, ale nebe bylo až na tmavá mračna, která uvěznily hory, prázdné. Písknutí přešlo v nezřetelnou a nepravidelnou, ale zároveň podivně lyrickou melodii, pak utichlo v lehkém vánku.
Wynn zalovila v kapse kabátu. Vytáhla pero, které našla. Na slunečním světle bylo kropenatě bílé.
"Odkud to máš?" zeptal se Leesil, protože pero až do té chvíle neviděl.
"Našla jsem ho při poslední zastávce v tunelech."
Leesil jí sundal svoji brašnu z ramene, zalovil v ní a vytáhl malý šíp. Oříznutá pera na vroubkovaném konci odpovídala tomu, které Wynn držela v ruce.
Magiera na pero sotva pohlédla, pak se zadívala dolů z kopce. "Musíme vyrazit."
Chap se obrátil zpět k plošině a vydal se hledat cestu. Štěkl, aby ho ostatní následovali. Wynn se na okamžik zahleděla na prázdné nebe, pak do údolí ukrytého za stromy. Pero stále držela v ruce.

KAPITOLA 4

S
ejít dolů z kamenitého úbočí hory jim trvalo skoro celý den. Teprve až se slunce přehouplo přes Zlámané hory na západ, obklopil Chapa a jeho společníky les. Vrátil se do rodné země.
Kdykoli se listnaté a jehličnaté koruny na okamžik rozestoupily, zadívala se Wynn zpátky k hoře za nimi. Tvrdila, že je tâshgâlh může pořád sledovat. Chap ho neslyšel ani necítil, ale měla asi pravdu. Malí zlodějíčci byli vytrvalí.
Chap odstrčil Wynn stranou, než mohla spadnout do jedovatého břečťanu, který obrůstal kmen dubu. Zpomalila a zavrávorala a Chap se zastavil, protože si všiml, že také Leesil zůstal stát.
Leesil se rozhlédl, jako by se snažil zorientovat. Pak pokrčil rameny, zhluboka se nadechl a chystal se znovu vykročit, ale Chap viděl, jak Wynn polkla a na ušpiněné tváři se jí objevila panika.
"Jsi v pořádku?" zeptala se Magiera.
Otázka Wynn překvapila. "Ne… ano, jsem v pořádku, jen… nic to není."
Wynn potřásla hlavou a opět vykročila, ale Chap ji ustaraně sledoval. Tu a tam se zadívala do lesa a úžas na její tváři se mísil se starostí.
Vstoupili hlouběji do lesa a Chap se držel poblíž. Očekával, že se Wynn rozpovídá o drobných rozdílech mezi elfským lesem a zemí lidí. Zvědavost byla jedním z důvodů, proč se k nim v Bele před dlouhými

měsíci připojila. Ale Wynn mlčela, obezřetně se rozhlížela a čas od času sebou při pohledu na naprosto obyčejný keř nebo strom dokonce trhla.
Chap byl ještě štěně, když ho odtud Eillean odnesla. Jeden háj prorůstaly sytě zelené rostliny s obrovskými listy a velké rudé a žluté hyacinty. Na okamžik se zastavili, aby si doplnili vodu z křišťálově čistého potůčku, který protékal keři azalek. Mezi květy bzučel malý roj včel, dokud je nezahnala velká vosa.
"Je tady skoro teplo," řekla Wynn. "Jak je to možné?"
Pro jednou byl Chap rád, že mluvící kůži ztratili. Zrovna teď se mu nechtělo mluvit. Chtěl jen dýchat a cítit les. Na okamžik zapomenout na nebezpečí, které leželo před nimi.
I tady panovala zima, ale bylo zde mnohem tepleji než ve Zlámaných horách nebo ve studeném labyrintu chodeb a jeskyní, kterým prošli. Těm, kdo zde nežili, připadala zima jako raný podzim. Nevěděl proč. Možná tady elfové žili už tak dlouho, že krajina reagovala na jejich péči a oplácela ji stejným.
Přeskočil další potok. Wynn si pospíšila, aby ho dohonila, a zabořila mu prsty do srsti na hřbetě. Sevřela ho příliš silně, až zakňučel na protest. Nemusela se bát, že by ho ztratila.
Křivolaká alej jilmů, stříbrných bříz a vrb je zavedla na malý otevřený svah. Na jeho opačné straně rostl starý cedr s kmenem širokým jako vůz.
"Je obrovský," řekla Magiera. "Něco takového jsem neviděla ani hluboko v lesích Droevinky."
Chap začichal a ucítil ve vánku vůni čisté hlíny.
"Jsme tady," zašeptal Leesil. "Opravdu jsme to našli."
Tolik vytrpěli, aby se sem dostali. A Leesil se teď ocitl na obrovském území a netušil, co dál nebo kde matku hledat. Chap na tom nebyl o nic líp.
Setřásl Wynnino sevření, i když se ho zdráhala pustit, vrátil se zpátky k Leesilovi a olízl mu ruku. Leesil byl elf jen z poloviny, ale cítil život, který kolem nich tepal? Kdyby ho do sebe vpustil, možná by ho očistil od některých břemen.
Leesil Chapa lehce poškrábal za ušima, ale nepohlédl na něj.
Chap přivolal jednu z Leesilových zasutých vzpomínek na to, jak ho Nein'a v deseti letech zavedla do lesů za hranicemi Venj?tzu. Běželi tehdy spolu mezi stromy.
Leesil se zhluboka nadechl. "Já vím. Musíme jít hlouběji."
Magiera přistoupila k Leesilovi z opačné strany a otřela se o něj ramenem.
"Bylo to skoro jako sen, že? Jako bychom tohle místo neměli nikdy najít."
Neodpověděl, ale sevřel tmavými prsty její bílé.
"Ano… ať už bychom hledali jakkoli."
"Ale jsme tady," dodala Magiera.
"Naučila ses snad číst myšlenky?"
Žert v sobě nesl jen stopu Leesilova starého uštěpačného humoru, ale Magiera se přesto usmála a potáhla ho vpřed.
"Pojďme najít tvoji matku," řekla.
Následoval ji, ale otáčel hlavu ze strany na stranu, jako by něco hledal. Pak se zamračil.
Wynn neustále pokukovala po Chapovi, jako by se ujišťovala, že tady pořád je. Rozhlížela se, ale i když míjela úžasné ametystové květiny s černými stonky, které rostly na vlhkých větvích stromů a obletovali je pestře zbarvení kolibříci, její úžas trval jen krátce.
Chap je vedl hlouběji mezi stromy a svět získal bohaté odstíny, které pulzovaly v šeru pod hustě prorostlými korunami stromů. Napadlo ho, že by mohli zastavit a on by si našel něco k snědku. Jeho společníci byli unavení a hladoví, ale Chap se je zdráhal spustit z očí.
"Neprošli jsme kolem těch stromů už jednou?" zeptala se Wynn a znovu se chytila jeho srsti.
Chap dvakrát odmítavě štěkl a udělal další krok. Byl si jistý, že ne. Doufal, že během jednoho dne dorazí k řece, kterou zahlédli z hory.
Wynn zesílila stisk a zastavila ho.
"Myslím, že ne," odpověděl Leesil a zadíval se na skupinku jilmů.
Magiera pustila jeho ruku a ohlédla se.
"Ztratili jsme se!" zašeptala Wynn drsně.

"Ne, neztratili." Magiera ukázala na obrovský starý cedr na svahu, který měli ještě stále na dohled. "Tamty stromy rostou u potoka, který jsme překročili."
Upoutala tím Chapovu pozornost a stejně tak Leesilovu, i když ten nejistě nakrčil obočí.
"Ano… máš pravdu," souhlasil nakonec.
"Ne, nemá," řekla Wynn.
Otočila se dokola a sevřela Chapa druhou rukou. Dvakrát se zadívala směrem, kterým Magiera ukázala, ale jen zmateně těkala očima.
"Nejsou to ty samé stromy," zašeptala Wynn a potřásla hlavou.
Chap byl zmatený. Dokonce i bez čichu by snadno našel cestu zpátky.
"Nejsou stejné?" zeptala se Magiera. "Jako… v elfských zemích ve tvé domovině?"
"Ne!" vyštěkla Wynn. "Znám tyhle květiny - blhäcraova - a ptáci, kteří se z nich krmí, jsou vänranas, ale… ale nejsou tam, kde jsem je viděla naposledy."
Chap zíral na stromy, fialové květiny i pestrobarevné kolibříky. Byli přesně na stejném místě jako před chvílí.
"Mění se," řekl Leesil tiše. "Někdy… myslím. Les se mění."
Magiera ho popadla za paži. "Nic se nezměnilo."
"Vidím, kudy jsme přišli." Leesil se nejistě zadíval zpátky. "Ale jako bych… si nebyl jistý, dokud se pořádně nesoustředím. A i potom…"
Chap si je všechny dobře prohlédl. Jako štěně se nesetkal s žádným elfem, který by si pamatoval, že by do země někdy vstoupili lidé. Taková myšlenka děsila dokonce i Anmaglâhky, kteří se mezi lidmi tajně pohybovali. Věděl, že les má přirozené ochrany, jakými byli například majay-h?, ale co když tady bylo ještě něco jiného? Možná existoval důvod, proč se odsud žádný vetřelec nikdy nevrátil.
Vypadalo to, že neprostupné hory nejsou při cestě do Elfských teritorií jedinou překážkou.
Chap se zahleděl do lesa. Něco popletlo jeho společníkům mysl. Les odmítal vše, co mu připadalo cizí, a všichni jeho společníci v sobě měli lidskou krev.
"Co ty?" zeptal se Leesil.
Magiera zavrtěla hlavou. "Všechno vypadá stejně."
Chapa napadla stejná otázka jako Leesila.
"Jak je to možné?"
Chap se zadíval na Magieru a zamyslel se nad touto rozporuplností. Magiera na něj pohlédla, ale on jen dvakrát zafuněl, protože neznal odpověď.
Leesilův menší zmatek se dal připsat na vrub elfské krvi, ale Magiera byla stejně jako učenka člověk. Lišila se jen tím, že byla dhampir. Chap netušil, proč by díky tomu měla být imunní. Tato možnost ho velmi zneklidnila.
Pod stromy se šeřilo.
"Musíme se utábořit," řekla Wynn rychle. "Nechci se tady toulat v noci."
Chap souhlasil. Ale než stačil štěknout na souhlas, zahlédl u velkého cedru pohyb. Zavrčel.
"Co?" zeptala se Wynn příliš hlasitě.
Leesil odvázal své čepele a Magiera tasila meč. Chap se vyprostil z Wynnina sevření a začal se plížit zpět směrem, odkud přišli.
Z dálky to vypadalo, jako by se dvě z větví cedru pohybovaly.
Oddělily se od ostatních a obkroužily cedr směrem k mýtině. Náhle se pod nimi objevila dlouhá, jakoby koňská hlava a otočila se k vetřelcům. Do lesa se zahleděly velké, křišťálové oči, podobné Chapovým.
Obrovský tvor připomínal jelena jen vzdáleně, ale žádné lepší přirovnání Chapa nenapadlo. Zvíře mělo dlouhou, střapatou, stříbřitě šedou srst. Z hlavy mu trčely dva zahnuté rohy. Nevětvily se a byly hladké a dlouhé jako Chapovo tělo.
U elfské osady, kde žil, podobného tvora nikdy neviděl.
Leesil si sundal ze zad kuš, tiše natáhl tětivu a Magiera mu z toulce podala šíp.
Obrovské stříbrné zvíře zůstalo nehybně stát a hledělo na ně. Pomalu vykročilo po mýtině. Nezamrkalo křišťálovýma očima ani od nich neodtrhlo pohled. Nebálo se. Možná ani nevědělo, že je v nebezpečí.
Chapa zamrazilo.

V divokých elfských zemích nepoznalo zvíře lovce. Dvakrát hlasitě štěkl.
"Ticho!" rozkázal Leesil šeptem. "Potřebujeme jídlo."
Zvíře sebou při zvuku Chapova štěkotu ani netrhlo. Zdálo se, že ani elfové, ani majay-h? tohoto tvora nelovili. Kdyby tomu tak bylo, uprchl by, sotva by Chapa, když už ne ostatní, zahlédl. A jeho oči… barva srsti… tolik se podobaly té jeho.
Chap se obrátil, vrhl se na Leesila a zacvakal čelistmi. Znovu dvakrát odmítavě štěkl.
"Leesile, nech toho!" zasyčela Wynn. "Chap říká ne!"
"Slyšel jsem ho," odvětil Leesil, ale dál mířil kuší mezi stromy.
"Leesile…" řekla Magiera.
Držel kuš v ruce a prsty svíral rukojeť u spouště.
Jelen dvakrát hrábl do země, zvedl čenich k nebi a vyrazil ohlušující zaryčení.
Zvuk mu vycházel hluboko ze statné hrudi a rozléhal se lesem.
Wynn se ostře nadechla, a dokonce i Magiera o krok ustoupila.
Chap ztuhl, protože netušil, co to znamená. Vyrazil k zvířeti, proplétal se keři a podrostem a zpomalil až pod větvemi cedru.
Jelen zmlkl, sklonil čenich a mlčky se na něj zahleděl.
Chap cítil ve vzduchu pižmo a něco sladkého, možná šeřík.
Zvíře se vydalo zpět směrem, odkud přišlo, ale po několika krocích se zastavilo. Zaklonilo hlavu, až se rohy dotklo zad, zvedlo čenich do vzduchu a znovu zaryčelo.
Chap se protáhl kolem cedru a pádil zpátky ke společníkům. Když doběhl k Leesilovi, lesem se rozlehl třetí ryk.
Leesil se s kuší v rukou otáčel a sledoval, jak zvíře odchází. Střelil pohledem po Magieře.
"Dělá strašný rámus. A byla by to dobrá večeře."
Chap zavrčel.
Wynn se postavila před kuš. "Dej to pryč."
"Žertuje," řekla Magiera, ale varovně na Leesila pohlédla. "Nevystřelí."
Zvíře zmizelo v lese, ale z dálky k nim dolehlo další zaryčení. Leesil sklonil kuš.
"Měli bychom se od toho křiklouna dostat co nejdál."
Chap se snažil vydolovat z mysli nějakou vzpomínku na podivné zvíře, ale marně. Neutuchající ryk ho znervózňoval, proto souhlasil, že bude lepší vydat se znovu na cestu. Vyrazil klusem, ale ihned zpomalil, aby se ho Wynn mohla chytit. Běžel rychle, ale tak, aby mu učenka stačila.
Denní světlo se téměř vytratilo. Někde za nimi jelen znovu a znovu ryčel. Ať už se Chap pohyboval jakkoli rychle, ryk k nim doléhal ze stále stejné blízkosti. Zvíře je sledovalo.
V křoví před nimi se mihlo něco šedého.
Chap zaryl drápy do mechem porostlé země a Wynn se zapotácela a zastavila.
Neznámý tvor zmizel v houstnoucím šeru za skupinkou bledých borovic.
Nebyl to jelen. Na to bylo zvíře moc malé a pohybovalo se příliš rychle a také země se nechvěla pod velkými kopyty. Chap slyšel, jak zvíře hrabe do země drápy.
Ustoupil stranou a postrčil Wynn k nejbližšímu stromu. Připravil se vyrazit proti čemukoli, co by je z úkrytu napadlo.
Podrost zašustil a Chap trhl hlavou doleva. Pak zachytil koutkem oka pohyb vpravo. A další přímo před nimi. Tentokrát zahlédl kožešinu, čtyři nohy a třpytivé oči. Ve vzduchu ucítil pach, ale byl příliš slabý, než aby ho dokázal rozeznat. Že by vlk?
Chap se pomalu otočil a díval se, jak lesem kolem někdo rychle krouží.
Leesil na opačné straně stezky podřepí a naslepo zamířil kuší mezi stromy Zprudka se obrátil doprava.
Magiera stála za ním a v rukou svírala meč.
"Rozsviť ten zatracený krystal, Wynn!" vyštěkla. "Hned!"
Zpoza jedle vykoukla hlava.
Chap bez přemýšlení zavrčel. Pak zavětřil. Wynnin krystal ozářil úzkou mýtinu a něco se protlačilo křovím na světlo.
Chap se šokovaně uvolnil a Magiera vydechla.

"Majay-h?!" zašeptala Wynn.
Z dlouhé tváře porostlé stříbřitě modrou srstí na Chapa hleděly oči jako dva nebesky modré drahokamy. Zvíře nastražilo uši jako Chap a fayovi se zadrhl dech v hrdle.
Alespoň dalších pět se proplétalo podrostem kolem. Stejně jako on měli dlouhé nohy, dlouhé čenichy a byli velcí jako psi. Dva byli ocelově šedí, takže to byla možná dvojčata. A jeden byl ještě tmavší.
Díky tmavé srsti, která vypadala, jako by do ní někdo vetřel inkoust, se zdálo, že se oči majay-h? v šeru pod jedlí vznáší. Skočil k dalším převislým větvím a světlo krystalu ozářilo šedé chlupy na jeho čumáku.
Majay-h? pod keřem sklopil čenich a naklonil hlavu zmateně na stranu. Zadíval se na Leesila, pak na Wynn, ohrnul pysky a odhalil zuby.
Chap tiše zavrčel a vycenil zuby.
Leesil ucouvl k Magieře a kuš držel dál zvednutou. "Chape?"
Neodpověděl, protože nevěděl jak. Netušil, co majay-h? chtějí nebo proč je obklíčili. U stromu, u něhož stál starší majay-h? s tmavou srstí, se zablesklo něco bílého.
Fena měla tak světlý kožich, že se v záři krystalu zdál krémově bílý. Duhovky se jí žlutě třpytily. Vypadala jemně a křehce a našlapovala tak zlehka, až Chapa napadlo, jestli vůbec zanechává nějaké stopy.
"Podívejte," zamumlala Wynn. Pohled na bílou majay-h? potlačil její paniku. "Jako lilie… Nikdy bych si nemyslela, že se budou od Chapa tolik lišit."
"Nedělej žádné hlouposti," varovala ji Magiera. "Jsou jiní než Chap… a myslím, že nás tu nechtějí."
Chap věděl, že nejsou jako on, a nejen způsobem, který měla na mysli Magiera. Byli jenom majay-h?, vzdálení příbuzní fayů, kteří se v dávných dobách narodili ve fyzickém těle, strážci této země. Byli jako jeho matka a sourozenci.
"Jejich výraz…" řekla Wynn a do hlasu se jí vrátilo ostří, "způsob, jakým se pohybují. Myslím, že to nejsou fayové. Ale rozumí nám?"
Chap udělal dva kroky ke stříbřitě modrému majay-h?, který stál před ním. Ten ustoupil do křoví a zavětřil. Tmavý starší pod stromem zavrčel a Chap se k němu otočil.
Ocelově šedý pes a bílá fena běhali kolem něj. Když ho míjeli, dotýkali se ho hlavami nebo se o něj otírali, jeden vedle druhého. Chap se natáhl a pokusil se v jejich myslích zachytit nějakou vzpomínku.
Zahltily ho zmatené obrazy. Některé se opakovaly a vířily stále zmateněji. Chap se je snažil zachytit a roztřídit, ale bylo jich příliš mnoho a střídaly se příliš rychle. Zachytil jen zlomky…
Podivný velký jelen a jeho naléhavé varování.
Běh dolů z kopce.
Anmaglâhk v zelenošedém oděvu.
Chap…
V záblesku, který Chap zahlédl, než ho pohřbila záplava dalších obrazů, zvuků a pachů, uviděl jejich očima sám sebe.
Zlomky vzpomínek se odrážely od jednoho k druhému.
Chap sledoval, jak se majay-h? otírají hlavami a bílá a šedý krouží kolem černého vůdce.
Pokaždé, když se dotkli, vyměnili si vzpomínky. Ne náhodné, povrchní vzpomínky lidí, ale jasné a ucelené obrazy.
Chap stáhl své vědomí a umlčel kaleidoskop vzpomínek, které mu působily závrať. Bylo jich příliš mnoho. Ale jeden obraz mu uvízl v mysli.
Anmaglâhk v zelenošedém.
Stříbřitě šedý pes vystoupil z křoví, ale Chap ucouvl a znovu se zadíval na trojici pod stromem.
Zahleděl se do očí bílé feně. Její ledově modré duhovky opravdu zdobily zlaté flíčky.
* * *
Leesila zmátlo, že Chap zůstal bez hnutí stát. Netušil, jak nebezpeční psi jsou, a očekával, že jim Chap nějak napoví.
Majay-h? ztuhli, protože z lesa k nim dolehlo další dunivé zaryčení.
Leesil zahlédl mezi stromy tmavý obrys obrovského stříbrného jelena. Stál na tmavě zeleném pahrbku.
Majay-h? zmizeli v lese jako dým.

Chap ztuhl a nastražil uši.
"Proč odcházejí?" zeptala se Wynn.
Leesil netušil. "Musíme odsud… někde se utábořit."
Magiera dál hleděla směrem, kterým zmizeli majay-h?.
"A co jídlo?" dodala Wynn.
Leesil netušil, kde nebo jak najít něco k snědku a co je vlastně jedlé. Les si zahrával s jeho myslí, a dokonce i ve dne se musel soustředit, aby dokázal sledovat cestu.
"Napřed se utábořím," řekla Magiera. "Možná na něco přijde Chap."
S pohledem upřeným na stromy přistoupil Leesil k Chapovi a položil mu ruku na záda. Chap se chvěl.
"Můžeš nám najít jinou mýtinu?" zeptal se Leesil.
Chap se otřásl. Rozhlédl se, vrátil se k Wynn, aby se ho mohla chytit, a zamířil pryč od jelena.
Do země před Chapem se zabodl dlouhý šíp.
Leesil popadl Wynn a strhl ji zpátky.
"K zemi!" vykřikl.
S Wynn za zády ucouvl doprava k mechem porostlé kládě. Slyšel, jak něco ťuklo o dřevo.
Wynn zalapala po dechu. "Leesile!"
Do klády se zabodl další dlouhý šíp. Třpytivá kovová hlavice mu byla velmi povědomá. Podobala se lesklým dýkám, které mu darovala matka.
"Uhas krystal," zašeptal.
Wynn sevřela krystal v pěsti a strčila ji do kapsy. Světlo zhaslo.
Leesil teď skoro nic neviděl, ale nechtěl protivníkům poskytnout jasně viditelný cíl. Slyšel, jak se něco zabodlo do země za jeho zády. Magiera zaklela.
"Zatraceně!"
Leesil věděl, že jí cestu také odřízl šíp. "Postav se ke stromu a nehýbej se, dokud je neuvidíme. Teď jsou z nás snadné cíle."
Chap někde ve tmě zavrčel.
Leesil věděl, že se pes snaží vyčenichat útočníky. Žádný z šípů je nezasáhl, jen jim zatarasily únikovou cestu. Levou rukou uvolnil dýku v pochvě na pravém předloktí.
Z jedle před ním seskočila tmavá postava.
Leesil uslyšel další vlevo a ještě další za zády.
Někdo vystoupil ze stínů.
Leesil zamířil. Připravil se vystřelit, odhodit kuš a sáhnout po dýkách nebo čepelích. Postavy se blížily tichými kroky a byly stále zřetelnější.
"Mám dva," zašeptala Magiera za ním.
Zašustění v křoví přitáhlo jeho pohled. Zpoza klády vystoupila další postava. Ta před ním se přiblížila na dohled.
Byli vysocí a štíhlí a spodní část tváře jim zakrýval šátek. Cípy plášťů si uvázali kolem pasu. Jejich oděv byl tmavě šedý a lesně zelený. Dva z nich drželi v rukou krátké luky s kovovými držadly, která byla stejně lesklá jako hroty šípů.
Anmaglâhkové.
Leesila přepadlo zoufalství. Od chvíle, kdy do této obrovské země vstoupili, neuplynul ještě ani den a už jim cestu zastoupili čtyři zabijáci. Jak se o nich Anmaglâhkové dozvěděli? A jak je tak rychle našli?
Pomalu zabořil špičky bot do země a připravil se na ošklivý boj, který ani s Magieřinou pomocí pravděpodobně nevyhraje.
"Wynn!" zašeptal. "Utíkej!"
Leesil popadl jednou rukou kuš, obrátil se, zvedl ji Wynn nad hlavou a vystřelil. Postava za kládou se vrhla k zemi a šíp neškodně prosvištěl kolem ní.
Upustil kuš a trhl pravou rukou. Jílec uvolněné dýky mu vklouzl do dlaně. Když ucítil ostří v dlani, uchopil ho a připravil se hodit.
"Léshile, zadrž!" promluvil hluboký, melodický hlas čistou belaskijštinou. "Neublížíme tobě ani tvým společníkům."

Leesil se zarazil uprostřed hodu. Velitel Anmaglâhků zvedl prázdné ruce v rukavicích a rychle je vztáhl ke společníkům.
"Bârtva'na!"
Postava po Leesilově levici pomalu sklonila luk, ale nechala ho napnutý a šíp připravený k výstřelu.
Vůdce zvedl ruku ke kápi a Leesil si všiml, že za elfem stojí Chap. Pes se tiše vplížil pod strom, z něhož muž seskočil.
Leesil nenápadně potřásl hlavou a Chap se zastavil.
"Nechceme vám ublížit," řekl vůdce, shodil si kápi z hlavy a jedním prstem si stáhl z tváře šátek.
Leesil zatnul zuby a zprudka se nadechl.
Moc dobře si úzkou, tmavou tvář pamatoval. Mužovy tmavě jantarové oči byly tak zkosené, že vnějšími koutky dosáhly spánků. Nos měl rovný a ostrý jako lícní kosti. Husté, světlé vlasy si svázal vzadu na krku, takže odhalil špičaté uši. Všechno na něm vypadalo protažené… a cizokrajné.
"Sgäile," zašeptal Leesil.
Minulý podzim přišel tento elf do Bely s rozkazem zabít ho, ale nakonec si to rozmyslel. Byl to Sgäile, kdo poprvé naznačil, že by Leesilova matka mohla ještě žít.
Než mohl někdo promluvit, pokynul Sgäile společníkům. Všichni si sundali kápě a šátky. Chap zavrčel a vrhl se vpřed. Sgäile se překvapeně otočil.
Chap Sgäila obešel a postavil se mezi něj a Leesila. Sgäilovi společníci vytřeštili oči.
"Vzpomíná si na tebe," vyštěkl Leesil.
Sgäile pohlédl na Leesila, pak se znovu zahleděl na Chapa.
Mezi Sgäilovými společníky byli dva muži a jedna mladá žena se zářivě bílými vlasy. Neupírala pozornost na Chapa jako ostatní, nýbrž zírala na Leesila. Ostatní byli chováním psa šokováni, ale žena nakrčila jemné obočí a hranaté rysy se jí stáhly nenávistí.
Leesil kromě matky žádnou jinou elfku nikdy neviděl.
I přes ženin výraz od ní nedokázal odtrhnout oči. Nijak se Nein'ě nepodobala. Pleť měla tmavší a rysy tak štíhlé, že vypadala až vyzáblá. Všiml si, že má pod levým obočím velkou jizvu. Její hedvábné, bílé vlasy a špičaté uši způsobily, že se mu rozbušilo srdce, protože ho nutily myslet na matku.
Zdálo se, že jeden z mužů je středního věku, možná dokonce starší než Sgäile, ale Leesil netušil, kolik lidských let mu může být. Byl z mužů nejmenší, i když stále vyšší než Leesil, a ve srovnání s ostatními měl hrubou pokožku.
Čtvrtý byl dokonce vyšší než Sgäile a mladý. Kdyby byl člověk, vypadal by asi na dvacet let. Chapův příchod ho zasáhl nejvíce ze všech.
Za Leesilem se rozžalo světlo.
Wynn přistoupila blíž, zvedla krystal a uchváceně se rozhlédla.
"Co chcete?" obořila se na ně Magiera.
"Skloňte zbraně," řekl Sgäile pomalu a tiše. "Prosím, odložte je."
Přistoupila k němu elfka, ale zbraně neschovala. Leesil tak dlouhé dýky ještě nikdy neviděl - měly skoro třetinovou délku meče. Jednou ukázala na Magieru a Wynn.
"Lhâgshuilean… schi chér âyâg," zasyčela, pak ukázala na Leesila. "Ag'us so trú, mish meas…"
"Tosajij!" odsekl Sgäile.
Nepohlédla na něj, protože dál upírala oči na Leesila, ale zasyčela a zmlkla.
Leesil netušil, co říkali. Rozuměl jen jednomu slovu, které se velmi podobalo tomu, jež pronesl mladý Anmaglâhk v Darmouthově hrobce.
Trú… trué… zrádce. Tomu nikdy neměl problém porozumět.
Sgäilovy narážky byly důvodem, proč sem přišel. Kvůli nim táhl Magieru, Wynn a Chapa přes půlku pevniny. Chtěl znát odpovědi a odmítal zasunout dýku do pochvy. Ovládl ho vztek, proto postoupil vpřed.
"Nic odkládat nebudeme," řekl Sgäilovi přímo, "dokud nám neřeknete, proč jste tady… a kde je moje matka."
Mladík obešel Magieru a přiblížil se ke Sgäilovi. Na obličeji se mu objevil překvapený výraz. Možná ho překvapila Leesilova slova, možná jeho tón, možná obojí. Neměl v ruce luk, nýbrž vykosťovací nůž.

Wynn za Leesilem pronesla dlouhou větu elfsky.
Všichni čtyři Anmaglâhkové se k ní s opatrným překvapením otočili.
"Hovoříš naším jazykem," odpověděl Sgäile belaskijsky. "Ale zvláštně."
"Bithâ," odvětila Wynn.
Mladá elfka zasyčela Sgäilovi něco do ucha.
"Nedovol, aby tě žal přiměl porušit naše zásady," řekl starší muž s hrubou tváří.
Stál o kus dál vlevo, ale bylo jasné, že hovoří se ženou. Obrátila se k němu, ale zmlkla.
Leesil přemýšlel, o jakém žalu to mluví.
"Kde ses naučila naši řeč?" zeptal se Sgäile a dál odmítal hovořit s učenkou svým jazykem.
"Na svém rodném kontinentu," odpověděla. "Jižně od numanských zemí žijí elfové."
"Lhářko!" vybuchla žena. "Jsi prolhaná jako všichni lidé."
Poprvé promluvila jinak než elfsky. Magiera se do té doby soustředila na staršího Anmaglâhka vlevo, ale nyní se otočila k ženě a její hlas zapraskal jako Chapovo vrčení.
"To je dobré… když to říká jeden z vás."
Pomalu obrátila meč k ženě. Sgäile zvedl paži před společnici, ale nebylo jasné, koho chrání nebo komu se staví do cesty.
Leesila už to začínalo unavovat. "Nezabráníte nám projít lesem. Kde je matka? Žije ještě?"
Sgäile se dál tvářil obezřetně, ale přes úzkou tvář mu přelétl neklidný výraz. "Cuirin'n?n'a žije, o tom tě mohu ujistit."
Leesilovi se úlevou málem podlomila kolena. Popruhy skříňky s lebkami jako by se mu zařízly hlouběji do ramen.
"Nikdy bychom nezabili jednoho ze svých," pokračoval Sgäile. "Ale je velmi daleko a les už nebude dál tolerovat tvé společníky… a možná ani tebe. Poslali nás, abychom vás vedli a chránili."
"A my vám máme věřit?" zeptala se Magiera.
"Ne," odvětil Sgäile zdvořile. "Nabízím vám doprovod… a bezpečný průchod, který vám slíbil sám Aoishenis-Ahâre." Obrátil pohled k Leesilovi. "Přijímáte?"
Leesila ovládl vztek. "U žádného boha, na kterého si…"
"Přijímáme doprovod váš," přerušila ho Wynn, "i vašeho… pradědečka?"
Leesil se vztekle obrátil k Wynn. Zůstala klidná, ovládala se a dál hleděla jen na Sgäila, který milostivě kývl.
"Wynn!" zasyčela Magiera. "Co to děláš?"
"To, kvůli čemu jste mě vzali s sebou," odvětila prostě. "Nechápete, co se tu děje, a teď není čas to vysvětlovat."
"Mé kastě důvěřují všechny klany," dodal Sgäile. "Dokud budete pod mojí ochranou, nikdo vám neublíží. A jak jinak chcete najít Cuirin'n?n'u? Kdysi patřila k naší kastě."
Leesil měl pocit, že se mu vysmívá. Kdo jiný by mohl vědět, kde se jeho matka nachází, než Anmaglâhkové? Uvěznili ji jako zrádce a zdálo se, že "pradědeček" celé kastě vládne.
"Jestli žije," řekl Leesil hořce, "nechali jste ji roky trpět někde v cele."
Z toho pomyšlení se mu udělalo zle, protože obviňoval sám sebe stejně jako Anmaglâhky a Sgäila. Nein'a sice z nějakého tajemného důvodu překroutila celý Leesilův život, ale byl to on, kdo před osmi lety rodiče opustil.
Sgäilovy rysy se stáhly odporem a v očích se mu zablýsklo vzteky.
"Já Cuirin'n?n'u nikde nenechal! Je v bezpečí a v pořádku, nic víc ti nemohu prozradit. Jsem jen posel a přidělený ochránce. Aoishenis-Ahâre," pohlédl na Wynn, "Nejstarší otec, ti odpoví na všechny otázky."
Leesil se obrátil k Magieře. Její bílá pleť ve světle krystalu zářila.
"Myslím, že nemáme na vybranou," řekl tiše.
Magiera si posměšně odfrkla. "Starají se jenom o sebe a své cíle! Jsou to obyčejní řezníci, kteří používají pravdu jako lež. Překroutí ti mysl, Leesile, až nebudeš vědět, co je tvé rozhodnutí a co jejich… dokud nebude příliš pozdě!"
Leesil sebou nad nepokrytým obviněním trhl. Brot'an ho oklamal a přiměl ho zabít Darmoutha, aby rozpoutal válku mezi provinciemi Bojišť. Ale stále neviděl jinou možnost.

"Pak věř v ochranu," řekla Wynn. "Budou riskovat život, aby nás ochránili. Pokud nevěříte jim, věřte mně. Slib ochrany je starodávná tradice a velmi vážná věc."
Chap zůstal po celou dobu zticha a nehýbal se. Tvářil se nejistě a pysky se mu chvěly stejnou nedůvěrou, jakou cítila Magiera. Ale nakonec se připlížil k Wynn a štěkl na souhlas.
"Dobrá," souhlasil Leesil neochotně. "Jak řekla Wynn. Přijímáme… ale jen prozatím."
Sgäile kývl. "Tam za stromy rozbijeme tábor. Přinesu jídlo a čerstvou vodu."
Wynn se při jeho slovech schoulila a poddala se vyčerpání.
Leesil schoval dýku, ale do Magiery musel strčit. Rozzlobeně se na něj zadívala, pak zasunula meč do pochvy, uchopila Wynn za paži a zamračila se na Chapa.
"Doufám, že vy dva máte pravdu."
Chap třikrát štěkl na znamení "možná".
Magiera se zastavila a zatnula zuby. "No, to mě uklidnilo."
Vydala se s Wynn za Sgäilem.
Leesil mlčel. Právě svěřili životy Anmaglâhkům. Vzal brašnu, kterou Wynn nechala ležet na zemi, popadl kuš a s očima upřenýma na Sgäilova záda je následoval.
* * *
Po chvíli už Magiera seděla na vyvráceném kořenu u ohýnku. Uložila Wynn na zem před sebe a zabalila ji do přikrývky. Wynn se opřela Magieře o nohy.
Zdálo se, že Anmaglâhkové s sebou mají jen luky a dýky. Sledovala, jak dva z nich luky rozebrali, uvolnili tětivu a vytáhli kusy dřeva z kovové rukojeti. Jednotlivé kusy schovali pod plášť za záda. Zatímco se Magiera na ně dívala, další rozdělal oheň, i když netušila, jak to tak rychle dokázal.
Chap se posadil vedle Wynn a oči neustále upíral na elfy, kteří poodešli ke vzdálenému dubu a tiše se o něčem dohadovali. Leesil naskládal sedlové brašny, zavazadla a skříňku s lebkami na hromadu a chvíli pochodoval sem a tam kolem ohně, pak si dřepl vedle Wynn.
"Slyšíš, co si říkají?" zašeptal.
Wynn kývla. "Tu a tam, ale dost na to, abych pochopila podstatu. Jejich dialekt je zvláštní, asi starší než ten, který znám."
Sice ještě nedostali nic k jídlu, ale odpočinek u ohně učence vlil trochu života do žil.
"Nedokážu určit jejich hierarchii," řekla Wynn a potřásla hlavou. "Sgäile je vůdce, ale možná jen během tohoto úkolu. Zdá se, že nepoužívají žádné hodnosti nebo tituly, které bych dokázala určit. Muž s hrubou kůží je jasně nejstarší, ale řekla bych, že Sgäilovi může být tak padesát, šedesát let."
"Šedesát?" řekla Magiera hlasitě, pak ztišila hlas. "Nevypadá na víc než na třicet."
Věděla, že většina lidí by Sgäila považovala za velmi pohledného, i když sama by raději zemřela, než by to přiznala nahlas. Světlé vlasy měl hustší než většina elfů a nosil je úhledně svázané na temeni. Tvář měl štíhlou a hladkou a trochu tmavší než Leesil.
"Žijí déle než lidé," odvětila Wynn. "Běžně se dožívají sto padesáti let. Někteří až dvou set."
Magiera vrhla postranní pohled po Leesilovi, který se zájmem sledoval skupinku zabijáků. O kolik let ji Leesil přežije?
"Ostatní se vyptávají Sgäila," pokračovala Wynn. "Hlavně ta rozzlobená žena."
"Na co?" zajímala se Magiera.
"Nelíbí se jim úkol, který dostali, i když starší elf stojí na Sgäilově straně a trvá na tom, aby dodrželi zásady ochrany. Vypadá to, že se ještě nikdy nestalo, aby lidé dostali svolení vstoupit. Žádný z nich v této zemi ještě nikdy neviděl člověka."
Wynn naklonila hlavu na stranu a poslouchala. "Neodvažují se pochybovat o úkolu, který jim Nejstarší otec udělil… Mají prý k němu Leesila přivést."
"Věděla jsem to," zašeptala Magiera. "Leesile, jde jim o víc než zavést tě k matce."
Neodpověděl. Dokonce na ni ani nepohlédl.
"Nemyslím, že by nám Sgäile lhal," namítla Wynn. "A možná to byl právě patriarcha kasty, kdo rozkázal, aby Nein'u uvěznili. Pokud ano, musíme se s ním setkat."
Zaklonila hlavu a pohlédla na Magieru.
"Starší elf a žena nás dvě odmítají pustit dál. Nechtějí v zemi," odmlčela se a oči se jí rozšířily, "ve své

domovině nikoho se ‚slabou krví'."
Wynn na chvíli zmlkla a poslouchala.
"Sgäile se brání. Dal Nejstaršímu otci slovo, že nabídne ochranu všem, kdo Leesila doprovázejí, a zavede nás na místo jménem Crijeäiche… myslím, že je to ‚Prvotní srdce'." Pak se zhluboka nadechla. "Ach, Leesile, dokonce i Sgäile tě považuje za nebezpečného, za… zločince."
Magiera se napjala. Nejednou už narazili na vraždící elfy v šedém, kterým se vždy podařilo svalit podezření na Leesila.
Elfové domluvili. Sgäile se postavil a spolu s mladým elfem zmizel v lese. Magiera pozorovala dvojici, která zůstala. Drželi se dál a žena se k nim obrátila zády, takže jen starší muž hleděl stoicky na vetřelce u ohně.
Sgäile se vrátil rychleji, než Magiera čekala. Byl sám a nesl něco v tmavé látce. Přistoupil blíž a rozbalil látku před Leesilem. Odhalil biselky a podivné, vrásčité šedé hrudky.
"Zasytí vás, než se Osha vrátí od potoka." Obrátil se k Chapovi. "Přinese rybu na opečení."
Sgäile na Magieru a Wynn nepohlédl ani s nimi nepromluvil. Zdálo se, že si toho Leesil nevšiml. Vzal si nabízené jídlo a podezřívavě strčil do jedné šedé hrudky.
"Muhkgean," vysvětlil Sgäile, pak se zamyšleně odmlčel. "Kloboučky kvetoucích hub."
Leesil se zašklebil, vzal si několik bobulí a zbytek podal Magieře a Wynn.
Wynn si vzala jeden houbový klobouček, strčila si ho do úst a rychle a spokojeně žvýkala. Magiera si vzala jen bobule.
"Osha… tak se mladík jmenuje?" zeptala se Wynn.
Sgäile neodpověděl.
"Znamená to… ‚Náhlý vánek'," vysvětlila Wynn s plnými ústy. "Dobré jméno."
Zívla a opřela se tak náhle, že Magiera musela roztáhnout nohy, aby se Wynn mohla opřít o pařez mezi jejími koleny.
Sgäile mlčel. Přestože jim přísahal ochranu, bylo zjevné, že se mu úkol nelíbí o nic víc než jeho společníkům. Magiera položila ruku na Wynniny jemné vlasy. Tušila, že učenka je tak unavená, že nedokáže jasně přemýšlet.
"Až sníš kousek ryby, půjdeš spát."
"Hm," odvětila Wynn a strčila si do úst oloupanou biselku a další houbu.
"Kde jsi je našel?" zeptal se Leesil a vzal do ruky látku s bobulemi a houbami. "Nic takového jsme v lese neviděli."
Sgäile povytáhl bílé obočí. "Les se o nás postará."
Leesil opět nabídl jídlo Magieře. Zavrtěla hlavou. Odmítala se scvrklých šedých hrudek třeba jen dotknout a oloupat bobuli dalo příliš mnoho práce. A kromě toho neměla nijak velký hlad.
Nedávalo to smysl, protože hladověla stejně dlouho jako ostatní. A ještě podivnější bylo, že se necítila ani unavená.
Sgäile opět zmizel v lese a po chvíli se vrátil se šesti pruty s rozeklanými, zašpičatělými konci. Tři z nich zabodl do země, takže se nakláněly nad nízké plameny.
Ze stromů vystoupil Osha. Nesl za žábra tři velké pstruhy. Usmál se na Sgäila a poklekl vedle ohně.
Elfové se pustili do příprav tak rychle, že je Magiera sotva stačila sledovat. Objevily se tři další pruty, zašpičatělé na obou koncích. Osha ryby propíchl od tlamy po ocas a pověsil je na rozeklané pruty, které Sgäile zarazil do země. Pstruh začal brzy syčet nad plameny.
"Am'alhtahk âr tú, Osha," zamumlala Wynn ospale a zavřela oči.
Osha zprudka zvedl hlavu, zadíval se na Wynninu kulatou tvář a jemné hnědé vlasy, ale netvářil se nepřátelsky. Vrátil se zpět k rozdmýchávání ohně, pak posypal rybu nějakým práškovým kořením a vzduch naplnila libá vůně.
Chap se posadil a zakňučel. Magiera doufala, že počká, než se ryba dopeče.
Zbývající dva elfové konečně přistoupili blíž. V rukou nesli velké listy, které podali Oshovi. Rozhostilo se ticho, přerušované jen praskáním ohně. Náhle Wynn otevřela oči.
"Mluví všichni Anmaglâhkové belaskijsky?" vyhrkla.
Leesil pohlédl na Sgäila. "No?"

Sgäile se zamračil. "Někteří… Osha se právě učí."
Wynn byla vyčerpaná a malátná, takže si stále nevšimla, že s ní Sgäile odmítá hovořit.
"Wynn," řekla učenka Oshovi, ukázala na sebe, pak na ostatní. "Magiera… Leesil… Chap."
Osha mrkl, zdráhavě pohlédl na Sgäila, pak krátce kývl.
"Vy jste pojmenovali majay-h??" zeptal se Sgäile.
Zdálo se, že to elfy znepokojilo. Žena zasyčela něco, čemu Magiera nerozuměla, a odvrátila se.
"Wynn, to stačí," varovala ji Magiera.
"Neměli bychom se navzájem představit, když spolu budeme cestovat?" zeptala se Wynn.
Sgäile se neklidně postavil. Osha na něj opět pohlédl, protože si nebyl jistý, zda smí promluvit. Pak ukázal na elfku, která stála zády k nim mezi stromy.
"Én'nish," řekl.
"Én'nish…" zopakovala Wynn ospale, "divoké, otevřené pole."
Osha ukázal na staršího muže. "Urhkarasiférin."
"Přesná… střela nebo hod?" snažila se Wynn tlumočit.
Osha přimhouřil oko a pohlédl na Sgäila, který kývl.
"A Sgäile," dodala Wynn.
"Sgäilsheilleache," opravil ji a poprvé od střetnutí na mýtině tak promluvil s někým jiným než s Leesilem.
"Stín… vrby," zamumlala Wynn.
"Takže Sgäile," zabručel Leesil.
Magiera se snažila jména zapamatovat. Doufala, že když je zkrátí, nikoho tím neurazí, i když jí to vlastně bylo jedno. Ulevilo se jí, když Osha konečně sundal jednoho pstruha z ohně, hbitě ho přesunul na velký list a odvedl tak pozornost k něčemu jinému.
Vykostil rybu, maso nakrájel na kousky a na menších listech, které použil jako talíře, je v náhodném pořadí rozdal. Sgäile pracoval na další rybě. Velký kus masa napřed úplně ochladil, pak ho položil na listu před Chapa. Urhkar sebral dva listy a připojil se k Én'nish mezi stromy.
Magiera ukusovala malé kousky. Ani po třech soustech, jež chutnala lépe než kterákoli jiná ryba, jakou kdy jedla, neměla hlad. Přesto dál pomalu žvýkala, protože nechtěla, aby si Leesil nebo Wynn začali dělat starosti. Jakmile společníci dojedli, položila ruku na Wynnino rameno.
"Lehni si a spi."
Učenka se nehádala. Chystala se ulehnout na zem, ale v půli pohybu se zarazila.
"Ach, Sgäile, hlídka by měla dát dobrý pozor. Dneska ráno jsme narazili na tâshgâlha. Potom jsem už ho sice neviděla, ale asi moc dobře víš, jací jsou."
Magieru překvapilo, když Sgäile ustaraně promluvil přímo s Wynn.
"Na tâshgâlha? Kde?"
"Na tu malou potvoru?" zeptal se Leesil. "Narazili jsme na něj v jeskyni v horách. Nepřipadal mi nebezpečný."
"Působí potíže," odvětil Sgäile opatrně a ukázal do tmy. "Majay-h? by nás měli varovat a Osha převezme první hlídku."
Magiera se zadívala do míst, kam ukázal. Tu a tam se stíny pohnuly. Mezi stromy zahlédla obrysy psů, přičemž někteří byli tak blízko, že se jejich oči leskly v záři ohně.
Wynn ulehla, přikryla se a Chap se stočil do klubíčka vedle ní jako obvykle.
Sgäile s Oshou se na něj užasle zadívali. Osha pootevřel ústa, když Leesil roztáhl na zemi plášť a natáhl ruku k Magieře. Lehla si na bok.
Osha se rychle odvrátil a odešel. Sgäile ho beze slova následoval.
Magiera se zády přitiskla k Leesilově hrudi. Přehodil přes ně přikrývku, položil jí dlaň na spánek a pomalu ji hladil po vlasech.
"Něco takového jsem neočekával," zašeptal.
Co tedy očekával?
"Najdeme Nein'u," odvětila tiše.
"Já vím. Spi."
Magiera slyšela, jak se mu zklidnil a prohloubil dech. Když se ujistila, že usnul, natáhla se přes něj pro

meč, který nechala opřený o pařez. Schovala ho pod přikrývku vedle sebe a ruku ponechala na jílci. Dlouho nedokázala usnout. I když to bylo zvláštní, nepřipadala si unavená. Pozorně poslouchala, ale přes tiché zvuky lesa elfy neslyšela.
Konečně zavřela oči a pokusila se usnout…
Najednou stála sama v temném lese a přemýšlela, jak se dostala tak daleko od tábora.
Tma mezi stromy se pohybovala.
Tu a tam zahlédla tmavé postavy. Sledovaly ji bezbarvýma, třpytivýma očima, jako by na něco čekaly. Nebyli to majay-h?. Pohybovali se na dvou nohou. Vnitřnosti jí svíral jejich hlad. Cítila ho jako krev ve větru a její vlastní hlad odpověděl.
Les kolem se začal zmítat, až se zalkla pachem hniloby.
Magiera zprudka otevřela oči. Všechny svaly v těle měla napjaté noční můrou. Připadala jí nepříjemně povědomá, jako by něco podobného už někde viděla. Zvedla hlavu a zjistila, že z ohně zbyly jen řeřavé uhlíky.
Tu noc už znovu neusnula.

KAPITOLA 5

V půlce dopoledne zapomněla Wynn na strach z toho, že se ztratí. Elfský les ji uchvátil. Šla za ostatními a její krok změkčoval skvrnitý mech barvy vápence. A protože ztratila všechny deníky a inkoust, bolelo ji srdce, když sledovala roztodivnou faunu a nemohla si dělat poznámky.
Čerstvé jídlo a odpočinek jí znovu vlily život do žil a bolest v rameni ustoupila občasnému píchnutí. Přesto si nedokázala udržet dobrou náladu. Leesil zoufale pátral po matce a jejích průvodci byli Anmaglâhkové. Elfští zabijáci byli ztělesněním Leesilovy temné stránky, kterou poznala na Bojištích. Ale přesto ji uchvátili. Jejich zvyky se tolik lišily od zvyků elfů na jejím kontinentu. Snažila si zapamatovat každou drobnost, aby si vše mohla později zapsat. Až se vrátí k bratrstvu v Bele, napíše velké dílo, v němž srovná dvě elfské kultury, které poznala. Jak rozdílné jsou a ještě mohou být, protože zatím se kromě Sgäilovy kasty s žádnými zdejšími elfy nesetkala.
Listy šustily v mírném vánku a Wynn si shodila z ramen Chanův plášť.
Co by si o tomhle místě myslel? Zajímal se o dávné časy a dějiny Zapomenutých, o to, jak se společnosti vyvinuly z neznámých počátků po velké válce. Vždy ho víc zajímala minulost než současnost.
Wynn odsunula myšlenky na Chana stranou. Patřil do minulosti.
Sgäile průvod vedl a jeho společníci následovali až po hostech. Pohybovali se na jeho vkus příliš pomalu, takže se musel často zastavovat a čekat, protože je předběhl, ale nestěžoval si.
Wynn se vyhýbala pohledu na Én'nish, která šla jako úplně poslední. Elfka byla stejně rozzlobená, jako když se poprvé setkali. Tichý a stoický Urhkar kráčel před zahořklou společnicí a Osha šel přímo za Wynn.
Ani jeden z elfů si nenasadil kápi ani nezakryl obličej. Byl to jistě důležitý poznatek, protože utajení bylo nejdůležitějším pravidlem kasty. Možná se doma prostě cítili v bezpečí.
Leesil s Magierou šli před ní, přímo za Sgäilem, a Chap běžel vedle Wynn a neustále se rozhlížel. Viděla, jak každou chvíli zvedl čenich do vzduchu a zavětřil. Rozhlížela se po bujných rostlinách, a protože nedávala pozor, kam šlape, často zakopávala o kořeny, kameny nebo spadla do díry v zemi.
Ze všech průvodců dával největší zvědavost najevo Osha. Byl tak vysoký, že když přistoupil k Wynn, musela se zaklonit, aby mu viděla na bradu. Nebylo jí příjemné, že je tak malá. Vlasy měl světlé jako Leesil a visely mu do půli zad. Díky poněkud koňské tváři nebyl tak krásný jako Sgäile, ale byl příjemný na pohled. Přestože mlčel, choval se k nim nejzdvořileji.
Minuli obrovskou smuteční vrbu, jejíž severní stranu porůstala jasně oranžová houba. Její barva byla tak zarážející, že k ní Wynn mimoděk zamířila. Chap ji kus cesty následoval a zavrčel na ni, ale ona si ho nevšímala, protože byla naprosto uchvácená.
"Co je to, Osho?" zeptala se elfsky a ukázala na řádky hub. "Okraje vypadají jako lastury."
Osha zaváhal a pohlédl na Sgäila, jako by čekal na rozkazy. Nakonec se k ní připojil.

"Říká se jí stromovník," odvětil elfsky, položil ruku na houbu, zavřel na okamžik oči, pak kousek ulomil a podal jí ho. "Dá se jíst, ale než se pořádně uvaří, je trochu štiplavá."
Chvíli jí trvalo, než pochopila jeho zvláštní časování a skloňování. Připomínaly jí nejstarší texty, které jí dovolili projít v elfské odnoži bratrstva na jejím kontinentu. Dávalo to smysl, protože zdejší elfové žili po staletí v izolaci, kdežto ti v její části světa se volně stýkali s ostatními národy.
Wynn přiblížila oranžovou hrudku ke rtům a očichala ji. Voněla jako vlhká hlína. Ukousla si. Po jazyku se jí rozšířila sladká chuť.
"Je velice dobrá."
Chuť najednou zesílila, zhořkla a ztěstovatěla. Polkla, snažila se neušklíbnout a usmála se. Osha souhlasně kývl a zatvářil se poněkud překvapeně.
"Wynn, co to děláš?" zavolala Magiera. "Cos to snědla?"
"Osha říkal, že je to bezpečné."
Chap stál mlčky a ztuhle, sledoval vysokého elfa, pak se rozzlobeně zahleděl na Wynn.
Znala ten výraz. Jeho rodičovský nesouhlas ji nezajímal.
Wynn schovala zbytek stromovníku do kapsy a pospíšila si za ostatními, protože Magiera s Leesilem vypadali neklidně. Připojila se k průvodu.
Osha byl nejpřátelštější z průvodců, proto se ho dál elfsky vyptávala. Odpovídal krátce, ale aspoň s ní komunikoval - i když občas pohlédl na Sgäila, jako by očekával pokárání. Sgäile mlčel a ani jednou se neohlédl.
Wynn se v otázkách soustředila na okolí, i když se toužila zeptat na zdejší lid. Intuice jí napověděla, aby to nedělala. Osha se po odpovědi několikrát odmlčel, jako by se chystal také na něco zeptat. Způsob, jakým jednala a hovořila, ho zjevně nesmírně mátl nebo překvapoval, ale nepoložil žádnou otázku. Minuli dub, jehož kmen průměrem daleko překonal i Oshovu výšku.
Wynn se na strom dlouze zahleděla. "Jak je starý?"
"Možná stejně starý jako samotný les," odvětil Osha. "Stromy jsou kosti a krev této země."
V tu chvíli se Sgäile otočil a přísně na něj pohlédl. Osha zmlkl, sklopil zrak a přidal do kroku.
Nevěděla, jestli má cítit zklamání nebo starost. Sgäile si zjevně myslel, že už toho namluvili dost. Doufala, že nedostala Oshu do potíží.
Leesil zpomalil a jeho podráždění bylo znatelnější než Sgäilovo.
"Co se děje?" zeptala se Wynn.
"Jak by se mohlo něco dít?" zabručel. "Celé ráno jsem nerozuměl ani slovu."
"Leesile, vzali jste mě s sebou, protože umím elfsky, a vy ne."
Zdráhavě si povzdychl. "Já vím, já vím. Ale nemyslel jsem si, že to bude takové, nerozumět ničemu, co ostatní říkají."
Leesil nyní sice ničemu nerozuměl, ale Wynn si říkala, jestli by nebylo horší, kdyby se uměl jasně vyjadřovat elfsky. Na chvíli zmlkl, pak se zamyšleně zadíval na Oshu. Wynn znervózněla.
"Zeptám se ho, jestli ví, jak daleko je moje matka."
Než ho Wynn stačila zastavit, Leesil rychle přistoupil k Oshovi.
"A-hair-a too bith-a ka-naw, too brah?"
Oshovi poklesla čelist.
Všichni elfové se okamžitě zastavili. Zdráhavá zvědavost v Oshově tváři se proměnila v hrůzu. Zamračil se na Leesila a tasil dýku.
Magiera položila ruku na jílec meče. Než mohla udělat něco pošetilého, Wynn se rychle postavila mezi Oshu a Leesila. Obrátila se vztekle k Leesilovi, ale než stačila cokoli říct, nakopla ho Én'nish do zadku.
Leesil spadl na zem a Én'nish tasila dlouhé dýky. Wynn rychle ustoupila Leesilovi z cesty a vrazila přitom do Oshy, který ji chytil pod pažemi. Trhla sebou, když před sebou uviděla jeho dýku.
Leesil se pokusil překulit, ale truhlice, kterou nesl na zádech, mu v tom zabránila. Én'nish se vrhla vpřed, a zastihla nepřipraveného dokonce i Urhkara. Leesil se obrátil na kolenou a tasil vlastní dýku.
"Bârtva'na!" vyštěkl Sgäile na Én'nish a popadl Magieru za brašnu na zádech. "Nech toho! Nezná náš jazyk."
Én'nish srazila stranou Urhkarovu ruku a sekla Leesilovi po tváři. Sklonil se, otočil se na koleni a sekl

dýkou. Én'nish se prohnula jako vrbový proutek a dýka jí prolétla kolem břicha. Znovu se pokusila Leesila napadnout.
Chap se vrhl vpřed a chytil ji zuby zezadu za plášť. Oběhl ji a zamotal ji do látky. V tu samou chvíli se Wynn vytrhla Oshovi. Én'nish byla tak rozzuřená a majay-h?ho reakce ji tak šokovala, že si učenky ani nevšimla.
Wynn se ohnala a vlepila Én'nish facku.
"To je vaše přísaha?" zakřičela na ni elfsky a chytila se za bolavou ruku. Byla to výzva Én'nish i jejím společníkům, kteří porušili slib ochrany.
Én'nish se obrátila k učence. Když zvedla dýku, Urhkar ji vztekle popadl za zápěstí. Zastavila se a nepokusila se vzdorovat.
Wynn se náhle roztřásla strachy a obrátila se ke Sgäilovi, který zůstal obezřetně stát před hrotem Magieřina scimitaru.
"Takhle si váš lid váží přísahy?" zeptala se Wynn.
"Ne!" odvětil prostě a přísně se na Én'nish zadíval. "Omlouvám se za to, že jsme se tak zostudili. Už se to nestane."
Osha stále vypadal uraženě, ale zastyděl se, když se na něj Wynn zamračila.
"Leesil neví, co řekl," vysvětlila. "Byla to chyba, ne urážka."
Osha kývl a vrátil zbraň do pochvy. Leesil udělal to samé.
"Prosím, schovejte zbraně," řekl Sgäile. Dlaní odstrčil Magieřin meč opatrně stranou, pak se přiblížil k Én'nish. "Ajhâjhva ag'us äicheva!"
Én'nish se obrátila a zamířila do čela průvodu. Osha ji následoval, a když procházel kolem Sgäila, sklopil zrak. Leesil zůstal zmateně stát.
"Co se právě stalo?" zeptala se Magiera.
Wynn ji ignorovala a obrátila vztek, který pramenil ze strachu, proti Leesilovi. "Co jsem ti říkala?"
"Jenom jsem se zeptal, jak daleko…"
"Ne, nezeptal!" Wynn sevřela ruce v pěst. "Řekl jsi, že jeho matka je ‚nikde' a že to ví. A ještě jsi to popletl. Nazval jsi jeho matku odpadlicí!"
Magiera si zhluboka povzdechla.
"Počkej…" začal Leesil. "Nemyslel jsem…"
"Drž hubu!" zařvala Wynn. "A už nikdy nemluv s elfem elfsky."
Leesil zamrkal. Hledal pomoc u Chapa, ale pes si jenom olízl čenich a štěkl.
"To by bylo nejlepší," dodal Sgäile tiše.
"Neobviňuj ho," varovala Magiera. "I když udělal chybu, s Én'nishinou reakcí to nemělo nic společného."
"Ano… a ne," odvětil Sgäile. "Én'nish je dcera ze svazku… vy mu říkáte manželství, sestry Oshovy matky."
"Takže se rozhodla zakročit, protože je jeho sestřenicí?" zeptala se Magiera.
"Ne tak docela," dodala Wynn. "Rodinné vztahy jsou pro elfy velmi důležité a jsou komplikovanější, než Sgäile dokáže ve vašem jazyce vysvětlit."
Magiera se obrátila ke Sgäilovi. "To nemělo nic společného s příbuzenskými vztahy."
"Je… byla… bóijt'änou Grôyt'ashii," řekl Sgäile významně. "Nejbližším pojmem ve vašem jazyce je asi ‚snoubenka'."
Wynn to jméno neznala. Chystala se zeptat, ale Sgäile se zprudka otočil a následoval Oshu.
Magieře přelétl přes tvář zmatený výraz, pak sklopila zrak a pomalu zavřela tmavé oči. Wynn slyšela, jak zavrzala kůže, když pevně sevřela jílec meče.
"Kdo je Grôyt'ashia?" zeptala se Wynn.
Když nedostala odpověď, pohlédla dolů na Chapa, ale on upíral oči na Leesila. Chap na její pohled nijak nezareagoval a rychle se rozběhl za Sgäilem.
Magiera odmítla vzhlédnout. Schovala meč do pochvy a vyrazila za ostatními.
Leesil zůstal stát v chladném tichu.
"Co jsi zase provedl?" zeptala se Wynn, i když si nebyla jistá, jestli to chce vědět.
* * *

Grôyt… Grôyt'ashia.
Magiera to jméno už jednou slyšela. Zakřičel ho Brot'an v Darmouthově hrobce. Když se otočila, uviděla, jak se na sebe Brot'anův mladý společník a Leesil vrhli. Skončilo to tím, že Leesila opět smáčela krev. Tentokrát vytryskla z Grôytova podříznutého hrdla.
Nebyla to Leesilova vina. Opravdu ne. Ale Magiera nedokázala přestat přemýšlet. Kolik žen nebo mužů přišlo kvůli Leesilovi o milovanou osobu?
Nebyla to jeho vina. Darmouth Leesila přinutil dělat strašlivé věci, aby přežil… aby přežili jeho rodiče. A jen proto, co z něj Nein'a udělala. Magiera se přiblížila ke Sgäilovi.
"Byla to sebeobrana," řekla tiše, aby to ostatní neslyšeli.
"Jsem si vědom toho, co se stalo," odvětil, aniž by se zastavil.
"Věděl jsi to… a přesto jsi s sebou Én'nish vzal?"
"Nebylo to mé rozhodnutí."
"Už žádné výmluvy!" vyštěkla Magiera hlasitě a popadla Sgäila za rameno.
Obrátil se a vytrhl se jí, než ho mohla pevně sevřít. "Nevíte nic o an'cróanských zvycích," varoval, "protože prostí lidé…"
Zmlkl a prohlédl si její tvář a vlasy.
Magiera nerozuměla pojmu, který použil, ale pod jeho upřeným pohledem zneklidněla.
Přemýšlela, jestli si všiml toho, že se vzhledem liší od ostatních lidí. Nebo Brot'an svému lidu prozradil, co viděl, když spolu bojovali v hrobce? Kolik toho Sgäile věděl?
"Tak mi to vysvětli," řekla. "Jednoduchými slovy, aby to… člověk pochopil."
"Kvůli Léshilovi jsme vám nabídli ochranu," řekl Sgäile, opět se ovládal a hovořil zdvořile. "To za každou cenu dodržíme. Na události ve Venj?tzu bude pohlíženo podle toho, jaké postavení Léshil mezi našimi lidmi… nebo možná v naší kastě doopravdy má. Nemám právo se k tomu vyjadřovat. Počkejme, dokud nepromluví s Nejstarším otcem."
Sgäile se s námahou ovládl, obrátil se a vykročil.
Magiera spolkla další otázku. Sgäile zjevně dodrží slovo i podivný zvyk, a to bez ohledu na osobní pocity, poslechne nadřízené a udělá, co mu rozkázali.
"A kdo jsou an'Cróané?" zeptala se.
Sgäile zpomalil. "Tak si říká náš lid. Lidská jména pro nás nic neznamenají. Vaše malá společnice by to přeložila jako… Lid krve."
Magieře se převrátil žaludek. Všechno, co se týkalo Leesila, se točilo kolem krve.
* * *
Zatímco se Magiera hádala se Sgäilem, Chap šel za nimi a snažil se zachytit nějakou mužovu vzpomínku. Na povrch Sgäilovy mysli vypluly záblesky lidských tváří. Chap pochopil, že je velmi zcestovalý. Zdálo se, jako by se elf pokoušel najít něco, co by vysvětlovalo Magieřinu bledou pleť a rudé prameny v černých vlasech. Na nic však nepřišel, a to Sgäila mátlo. Nevěděl, co Magiera je, a považoval ji jen za podivně bledého člověka.
Ale pořád zůstával problém krve. Dědičná krev, krev lidí, prolitá krev.
Byl to tak zmatený chumel, že ani Chap z něj nedokázal najít cestu ven. A jestli se rozmotá nebo stáhne, záleželo jen na tom, jak Leesila přijme lid jeho matky.
Chap nedokázal ze střípků vzpomínek vyvodit, co se děje a jaké důsledky zabití Anmaglâhka má. Ale byl si jist, že Sgäile dodrží zvyky svého lidu, jak nejlépe bude moci.
Avšak s Én'nish to bylo něco jiného.
Její myšlenky kalily vzpomínky na Grôyt'ashiu. V obou hořel stejný oheň, i když byli daleko od sebe. I z dálky z ní cítil slepá muka a nenávist.
Chap obezřetně běžel za Magierou. Náhle však zachytil další pach a mezi stromy zahlédl pohyb a záblesk stříbřitě šedé.
Když uviděl, jak kolem stezky běží majay-h?, všechny ostatní myšlenky se mu vykouřily z hlavy.
Proplétali se mezi stromy, mizeli a zase se objevovali a on je sledoval a pátral.
Stříbřitě bílá samice se objevila a zase zmizela.
"To je v pořádku, Chape," řekla Wynn. "Běž za nimi, pokud chceš."

Ani si neuvědomil, že zpomalil a jde teď vedle ní. Uchváceně hleděl do lesa, ale držel se u Wynn. Ozvalo se ostré zacvrlikání a Chap nastražil uši.
Cvrlikání přešlo v krásně zapískanou melodii, pak utichlo. Během dětství mezi elfy podobného ptáka nikdy neslyšel.
Wynn zvedla hlavu a rozhlédla se.
"Co to bylo za ptáka?" zeptala se a otočila se k Urhkarovi, který šel jako poslední.
Urhkar se zastavil a Chap udělal totéž, protože muž se otočil zpět směrem, odkud přišli. Když se starší elf opět otočil, tvářil se užasle.
Na Wynninu otázku neodpověděl. A když se Chap pokusil zachytit vzpomínku na povrchu Urhkarovy mysli, zahlédl jen černé oči a křídla s kropenatě bílými brky.
* * *
Ani po šesti dnech Leesil netušil, kam až je chce Sgäile zavést. Nenarazili na žádné elfy a kromě majay-h?, kteří pobíhali kolem stezky, také skoro na žádná zvířata. Jednou musel Wynn zastavit, aby se nevydala za pestrobarevnou vážkou a rojem třpytivých můr. Ve stromech se prohánělynejen obyčejné veverky, ale také ty, které byly zbarvené jako norci.
A někde z dohledu občas zazpíval pták.
Wynnino varování před tâshgâlhem se naneštěstí ukázalo správné. Nezahlédli ho, ale z brašen jim zmizely drobnosti. A to včetně křesadla a Wynniny poslední krabičky s čajovými lístky. Jednou ráno dokonce našli na zemi rozsypaný měšec, ze kterého zmizelo několik mincí. Leesil spal se skříňkou s lebkami u hlavy.
Bylo zde hodně čistých, zurčících potoků a Anmaglâhkové jim dvakrát denně lehce sehnali něco k snědku. Jeden z nich prostě zmizel v lese a vrátil se se snídaní nebo s večeří. Ovoce, ořechy a další ošklivé houby sloužily jako lehké polední jídlo při chůzi.
Pokaždé, když Leesil pomyslel na Wynn, cítil se malý a ubohý. Lezla mu na nervy a on si nemohl pomoct. Hovořila plynule elfsky, jak mu často připomínala, ale k čemu jim to bylo dobré? Sgäile ji odmítal vzít na vědomí, takže jediný elf, s nímž mohla hovořit, byl Osha a ten Leesilovi nepřipadal právě nejchytřejší.
Každý den přinášel Leesilovi nová muka, protože si představoval matku v elfském vězení, ale stud a úzkost se vždy mísily s odporem. Pokaždé, když se Sgäila zeptal, kolik mil ještě budou muset urazit, dostal stejnou odpověď: "Několik dnů… ještě několik dnů."
Leesila už to unavilo.
Magiera šla vedle něj. Celá situace jí očividně nebyla příjemná a jako vždy se chovala nedůvěřivě. K Anmaglâhkům ještě víc než obvykle. Vypadala docela dobře, ve slunečním svitu jí ve vlasech zářily rudé prameny, ale jedla jen střídmě a v noci nespala dobře. S každým dnem byla napjatější a hromadila se v ní nervózní energie.
Vždy na Magieru pohlížel jako na někoho, kdo dává přednost noci a na slunci se necítí dobře, ale tady se nějak změnila.
Leesil se snažil vzpomenout, kdy byli naposledy doopravdy sami. Už to bylo příliš dávno. Každou noc, když si vlezl pod přikrývku a přitiskl jí tvář ke krku, se v něm vina mísila s touhou. Jen v tu chvíli dokázal zapomenout, proč sem přišel a co udělal pro to, aby se sem dostal.
Šestého dne zvedl Sgäile ruku a všichni se zastavili.
"Blížíme se k mé domovské osadě, kde strávíme noc s mojí rodinou." Rysy se mu stáhly a ukázal na Magieřin meč. "Jste cizinci a vaše zbraně by mohly vyvolat nebezpečnou odezvu. Vezmu si je a zítra vám je vrátím."
"Jenom přes moji mrtvolu," zavrčela Magiera.
Sgäile si povzdychl a ukázal na Leesilovy čepele. "Máte mé slovo. Ocitnete se mezi mým lidem, mým klanem. Nikdo z nich zde ještě nikdy neviděl člověka. Nepřijmou vás s radostí. A když mezi ně vstoupíte ozbrojeni, bude to ještě horší."
"Ne," odvětila Magiera prostě.
Én'nish se vrátila a postavila se za Sgäila. Zacukal jí koutek levého oka.
"Barbaři!" zašeptala Sgäilovi belaskijsky, aby jí všichni rozuměli.

Leesil rychle přesunul pohled k Magieře a připravil se na výbuch, ale stála tak tiše, že ještě víc zostražitěl.
"Proč poslali tebe?" zeptal se Sgäila. "Zrovna tebe?"
Sgäile pohnul rukou a Én'nish ustoupila. "Protože jsem jediný, komu věříš… trochu."
Leesil by to Magieře nikdy nepřiznal, ale opravdu začal Sgäilovi trochu věřit - tedy alespoň jeho slovu.
"Co když zbraně ukryjeme?" nabídl.
Magiera zavrtěla nevěřícně hlavou. "Přece doopravdy neuděláš, co po nás chce?"
"Mají svoje zvyky," varovala ji Wynn. "A my jsme jejich hosty."
Magiera se otočila, aby něco vyštěkla, ale neudělala to.
"Nikdo jiný se vašich zbraní nedotkne," zopakoval Sgäile. "A nikdo se nedotkne ani vás."
Én'nish něco zamumlala. Leesilovi se nelíbil její tón a byl si jistý, že by se mu nelíbila ani její slova. Sgäile zvedl ruku, aby ji utišil, a čekal na Leesilovu odpověď.
Sgäile se sice choval klidně, ale bylo jasné, že pokud se Leesil se společníky nepodřídí, neudělají už ani krok. Leesil si odvázal pochvy čepelí ze stehen. Osha se přiblížil. Dokonce i tichý Urhkar je obešel, aby lépe viděl. Én'nish se držela dál, ale vše pozorně sledovala.
Leesil podal čepele spolu s dýkami Sgäilovi, ale pochvy na předloktí si ponechal.
"K čemu?" zeptal se Osha lámanou belaskijštinou a ukázal na čepel.
Než mohl Leesil odpovědět, Sgäile pronesl dlouhou větu elfsky a ukázal bradou na Magieru. Osha vytřeštil oči.
"Ne," řekl, pak se zadíval na Leesila. "Je… to pravda?"
Sgäile přešel zpátky do belaskijštiny. "Promiňte… pověděl jsem Oshovi o vašem lovu na nemrtvé pod městem."
Leesil si na něj jasně vzpomínal. Téměř šílel touhou useknout Krysaříkovi hlavu. Sgäilovi to muselo připadat velmi divné, obzvláště když vzal v úvahu, proč ho do stok pod Belou následoval.
Anmaglâhkové lovili v tichu… lovili živé.
Leesil se zamyslel. Znovu mu to připomnělo jeho život, jeho minulost mezi dvěma světy.
"Mohu?" zeptal se Sgäile a ukázal na podivnou zbraň.
Leesil kývl. Sgäile pevně sevřel podivné držadlo čepele a vytáhl ji z pochvy. Zvedl ji a pomalu otočil. Přední část se podobala ploché lopatě s ostrými hranami, které se od rukojeti zužovaly do ostré špice. Držadlo tvořil ovál vyřezaný do základny ploché části. Rukojeť byla omotaná koženými pásky. Čepel byla po vnější straně protažená jako křídlo a ve zužujícím se oblouku podobném šavli se táhla až k lokti. Leesilův loket o kousek přesahovala, na Sgäilovo předloktí byla trochu krátká.
Sgäile zbraň pečlivě studoval, ale Osha se najednou zatvářil zmateně.
"Ten mrtvý-ne… mrtvý-ne-mrtvý," řekl s námahou. "My… slyšíme… ne tady, ale slyšíme příběhy o jiném místě… místech. Jak zabíjíte, když mrtví?"
Leesila jeho náhlá upovídanost překvapila, ale dávalo smysl, že zvláštní zbraň zabijáky zaujala, dokonce i někoho tak mladého, jako byl Osha. Někteří lidé považovali nemrtvé za mýtus a pověru, ale Sgäile o nich hovořil jako o skutečnosti. Ostatní přijímali jeho slova jako fakt.
Upíři nebyli v lidských zemích obvyklí, ale Osha mluvil o něčem jiném.
"Co myslí tím ‚ne tady'?" zeptal se Leesil. "Vy žádné legendy o nemrtvých nemáte?"
Zdálo se, že Sgäile odpověď pečlivě zvažuje. "Do této země ještě žádný nemrtvý nevstoupil."
Byla to přímá a zdvořilá odpověď, ale Leesil pochopil, nač naráží.
Nemrtví - Vznešení nebo obyčejní - nemohli do lesa vstoupit.
"Jak zabít ne-mrtvého… nemrtvého?" zopakoval Osha.
Leesil se ztratil v myšlenkách. "Cože?"
Magiera sevřela jílec meče a mladík se napjal, ale netasila. Druhou rukou si pomalu přejela prstem po hrdle.
Wynn si znechuceně povzdechla. "Magiero."
"Krk?" zeptal se Osha.
"Ne krk, hlava," odvětil Urhkar a dokonale tak Leesila překvapil. "Useknou jim hlavu."
Oshova tmavá pleť zbledla. Én'nish o kus dál zasyčela. Sgäile s Oshou rychle promluvil. Mladý elf kývl.
"Odpusťte mu jeho reakci," řekl Sgäile. "Znetvoření mrtvých považujeme za odporné… ale chápeme, že

je to potřeba."
"Můžeme se přestat bavit o vraždění?" zeptala se Wynn s nechutí.
Sgäile povytáhl obočí. Zasunul Leesilovu zbraň do pochvy, obrátil se k Magieře a čekal.
Magiera se ani nepohnula.
"Nelíbí se mi to o nic víc než tobě," řekl Leesil. "Ale Wynn má pravdu. Je to jejich svět… jejich zvyky."
"Tak dobrá!" řekla. "Ale jenom proto, že nevidím žádný jiný způsob, jak najít tvoji matku. Ale nedělej žádné hlouposti. Jsou to naše stráže, ne doprovod, a mají vlastní cíle."
Její neomaleně obvinění Leesila zasáhlo. V podstatě měla pravdu. Anmaglâhkové možná vypadali a chovali se trochu jako jeho matka, ale byl tady cizinec, nerozuměl jejich tradicím a už vůbec ne způsobu myšlení. Ale to nic neměnilo.
Magiera si konečně odepnula meč a podala ho Sgäilovi. Přijal ho a zvedl jemné obočí, když si uvědomil, jak je těžký. Podíval se na ni, jako by tak docela nevěřil tomu, že s ním dokáže bojovat.
Wynn mu podala kuš a toulec se šípy z Leesilových zad. Sgäile předal věci Urhkarovi, který si je přehodil přes rameno. Leesil to chápal. Jedna osoba dokázala nést jen určitý počet zbraní a Sgäile slíbil, že dohlédne na čepele.
Leesil sundal svůj srolovaný plášť, který nesla Wynn na brašně, a podal ho Sgäilovi.
"Zabal je… ponesou se ti lépe a nebudou tak na očích."
Sgäile kývl na souhlas. Chystal se otočit a vést je pryč.
"Magiero!" řekla Wynn.
Malá učenka si založila ruce na hrudi a zamračila se na Magieřina záda. Bylo zvláštní, že Chap na Wynn nespokojeně zavrčel a olízl si čenich. Ale ona ho ignorovala.
Leesil nechápal. Odevzdali kuš, čepele, dýky, Magieřin meč…
Napadlo ho, že by mohl mlčet, ale uvědomil si, že Wynn přitáhla příliš velkou pozornost.
"Dej jim ho. Hned," řekl Magieře.
Leesil netušil, jak se jedna žena dokáže koutkem oka zadívat tak jedovatě. Vzpomněl si na dávno ztracené dny ve Lvounovi, na to, jak jí došla trpělivost s jeho kousky.
Magiera se natáhla dozadu, sáhla pod brašnu a vytáhla dýku s dlouhou čepelí, kterou si koupila, než vyrazili na Bojiště.
Sgäile jen otevřel plášť se zbraněmi a čekal. Leesilovi se zdálo, že v jeho očích zahlédl jiskřičku humoru.
Magiera hodila dýku na plášť.
"Pojďte," řekl Sgäile a pokynul společníkům. "Majay-h? může jít, kam chce, ale vy musíte zůstat uvnitř našeho kruhu. Pohled na vás může naše lidi zneklidnit."
Én'nish zůstala vpředu, Sgäile s Oshou ustoupili do stran a Urhkar šel poslední za Wynn.
Cesta byla krátká. Prošli hustým podrostem a Leesil si všiml, že se stromy náhle zvláštně změnily. Divoké keře byly vyšší než on a bylo tady také víc dubů a cedrů s velkými kmeny.
Nejnižší větve obrůstal břečťan, a kdyby Leesil natáhl ruku, dotkl by se jich. Kmeny stromů se nepřirozeně nadouvaly, ale neviděl žádnou známku nemoci. Koruny měly bujně zelené a husté. Křoví mezi stromy občas ustoupilo otevřeným prostorům porostlým mechem barvy vápence. Z jedné nafouklé sekvoje náhle jako duch vystoupila žena a odvrátila se.
Když se Leesil přiblížil, všiml si hustého břečťanu, který visel z větví a obrůstal velký vchod do kmene, který se nacházel mezi dvěma kořeny.
"Příbytky?" zeptala se Wynn, ale nikdo neodpověděl.
Osha se nervózně zavrtěl. Sgäile byl stejně napjatý a obezřetný jako první noc v lese. Leesil znervózněl.
Minuli další stromové příbytky, jejichž vchody obrůstaly rostliny. Zpoza petrklíčů vykoukl z tmavé dutiny stromu vysoký elf. Leesil si všiml jen toho, že je to muž a musel by se sklonit, aby vyšel ven. Na otevřeném travnatém prostranství stála velká hliněná kupole pece, ze které stoupal kouř. Stálo vedle ní několik žen a dva muži. Dotkli se svých společníků, jeden po druhém se otočili a zírali.
Byla mezi nimi i elfka, o které si myslel, že vyšla z kůry stromu. Poznal její podivné vlasy. Stála na mechovém trávníku stranou od ostatních a ozařovaly ji sluneční paprsky, které pronikly otvorem v koruně stromu.
Pleť měla tmavší než Leesil a koutky velkých očí a malých úst jí lemovaly jemné vrásky. Byla stejně štíhlá

a vysoká jako Nein'a v jeho vzpomínkách, ale tato žena měla vlasy barvy kůry osiky prokvetlé šedými prameny, které vypadaly ve světlé barvě tmavě. Elf pokročilého věku byl velmi zvláštní.
Její úzká tvář končila špičatou bradou, kterou sklonila ke štíhlému hrdlu, když se začala přehrabovat v košíku. Ještě si nově příchozích nevšimla, ale ostatní už se začali shlukovat.
Objevovali se ve vchodech do příbytků nebo vycházeli ven z břečťanových závěsů a obcházeli oblouky šlahounů a ostružiní, které rozdělovaly a určovaly jednotlivé části osady. Ve vysokých větvích dubu nad jejich hlavami šplhal jen tak v kalhotách nedospělý snědý chlapec s hladkou, dokonalou tváří.
Někteří vypadali klidně, a dokonce přívětivě, než si všimli cizinců, kteří kráčeli mezi Anmaglâhky. Jiní ihned ztuhli a jejich strach kalilo ještě něco mnohem nebezpečnějšího. Všichni hleděli na Wynn a na Magieru. Někteří věnovali nejistý pohled i Leesilovi.
Na rozdíl od lidských zemí by si ho tady s elfem nikdo nespletl. V porovnání s nimi byl malý, jeho jantarové oči menší a hladká brada bez vousů příliš široká a tupá. A také oblečením se jim nijak nepodobal.
Chap se protlačil vedle Wynn.
Během několika okamžiků se ocitli ve středu osady a ze všech stran je obklíčili elfové. Z davu vystoupil štíhlý muž asi Sgäilova věku. Én'nish se zastavila, ale muž na ni nepohlédl.
"Sgäilsheilleache!" vyštěkl.
Leesil nedokázal zachytit záplavu elfštiny, která následovala, ale Osha ucouvl a postavil se blíž k Wynn.
To Leesila nijak neuklidnilo a pozorně se zadíval na rozrůstající se dav elfů. Oděvem se velmi lišili od Anmaglâhků.
Někteří si dlouhé vlasy sepnuli na vrcholku hlavy kruhy z naleštěného dřeva. Jejich oděv měl povětšinou rezavou a žlutou barvu. Na sobě měli prošívané i obyčejné tuniky a vesty, košile světlejších barev, z nichž některé se bíle třpytily, když na ně dopadly sluneční paprsky. Několik jich mělo vyšívané límce a volné rukávy. Některé ženy si oblékly dlouhé sukně tmavých odstínů, ale hodně se jich odělo do volných kalhot a měkkých bot vysokých do půlky lýtek, které si oblíbili i muži. Kromě jednoho chlapce tady nebyly žádné děti. Nikdo u sebe neměl žádné nástroje ani nic, co by se dalo použít jako zbraň.
Mezi lidmi byl sice nápadný, ale tady si Leesil připadal ještě hůř, protože se elfům vůbec nepodobal.
Vesničané byli šokovaní, vyděšení nebo vzteklí a někteří z nich na Sgäila křičeli. Za chvíli nebyly přes rámus slyšet Sgäilovy odpovědi.
"Wynn," zašeptal Leesil. "Co to říkají?"
"Obviňují Sgäila, že porušil svaté právo," řekla tiše. "Ujišťuje je, že jen poslouchá rozkazy Nejstaršího otce a že jsme pod jeho ochranou."
Osha si přitiskl prst na rty a zavrtěl varovně hlavou. Wynn zmlkla a Leesil pozorně poslouchal, i když zachytil jen pár slov.
Když Sgäile zmínil Aoishenis-Ahâre, polovina elfů šokovaně zmlkla, ale jejich vztek brzy opět vzplál.
Leesil udělal krok vpřed a pozorně sledoval jejich tváře. Neočekával, že zareagují tak agresivně. Jeden z důvodů, proč se rozhodl Sgäila následovat, byl, že poskytoval Magieře a Wynn ochranu. Nyní přemýšlel, jak daleko jeho ochrana sahá. Hlasy se pomalu utišily. Zdálo se, že je Sgäile přesvědčil, aby ustoupili a nechali ho projít.
Leesil uslyšel a ucítil, jak něco zaškrábalo o skříňku na jeho zádech.
Najednou několik popruhů povolilo a truhlice spadla na zem.
Rychle se otočil a uviděl za sebou Én'nish. V ruce držela dlouhou dýku a sahala po západce na skříňce.
Leesil se tak soustředil na to, co se děje kolem, že si jí ani nevšiml.
* * *
Magiera viděla, jak skříňka spadla Leesilovi ze zad. Én'nish si dřepla a zápasila se západkou.
"Ne!" vykřikla Magiera a vrhla se po truhlici.
Én'nish se ohnala a udeřila ji rukou do kolena.
Magiera se zhroutila na zem dřív, než se stačila ke skříňce dostat, a Leesilovi se nepodařilo Én'nish zabránit ji otevřít.
Látkový balíček se vykutálel na trávu a ven vypadly dvě lebky.
Někdo zalapal po dechu.

Ozvaly se výkřiky, kterým Magiera nerozuměla. Nohou jí proudila bolest a srdce jí poskočilo. Najednou se stalo příliš mnoho věcí. Bezmocně sledovala, jak se Leesil vrhl k lebkám, aby ukryl ostatky otce a babičky před zvědavýma očima.
Én'nish ho kopla do břicha. Leesil padl k zemi, lapal po dechu a Én'nish začala něco elfsky ječet.
"Nâ… ne! Na-bithâ… není to pravda!" křičela Wynn.
Osha tasil dýky, ale zůstal zmateně stát, protože netušil, koho bránit a na koho útočit.
Magiera ignorovala bolest v koleni a vyškrábala se na nohy, aby skočila na Én'nish zezadu.
Někdo ji popadl pevně za zápěstí a strhl ji vzad. Ohnala se po útočníkovi loktem, a když se přikrčil, uvědomila si, že je to Urhkar.
Kopl ji zezadu do kolen, srazil ji k zemi a zalehl ji. Šok přemohl vztek. Začala se vzpírat, aby se osvobodila. Urhkar jí tvrdě zkroutil zápěstí a ruku přes koleno a vtlačil jí tvář do půdy. Dál nad ní dřepěl.
"Nehýbej se," řekl klidně.
"Slez ze mě!" rozkázala.
Ani neodpověděl. Magieru naplnila úzkost, která byla silnější než vztek.
S tváří vtlačenou do mechu se snažila zahlédnout Leesila.
Chap skočil před Én'nish, chňapal po ní a vrčel. Ucouvla a Wynn se vrhla pro lebky.
"Én'nish jim řekla, že jsi přišel lovit elfy!" zakřičela na Leesila. "Kvůli trofejím!"
Magieře se stáhl žaludek.
Leesil popadl Gavrilovu lebku. Buď jí nerozuměl, nebo ho to nezajímalo. Wynn se k babiččině lebce dostala dřív a položila na ni ruku. Vyděšeně začala elfsky křičet na Sgäila. Jediné slovo, které Magiera zachytila, bylo "Eillean".
Leesil klesl na kolena a pokoušel se Wynn sebrat babiččinu lebku.
"Nehýbej se!" vykřikla Wynn. "Nehýbej se, jinak tě zabijí!"
Magiera se znovu vzepřela a pokusila se ze sebe Urhkara shodit, ale byl nehybný jako kamenná socha.
* * *
Wynnina slova pro Leesila nic neznamenala - jen lebka. Vyrval ji Wynn a dřepěl tam s ostatky otce a babičky v náručí.
Sgäile na něj hleděl vytřeštěnýma očima a Leesilovi se zdálo, že se tváří stejně zmučeně, jako se on cítí.
"Eillean?" zašeptal Sgäile a ukázal na elfskou lebku.
Leesil ji rychle schoval.
Z davu vystoupili žena v kalhotách a starý muž v dlouhém hávu. Ve tvářích měli tvrdý výraz. Chap zavrčel, vrhl se k nim, vyl a štěkal a přinutil je překvapeně zavrávorat zpět. Pes obešel prostranství a hrozivě vrčel na všechny, kdo se tu shromáždili. Elfští vesničané byli zmatení - majay-h? se obrátil proti nim a bránil cizince.
Náves ztichla a ozýval se jen nejistý šepot. Přihlížející těkali očima od Chapa ke Sgäilovi a Leesilovi. Z jejich upřených pohledů ho mrazilo.
"Vzal jsi její ostatky z hrobky na hradě?" zeptal se Sgäile.
Leesilovi zněla jeho slova divně. Horečnaté prohlášení končilo otázkou. Sgäile zvolal něco v elfštině a jeho slova zněla stejně. Výrazy elfů kolem se změnily. Někteří se tvářili obezřetně a překvapeně, jiní se nevěřícně mračili.
"Přinesl jsi ji zpět lidu… je to tak?" dodal Sgäile.
Leesil si jeho slova sotva uvědomoval. Nezajímalo ho, co chtějí. Jeho mrtví byli jen jeho věc.
"Odpověz mu!" naléhala Wynn. "Snaží se ti zachránit život… A nám!"
Én'nishin hlas přešel z vrčení téměř ve vřískot. Leesil se zprudka otočil.
Ostré rysy jí zkroutilo dychtivé očekávání, jako by konečně zahnala do kouta dlouho lovené zvíře. V Leesilovi sílil vztek.
Po Én'nishině dychtivé tváři se začaly kutálet slzy a kapaly jí z ostré brady. Urhkar se na ni obořil v elfštině. Zprudka se k němu otočila a zvrhlá naděje jí z tváře zmizela.
Urhkar tiskl Magieru k zemi, ale vypadal netečně a stoicky. Magiera sotva dokázala zvednout ze země hlavu. Hleděla tmavýma očima na Leesila.
Za jak dlouho jí zčernají oči a prodlouží se jí zuby? Chtěl, aby se to stalo, aby roztrhala elfa na kusy.

Urhkar se sklonil a tiše na Magieru promluvil. Přestala se vzpírat a zadívala se za Leesila. Starší elf na někoho ostře kývl, uskočil dozadu a pustil Magieru. Obrátila se k němu, vyškrábala se na nohy a pomalu ucouvla k Leesilovi.
"To je v pořádku," šeptala Magiera, dřepla si a opřela se jednou rukou o zem. "Nikdo ti je nevezme… Nedovolím, aby ti je někdo vzal."
Hučení krve v Leesilových uších při zvuku jejího hlasu utichlo.
"Prosím," žadonil Sgäile, "řekni jim… řekni mému lidu, že je to pravda."
Leesil uviděl na Anmaglâhkově tváři bolest… a strach.
"Érin'n," zašeptal Sgäile. "‚Pravda'… řekni to!"
Leesil nerozuměl, ale naléhavost ve Sgäilově hlase mu pronikla do zmatených myšlenek.
"Ay-rinen…" řekl, pak to hlasitěji zopakoval.
Sgäile se schoulil úlevou.
Magiera se natáhla pro látku, ale Sgäile se k ní dostal jako první. Rozevřel ji a přehodil si ji přes dlaně jako obětinu.
"Zahanbil jsi mě," řekl tiše a zadíval se na Eilleaninu lebku. "Měl jsi mi to říct. Byl bych tě… poprosil, abys mi ji dovolil nést. Třeba jen kousek."
Sgäile při pohledu na Gavrilovu lebku zaváhal, ale pak látku podržel. Magiera mu ji vzala a opatrně ji zakryla lebky v Leesilově náručí.
Rychle je zabalil, aby je ukryl před zvědavýma očima, a teprve na Magieřino pobízení se postavil.
Někteří elfové vypadali ještě pořád rozzlobeně, ale jiní s lítostí sklopili hlavu. Leesil netušil, jak je možné, že babiččin návrat a jediné elfské slovo způsobily takovou proměnu.
Magiera ho objala paží kolem ramen, ale pohlédla za něj na Én'nish.
"Ještě jednou se ho dotkni," řekla chladně, "a nebudu potřebovat meč, abych tě připravila o hlavu."
Leesil neslyšel, že by Én'nish něco odpověděla. Velkým obloukem je zprava obešla a přistoupila ke Sgäilovi. Urhkar vešel do Leesilova zorného pole a zastoupil jí cestu.
Starší Anmaglâhk zvedl bez jediné emoce v tváři prázdnou ruku dlaní vpřed a zamával jí mezi nimi, jako by se zbavoval otravného hmyzu.
Z Én'nishiny tváře vyprchal vztek. Trhla sebou, jako by ji uhodil milovaný člověk. Ucouvla od Urhkara, obrátila se a prchla z mýtiny.
Wynn se pokusila postavit a Osha schoval zbraně a pospíšil si, aby jí pomohl. Když jí nabídl ruku, učenka se odtáhla a ani na něj nepohlédla.
"Měli bychom jim okamžitě zmizet z očí," řekla Wynn.
Chap stále přecházel sem a tam před elfy a vrhal pohledy po Leesilovi.
Davem se protlačil starší muž v prošívané rezavé košili. Rozcuchané vlasy měl tmavší než ostatní a prokvetlé ocelovou šedí. Chap se k němu obrátil a zavrčel. Starý muž ztuhl uvnitř kruhu zvědavců, ale neucouvl.
"Sgäilsheilleache?" zavolal.
V jednom nestřeženém okamžiku přelétl Sgäilovi po úzké tváři výraz úlevy. "Foirreach-ahâre!"
"Chape, dost! Nech ho být," zavolala Wynn, pak zašeptala Magieře: "Sgäile oslovil toho muže dědečku."
Chap se otočil a zdráhavě se vrátil k Wynn, po celou dobu však nespustil z nově příchozího oči. Starý muž se přiblížil a obezřetně psa sledoval. Nevypadal rozzlobeně ani vyděšeně, jen překvapeně a trochu ustaraně.
Sgäile promluvil rychle elfsky a odpovědi jeho dědečka zněly jako zdvořilé pokárání. Leesila zajímalo, co si říkají, proto pohlédl na Wynn. Učenka pozorně poslouchala, ale nic z jejich slov nepřeložila. Sgäile pobídl Leesila vpřed a ztišil hlas.
"Rychle. Pojďte ke mně domů. Tam budete v bezpečí."
Leesil se kousl do rtu, aby nevybuchl. Něco podobného jim Sgäile slíbil už jednou a ukázalo se, že to není pravda. Leesil přemýšlel, co se ještě může stát.

KAPITOLA 6

W
ynn zalapala tiše po dechu. Když prošla vlněným závěsem do dubu, zjistila, že je uvnitř velký jako malá chalupa.
Zvenku prorůstal dovnitř mech a pokrýval podlahu komnaty, i když Wynn nechápala, jak je možné, že zůstává i bez slunečního svitu jasně žlutozelený. Uvnitř dubu se nacházela velká okrouhlá místnost s přirozeně oblými dveřmi a stěnami. Pokrývala je kůra jako zvenčí, ale tu a tam pod ní prosvítalo holé dřevo. Nikdo ji nesloupal, strom tímto způsobem vyrostl a stále žil a bujel. Žlutohnědě zbarvené dřevo vytvářelo průchody do dalších místností, které byly rovněž zakryté závěsy. Nalevo se podél zdi táhly vzhůru schody a mizely v otvoru v nízkém stropě. Možná vedly do prostorů ve vyšších patrech.
Římsy ve výši sedadel židlí byly ozdobené šafránově zbarvenými polštáři s květinovým vzorem ve světlejší žluté. Za jedním obloukovým průchodem zahlédla Wynn menší komnatu s matracemi na mechem porostlé podlaze. Na lůžkách ležely měkké polštáře a zelené vlněné přikrývky.
Prsty lehce přejela po kůře na stěně. Dovnitř vstoupil Osha.
Po tom, co se stalo ve vesnici, si už nebyla jistá, jestli mu může věřit. Při pohledu na lebky tasil zbraně, ale ne proto, aby bránil ty, kterým přísahal ochranu.
Magiera odhrnula závěs stranou a bez zájmu se rozhlédla kolem. Asi hledala případnou hrozbu nebo únikový východ. Konečně vstoupila a podržela závěs.
Dovnitř vešel Leesil, který ještě stále svíral v náručí zabalené lebky. Následoval ho Chap, jenž se rozhlédl kolem stejným způsobem jako Magiera. Sgäile nesl pod jednou paží skříňku, v níž lebky přinesli, pod druhou pak zbraně zabalené v plášti. Jako poslední vešel Sgäilův dědeček s tichým hlasem. Bylo jich tu plno, ale přesto tady bylo dost místa pro všechny.
Osha zíral na uzlíček v Leesilově náruči. Zhluboka se nadechl, na okamžik zadržel dech, pak vydechl.
"Je dobře, že hovoříš naším jazykem," řekl Wynn. "Když jsem uviděl… když jsem uslyšel Én'nish…"
Nepohlédl na ni. Wynn předpokládala, že ho zahanbilo, že už podruhé porušili slib ochrany. A měl by se stydět.
Sgäile opatrně odložil skříňku na zem na opačné straně místnosti.
"Neměl jsem dělat předčasné závěry," dodal Osha.
Wynn neodpověděla. Sgäile odložil zbraně vedle truhličky a tvrdě se na Oshu zadíval.
"Máme za sebou dlouhý den," řekl. "A čeká nás ještě delší cesta. Můžeš jít, najíst se a odpočinout si."
Sgäile společníka zdvořile propustil, ale jeho nespokojenost byla zřejmá. Én'nish představovala nebezpečí, ale od Oshy očekávala Wynn něco lepšího.
Osha se na ni zadíval, jako by se chystal ještě něco říct, ale pak rychle zamířil ke dveřím. Rychle a uctivě kývl na Sgäilova dědečka a odešel.
Magiera se obrátila ke Sgäilovi. "Dal jsi nám slovo, že budeme v bezpečí, ale k ničemu nám to nebylo."
"Prosím, posaďte se a odpočiňte si," přerušil ji Sgäilův dědeček. "V mém domě se můžete uvolnit, protože tady vás nikdo neohrozí."
I když měl silný elfský přízvuk, jeho belaskijština byla dokonalá. Wynn se vložila do hovoru, protože doufala, že zabrání dalším konfliktům.
"Nejste Anmaglâhk," řekla staršímu elfovi. "Kde jste se naučil belaskijsky?"
"Je Tvůrce, přesněji léčitel," vysvětlil Sgäile. "A klanový starší. Dvakrát se plavil jako vyslanec do lidských zemí. A slouží také dalekým osadám jako Crijheäiche, které je domovem Anmaglâhků. Na jeho žádost jsem ho jazyk naučil."
Sgäile ustoupil a zvedl ruku dlaní vzhůru. "To je můj dědeček Gleannéohkân'thva."
Wynn si dlouhé jméno v mysli probrala - Oddech v údolí. Dokonce i ona by měla problém pronést ho správně, proto váhala. Přeřeknutí už na této cestě způsobilo příliš mnoho škody.
"Gleann?" řekla váhavě.
Tmavě hnědé flíčky v jantarových očích staršího elfa jim dodávaly zvláštní půvab. Jemné vrásky podél jeho úst připomínaly Wynn sovu. Na rozdíl od Sgäila a jeho přátel jí Gleann hleděl zpříma a vážně do očí. Koutky úst mu zkroutil lehký úsměv. Položil si ruku na srdce a kývl, ale když se obrátil ke Sgäilovi, povytáhl jedno jemné obočí.
"Co jsi provedl?"

Sgäile se zavrtěl jako chlapec, kterého nachytali při nějaké lumpárně. "Musím podat zprávu o naší cestě. Požádal bys prosím Leanâlhâm, aby přinesla hostům jídlo?"
Sotva žádost vyslovil, závěs ve dveřích se rozlétl. Dovnitř vpadla pěkná elfská dívka a sotva lapala po dechu.
"Dědečku? Strýčku! Co se stalo? Slyšela jsem, že jsi přivedl…"
Nadechla se tak zprudka, až se zalkla, a ucouvla ke stěně vedle dveří. Vyděšeně se zadívala na Magieru.
Wynn odhadla, že dívce může být tak šestnáct let, lidských i elfských, protože prvních několik let stárly oba národy přibližně stejně. Leanâlhâm měla vlasy tak tmavé, že vypadaly spíše světle hnědé než blonďaté, které byly typické pro její lid. Měla velké oči s duhovkami barvy…
Wynn zamrkala a zadívala se pozorněji.
Leanâlhâminy oči nebyly jantarové, nýbrž měly barvu topazu s nádechem zelené.
Dva tenké copánky podél trojúhelníkové tváře zadržovaly zbytek vlasů. Její uši nebyly špičaté, nýbrž oblé, i když ne tak jako Leesilovy.
Wynn střelila pohledem po Leesilovi, který byl jediným míšencem, s nímž se kdy setkala nebo o němž slyšela. Ale poznala, že dívka není čistý elf.
Sgäile popadl Leanâlhâm do náruče, přitáhl si ji na hruď a pošeptal jí něco do ucha. Wynn netušila, že je odtažitý vůdce jejich doprovodu tak láskyplného gesta vůbec schopen.
"To je v pořádku, Leanâlhâm," řekl Gleann belaskijsky, což naznačovalo, že dívka jazykem rovněž hovoří. "Tvůj bratranec přivedl na večeři neočekávané hosty."
Wynn se k dívce opatrně přiblížila. "Já jsem Wynn… a ráda tě poznávám."
Leanâlhâm nakoukla jedním zvláštním okem přes Sgäilovo rameno. Přesunula ho rychle od Wynn k Magieře, krátce se zadívala na Chapa a pak obrátila pohled k Leesilovi. Opětoval ho a obrátil se k ní tváří.
"Leesil," řekl, potom kývl na Magieru a představil i ji.
Leanâlhâm se dál chovala plaše, ustoupila však od Sgäila, aby si podivné návštěvníky prohlédla. Sgäile ji pustil a zamířil ke dveřím.
"Brzy se vrátím. Prosím, postarejte se o ně." Odmlčel se a přešel do elfštiny. "Připravte koupel a najděte nějaké náhradní oblečení, zatímco jejich vypereme. S každým dnem smrdí čím dál hůř."
Smrdí? Wynn poklesla čelist. Aspoň že mu Magiera s Leesilem nerozuměli. Už celé týdny se nekoupali ani si neprali oděv. Sgäile odešel a rozhostilo se nepříjemné ticho.
"Napřed jídlo," rozhodl Gleann belaskijsky. "Pak koupel. Leanâlhâm, zajdi k obecní peci a podívej se, co zůstalo. Zkus přinést rybu nebo maso pro majay-h?. Najdu hostům čisté oblečení."
Chap při zmínce o jídle štěkl.
"Co to říkali o koupeli?" zeptal se Leesil.
* * *
Sgäile se jen taktak ovládl, aby se nerozběhl. Do běhu se dal, až když opustil vesnici a vstoupil do lesa. Snažil se uklidnit, utřídit si a utišit myšlenky, ale navzdory snaze mu mysl stále vířila.
Našel mladou borovici a klesl na kolena. Počkal, až se mu zklidní dech, pak z pláště vytáhl oválný kus světlého slovního dřeva. S dřívkem v dlani se natáhl ke kmeni borovice, ale zarazil se.
Potřeboval ještě chvíli.
Lítost nebyl pocit, který by dokázal tolerovat. Sloužil lidu a v jeho srdci nebylo pro lítost místo. Ale ještě nikdy nikoho nepožádali, aby provedl lidi zemí.
Jen málo lidí překonalo hory, přistálo na poloostrově na severu nebo přišlo po východním pobřeží z jihu a ještě méně se jich vrátilo domů, aby o tom mohlo vyprávět. Ale Sgäile potřeboval vědět, jak lid zareaguje, než odvede Léshila k Aoishenis-Ahâre, Nejstaršímu otci, do Crijheäiche.
Zprávy se rozšíří rychle a Sgäile to považoval za lepší řešení, než kdyby se nečekaně objevil v Crijheäiche se dvěma lidmi a míšencem v závěsu. A měl ještě jeden sobecký důvod. Chtěl, aby se Leanâlhâm setkala s Léshilem a pochopila, že není jedinou míšenkou na světě. Chtěl, aby se alespoň na chvíli necítila mezi jejich lidmi sama.
Myslel si, že se za něj klan postaví a bude respektovat úkol, který dostal, i když byl neslýchaný. Byl Anmaglâhk. O jeho kastě nikdo nepochyboval. A klan ctil jeho službu.

Hrdost… Jednal jako mladý zelenáč, který teprve vstoupil do kasty, a dovolil, aby mu hrdost a cit zatemnily zdravý rozum. Měl se domovu vyhnout a nikdy Léshila ke klanu nepřivést.
Neměl z osobních důvodů ohrozit úkol. Ale když se jednalo o Léshila, všechno bylo náhle zmatené a nejasné, jako tehdy v lidském městě Bela, když na Léshila mířil šípem. Jak mohl někdo ztělesňovat tolik protikladů jako Léshil?
Byl vrah, syn zrádkyně, neměl žádná pouta se svým lidem… a dobrovolně spal vedle lidské ženy.
A jak prošel Zlámanými horami?
Sgäile se nezeptal, i když mu otázka hlodala v mysli. Nechtěl, aby to vypadalo, že je vyslýchá. Bylo mnohem důležitější, aby si získal Léshilovu důvěru - a Léshil mu ji projevil, když odevzdal své zbraně.
Poslední věc, po níž Sgäile toužil, byl souboj mezi Léshilem a Anmaglâhky. Skončil by krveprolitím, možná na obou stranách, a to si Nejstarší otec nepřál. Proto Léshilovi dovolil cestovat společně s ním a doufal, že mu míšenec uvěří. Čekal až do posledního okamžiku, než o zbraně požádal.
Neprolili žádnou krev, ale ukázalo se, že vstoupit mezi lid je mnohem nebezpečnější, než Sgäile očekával. Myslel si, že jen lidé vzbudí vztek a strach.
Én'nish málem všechno zničila. A když ji Urhkarasiférin propustil z učení, zahanbeně uprchla.
Odhalení Eilleaniných ostatků - nebo spíše způsob, jakým byly odhaleny - málem obrátil všechnu Sgäilovu tichou snahu vniveč. Ta trocha důvěry, kterou do něj Léshil vložil, byla otřesena.
A pak tady byl majay-h?. Ten, kterému dali jméno - možná to byl on, kdo našel cestu horami.
Patřil ke starým… k prvním… kteří pocházeli z fayů.
Sgäile to poznal už ve chvíli, kdy ho v Bele poprvé z dálky zahlédl. Proto na Léshila nevystřelil.
Jen málokdo z jeho lidu vnímal spirituální stranu bytí. Ti, kteří se s tímto nadáním narodili, jako Sgäile, se stali Tvůrci nebo Stvořiteli. Lidé by je nazvali "thaumaturgy", což byl podivný lidský název pro ty, kdo magií ovlivňovali hmotnou stránku bytí. Sgäilův dědeček se ho v mládí snažil přesvědčit, aby se stal Tvůrcem a opatrně vedl stromy a další živé věci k tomu, aby vytvářely příbytky, nebo léčil nemocné a zraněné. Sgäile však neměl dost trpělivosti ani zájem o práci Stvořitelů, kteří přeměňovali neživé materiály, jako byl kámen, kov či mrtvé dřevo. Jeho srdce odpovědělo na naléhavější volání.
Stal se z něj Anmaglâhk.
Jeho vnímání spirituální sféry však nevymizelo jako u většiny z těch, kdo neprojdou výcvikem. Zůstalo mu po celá léta. Když se zastavil na tak dlouho, aby se soustředil, cítil život ve stromech a v květinách v lese. Ale to, co cítil ve tvorovi, který doprovázel míšence, bylo tak silné, že se ani soustředit nemusel.
Za hranicemi elfských zemí ještě nikdo nikdy majay-h?ho neviděl. A už celá pokolení se nenarodil žádný, který by Sgäila na první pohled tak zasáhl.
A právě takový se připojil k Léshilovi.
Sgäile nechápal proč, ale nemohl to ignorovat. Něco to znamenalo, i když ještě nechápal co.
Uklidnil se a soustředil.
Jeho lid se dělil do dvaceti sedmi klanů. I když se narodili v jednom, mohli si najít druha - provdat se nebo oženit - v jiném. A pak tady byli Anmaglâhkové. Netvořili klan, nýbrž kastu ochránců lidu, která následovala zakladatele z pradávných dob. Nikdo se jako Anmaglâhk nenarodil, a ne všichni, kdo požádali o přijetí, byli skutečně přijati.
Sgäile nikdy nepochyboval o tom, kam patří. Vždy věděl, že bude celý život sloužit lidu.
Dech se mu prohloubil a zklidnil. Zvedl slovní dřevo, přitiskl ho ke kmeni a zavřel oči.
"Otče?" zašeptal a čekal.
Do mysli mu pronikl hlas Nejstaršího otce. Sgäilsheilleache.
"Jsem tady, otče, v hlavní osadě svého klanu. Jsme na cestě do Crijheäiche."
A Léshil s tebou jde dobrovolně?
"Ano…" Nechtěl, aby Nejstarší otec věděl, že si dělá starosti. "I jeho dva lidští společníci. Odmítl jít bez nich."
Ti mě nezajímají.
"Přivítali nás… hůř, než jsem očekával. Přítomnost člověka… nebo třeba jen lidské krve všechny pobouřila. A další věc, která všechno ještě zhoršila…"
Na tom nezáleží. Přiveď Léshila ke mně. Ale možná bude lepší, když se prozatím vyhneš našim lidem.

Ano?
"Ano, otče."
Sgäile zaváhal a přemýšlel, jestli by neměl říct víc…
Malá lidská žena rozuměla jejich řeči. Žena s bílou kůží měla podivné černé vlasy, které se na světle leskly jako řeřavé uhlíky. Léshil s sebou nesl ostatky velké Eillean. A cestovali s majay-h?m, který silně připomínal ty ze starých příběhů, jež se vyprávěly dětem.
"Brzy, otče," řekl.
Opět zaváhal. Nenazval by své váhání pochybností, protože pro pochyby nebylo v jeho životě místo.
"V tichu a ve stínech," dodal uctivě, sňal slovní dřevo z kmene borovice, postavil se a vyrazil zpět do vesnice.
* * *
S příchodem soumraku Chapův neklid zesílil. Večeře v příjemné společnosti Gleanna a Leanâlhâm rychle uběhla. Možná jim ale může důvěřovat a jeho chráněnci stráví dnešní noc v bezpečí. Leanâlhâm mu přinesla hustou polévku s kusy opečeného králíka a on misku vylízal.
Gleannův hlas se linul zpoza závěsu v zadní části hlavní komnaty.
"Ne, je to voda z horkého pramene, kterou sem podzemními tunely přivedli Stvořitelé. Takto se proud uzavírá. Až skončíte, zvednete kámen ve středu dna. Voda pomalu odteče a zalije náš dub."
"Stvořitelé?" zeptala se Magiera jako obvykle podezřívavě.
Na okamžik se rozhostilo ticho, pak Gleann řekl: "O tom si promluvíme, až budete čistí a posadíme se."
Chap si dělal starosti, že Magiera neobvykle přátelského hostitele podráždila. Přiběhl blíž a prostrčil hlavu třpytivým vlněným závěsem.
Podobné koupelny už viděl. Neměly je všechny stromové příbytky. Osada, v níž se narodil, měla horké prameny v lese nedaleko. Oddělovaly je od sebe maliníky a břečťany, které utvářely asi půl tuctu soukromých zákoutí.
V této malé místnosti se nacházela zvláštní vana, vyhloubená do mechu a hlíny. Byla vyložená naleštěnými černými kameny, které zapadaly jeden do druhého. Vedle vany bylo do mechu zapuštěné kovové umyvadlo ve tvaru přilby. Mělkým korytem o velikosti tlapy bylo spojené s okrajem vany.
Wynn uchopila široký kovový čep, který stál vzpřímeně ve středu umyvadla. Když za něj zatáhla, do umyvadla natekla kouřící voda. Když ho naplnila, přetekla korýtkem do vany.
"Zázrak," prohlásila s úsměvem.
"Možná bude příliš horká," varoval Gleann. "Smíchejte ji s chladnější dešťovou vodou v tamtěch nádobách."
U protější stěny stálo několik nádob o velikosti sudu. Byly vyrobeny z hladkého dřeva s oblými rohy, nebyly však prohnuté ani je pohromadě nedržely kovové obruče. Zdálo se, jako by každá nádoba byla vytvořena z jediného kusu dřeva.
Gleann ukázal na hromádku rezavého a žlutého oblečení na římse. "Až skončíte, oblečte se a já vám ukážu, kde můžete strávit noc."
Zamířil ke dveřím, a když procházel závěsem, podíval se dolů na Chapa.
Magiera si oblečení nejistě prohlédla, ale Wynn už si sundala kabát.
"Magiero… co ti Urhkar řekl, než tě pustil?"
"Promluvil droevinsky," odvětila. "Řekl, abych se přestala bránit… a pomohla Sgäilovi s Leesilem."
"Urhkar mluví droevinsky?"
"Až příliš dobře," dodala Magiera, "když vezmeš v úvahu, co se děje v mé domovině."
Wynn neodpověděla, ale Chap věděl, na co myslí.
Dva Anmaglâhkové - Brot'ân'duivé a zesnulý Grôyt'ashia - se vydali na Bojiště, aby v dobách neklidu zavraždili Darmoutha. Ještě předtím s Wynn v Soladranu zaslechli, že v Droevince vypukla občanská válka. Magiera se proto bála o život tety Biejy, která tam stále žila. Proto se Magiera a Wynn - a stejně tak i Chap - pozastavily nad tím, že elf hovoří plynule droevinsky.
Ale bylo nemožné, aby Urhkar provedl něco v Droevince a vrátil se zpět dřív, než Chap s chráněnci našli cestu do země. Ale nebyl to jediný Anmaglâhk.
Wynn se chystala rozepnout první knoflík krátké haleny, ale zastavila se a zamračila se na Chapa.

"Jdi pryč," řekla.
Chap si odfrkl a vycouval ven. Po tak dlouhé cestě už před ním neměla prakticky co skrývat.
Ve vnější místnosti zatím Gleann sbíral misky a talíře z leštěného dřeva z plstěné rohože, na které pojedli. Leesil seděl u stěny vedle skříňky. Zabalené lebky zmizely, takže je asi vrátil zpět do truhlice. Během večeře mlčel a neklidně se vrtěl, když po něm Leanâlhâm vrhala kradmé pohledy. Dívka někam zmizela, ale Chapa existence dalšího míšence zarazila.
Závěs ve vnějších dveřích se nadzvedl a dovnitř vstoupil Sgäile. Zarazil se a upřel pohled na Chapa. Chapovi zacukaly pysky, ale snažil se chovat jako zdvořilý host. Sgäile klesl na koleno a dokonale tak Chapa překvapil.
Muž měl v očích smutný pohled.
Chap se během posledních několika dnů snažil zachytit alespoň nějaké Sgäilovy vzpomínky, ale dozvěděl se jen velmi málo. Elf o minulosti, ani o té nedávné, dlouze nepřemýšlel, ale tentokrát Chap přece jen něco zahlédl. Chapovi se zdálo, jako by natáhl "ruku" a položil ji na kmen mladé borovice. Slyšel slovo "otče".
Chap se pokusil ve Sgäilově mysli zachytit zbytek rozhovoru, ale vzpomínky zmizely.
"Tví společníci by měli zůstat uvnitř," řekl Sgäile. Chap mu rozuměl lépe než dialektu, který používala Wynn. "Ty můžeš jít, kam chceš, jako ostatní majay-h?."
Sgäile vstal a odtáhl stranou vlněný závěs ve dveřích. Chap se nejistě zadíval na Leesila.
"Jsou tady v bezpečí," řekl Sgäile.
Chap toužil jít, proběhnout se lesem svého mládí a dovolit, aby mu uklidnil rozbouřené smysly.
"Brzy se vrať," řekl Leesil.
Chap věřil Sgäilovu slovu, ale ne motivům. S tichým zavrčením se proplížil kolem Anmaglâhka a vyběhl ven mezi elfské příbytky.
Většina elfů už šla spát a jen ze společné pece stoupal tenký proužek dýmu. Z dálky k němu dolehlo vytí. Chap se zadíval do lesa za stromovými příbytky.
Toužil pod tlapkami cítit měkkou zem a proběhnout se divokou trávou.
Leesilův žal, Magieřin vztek a pochybnosti, a dokonce i obavy malé Wynn byly někdy příliš. Nejistota ho vyčerpávala, protože už netušil, co jim budoucnost může přinést. Kéž by mohl alespoň na chvíli odložit břemena, která ho tížila, a zapomenout, ale nemohl si ani na okamžik dovolit polevit v ostražitosti. Byl sám.
Kde byli fayové? Proč mlčeli? Proč už ho nekárali, když jednal bez jejich souhlasu?
Vzpomínky na život mezi fayi během let vybledly. Možná je nikdy neměl všechny. Tělo, v němž nyní žil, nedokázalo obsáhnout vědomí, které s nimi sdílel. Ale fyzické tělo mělo i své výhody, tomu alespoň věřil. Chapovy instinkty na něj křičely, že Nejstarší otec je zlý a Leesil by se k němu neměl ani přiblížit. A přesto… jak jinak mohli najít a osvobodit Nein'u?
Leesil se od svého úmyslu nenechá odvrátit. A Chap to popravdě cítil stejně.
Prošel mezi stromovými příbytky, z nichž se linuly hlasy, a zastavil se na okraji divočiny. Strašidelné vytí se ozvalo znovu a tentokrát z větší blízkosti. Mezi stromy se něco dvakrát zablesklo. Z křoví vyskočili dva majay-h? a při pohledu na něj se zastavili. Oba byli ocelově šedí, měli křišťálové oči a tolik se podobali jeden druhému, jako by byli dvojčata. Jeden zakňučel a oba pak zmizeli v podrostu.
Chap udělal několik kroků.
Hovořili vzpomínkami. Zachytil je prvního dne, kdy je majay-h? na jelenovo zavolání obklíčili.
Stál tento způsob… komunikace… za jeho schopností ovládat vzpomínky? Získal ji díky vrozenému nadání a fayské duši? Mohl by od nich získat alespoň jednu vzpomínku, která by nebyla tak temná a těžká jako ty jeho?
Pod hustým starým cedrem se pohnul kus noci a zatřpytily se křišťálové oči.
Ze tmy vystoupil starý vůdce. Ostatní majay-h? běhali mezi stromy. Byla mezi nimi i bílá fena. Oběhla ostružiní, zastavila se a se zvednutou tlapou se zadívala na Chapa.
Wynn říkala, že samice má barvu lilie. Nažloutlá barva samiččiných očí připomněla Chapovi pestíky květiny.
Přiblížila se a očichala mu čumák. Sama voněla po mokré hlíně a vlhkém listí. Chap cítil, jak se mu

čenichem otřela o rameno, krk a pod uchem. Pak mu přitiskla hlavu ze strany k jeho.
Myslí mu probleskl obrázek stříbrné samice v měsíčním svitu.
Matka… Bílá samice mu ukázala vzpomínku na matku.
Chap si vzpomněl na to, jak se sourozenci běhal po mechem porostlé elfské mýtině.
Myslí mu prolétl další obrázek, který nebyl jeho. Štěňata spolu zápolila o to, kdo se udrží na starém vyvráceném stromě, napůl porostlém lišejníkem, který se pod jejich neposednými tělíčky odlupoval.
Slyšela jeho vzpomínku a odpověděla vlastní.
Hovořit bez námahy, sdílet vzpomínky, a ne jen číst ty cizí… Připadalo mu, jako by poprvé uslyšel vlastní hlas a po životě stráveném v tichu vnímal hlasy ostatních.
Jako štěně Chap nic podobného nepoznal. Možná nežil mezi majay-h? dost dlouho na to, aby se tuto dovednost naučil, než ho Eillean odnesla k malému Leesilovi. Možná šlo o schopnost podobnou lidské řeči, která přicházela s dospíváním. Myšlenkami mu prolétly vzpomínky na Nein'u a jejího syna míšence, uvězněné za hradbami města Venj?tz.
Bílá fena ucouvla. O lidských městech a zvycích nic nevěděla a obrázek ji musel zneklidnit. Zakňučel a olízl jí čenich.
Nezdálo se, že by jí to vadilo. Štěkla, otočila se a vyrazila k lesu. Zastavila se a ohlédla se po něm.
Chap se vzdal všeho a soustředil se jen na zemi pod tlapami a silný pach její srsti. Následoval ji.
* * *
Spáč se převrátil. Ve snu kolem něj fičel vítr a rval mu tmavý plášť. Letěl nad skalnatými útesy pokrytými sněhem a ledem.
Ještě nikdy ve spánku takovým způsobem necestoval.
V hlubokém kaňonu mezi dvěma horskými hřebeny, které se podobaly zubům, stál hrad se šesti věžemi. Každá věž byla zakončená kuželovitou střechou, z jejíhož převislého okraje visel závěs rampouchů.
Toužil přeletět přes hradby na nádvoří, ale neudělal to. Místo toho přistál na sněhové krustě před branami. Probořila se pod ním a on hluboko zapadl.
Křídla brány z ozdobně kovaného železa se na vrcholku spojovaly v lomený oblouk. I když byla brána zrezivělá, stále pevně držela. Daleko za ní čekaly na vrcholku širokého kamenného schodiště podobné železné dveře, vedoucí do hradu.
Na schodech se něco pohnulo.
Napřed si myslel, že černovlasá žena je oblečená v bílých šatech, které jí pevně obepínají tělo. Ale když udělala první krok dolů ze schodů, uvědomil si, že je nahá. Zdálo se, jako by se jí nad pravým ramenem třepotal stín. Proměnil se v havrana, který zamával křídly a usedl jí na rameno.
Tvář měla tak bledou, že vypadala skoro průsvitná, a její oči měly podivný tvar…
Obraz zmizel.
Spáč stál v kamenné síni, kterou lemovaly police se svitky, knihami a svazky. Na dřevěném stole zešedlém věkem ležel vedle malé lahvičky, která byla z poloviny naplněná inkoustem, černý brk.
Na opačném konci síně se nacházely silné dveře, které byly uzavřené železnou závorou, příliš těžkou, než aby se dala uzvednout.
Spáčův bolestivý hlad pominul. Jeho tělo už po ničem netoužilo.
Je tady… zašeptal ochránce, i když masivní smyčky s černými šupinami nikde neviděl… prstenec… sestra mrtvého tě povede.
S trhnutím se probudil do studeného světa.
"Ne!"
Welstiel otevřel oči a uviděl Chana, který dřepěl ve stanu, zíral na něj a štíhlé tělo měl napjaté.
Sestra mrtvého tě povede.
Hořký slib. Welstiel už ho slyšel mnohokrát.
"Co se děje?" zeptal se Chane. "Proč jsi křičel?"
Welstiel se posadil, ale neodpověděl.
Jeli noc za nocí a jejich koně pro nedostatek ovsa vyhubli a zpomalili. Obával se, že brzy budou muset pokračovat pěšky, ale chtěl z koní vymáčknout každý krok, než zvířata padnou vysílením.
"Zabal," řekl.

Přetrvávající hořkost se vytratila. Patron mu ukázal mnohem víc než dřív, ale opět jen ve zlomcích, které spolu nijak nesouvisely. Viděl obyvatelku pevnosti - možná jednu ze starých? A naplnil ho klid z blízkosti předmětu, který hledal.
Welstielův hlad po krvi ve snu zmizel, ale jeho hlad po onom místě naopak zesílil. Tak proč se cítil tak zahořkle, když se probudil?
Sestra mrtvého tě povede.
Vše se vracelo zpět k Magieře. Ochránce mu nikdy neukázal dost na to, aby místo našel sám - a vždy mu připomněl, že potřebuje Magieru. Ale ona vyrazila na další výpravu s Leesilem. Však Welstiel už najde způsob, jak ji opět dostat pod kontrolu.
Uhladil si tmavé vlasy dozadu. Bude muset věřit ochránci, ale také sám sobě. Bude se muset snažit, ale zároveň se obrnit trpělivostí. Vyšel ven a Chane se pustil do balení stanu.
"Proč jsi křičel?" zeptal se Chane znovu. "Takhle jsi ještě nikdy nevyváděl."
Welstielova podezřívavost zesílila. "Co tím myslíš?"
"Mluvíš ze spánku."
Welstiel se tvářil klidně, aby skryl úzkost. Jak dlouho už to trvalo a proč se o tom Chane zmínil zrovna teď?
"Co říkám?"
"Obvykle je to hodně zmatené, ale ještě nikdy jsi tak nekřičel." Chane zaváhal a změnil téma. "Rád bych pokračoval v lekcích numanštiny."
Chane osedlal vyzáblého koně a nasedl.
Welstiel udělal totéž. "Kde jsme skončili? Myslím, že u minulého času běžných nepravidelných sloves."
"Ano."
Cestou pokračoval ve vyučování, ale přemýšlel přitom spíše o zasněženém hradu, o síni se svitky a o klidu a míru, který cítil, když se zadíval na dveře uzavřené železnou závorou.
Z myšlenek ho vytrhl studený vítr, který jako by k němu donesl tichý hlas.
Sestra mrtvého tě povede.

KAPITOLA 7

M
agiera si už skoro nevzpomínala, jaké to je koupat se v horké vodě, tedy alespoň dokud neusedla vedle Wynn a neuslyšela, jak učenka zahanbujícím způsobem sténá rozkoší. Když byly hotové, Magiera si oblékla elfský oděv z plstě a hrubě tkané bavlny. Kůže jí díky mýdlu voněla po medu a fenyklu. Pak přišel na řadu Leesil a bručel nad mýdlovou vodou, která ještě nestačila úplně odtéct, takže si do vany nemohl napustit čistou vodu.
Magiera strávila zbytek večera ve vnější komnatě s hostitelem. Leesil seděl po její levici a mladá Leanâlhâm pak vedle něj. Dívka vrhala po Leesilovi kradmé pohledy, o nichž byla přesvědčená, že si jich nikdo nevšiml, a studovala jeho uši, oči a tvar obličeje - dokud si neuvědomila, že ji Magiera sleduje.
Magieře dívčin zájem o Leesila nevadil, nebo aspoň nebyl důvod, aby jí vadil.
Leanâlhâm přemohla skutečnost, že na světě existuje někdo stejně odlišný. Magiera věděla, jaké to je být jiná a neustále na sobě cítit pátravé pohledy.
Proto Leanâlhâm na Leesila zírala.
Jak míšenka přežila v zemi, kde Leesil nebyl vítán? A jak mohla být spřízněná se Sgäilem?
Magiera obrátila pohled jinam a hledala nějaké rozptýlení.
"Povězte nám o Tvůrcích," řekla Wynn Gleannovi.
"Někteří naši lidé se rodí s jistým nadáním," začal Gleann a pohled mu sklouzl ke Sgäilovi. "Dokáží vycítit to, čemu vy říkáte spirituální stránka života. Po dlouhém výcviku se z nich stávají Tvůrci nebo Stvořitelé… z některých pak léčitelé."
Zdálo se, že Stvořitelé pracují s neživými materiály. Když je Wynn nazvala thaumaturgy, Gleann se snažil neušklíbnout. Vkládali ducha do prázdných věcí a propůjčovali dřevu, kameni a kovu ohebnost, takže se daly přetvářet vůlí, rukama nebo nástroji. Ne po kouscích, ale jako celek, jako sudy na dešťovou vodu v

koupelně.
Tvůrci se vydali jinou cestou a pracovali s živými věcmi, které si ponechávaly vlastního ducha. Vedli, měnili a pečovali o stromy a další rostliny, které proměňovali v užitečné věci. Někteří se naučili přimět strom nebo rostlinu, aby nechala část sebe růst odděleně. Trpělivost byla pro Tvůrce nutností. Byli mezi nimi také elfové jako Gleann, kteří pečovali o nemocné a zraněné. Ti, kdo měli dostatečný výcvik a schopnosti, dokázali ovládat těla stejně jako rostliny, učili se o bylinách a o léčivých prostředcích, ale také praktičtější dovednosti.
Magiera většinou chápala, o čem mluví, i když ji některé Wynniny otázky zarážely. Gleann často odpovídal dlouze v elfštině, pak přecházel do belaskijštiny a dával mnohem kratší odpověď.
Gleann hovořil i navzdory silnému přízvuku belaskijsky bez problémů a naučil jazyk také Leanâlhâm. Nejpodivnější bylo, že Leanâlhâm byla ze čtvrtiny člověk. Magieru překvapovalo, že má Gleann dívku tak rád, přestože se jeho lid cizích věcí obával a nenáviděl je.
"Oslovila jsi Sgäila ‚strýčku'," řekla Wynn. "Ale dědeček říkal, že je to tvůj bratranec."
Leanâlhâm se zastyděla, a než se zmohla na slovo, odpověděl za ni Gleann.
"Její babička byla družkou mého staršího bratra a tudíž mojí sestrou. Myslím, že ve vaší kultuře je tedy Sgäilsheilleache jejím… bratrancem z druhého kolena? Ale je o pokolení starší, takže…" Potřásl odevzdaně hlavou. "Obávám se, že naše rodinné vztahy se špatně překládají."
"Ale to by znamenalo, že její babička z matčiny strany byla člověk, ne?" zeptala se Wynn bez obalu.
"Nechápu, jak je možné, že její matka byla z poloviny člověk. A co její matka a otec?"
Gleannova tvář se uzavřela a napjala. "Je to rodinná záležitost, o které často nemluvíme."
Magiera pohlédla na Leanâlhâm a začala něco tušit. Sňatek neznamenal, že oba manželé museli být rodiči dítěte. Ani že matka otěhotněla dobrovolně. Magieřina vlastní matka nedostala na vybranou.
"Povězte nám, jak jste prošli Zlámanými horami?" zeptal se Gleann rychle.
"Trvalo nám skoro měsíc, než jsme našli cestu…" začala Wynn.
Sgäile vzhlédl od nalévání čaje a zadíval se na učenku. Všechny Magieřiny smysly varovně zbystřily.
"Ve sněhové bouři nás zavalila lavina…" pokračovala Wynn.
Leesil se neklidně zavrtěl a šťouchl do Magiery ramenem. Také si všiml Sgäilova zájmu, ale Wynn tlachala dál.
"…skoro všechno jsme ztratili a Chap pak…"
"To by prozatím stačilo," přerušil ji Leesil, než mohla zasáhnout Magiera. "Už je dost pozdě."
Sgäile přimhouřil oči a zadíval se na Leesila. Byl to jen okamžik, ale Magiera si jeho příliš dychtivého zájmu přesto všimla.
Bude lepší, když si historku o tom, jak Elfská teritoria našli, nechají pro sebe. Podle toho, co Magiera věděla, se z podobné výpravy ještě nikdo nikdy nevrátil. Pokud budou muset ze země uprchnout, byla by radši, kdyby Anmaglâhkové nevěděli jak.
"Co takhle ještě trochu čaje?" navrhl Sgäile. "Abychom se zbavili únavy?"
Gleann se na hosty ustaraně zadíval, pak obrátil pohled k Wynn. "A já ti mohu nahradit alespoň některé ztráty."
Vstal, vystoupal po schodech do horního patra a zmizel z dohledu. Sgäile nabídl Magieře hliněný šálek bylinného čaje. Zavrtěla hlavou, a tak ho podal Leesilovi.
Wynn se také nenapila, protože čaj se příliš lišil od toho pravého, o který přišla kvůli potměšilému tâshgâlhovi. A uvnitř se celá chvěla, jako by ho už vypila příliš mnoho.
Gleann se vrátil s brašnou z olivově zbarveného semiše. Posadil se na plstěnou rohož, otevřel ji a Wynn se zvědavě naklonila blíž.
V brašně se nacházely zrnité listy papíru nažloutlé barvy, podobné rostlině, z níž byl vyroben. Dále pak perlově bílé nádobky, které, jak Gleann vysvětlil, obsahovaly černý, červený a zelený inkoust. A nakonec podivné pero.
Násada z tmavého dřeva byla dlouhá a úzká, ale u základny se rozšiřovala. Hrot byl vyroben z kovu, který Magiera ihned poznala. Leskl se stejně jasně jako Leesilovy staré dýky a zbraně Anmaglâhků.
"Ne," protestovala Wynn, i když hleděla na dary s bolestivou dychtivostí. "To je příliš."
"Vezmi si je," naléhal Gleann a zasmál se. "Pod hrotem pera je nádobka s rostlinnými vlákny. Nasákne

inkoust, takže se pero nemusí tak často namáčet."
Wynn stále zdvořile odmítala, ale nedokázala přitom odtrhnout oči od pera. "Takové pero… nemám nic, co bych vám za tak úžasnou věc dala."
Glynn převrátil velké elfské oči. "Jak si jinak zapíšeš, co cestou uvidíš a co se dozvíš?"
"Dědečku!" Sgäilův výraz vyplašeně potemněl. "Myslím, že to není moudré. Někomu se nemusí líbit…"
"Tím myslíš Nejstaršího otce." Gleann si odfrkl, ale pak se odmlčel a zadíval se na Wynn. "Buď diskrétní a schovej si je jen pro chvíle soukromí."
Sgäile Gleannovi něco pošeptal, ale stařec jen mávl rukou a poplácal Sgäila po rameni jako shovívavý dědeček. Sgäile spolkl další námitky, protože Gleann postrčil věci před Wynn.
"Děkuji…" řekla Wynn. "Opravdu moc."
Příjemnou atmosféru přerušil Sgäile, který se zprudka postavil.
"Teď si půjdeme odpočinout," řekl Gleann. "Děkuji za příjemný rozhovor."
Závěs ve vchodových dveřích se pohnul, jak pod ním proklouzl Chap. Do kožichu měl zapletená semena a kousky rostlin a tlapy měl špinavé. Divoce se rozhlédl, čímž ještě posílil Magieřinu vlastní nervozitu. Pořád nevěděla, proč se tak cítí.
"Podívej se na sebe!" řekla Wynn a nakrčila nos. "Co jsi dělal? Takhle se mnou spát nebudeš."
Chapovy oči se pročistily, když na ni pohlédl. Dvakrát odmítavě štěkl a zdálo se, jako by ho zvuk vlastního hlasu vylekal, protože zakňoural a zopakoval odpověď tišeji. Obešel je a stočil se do klubíčka vedle truhlice a zabalených zbraní. Magiera přemýšlela, co vyváděl.
Gleann je zavedl do sousedního pokoje s matracemi na podlaze. Popřál jim dobrou noc a Leanâlhâm jim kývla na rozloučenou, stále však nedokázala odtrnout oči od Leesila. Rychle se otočila a pospíšila si vzhůru po schodech.
Když Leesil zatahoval závěs ve vchodu do místnosti, Magiera viděla, že se Sgäile posadil ke stěně naproti vchodovým dveřím. Leesil zůstal stát, jako by se chystal ložnici opustit. Magiera si chápavě povzdechla.
"Truhlice je v bezpečí," řekla.
Wynn se posadila na jedno ze tří lůžek. "Myslím, že Sgäile nedovolí, aby se jí někdo dotkl."
Měkká matrace voněla po divoké trávě a zvláštní látka polštáře připomínala na dotyk hedvábí. Magiera se hrozila spánku, protože se bála, že vůbec neusne, nebo ještě hůř, že bude snít. Jedinou úlevou bylo, že se dostala pryč od tolika cizích tváří, i když nedokázala zapomenout na Leanâlhâminu.
"Jak to snáší?" řekla Magiera. "Žít mezi lidem, který ji vždy bude považovat za jinou?"
Wynn už napůl ležela a přitáhla si přikrývku k bradě. "Kdo… aha, Leanâlhâm? Možná…" Zavrtěla smutně hlavou a lehla si. "Nevím. Ale její jméno znamená ‚Dítě neštěstí'."
Magieřino podráždění přemohlo její neklid. Pro ni takové jméno rovněž něco znamenalo. Její matku Magelii přinutili porodit dítě a krátce poté zemřela. Co by mohlo být při narození dítěte větším neštěstím? A i když měla Leanâlhâm dědečka, a přestože to bylo zvláštní, tak i Sgäila, do konce života bude ocejchovaná jménem. Připomnělo jí to Leesilovu matku. Jak krutý dokázal být tento lid k dětem?
Magiera dlouhou dobu nedokázala usnout. Slyšela, jak se Wynnin dech zpomalil a prohloubil. Pozorovala Leesila, dokud se neujistila, že upadl do neklidného spánku, pak zavřela oči a také se snažila odpočívat. Ale dál se chvěla a noc se stala nekonečnou.
Opět stála uprostřed temného lesa. Uviděla, jak zpoza stromu vystoupil stín a zamířil k ní.
Postava našlapovala tak zlehka, že se zvuk kroků ztrácel v šustění větví a podrostu v lehkém vánku. Rozhlédla se, ale žádné další stíny, které ji tolik nocí pronásledovaly, nezahlédla.
Magiera cítila a slyšela, jak jí něco přelétlo přes nohu.
Na botě jí ulpěl dubový list, čerstvě zelený a hebký. Sklonila se a natáhla se pro něj. Ale když se ho dotkla, objevila se na něm hnědá skvrna.
List schnul, hnědl a vadl, až se úplně zkroutil. Začal hnít.
Odtrhla ruku a narovnala se. List shnil a rozpadl se. Noční vánek roznesl jeho zbytky po zemi.
Ve stínech mezi duby stála mlčky a bez hnutí tmavá postava. Něco se jí blyštělo v ruce - dýka. Dokonce i ve tmě si všimla, že se třpytí jasněji než stříbro. Ve stínech kápě se leskly elfské oči.
Magiera sáhla po meči. Aniž by od Anmaglâhka odtrhla oči, sevřela jílec, ale zaváhala. Byl to opravdu

Anmaglâhk? Předloktí měl až na pochvu holé. Na jeho rameni zahlédla něco koženého… Zbroj?
Ztuhla a zírala na tichou postavu ve tmě. Do přední části její kožené zbroje byly vpleteny kovové kruhy.
"Leesile?" zašeptala Magiera.
Postava neodpověděla. Pomalu na Magieru zamířila hrotem dýky.
Tasila meč a ustoupila. "Leesile!"
Magiera se probrala a odhodila přikrývky stranou. Přelezla přes polštář, couvla ke stěně a vyděšeně se rozhlédla po malé místnosti. Vzedmul se v ní dhampir a její smysly zbystřily.
Leesil se ve spánku zavrtěl, otočil se a něco zamumlal. Wynn se ani nepohnula.
I přes plstěnou látku elfské haleny cítila Magiera hrubou kůru stromu. Když se jí dotkla, svaly na zádech se jí stáhly. Uvnitř se tak chvěla, až jí tělo téměř bzučelo.
Padla na všechny čtyři, pak na hruď, protože ji chvějící se paže neudržely. Schoulila se na posteli do klubíčka. Třas pomalu odezněl. Toužila se natáhnout po Leesilovi a probudit ho.
Ale byl to jen sen, další z nočních můr, které ji trápily od chvíle, kdy vstoupili do lesa. A i když trpěla, Leesilovo břímě jí připadalo mnohem těžší.
Magiera se přetočila a položila si hlavu na polštář. Ale ať se snažila sebevíc, nedokázala odpočívat ani jasně přemýšlet. Její svaly zůstávaly křečovitě stažené.
* * *
Následujícího rána se Leesil probouzel z neklidného spánku a nechtěných snů jen pomalu. Zdálo se mu o matce a o mladém Anmaglâhkovi s podříznutým hrdlem, jehož krev mu zmáčela kalhoty. Když vešel do hlavní místnosti, Magiera už byla vzhůru.
Seděla na mechu vedle truhlice a hleděla do prázdna. Chap ležel u ní. Vedle stál hliněný hrnek s kouřícím čajem, ale ani se ho nedotkla. Zbraně v plášti zmizely.
Leesil se rozhlédl a uviděl, že leží u dveří spolu se zbytkem výstroje a brašnou z tmavého plátna, kterou nepoznával.
Měl vědět, že Magiera by jen sotva seděla tak klidně, kdyby se ztratil její meč. Než se stačil připravit na to, co je toho dne čeká, objevili se jejich hostitelé a připravili ho tak o jakékoli soukromí a možnost zeptat se Magiery, co ji trápí.
Leanâlhâm neslyšně sešla ze schodů. Když si ho všimla, usmála se, pak vyklouzla ze dveří. Sgäile si dřepl, aby něco schoval do nové brašny. Gleann sešel dolů a následoval praneteř ven, oba se však brzy vrátili, zrovna když Wynn vyšla z ložnice, protřela si obličej a zívla.
Leanâlhâm s Gleannem se vrátili se dvěma talíři jídla. Když míjeli Sgäila, vzal si něco k snědku a vrátil se k přehrabování ve věcech.
Gleann roztáhl na mechu plstěnou rohož a rozložil na ni snídani, která sestávala z pšeničných sucharů s ořechy, biselek, uzené ryby a husté kaše, která voněla po skořici.
Leesil jedl spokojeně kaši, Magiera však jen seděla tiše vedle něj a jídla se ani nedotkla. Několikrát do ní strčil, ale ona jen zavrtěla hlavou. Nezareagovala, ani když se připlížil Chap, a než ho někdo stačil zastavit, ukradl jí kus uzeného rybího masa. Wynn psa pokárala a smetla z rohože suché bláto, které z něj padalo. Naložila mu jídlo na talíř a položila ho na zem za svá záda.
Když dojedli, Magiera vstala. Sgäile si ji zvědavě prohlédl. Leesil nevěděl, jestli hledí na ni, nebo na její nové oblečení, ale nelíbilo se mu to.
"Vaše šaty jsou čisté," řekl Sgäile, "a sbalené. Bude lepší, když si na sobě ponecháte to, v čem jste oblečení."
O co mu šlo?
"Kde je moje zbroj?" zeptala se Magiera ostře. "Pokud si myslíš, že se budu toulat lesem bez ochrany a čekat na to, až mě jeden z vás zase napadne… pak se šeredně mýlíš."
Sgäile zvedl ruku a podrážděně vydechl.
"O vaše bezpečí se postarám já," řekl. "Alespoň z dálky přitáhne vaše oblečení méně pozornosti."
Leesil se jen zamračil. Magiera nevypadala ve volných hnědých kalhotách a žluté haleně o nic méně cizokrajně. Na ženu byla vysoká, ale neměla postavu elfa. A byl si jist, že Wynn má na sobě oděv elfských dětí, ale stejně si musela srolovat nohavice, aby je netahala po zemi. Oblečení bylo na její malou postavu příliš velké.

"Mně to nevadí," řekla Wynn. "Je docela pohodlné, ale chtěla bych zpátky kabát."
Závěsem ve dveřích strčil dovnitř hlavu Osha. Dlouhé světlé vlasy mu visely podél ramen.
"Připraveni?" zeptal se belaskijsky.
Leesil neměl čas přemýšlet, kde mladý Anmaglâhk a Urhkar strávili noc. Nikdo neodpověděl a Sgäile pokračoval.
"Máme toho hodně a musíme jít rychle. Dovolíte, aby vaše zbraně nesl jeden z mých společníků? Když je budete potřebovat, budou vám k dispozici."
"Cože?" vyštěkla Magiera. "Odevzdali jsme zbraně, než jsme vstoupili do vesnice, a podívej, jak nám to pomohlo! To, že si naše zbraně necháš, nebylo součástí dohody."
Leesil souhlasil, ale v duchu ho napadlo, jestli nemá Sgäile pravdu.
"Nechme to být," řekl, "aspoň dokud odsud neodejdeme."
Magiera se k němu otočila a nervózně se na něj zamračila. Náhle se otřásla a odvrátila se.
"Myslím, že by bylo nejlepší, kdyby je nesl Urhkar," dodala Wynn.
"Ne," řekla Magiera rozhodně. "Ponese je Sgäile."
Její volba Leesila zmátla, ale jen na okamžik. Podívala se na Sgäila, jako by ho vyzývala. Pokud se jim pokusí odebrat zbraně násilím…
Leesil pochopil a ihned znervózněl.
Sgäile by nedovolil, aby se jim postavil nezkušený Osha. Kdyby na něj skočili, pravděpodobně by se jim nedokázal ubránit. S Urhkarem by to tak snadné nebylo, o čemž se Magiera předchozího dne na vlastní kůži přesvědčila. Ale Sgäile?
Magiera nezapomněla, proč přišel do Bely. Kdyby se na něj vrhla, nezajímalo by ji, jak mu zbraně sebere.
Sgäile vážně kývl. "Ponesu je. Máte mé slovo."
Leesil položil Magieře ruku na paži, pak si všiml, že Osha stojí mlčky ve vchodu a hledí na Wynn. Mladý Anmaglâhk sklopil zrak a na dlouhé tváři se mu objevil ublížený výraz. Nenavrhla, aby zbraně nesl on.
A nejpodivněji se choval Chap. Nepohnul se ani nevydal žádný zvuk. Ležel tiše za Wynn a upíral oči na Magieru a Sgäila. Byl první, kdo se vztekle obrátil proti Sgäilovi, když se s Anmaglâhky objevil, ale teď ho jen obezřetně sledoval.
Leesil se pomalu nadechl. Den ode dne byli napjatější.
Leanâlhâm, která odnesla talíře a misky, se vrátila. Zastavila se ve dveřích, ale zdálo se, že si nálady v místnosti nevšimla. Zůstala stát a zatarasila tak všem cestu.
"Půjdu s tebou, strýčku," řekla.
Sgäilův obličej ztuhl, pak se na něm objevil nevěřícný výraz. Leesil nikdy neviděl, že by dal najevo city takovým způsobem. Než stačil Sgäile promluvit, Leanâlhâm ho přerušila.
"Potřebujeme včelí vosk a olej na svíčky a do luceren a už skoro nemáme skořici…"
"To všechno se dá sehnat tady v okolí," řekl Sgäile a hlas mu sílil. "Blíž, než kam máme namířeno."
"Od chvíle, kdy jsi mě vzal naposledy do Crijheäiche, uběhl už rok. Schází se tam řemeslníci a je to srdce naší země, ne? Prosím, strýčku."
Sgäilovi zacukalo v čelisti. Ostře na dívku promluvil v elfštině. Leesil mu nemusel rozumět, aby věděl, o čem mluví. Tušil, že Leanâlhâmina žádost nemá nic společného s včelím voskem nebo se skořicí.
Gleann se několika slovy přidal a Sgäile se tvářil čím dál podrážděněji. Záplava emocí na jeho obvykle tak bezvýrazném obličeji byla skoro zábavná. Ale Leesil souhlasil. Nechtěl s sebou táhnout nějakou zaláskovanou holku.
"Vezmi ji s sebou," řekla Magiera náhle. "Postaráme se o ni."
"Takže dohodnuto," řekl Gleann.
"Nic není dohodnuto!" odvětil Sgäile. "Dědečku, nerozumíš…"
"Připravím ti seznam, Leanâlhâm," řekl Gleann. "Strýček ti pomůže všechno najít."
Sgäile ukázal na Magieru s Wynn a pronesl několik krátkých, úsečných slov v elfštině.
"To není důvod, proč by tě sestřenice nemohla doprovodit," odvětil Gleann belaskijsky. "Proč by nebyla v bezpečí, když s tebou půjdou dva z tvé kasty? Leanâlhâm, jdi si pro věci, protože teď se čeká už jen na tebe."

Sgäile málem rozhodil rukama.
Leesil si vzpomněl na to, co Wynn řekla první noc v lese. Anmaglâhkové neměli hierarchii jako vojáci. Poslouchali vždy toho, kdo byl zvolen vůdcem pro daný úkol, a to bez ohledu na věk. Ale zdálo se, že rodinná hierarchie je něco jiného, dokonce i mezi dospělými. Gleann byl starší rodu, a proto měl poslední slovo.
Leanâlhâm se protáhla kolem Sgäila a vyběhla nahoru po schodech. Než stačil Sgäile pronést víc než dvě podrážděné věty, byla zpátky a přes rameno měla přehozený narychlo sbalený plátěný vak.
Leesil tiše zasténal, sebral truhličku s lebkami a Magiera svoji brašnu. Sgäile mlčky vynesl zbývající zavazadla ven, kde na ně čekal Urhkar.
Ostatní vesničané už vyrazili za každodenními povinnostmi. Většina se zastavila a z prostorů mezi stromovými příbytky nebo z opačné strany mechové návsi sledovala, jak odcházejí. Jakmile si rozdělili zavazadla, Sgäile rychle odvedl průvod směrem, odkud přišli. Leesil se nerozhlédl, aby zjistil, jak se elfové tváří, ale všiml si, že Gleann jde za nimi.
Jakmile se ocitli za hranicemi vesnice, Gleann Leesila dohonil a zastavil také Magieru. Stoického Urhkara poslal napřed. Urhkar se možná zamračil, ale dalo se to jen těžko odhadnout, protože pokračoval v chůzi.
Leesil nabídl Gleannovi ruku. "Děkuji, že jste se o nás postaral."
Gleann se na ruku zmateně zadíval, pak pomalu zvedl svoji. Leesil mu ji sevřel a muž se usmál, když gesto na rozloučenou pochopil.
"Možná se ještě někdy setkáme," dodala Magiera.
Gleann se zatvářil vážně, téměř tvrdě. "Já doufám, že ne. Znamenalo by to totiž, že se vše obrátilo proti vám. Dokončete, proč jste přišli… a rychle odejděte."
Zadíval se obezřetně na Sgäila a ostatní, pak se otočil zpátky k Magieře.
"Můj vnuk má srdce na správném místě, i když ho občas neposlouchá," řekl, "takže věřte jeho slovu, ale ne vždy jeho úsudku."
Magiera pomalu natáhla ruku. Gleann ji uchopil s úsměvem, jako by nic neřekl, jako by nebyla o nic víc člověk než on sám. Pak se obrátil a vydal se zpět do vesnice. Leesil ho mlčky sledoval.
Když se Leesil otočil, všiml si, že na ně Sgäile mává, proto zatahal Magieru za rukáv a vyrazil. Sotva se připojili k ostatním, Leanâlhâm zaujala místo po jeho pravém boku. Vydali se na cestu a jen Urhkar se zdržel, protože měl jít poslední.
Z dálky k nim jako před několika dny dolehla podivná, pronikavá ptačí píseň. Rozhlédl se po ptákovi, ale opět ho nenašel.
Přešli přes travnatou louku za hranicemi vesnice a Chap náhle odběhl stranou a zadíval se do lesa. Leesil zahlédl stříbřitě šedého, čtyřnohého tvora. Pak se mezi stromy objevili další majay-h?, ale žádný se nepřiblížil.
Wynn přistoupila k Chapovi. Náhle něco zašustělo v křoví a vylétla z něj stříbřitě bílá šmouha.
Bílá fena poskočila vpřed a zastavila se. Štěkla, vrhla se k Chapovi a rychle zase uskočila.
"Jdi," řekla Wynn Chapovi.
Chap nepohlédl na ni, nýbrž Sgäilovi na záda, pak odběhl.
Na rozdíl od ostatních majay-h? se jim Chap vždy držel na dohled. A Leesil si všiml, že s ním častěji než kdokoli jiný běží bílá samice.

KAPITOLA 8

Č

tyři dny uběhly klidně. Leesilovi bzučely v uších monotónní zvuky lesa, ale ani na okamžik přitom nezapomněl na matku.
Každý den ráno za úsvitu sbalili tábor, plahočili se vpřed celý den a zastavili se až ve chvíli, kdy padl soumrak a krajinu zahalila noc. Pokaždé, když se Leesil zeptal, jak dlouho ještě půjdou, Sgäile odpověděl: "Ještě několik dnů."
Chap běžel s ostatními majay-h?, ale často se vracel k průvodu a Leesil si všiml, že ostatní psi v tu chvíli

vždy zmizeli. Posledně však bílá samice zůstala mezi stromy.
Osha se snažil přimět Wynn lámanou belaskijštinou k řeči, protože ho zcela ignorovala, když mluvil elfsky. Postupně se nechala obměkčit. Když však spolu mluvili příliš dlouho, Sgäile rozhovor jediným pohledem zarazil. Ale dnes jim věnoval mnohem méně pozornosti, proto hovořili dál a často přecházeli do elfštiny. Čím déle Leesil poslouchal, jak přecházejí z jednoho jazyka do druhého, tím více slov poznával. Nebyl si jistý, jestli se jedná o sloveso nebo o podstatné jméno, ale jedno nebo dvě "kořenová slova", jak jim říkala Wynn, mu začínala znít povědomě.
"Wynn," zavolal, "od chvíle, kdy jsme vyrazili ze Sgäilovy vesnice, nám už nezmizely žádné věci. Zeptej se Oshy, jestli jsme se konečně zbavili tâshgâlha."
Otočila se k němu a vypadala trochu ustaraně. "Už jsem to udělala. Řekl, že možná našel něco zajímavějšího v osadě. Coilehkrotallové nám nepoděkují."
"Co-il-ee… co?"
"Sgäilův a Gleannův klan… lid ‚Lišejníkového lesa'."
"No, nemůžou z toho vinit nás. My tu přerostlou veverku nepozvali."
Sgäile se sice neotočil, ale Leesil viděl, jak potřásl hlavou.
"Osho, co je tohle?" zeptala se Wynn a ukázala na velký prázdný prostor mezi dvěma stříbrnými břízami.
Leesil se zastavil vedle ní a naklonil se blíž, aby si prohlédl podivný trs květin. Wynnina posedlost rostlinami ho obvykle nudila, ale musel přiznat, že tyto vypadají skutečně zvláštně.
Perlově zbarvené okvětní plátky nebo podle tvaru možná listy vypadaly hebké jako samet. Zdálo se, jako by v jasném svitu slunce, které malou mýtinu ozařovalo, svítily. Stonky měly tmavě zelené a na místech, kam sluneční paprsky nedosáhly, skoro černé. Leesil si dřepl a Wynn se po jedné květině natáhla.
Vedle Leesila se objevila noha v měkké botě a tmavá ruka popadla Wynn za zápěstí. Leesil se rychle postavil a málem porazil Leanâlhâm, která stála těsně vedle něj.
Osha zavrtěl hlavou a pustil Wynn. "Ne."
Leanâlhâm uchopila Leesila za paži a snažila se ho odtáhnout pryč.
Zezadu k nim přistoupila Magiera. "O co jde?"
Sgäile si k nim pospíšil a zadíval se na květiny. "Nesmíte se jich dotýkat. Jsou posvátné," prohlásil významně. "Osha vám to měl vysvětlit, než jste se přiblížili."
Osha zatnul zuby. Zjevně už ho unavovalo nést vinu pokaždé, když jejich svěřenci porušili nějaké neznámé pravidlo.
"Posvátné?" zeptala se Wynn.
Leesil byl přesvědčen, že je naprosto zbytečné ptát se Sgäila na cokoli, ale když se tvářil nabručeně, byl to obzvláště špatný nápad.
"Jsou posvátné," zopakoval Sgäile. "Nerušte je."
Pokynul jim, aby opět vyrazili.
Leesil poprvé pochopil, jak se musí cítit Wynn. Možná už měl dost Sgäilovy vyhýbavosti nebo prostě chtěl dostat aspoň jednou přímou odpověď. Z myšlenek ho vytrhlo štěbetání nad hlavou. Znělo jako smích. Leesila překvapilo, když elfové vzhlédli a tváře se jim rozjasnily. Wynn se také zaklonila, až Leesil dostal strach, že se převrátí.
"Co zase?" zeptala se Magiera.
Vypadalo to, jako by koruny stromů ožily. Malí tvorečci poskakovali z větve na větev a třásli listím, až to znělo, jako by se smály i stromy.
"Šťastné znamení," řekl Osha belaskijsky, ale jeho melodický přízvuk byl tak silný, že mu bylo sotva rozumět. Pokynutím přivolal Wynn blíž, ukázal nahoru a promluvil k ní elfsky.
Malá zvířátka, která se houpala a poskakovala ve větvích, měla hubená, chlupatá těla a dlouhé ruce a ocasy. Placaté čenichy a široké tlamy mezi kulatýma ušima jim dodávaly téměř lidský vzhled. Celkové rezavé zabarvení přerušovala hebká bříška a obličeje krémové barvy, které odpovídaly chomáčům světlých chlupů na konci dlouhých, mrštných ocasů. A nejpodivnější bylo, že i jejich nohy se podobaly dlouhým rukám.
"Fra'cise!" Wynn se zazubila. "Osha říká, že v nich žije hravý duch lesa a těm, koho sledují, přináší štěstí.

Trochu se podobají opicím."
"Čemu?" zeptal se Leesil, protože o podobném tvorovi nikdy neslyšel.
Wynn se chystala odpovědět, ale pak jen zavrtěla hlavou a dál sledovala veselé kousky zvířat v korunách. Jeden fra'cise visel hlavou dolů za nohy a houpal se tak divoce, až se Leesilovi začalo dělat mdlo.
"Neřekla bych, že zrovna vypadají jako poslové štěstěny," řekla Magiera. "Spíše jako tâshgâlhové, kteří se dostali k soudku piva."
Leanâlhâm si přitiskla ruku na ústa, aby zakryla úsměv. "Nejsou to zloději, jen hravá zvířata."
Fra'cise se nepřiblížili, jen se dál houpali a křičeli jim nad hlavami. Nakonec zmizeli stejně rychle, jako se objevili. Skákali ze stromu na strom, až se ztratili v lese.
Wynn spustila elfsky tak rychle, že Osha vypadal na okamžik zaskočeně.
Vypadalo to, že praštěná malá zvířátka zbavila Leanâlhâm ostychu. Rozběhla se do lesa, sledovala je a ukazovala nahoru do větví. Wynn vyrazila za dívkou, i když se v příliš velkém oblečení nepohybovala tak ladně, a brzy obě zmizely mezi stromy.
Magiera udělala dva kroky za nimi. "Okamžitě se vraťte!"
Leanâlhâm někde v křoví vykřikla: "Sgäilsheilleache!"
Leesil seběhl ze stezky za Magierou. Pak si vzpomněl, že jsou neozbrojení. Utíkal a truhlička ho tloukla do zad. Magiera odhodila brašnu, aby mu stačila.
Sgäile už byl pět kroků před nimi, prodíral se křovím a obíhal mohutné cedry a duby.
Urhkar běžel po jejich levici a byl už daleko před nimi. Osha byl Leesilovi v patách a spolu s ním vrazil na mýtinu s trsy žluté trávy s dlouhými listy.
Wynn s Leanâlhâm klečely v jejím středu před dvěma nedospělými elfy, kteří byli až do půl pasu nazí… Nebo to nebyli elfové?
Byli dokonce menší než Wynn. Na tělech a tvářích měli modročerným inkoustem nebo barvou namalované podivné symboly.
Měli špičaté uši, trojúhelníkové tváře a jantarové oči elfů, ale žádné košile ani boty, jen volné kalhoty z hrubé přírodní látky, která se pod koleny třepila. Na ženy na zemi mířili dřevěnými oštěpy se zčernalými, naostřenými hroty. Jeden měl na krku věnec z břečťanu a v hrůze hleděl na Wynn. Když uviděl Magieru, která právě vstoupila na mýtinu, začal se třást pobouřením.
Sgäile ztuhl na okraji mýtiny. Rychle zvedl ruku a zastavil své společníky. Magiera však nezůstala stát, proto ji popadl za paži. Obrátila se k němu, ale on potřásl hlavou.
"Prosím, stůj," zašeptal Osha za Leesilovými zády.
Zpoza stromů, které mýtinu lemovaly, vystoupili další malí elfové.
Někteří měli v rukou napnuté luky. Šípy končily, podobně jako oštěpy, naostřenými konci bez kovových hrotů. Jiní byli ozbrojeni kyji, které vypadaly jako vyrobené z pokroucených kořenů stromu. Většina měla divokou hřívu vlasů spletenou do copů nebo svázanou provázky ze stočené divoké trávy.
Z podrostu napravo vyrazil Chap.
Dva malí elfové mu uskočili z cesty. Další vyběhl po kmeni stromu a zůstal viset v nízkých větvích. Psí vrčení nikoho z nich nevyděsilo, jen překvapilo.
Chap si našel cestu k Wynn, vrčel a cenil zuby.
Urhkar postoupil vpřed a prázdné ruce nechal volně svěšené u boků. Pomalu přešel přes mýtinu a postavil se před Wynn a Leanâlhâm. Jeden malý divoch ustoupil, druhý zvedl oštěp.
Sgäile vyštěkl něco elfsky a Chap přestal vrčet.
Jeden z dvojice před Urhkarem na něj něco téměř zakřičel a Wynn se přikrčila a chytila se Leanâlhâm.
Dívka vypadala stejně vyděšeně jako učenka, ale obrátila se zmateně ke strýčkovi, jako by nechápala, co se děje.
"Sgäile," zašeptal Leesil drsně. "Zatraceně, udělej něco."
Sgäile neodtrhl oči od scény před sebou. Rychle si položil prst na ústa a to bylo vše.
Leesilovo podráždění ustoupilo tupému překvapení - Sgäile se bál.
* * *
Sgäile musel ochránit příliš mnoho lidí a dokončit úkol a Wynn teď všechno ještě zkomplikovala. Nemohl

dovolit, aby došlo k násilí, ale váhal.
Přestože byl Sgäile během úkolu velitelem, Urhkarasiférin byl zjevně nejstarší. A to byla jediná hierarchie, která tento národ, starý lid země, zajímala. Sgäile mu přenechal velení.
Pak jeho směrem pohlédl Chap.
Ve Sgäilově mysli se náhle vynořila vzpomínka na truchlící a rozzuřenou Én'nish. Netušil, proč si na ni zrovna teď vzpomněl, proto vzpomínku potlačil.
Jeden z malé dvojice před Urhkarasiférinem se jmenoval Rujh. Sgäile ho v minulosti už několikrát viděl, protože ho jeho lid - Äruin'nové - vysílal k an'Cróanům jako posla. Říkalo se, že Äruin'nové v této zemi žili už dlouho předtím, než sem přišel Sgäilův národ.
"Porušili jste slib stromům!" obvinil Rujh Urhkarasiférina ostře.
Starší elf zavrtěl klidně hlavou. "Ne. Chráníme lidi z rozkazu Nejstaršího otce."
Jeho slova neudělala na Rujha dojem. "Starý vůdce nemá na něco takového právo. Nezodpovídáme se jemu ani tvému lidu. Zákon lesa je důležitější než jeho přání - nebo tvé."
"Musíme lidi vyslechnout," vysvětlil Urhkarasiférin. "Musíme zjistit, jak se dostali do země… než je budou ostatní následovat."
"Les si s nimi poradí!" Rujh skoro křičel. "Žádnou pomoc nepotřebuje. Bez lítosti ho špiníte. Je už dostatečnou urážkou, že se jím toulají míšenci."
Ukázal na Leanâlhâm, pak na Léshila. Sgäile se opatrně přiblížil a postavil se tak, aby Rujh na Leanâlhâm neviděl.
"V žilách jim koluje naše krev," namítl Sgäile. "A les je neodmítl."
Rujh se ke Sgäilovi otočil a do rozzlobené tváře se mu vplížila podrážděná nejistota.
"Přijmeme ty, kdo v sobě mají krev, která nesmí být prolita, ale ty dvě…" Ukázal na Wynn s Magierou. "Pokud je nezabijete, uděláme to my."
"Nesnažte se porušit naši ochranu," varoval Urhkarasiférin.
Rujh naklonil oštěp jeho směrem, ale starší elf se ani nepohnul.
Sgäilovi se stáhl žaludek. Kdyby došlo k násilí, Urhkarasiférin a Osha by jistě uposlechli jeho rozkazy, ale to byla poslední věc, kterou chtěl. Sami by dokázali Rujhovi a jeho druhům uprchnout, ale dostat odsud Léshila a jeho společníky bude mnohem těžší.
Sgäilovými myšlenkami znovu probleskl obrázek Én'nish. Odsunul ho stranou. Proč o ní pořád přemýšlí?
Pak mu v mysli vyvstala vzpomínka na Rujha vycházejícího z lesa u Crijheäiche.
Překvapilo ho to. Nedokázal si přesně vzpomenout, kdy k tomu došlo, ani netušil, proč ho to nyní napadlo. Ale přimělo ho to zahledět se na malého muže pozorněji.
Rujh až příliš rychle poznal, že Léshil je míšenec. Věděl to ještě předtím, než se Léshil objevil?
Myslí mu znovu probleskl obrázek Én'nish. Střídal se se vzpomínkou na Rujha vycházejícího z lesa.
Sgäilovi se začala točit hlava a pak pochopil…
Bylo tady příliš mnoho Äruin'nů najednou. Nebyla to lovecká družina ani poslové k jednomu z elfských klanů. Žili na severozápadě, kde les na úpatí hor houstl. Odkud Rujh věděl, kde je hledat?
Někdo Äruin'ny vyhledal nebo jim poslal zprávu.
Én'nish zašla ve slepé bolesti a v hladu po pomstě mnohem dál, než Sgäile považoval za možné.
Urhkarasiférin ji možná neměl propustit z učení a raději na ni pečlivě dohlédnout.
Urhkarasiférin prudce srazil Rujhův oštěp stranou. "Nemáš právo soudit přirozené zákony lesa."
"Ale ani Nejstarší otec nemá právo určovat, kdo jim nepodléhá," odvětil Rujh.
"Bez rozhodnutí krve tvého lidu a mého nic neuděláš," varoval Urhkarasiférin.
"Souhlasili klanoví starší s příchodem lidí mezi stromy?"
V Sgäilově srdci zaplála jiskřička naděje. "Ale ani nesouhlasili s jejich popravou."
"Mluv, jen když jsi osloven!" obořil se na něj Urhkarasiférin a Sgäile zatnul zuby.
Sledoval Rujhovu tvář. O tak vážných věcech rozhodovali u Sgäilova lidu jen klanoví starší. Rujh to věděl, protože jeho lid ctil podobné zvyky. Malý muž se zamračil.
"Musí dojít k soudu," řekl a odvrátil se. "Sejdeme se v Crijheäiche… kde celou věc zvážíme."
Sgäile se rychle natáhl dolů a postavil Leanâlhâm na nohy. Na nevinné tváři měla stále vyděšený výraz.
"Vstávej," řekl Wynn. "Všichni se vraťte na stezku."

Magiera popadla Wynn za paži a otočila se. Leesil ji v těsné blízkosti následoval. Urhkarasiférin šel v čele a Sgäile za sebou táhl Leanâlhâm. Po Äruin'nech nezůstala ani stopa. Všichni zmizeli mezi stromy.
Co jim Én'nish v touze po pomstě nalhala, aby v nich probudila takový vztek?
"Nezastavujte se a neohlížejte se," řekl Sgäile ostatním.
Věděl, kam Én'nish půjde teď. Na stejné místo, kam se musí vydat i oni, pokud si chtějí zkrátit cestu. Cestuje sama a bez zavazadel, takže se k řece, po níž odplují do Crijheäiche, dostane před nimi. Cítil, jak se Leanâlhâmina ruka třese.
"Jsi v bezpečí," zašeptal a přitáhl si ji blíž.
Anmaglâhkovou povinností je chránit lid. Ale pro Sgäila byla jedna věc důležitější - Leanâlhâmino bezpečí.
* * *
Chap běžel vedle Wynn a toužil po mluvící kůži a po soukromí.
Potřeboval si promluvit s Leesilem a nevěděl, jak jinak to udělat.
Chap se s Äruin'ny nikdy dřív nesetkal - dokonce o nich ani neslyšel, dokud jejich jméno nevyplulo na povrch Sgäilovy mysli. Ale Chap potřeboval ostatním něco říct… prozradit jim, co viděl v Rujhových vzpomínkách.
Kupříkladu Én'nish.
Jakmile si uvědomil, co provedla, sáhl Sgäilovi do vzpomínek a přiměl Anmaglâhka pochopit. Ale Chap nedokázal potlačit zmatek nad tónem, jakým Rujh mluvil o Nejstarším otci.
Chap v mládí poznal jen velmi málo Anmaglâhků. Nejstarší otec nebyl klanový starší, protože Anmaglâhkové byli kastou, která se stranila ostatních a zároveň jim sloužila, ale přesto si všichni patriarchy vážili. Jeho slovo bylo stejně důležité jako slovo klanového staršího, i když nemělo stejnou autoritu. Elfové jeho rozhodnutí respektovali. Změnilo se to snad?
Brot'an s Eillean byli přesvědčeni, že velmi riskují, když se Nejstaršímu otci postavili. Patriarcha věřil stejně jako Chapův lid, že se vrátí dávný Nepřítel. Proto ho fayové poslali za Magierou - měl zabránit tomu, aby padla do rukou těch, kdo po ní pátrají.
Ale co Leesil?
Jeho matka a babička se spolčily, aby ho stvořily. Vycvičily ho, aby zabil stejného Nepřítele, kterého se bál Nejstarší otec. Ta myšlenka Chapem otřásla a on zavrčel.
Leesil nebyl žádný nástroj. Proč potřebovala Nein'a k uskutečnění plánů odpadlíků míšence? A proč se chtěl Nejstarší otec s Leesilem doopravdy setkat?
Chap se snažil připravit na to, co je v Crijheäiche čeká a co bude možná nucen udělat, aby Leesila, Magieru a Wynn ochránil.
Z myšlenek ho vytrhla bílá fena, která vyskočila z podrostu. Wynn ji jednou přirovnala k lilii.
Chap souhlasil.
Lilie se držela stranou a zdráhavě hleděla na průvod, který Chap lesem doprovázel. Kdykoli se vánek obrátil Chapovým směrem, cítil její zemitý pach.
V myšlenkách si probral vzpomínky, které si vyměnili tu noc za hranicemi elfské osady. Chtěl víc, víc z ní. Chtěl běžet s Lilií a její smečkou. Nebo jen s ní.
Zažíval něco podobného Leesil s Magierou? Takovou touhu necítil od chvíle, kdy ho Eillean odnesla pryč od sourozenců.
Lilie štěkla, zastavila se a sledovala ho. Nepotřeboval dotyk, aby jí četl vzpomínky. V její mysli viděl, jak běží nocí a kolem se míhá listí, křoví, tráva a stromy. Vedle ní zahlédl stříbřitě šedý záblesk.
Vzpomínala na něj.
Chap zůstával s Wynn, ale často se k Lilii obracel.
* * *
Nastala noc. Leesil seděl u ohně, do kterého Magiera přihodila další dříví, a hleděl do plamenů. Wynn zápolila na zemi s kartáčem, který jí darovala Leanâlhâm. Ale ať se učenka snažila, jak chtěla, nedokázala Chapovi rozčesat poslední zacuchané místo v kožichu. A skutečnost, že se pes neustále neklidně vrtěl, jí práci neulehčovala.
Ozvaly se tiché kroky, a když se otočil, uviděl, že k němu přistoupila Leanâlhâm. Dřepla si vedle něj a

tvářila se neklidně. Možná jí pořád dělalo starosti střetnutí s Äruin'ny. Leesilovi tedy starosti dělalo.
Leanâlhâm fascinovaně sledovala, jak se Wynn snaží a jak Chap její snahu jen stěží toleruje. Dívka zjevně nevěděla, k čemu učenka kartáč potřebovala.
Osha se vydal pro dřevo a Sgäile stál na okraji mýtiny a tiše hovořil s Urhkarem.
"Magiero, pojď ho podržet," zavolala Wynn, když se Chap pokusil odplazit z dosahu. "Vypadá strašně, ale odmítá počkat, dokud neskončím."
"Ty ho podrž a já to udělám," řekla Magiera.
Chap se díval, jak se blíží. Zabručel a olízl si čenich.
"Viděla jsem to," varovala ho Magiera.
"Zase jsi prohrál," řekl Leesil Chapovi. Odměnou mu bylo další gesto jazykem.
Leanâlhâm se naklonila vpřed. "Proč mluvíš s majay-h??"
Než mohl Leesil odpovědět, skočila Wynn na Chapa a popadla ho pažemi kolem krku. Magiera si klekla, chytila psa za zadní běhy a vzala do ruky kartáč.
"Ty smrdíš!" řekla Wynn a nakrčila nos.
Pohled na to, jak ženy se psem zápasí a začínají být stejně špinavé jako on, Leesila natolik pobavil, že téměř zapomněl na události toho dne.
"Ne! Nechovejte se tak k němu!"
Leanâlhâmin přízvuk byl tak silný, že jí skoro nebylo rozumět. Vyskočila na nohy dřív, než Leesil pochopil, co říká. Popadla Wynn za plášť a Leesil se po ní natáhl.
"Je to strážce lesa," zakřičela dívka. "Pusťte ho!"
Magiera a Wynn ztuhly a zíraly na Leanâlhâm.
Chap nastražil uši a přestal se vzpírat. Převrátil křišťálové oči a souhlasně nad Leanâlhâminým pobouřením zafuněl. Leesilovi to znělo až příliš nadutě.
Sgäile s Urhkarem pohlédli jejich směrem. Oba vypadali nevrle.
"To je v pořádku," řekl Leesil a posadil Leanâlhâm vedle sebe na kládu. "Chap je tak trochu prase. Když ho nevyčistíme, bude hrozně smrdět… a on to ví."
Chap na něj zavrčel.
"Ticho!" obořila se na něj Wynn a sevřela mu čenich malými prsty. "Magiero, dokonči to."
"A kdyby se mu to doopravdy nelíbilo," dodal Leesil, "nevzdal by se tak snadno."
Leanâlhâminu tvář naplnil zdráhavý úžas. "On vám… rozumí?"
Chap potřásl hlavou a málem Wynn porazil.
Leesil si povzdychl. Nemohli Chapovu neobvyklou inteligenci skrývat donekonečna, ale možná bylo lepší neodpovídat na příliš mnoho otázek.
"Hotovo," řekla Magiera a vstala. "Šlo by to rychleji, kdyby ses nevrtěl!"
Chap na ni vycenil zuby a odplížil se k opačné straně mýtiny. Lehl si a začal se čistit. Wynn vstala a ometla si špínu z kalhot.
Leanâlhâm dál sledovala Chapa.
Leesil se jí zadíval do tváře. Pramen světle hnědých vlasů si protáhla dřevěným kruhem a přichytila ho napříč kolíkem, takže jí vlasy padaly v dlouhém copu na záda. Její pleť byla o něco světlejší než ta jeho, což bylo zvláštní, když uvážil, že má v sobě méně lidské krve než on. Obrátila se, aby si zahřála ruce u ohně, a náhle se tvářila velmi vážně.
"Jsi v pořádku?" zeptal se.
Jen kývla.
"Když elfové neprolévají svoji krev, proč jsi vykřikla?" zeptal se.
"Äruin'ny jsem viděla jen párkrát v životě," odvětila, "ale nikdy jich nebylo tolik… a netvářili se tak rozzlobeně."
Bylo to poprvé, co dívka promluvila s někým jiným než se Sgäilem nebo s Gleannem.
"Chtěli zabít tvé společnice," dodala, "lidi, ale… mě nenáviděli stejně… a tebe taky. Než přišel strýc… řekli nám ošklivé, strašné věci."
Leanâlhâm zmlkla a zahleděla se do ohně.
"Lidé o mně pořád říkají strašné věci," odvětil Leesil. "Nemysli na to."

Uslyšel zasyčení a vzhlédl. Na okamžik si myslel, že Magiemi vzteklý pohled patří dívce. Pomalu a klidně přistoupila blíž a zůstala stát zády k ohni vedle Leanâlhâm. Leesil jí neviděl do tváře.
Magiera se něžně dotkla prsty Leanâlhâmina ramena. Dívka sebou trhla, ale Magiera zamířila přes mýtinu ke Sgäilovi a Urhkarovi.
Co to dělá? Leesil se za ní chystal vyrazit, než vyvolá další konflikt.
"Máš štěstí, že máš správnou barvu vlasů a očí," řekla Leanâlhâm.
"Cože?"
"Máš světlé vlasy," řekla. "A jantarové oči. Podobáš se našemu lidu víc než já, i když jsi z poloviny člověk. Já… přála bych si, abych měla takové vlasy a oči jako ty."
Její slova připadala Leesilovi až zvrhle ironická. Leesil jí toužil říct, že když vyrůstal, odřízly ho právě jeho vlasy a oči úplně od všech kromě rodičů.
"Na tom, kdo jsi, není nic špatného, Leanâlhâm," odvětila Wynn. Seděla na složené přikrývce na opačné straně ohně a pažemi si objímala kolena.
"Leanâlhâm," zeptal se Leesil tiše, "jak to, že jsi tady?"
"Chtěla jsem vám to říct už tu noc, kdy jste přišli do našeho domu, ale dědeček se strýcem si dělají pořád starosti."
Zadívala se do ohně a Leesil mlčky čekal, až promluví.
"Babička nebyla jen družkou mého skutečného dědečka, bratra Gleannéohkân'thva nebo Gleanna, jak mu říkáte. Ale také se u Gleanna učila, protože se chtěla stát léčitelkou. Oslovuji ho dědečku, protože to on mě vychoval. Žádné lepší pojmenování pro něj ve vašem jazyce neexistuje.
Babička cestovala s Gleannem, kam bylo potřeba, a pomáhala těm, kdo neměli v osadě vlastního léčitele. V jednom klanu na jihovýchodě se rozšířila nákaza, proto se tam vydali pomoci. Babička sbírala v kopcích u pobřeží bylinu basha, která snižuje horečku. Napadli ji… lidští muži."
Leanâlhâm se odmlčela a nepohlédla na Leesila. "Rozumíš?"
"Ano," zašeptala Wynn.
"Když ji Gleann našel a odvezl ji domů, byla vážně zraněná. Za měsíc zjistili, že čeká dítě. Moji prarodiče dělali, co mohli, aby se k dítěti nikdo nechoval jako k vyděděnci."
Leanâlhâm se zlomil hlas. Bolestivě se nadechla. Po trojúhelníkové čelisti jí kanuly slzy a odrážely zář ohně.
Leesil rozuměl. I když Leanâlhâmini prarodiče míšence přijali a chránili ho, někteří z jejich lidu ho přijmout odmítli.
"Babička zemřela tu noc, kdy se matka narodila," pokračovala Leanâlhâm. "Něco v dědečkově nitru se zlomilo, to se stává. Nechal matku u Gleanna, aby ji vychoval. Nikdo ho už nikdy neviděl.
Matka to… neměla v hlavě v pořádku. Často plakala a jen zřídkakdy opouštěla stromové příbytky klanu. Ven vycházela jen v noci, kdy mohla být v lese sama. Pro Gleanna to bylo velmi obtížné, protože nikdy nenašel způsob, jak by se mohla mezi lidem cítit vítaná.
V době, kdy matka dospěla, byl už Gleann vážený léčitel. Mladík z klanu Chiurr, který byl nadaný vnímáním, se nabídl, že z ní udělá svoji družku, ale jen když ho Gleann přijme za učedníka. Myslím, že dědeček si zoufale přál, aby matka žila normální život. Souhlasil s nabídkou. Ale pouto mezi rodiči trvalo jen krátce a otec ho zrušil, protože matka se nezměnila. Odešel krátce poté, co jsem se narodila, a vrátil se ke svému klanu. V tu dobu už bylo jasné, že ji nikdy doopravdy nemiloval, jinak by ji nedokázal opustit."
Leesil věděl, že to tak není. Láska někdy netrvá věčně a někdy nestačí.
"Krátce poté matka jednou v noci zmizela," pokračovala Leanâlhâm. "Na jihovýchodě prý viděli ženu, která mířila do hor. Vyhýbala se všem, kdo se k ní přiblížili. Možná si našla místo mezi lidmi."
Leesil čekal, že bude pokračovat, ale Leanâlhâm mlčela.
"Gleann tě vychoval sám?" zeptal se.
Kývla. "Jen se Sgäilem, ale ten se k nám připojil až poté, co matka odešla… pak složil poslední zkoušku a stal se Anmaglâhkem. Získal zpět svobodu, mohl opět vidět rodinu a žít, kde chtěl, i když většina kasty zůstává v Crijheäiche."
Leanâlhâm se obrátila čelem k Leesilovi.

"Sgäilův dědeček byl bratrem babiččina otce skrze svazek, ale z úcty nazývá Gleanna dědečkem. Sgäile a já jsme pokrevní příbuzní. Je často pryč, ale to, že mě přijal, bylo velmi důležité. Sgäile nikdy neznal moji matku, ale před klanem se mě zastal a je to Anmaglâhk."
Pomalu kývla, jako by si na něco vzpomněla.
"Procestoval mnoho zemí, ale na žádného dalšího míšence nenarazil. Takže jsi první, s nímž se setkal."
Z lesa vyšel Osha a nesl dva vykuchané a stažené králíky, připravené k pečení. V ruce také držel naditý kus plátna svázaný v rozích. Leanâlhâm se zhluboka nadechla a vstala.
"Měla bych pomoct připravit jídlo. Připozdívá se a všichni máme hlad… že?"
Leesil kývl. Netušil, co jiného říct, i když toho měli tolik společného. Slova jim život neulehčí. Zadíval se na opačnou stranu mýtiny, kde byli Magiera se Sgäilem zabraní do rozhovoru, který tak docela neslyšel. Byl s nimi také Chap. Leesil si nedokázal pomoct a na chvíli se na Sgäila zadíval.
Musel mít bližší příbuzné než Leanâlhâm a Gleanna. Ale přesto se rozhodl nazývat "domovem" příbytek dívky se smíšenou krví a výstředního léčitele, rozhodl se nazývat ty dva "rodinou".
Leesil byl přesvědčen, že Sgäila nikdy nepochopí.
* * *
Magiera se přiblížila rychlými, těžkými kroky. Sgäile se napjal a přerušil rozhovor, který vedl s Urhkarasiférinem.
Po střetu s Äruin'ny se s Magierou vášnivě pohádal, aby jí a Léshilovi zabránil znovu se ozbrojit. Zdálo se, že spor ještě nebyl vyřešen.
"Dost," zavrčela Magiera. "Okamžitě nám vrať zbraně!"
Sgäile se zhluboka nadechl. "Chápu tvé obavy, ale kdybyste byli dneska ozbrojeni, možná by nás nenechali jít. Dal jsem vám své slovo. Ochráníme vás."
"Neochráníte," namítla Magiera. "To jsme dneska poznali. Co kdyby vás neposlechli? Ať už vám věřím, nebo ne, nebudu riskovat životy těch, na nichž mi záleží. Nejde o to, jestli dodržíte slovo, nebo ne… tak jako tak můžete selhat."
Sgäile si nebyl jistý, zda ho chtěla urazit. Musel dodržet zvyky a tradice a slib ochrany, a kdyby ženě vrátil zbraně, jen by tím vše zkomplikoval.
"Nedokázal ses postarat ani o bezpečí Leanâlhâm," zašeptala Magiera.
Sgäile se snažil potlačit sílící vztek. Nemyslela to zle, ale přesto ho rozčílila.
"Vrať mi zbraň, nebo si ji vezmu," pohrozila Magiera. "Vyber si!"
Sgäile váhal příliš dlouho a Magiera udělala krok vpřed. Ozvalo se zavrčení a Magiera se zastavila. Chap zastoupil Magieře cestu a opřel se jí o stehno, ale křišťálové oči upíral na Sgäila.
"Uhni mi z cesty!" obořila se na něj.
Majay-h? zavrčel a ani se nepohnul.
Sgäilovi se na okamžik ulevilo, protože si myslel, že stvoření, jehož se dotkli fayové, sdílí jeho obavy. Ale pak ho pes oběhl, protáhl se kolem Urhkarasiférina a zamířil přímo k uzlíku, v němž byly ukryty zbraně a zbroj. Sgäila zamrazilo, když se pes posadil vedle zbraní a upřel na něj oči.
Copak Chap nechápal, co se Sgäile snažil výbušné ženě vysvětlit? Zdálo se, že se majay-h? postavil na její stranu.
Když se Sgäile vydal zabít zrádného míšence, otřásl tento jedinečný tvor jeho vírou ve vše, co jeho lid prosazoval.
Na povrch Sgäilovy mysli vyplula vzpomínka na Magieru. Tu noc, kdy pro ně spolu s ostatními přišel, stála po boku svých společníků uprostřed lesa, bledá tvář jí zářila ve svitu měsíce a s mečem v ruce je byla připravená bránit před jakýmkoli nebezpečím.
Vzpomínku nahradil obrázek vyděšené Leanâlhâm krčící se vedle Wynn na zemi před Äruin'ny.
Majay-h? zvedl tlapu a balík se zbraněmi převrhl.
"Co to dělá?" zašeptal Urhkarasiférin elfsky.
Jak mohl Sgäile Urhkarasiférinovi vysvětlit, co viděl a cítil? Jak by ospravedlnil, kdyby se podřídil majay-h?ho žádosti?
Sgäile musel hořce připustit, že Magiera má možná pravdu.
Sice unikli spravedlivé zlobě Äruin'nů, ale sotva se vyhnuli krveprolití. A i když to nakonec dopadlo

dobře, Leanâlhâm trpěla.
Sgäile nejistě poklekl před Chapem. Vytáhl Magieřinu těžkou čepel i zbytek zbraní. Podal meč v pochvě Magieře, a ta ho pevně sevřela.
Sgäile zbraň nepustil. Pohlédl na Leanâlhâm, která na opačné straně mýtiny pomáhala Oshovi pověsit králíky nad oheň.
Magiera se zadívala stejným směrem, pak obrátila tvrdý pohled zpět k němu.
"Nikdo se jí nedotkne," řekla. "Dávám ti své slovo."
Sgäile pustil Magieřin meč.

KAPITOLA 9

K
dyž procházeli osikovým hájem s nízkou trávou a trsy pampelišek, kráčela Wynn vedle Oshy a Leanâlhâm se držela poblíž. Magiera se plahočila vpředu, oblečená do cvočky pobité zbroje a u boku se jí houpal meč. Také Leesilovi vrátili zbroj s kovovými kruhy a zbraně. Wynn si stále nebyla jistá, jak to Magiera dokázala, ale musela přiznat, že se jí ulevilo, když to ráno uviděla, jak se s Leesilem ozbrojují. Tedy až do chvíle, než ji Magiera přiměla připnout si přes krátkou halenu bojovou dýku.
Když se Wynn naposledy pokoušela použít zbraň, málem z ní vymlátili dva z Darmouthových vojáků duši. Nůž v pochvě ji klepal do boku a nepříjemně jí to připomínal. Zaklonila hlavu a uviděla tisíce zelených listů prosvícených slunečními paprsky. Před sebou uslyšela zurčet vodu.
"Dorazili jsme k říčnímu lidu," řekla Leanâlhâm. "Teď už nás čeká lehčí cesta."
"Pročpak?" zeptala se Wynn.
Leanâlhâm se usmála. "Uvidíš. Sgäile zařídí plavbu dolů po Hâjhu."
"Po… ‚páteři'?"
"Ano. Řeka cestou do severovýchodního zálivu protéká kolem Crijheäiche."
Wynn musela přiznat, že plavba lodí je pohodlnější, ale neposkytuje tolik možností prohlédnout si svět zblízka. Ale možná se bude moci porozhlédnout i z lodě.
"Chape!" zavolala a zahleděla se do stromů. "Vrať se, pokud nechceš zbytek cesty plavat."
Sgäile se otočil a varovně se na ni zamračil, a tak Wynn ztichla.
Nebylo obtížné pochopit, proč si dělá starosti. Sgäile se brzy opět setká se svými lidmi. Možná byl Anmaglâhk, ale byl asi stejně málo společenský jako Magiera. Ale na rozdíl od Magiery mu tento nedostatek zjevně vadil.
"Pojďte blíž," zavolal elfsky.
Osha s Urhkarem se postavili po stranách průvodu. Osikový háj prořídl a Wynn se zhluboka nadechla. Mezi stromy uviděla tři široká plavidla, která se plavila po Hâjhu.
Loďky vypadaly jako kánoe s plochým dnem a v ničem se nepodobaly hranatým a plochým lidským loďkám. Byly naložené provazy ovázanými balíky a sudy z jednoho kusu dřeva a po vodě klouzaly lehce jako listy. Dvě mířily dolů po řece a třetí je míjela opačným směrem.
Uprostřed každé loďky se tyčil centrální stěžeň z naleštěného žlutého dřeva. Plachty měly skasané, ale jejich bílá látka ve slunci oslnivě zářila. Špičatá příď a záď se stáčely mírně dovnitř a podél celé délky trupu trčely z boků špice, které se podobaly rovným, holým větvím stromu. Wynn netušila, k čemu slouží. Elfové na přídi a na zádi drželi v rukou dlouhá bidla, ale ponořovali je jen zřídka. Lodě, které se plavily dolů po proudu, se nechávaly unášet řekou, a i když plavidlo, které mířilo proti proudu, plulo stejně lehce, voda za jeho zádí vířila, jako by pod hladinou plavala obrovská ryba.
"Wynn! Pojď sem!"
Leesilovo drsné zavolání vytrhlo Wynn z okouzlení. Při pozorování člunů se nevědomky zastavila. Leanâlhâm zatahala Wynn za rukáv, protože ostatní už na ni čekali. Celý průvod se zastavil a všichni se tvářili velmi nespokojeně.
Wynn si pospíšila, protože Leanâlhâm ji předběhla. Magiera nesmlouvavě postrčila Wynn před sebe a Osha si pro sebe něco zabručel.
Chap vyrazil z osik a bílá fena mu byla v patách. Wynn ostatní majay-h? nikde neviděla. Chapova

společnice se zprudka zastavila mezi stromy a nervózně přešlápla.
Než se mohla Wynn pokusit přilákat ji blíž, Sgäile je všechny pobídl vpřed. Před nimi ležela vesnice, která byla mnohem rozmanitější než Sgäilova osada.
Několik příbytků tvořily mohutné osiky, jejichž koruny se nakláněly k sobě a do ohrad mezi nimi byly vpletené šlahouny s listy podobnými lopatám. V horních větvích jilmu podpíraly dřevěné plošiny stěny z ukotvených látek a šlahounů. Jedna vysoká budova byla postavená z desek zešedlých věkem a počasím. Ze zadní části osady stoupal do vzduchu tenký proužek kouře.
Elfové se věnovali různým úkolům, které se většinou točily kolem zboží v docích. Měli na sobě víc koženého oblečení než Sgäilův klan. Mnozí měli kratší, a někteří dokonce úplně krátce ostříhané vlasy. Dělníci procházeli kolem barelů a balíků a počítali zboží, které přicházelo a odcházelo.
Příchozích si napřed téměř nikdo nevšiml, ale postupně se jeden elf po druhém zastavili a zavolali na společníky nebo jim pokynuli. Wynn si všimla stejného odporu, a dokonce i nenávisti v jejich tvářích jako ve Sgäilově osadě, ale nikdo se při pohledu na lidi nezatvářil šokovaně. To v ní vzbudilo ještě větší úzkost.
"Tohle je středisko obchodu?" zeptala se Wynn.
"Obchodu?" řekla Leanâlhâm. "To slovo neznám."
"Tady nakupujete věci… za peníze?"
Leanâlhâm zamrkala. "Peníze?"
"Lidé směňují zboží," vysvětlil Osha elfsky. "Všichni znají jeho hodnotu podle toho, z čeho je věc vyrobena, jak dlouho výroba trvala a kolik na ni bylo vynaloženo námahy. My směňujeme, ale nemáme…" Zakoktal se a přešel do belaskijštiny. "Peníze. A Anmaglâhkové nesměňují."
"Proč ne?" zeptala se Wynn zmateně.
"Ticho," řekl Sgäile.
Na konci jednoho mola se objevil elf s tmavou pletí v kožených kalhotách a tunice podobné barvy. Právě prohlížel nějaké balíky. Nevypadal ani nepřátelsky, ani překvapeně a Wynn tušila, že elfové nějak věděli, že přicházejí.
Když se Sgäile k elfovi přiblížil, Leesil s Magierou se drželi zpátky, ale Wynn se připlížila vpřed, aby slyšela.
Muž v kůži si je všechny dobře prohlédl a zvláštní pozornost věnoval Leesilovi a Magieře. Blonďaté vlasy měl ostříhané téměř nakrátko a trčely mu všemi směry. Čelo mu brázdily vrásky, jako by se příliš často mračil, a tmavá kůže se mu leskla potem.
"Sgäilscheilleache," řekl. "Jsi vždy vítán."
"Děkuji, Ghuvésheane," odpověděl Sgäile.
Wynn chvíli trvalo, než si mužovo jméno přeložila - Černý kohout. Odpovídalo jeho chování, když už ne vzhledu.
"Potřebuji místo na člunu do Crijheäiche," řekl Sgäile, "pro sedm osob a jednoho majay-h?."
Ghuvésheane přenesl váhu na jednu nohu. "To nemohu po žádném z lodníků chtít. Dokonce ani kvůli tobě."
Sgäilův výraz ztvrdl. "Prošel tudy někdo z mé kasty?"
Ghuvésheane ostře kývl. "Před třemi dny. Žena a cestovala rychle. Nalodila se na Hionnahkův člun a zamířila dolů po proudu."
"Musíš to zkusit," naléhal Sgäile. "Žádá tě o to Nejstarší otec."
Ghuvésheane přimhouřil oči, pak je zavřel.
"Zeptej se jich," řekl Sgäile rázně. "Požádej je ve jménu Nejstaršího otce. Kdo z vás odmítne Anmaglâhka?"
"Nejde o to, že bychom nechtěli pomoct tvé kastě," odsekl Ghuvésheane, aniž by otevřel oči. "To moc dobře víš."
Několik elfů v doku ustalo v práci. Dva, kteří byli oblečeni podobně jako Ghuvésheane, se postavili za něj. Ale vypadali mnohem uraženěji, jako by Sgäile požádal o něco ostudného, o něco, o co vůbec požádat neměl.
"Copak nestačí, že jsi mezi nás přivedl lidi," Ghuvésheane konečně otevřel oči a pevně se zadíval na

Leesila, "ale ještě i vraha a zrádce?"
Wynn se kousla do rtu, aby nevykřikla. Osha stál netečně, ale v jeho výrazu se odráželo zahanbení dělníků.
Urhkar si olízl rty, jako by mu vyschly. "Obvinění ještě nebylo potvrzeno."
Ghuvésheana nepřesvědčil. "Možná, ale žádáš příliš a moje odpověď je stejná."
Leesil s Magierou nerozuměli, co říkají, ale Wynn přemýšlela, co se stane, pokud se Sgäilovi nepodaří získat pro ně místo na lodi.
Po břehu k nim zamířil mladý, hubený elf. "Já vás odvezu," řekl a ignoroval Ghuvésheana. "Nikdo mě nemusí žádat." Pohlédl na Leanâlhâm, jako by ji znal. "Pořád nakládáme, ale na přídi zůstane místo."
Na sobě měl kožené kalhoty, vestu z kozí kůže s chlupy obrácenými dovnitř a žádnou košili ani boty.
Ukázal na malý, napůl naložený člun na konci vedlejšího mola.
Ghuvésheane se odvrátil a pohrdavě si odfrkl.
Sgäilovi zacukalo v čelisti. Kývl na mladého kapitána.
Rozmluva sice proběhla docela klidně, ale Wynn cítila, že Sgäila stála víc úsilí než zbytek cesty. Cítila, že jejich ochrana připravila Anmaglâhka o mnoho hrdosti.
Zavedli je na příď, kde byly rozložené polštáře a kožešiny. Wynn roztáhla také jejich přikrývky. Ve chvíli, kdy člun odrazil od břehu, už všichni seděli. Osada jim brzy zmizela za zády.
Jejich hostitel se jmenoval Kânte - Mluvené slovo. Přestože kapitán zřídkakdy vydával posádce rozkazy, jeden elf vždy stál na stráži na přídi a druhý na zádi, kde také odpočívali zbývající dva členové posádky, daleko od cestujících.
Pluli po Hâjhu dnem i nocí a Wynn si krátila čas tím, že pozorovala podivný svět na březích. Roztodivné stromy, pestrobarevné květy, malý vodopád a hejno jasně zbarvených ptáků přitahovaly její pozornost různými směry. Dva fra'cise pili z řeky, a když viděli, že se blíží člun, začali bláznivě poskakovat a šplíchat vodou. Les na některých místech zhoustl a potemněl. Ale pak člun minul velkou louku, jejíž bujná zeleň se táhla až k řece a na níž se pásло stádo kropenatých antilop. Jednou Wynn zahlédla velkého stříbrného jelena s hladkými rohy, stejného, jako byl ten, který na ně ryčel první noc, již strávili v lese.
Ale nakonec ji přemohly podráždění a únava.
Všechny úžasné věci zůstávaly mimo dosah. Přistávali jen zřídkakdy. Jedli studená jídla, protože na lodi hořel jediný oheň, a to velká lucerna na přídi. Jídlo bylo prosté, ale byl ho dostatek: čerstvé nebo sušené ovoce a uzená ryba. Řeka poskytovala čistou vodu k pití a na základní umytí. Ale jak Wynn sledovala ubíhající břeh, začala se jí mírně točit hlava.
Osha měl stále dobrou náladu, i když den po dni sedával ve stejné pozici.
Vysvětlil, že člun je naložený hrubým materiálem. Kânte vyloží část nákladu v Crijheäiche a vymění ho se zručnými řemeslníky za zboží. Pak naloží člun dalším materiálem nebo zbožím - nádobím, kořením, nástroji, oblečením a dalšími věcmi - a zamíří do zátoky. Některé předměty smění s občany města jménem Ghoivne Ajhâhje - což znamenalo "přední část hlubiny" - a zbytek pak s námořníky, kteří přivezou zboží a materiál z dalších pobřežních osad.
Zatímco spolu hovořili, ze břehu se ozvalo hlasité štěknutí a Chap se ohlédl a tiše zakňučel.
Z lesa vyběhla smečka majay-h?, běžela podél řeky a psí tlapky šplouchaly v plytké vodě. Po břehu kroužily odstíny stříbřitě modré, ocelové a inkoustově šedé.
"Magiero, podívej!" řekla Wynn. "Sledují nás."
Bílá fena zaštěkala na Chapa. Znovu zakňučel a Magiera se natáhla a poškrábala ho na hlavě.
Čtyři dny a noci se plavili dolů po řece.
Pak minuli obrovský platan, jehož velké kořeny sahaly ze břehu až do vody. Wynn v patě kmene zahlédla otvor. Málem si ho nevšimla, protože šedý závěs v něm považovala za kůru.
"Už jsme blízko Crijheäiche," řekla Leanâlhâm.
Wynn ztuhla. Nevěděla, co cítit - úlevu, nebo úzkost?
"Jak blízko?" zeptal se Leesil a natáhl krk, aby se rozhlédl.
Leanâlhâm ukázala na dva košaté jilmy.
Když kolem nich propluli, zahlédla Wynn další dveře. Brzy narazili na mnohem větší duby, cedry a jedle

a prostory mezi nimi se zvětšily.
Před nimi se na břehu objevilo pět dlouhých mol se zakotvenými čluny a menšími loděmi a Sgäile se postavil. Wynn na jeho tváři zahlédla záblesk radosti.
Pochopila, že se chystají vstoupit do jedné z největších osad v Elfských teritoriích. Ale Sgäile se netvářil nervózně. Copak se nebál, jak je tady přijmou?
Přitiskl si dva prsty k ústům a hvízdl.
Kânte stál na zádi. Ponořil dlouhé bidlo do vody, všichni členové posádky udělali totéž a člun se hladce obrátil k doku. Břeh kolem mol neporůstaly žádné stromy a Wynn tak poprvé zahlédla Crijheäiche. Dveřní otvory ve stromech byly větší než ty, které zahlédla kdekoli jinde, a některé kmeny se u země nadouvaly až do nepředstavitelných velikostí. Viděla stánky ze dřeva, květin a pestrých látek a elfové uvnitř se věnovali roztodivným činnostem. Na jednom místě se zjevně věnovali čištění včelího vosku. Slyšela rytmické bušení kladiv, ale kovárnu nikde nezahlédla. Poblíž řeky uviděla obchodníky s rybami nebo alespoň jejich elfský ekvivalent.
Člun zpomalil, aby mohl zakotvit, a Wynn ucítila divokou směsici vůní. Kromě pečených a smažených jídel cítila silné vůně koření a bylin, které znala jen ze zahrad bratrstva na domovské pevnině. Pracovala zde spousta řemeslníků, ale přesto zde bylo všechno stále spojeno s přírodou.
Kânte zastavil člun bidlem zrovna ve chvíli, kdy otevřeným bazarem proběhli čtyři Anmaglâhkové a přiblížili se k molu. Jejich dlouhé, pískově žluté vlasy vlály ve větru. Pláště tentokrát neměli svázané kolem pasu.
Zpočátku se jen málokdo otočil a zadíval na nově příchozí, protože čluny zde byly něčím naprosto běžným. Leesil, a dokonce i Magiera nepřitáhli z dálky pozornost. Elfské oblečení možná ukrylo jejich skutečný původ, dokud se přihlížející nepodívali pečlivěji. Ale při pohledu na Chapa se mnoho očí rozšířilo. Majay-h? na lodi zjevně tak obvyklý nebyl.
První ze čtyř Anmaglâhků, kteří ke člunu dorazili, byl mladý muž s tupými, ale výraznými lícními kostmi.
"Sgäilsheilleache, zdravím tě," řekl elfsky. "Fréthfâre doufala, že dnes dorazíš."
Na Wynn ani na Magieru se nepodíval. Popravdě hleděl kamkoli, jen ne na ně.
"Kde je?" zeptal se Sgäile bez pozdravu.
"U Nejstaršího otce," odvětil mladík. "Povím jí, že jsi dorazil."
"Viděl někdo z vás Én'nish?" dodal Urhkar.
Mladý Anmaglâhk se stal při pohledu na něj až ztuhle formální a uctivě sklonil hlavu.
"Ano, Greimasg'ähu. Dorazila před dvěma nocemi."
Wynn nedokázala podivné slovo rozluštit. "Držitel" něčeho? Možná že to byl titul, protože s Urhkarovým jménem to nemělo nic společného.
Sgäile kývl. "Obydlí je připravené?"
"Ano, samozřejmě," odvětil mladý elf.
Sgäile se obrátil k Leesilovi a přešel do belaskijštiny. "Moje kasta pro vás připravila pohodlné ubytování. Prosím, následujte nás, ale napřed… nám opět odevzdejte zbraně."
Leesil si odfrkl. "Chceš, abychom vám zmizeli z očí? Tak kde je moje matka?"
"To ti popravdě nemohu říct," odvětil Sgäile a odvrátil pohled. "Brzy si promluvíš s Nejstarším otcem a doufám, že ti odpoví. Teď mi prosím předejte zbraně."
Wynn si odepnula dýku a nebyla si jistá, jestli je, nebo není ráda, že se jí zbavila. Chystala se ji předat Sgäilovi, ale místo toho se otočila k Oshovi. Zatvářil se překvapeně, ale vzal si ji, kývl a zastrčil si ji za opasek.
"Dobrá," řekl Leesil a odepnul si čepele. "Ale chci se co nejdřív setkat s vaším vůdcem. Ještě dnes."
Podal mu čepele a dýky. Sgäile si je vzal a v očích mu probleskla úleva. Magiera byla opět poslední, kdo se zbraní vzdal, ale udělala to beze slova. Leesil jí položil ruku na týl a zabořil jí prsty do černých loken.
Na svahu a v přístavišti se zástupy elfů v pestrém oblečení věnovaly svým povinnostem. Wynn si všimla Anmaglâhků mezi nimi. Vypadali jako černé oblázky v čistém potoce.
Kânte sebral Leanâlhâminu brašnu, než to mohla udělat sama, a podal jí ji. Dívka se nervózně zavrtěla a odmítala mu pohlédnout do očí.
"Mockrát děkuji…" řekl Sgäile kapitánovi, ale odmlčel se, protože nedokázal říct víc.

Kânte mávl zdvořile rukou. "Není potřeba. Jsem vám vždy k službám."
Nabídl ruku Leanâlhâm. To dívku ještě víc znervóznilo, ale přijala ji a nechala si pomoci na molo. Leesil sebral skříňku s lebkami a vsunul paže do popruhů z lan. Osha s Urhkarem podali zavazadla přátelům.
Wynn vystoupila z člunu za ostatními. Mladý Anmaglâhk se zamračil na Leesila a významně ukázal na truhlici. Když na něj Leesil jen mlčky hleděl, mladíkův výraz ztvrdl. Natáhl se po ní a dva z jeho společníků pustili zavazadla a přiblížili se.
Než mohl Leesil zasáhnout, postavila se Magiera před něj a zakryla ho vlastním tělem. Sgäile ihned skočil mezi ně.
"Ne!" vyštěkl. "Jděte!"
Mladý Anmaglâhk se na Sgäila zadíval, jako by porušil nějaký zákon. Osha, který ve společnosti starších vždy mlčel, překvapil Wynn drsným hlasem.
"Nese mrtvé," řekl Osha elfsky ostatním. "Léshil, potomek Eilleanin."
Mladý Anmaglâhk před Sgäilem dvakrát mrkl. Pohlédl na Magieru s Leesilem, kteří byli stále připraveni bojovat.
"Žádám o prominutí," řekl.
"Věnuj se povinnostem," dodal Urhkar rozhodně.
Čtyři Anmaglâhkové se chopili zavazadel. Žádný z nich už nic neřekl.
Wynn s radostí uvítala dřevěné molo a později pevnou zem pod nohama, ale Sgäile je pobízel vpřed. Možná si jejich přijetím přece jen nebyl tak docela jist. Nebo se možná blížil splnění úkolu a už se nemohl dočkat.
Wynn toužila nové místo prozkoumat, prohlédnout si stánky a zjistit, jak zde probíhá směna, ale po většinu času musela běžet, aby ostatním stačila. Elfové kolem se zastavovali a zírali na Magieřiny tmavé vlasy a bledou pleť a Wynninu malou postavu a snědou tvář. Anmaglâhkové se zavazadly se rozdělili, takže kráčeli dva a dva po každé straně průvodu. Nikdo se jich neptal ani se nerozčiloval, že sem přivedli lidi.
Za bazarem se Sgäile zastavil u obrovského jilmu. Odhrnul stranou závěs ve dveřích a vybídl je, aby vešli. Dovnitř však vstoupili jen Wynn, Magiera, Leesil a Chap. Sgäile zůstal stát ve vchodu.
"Udělejte si pohodlí," řekl. "Tady jste v bezpečí. Má kasta se o to postará. Ale bez Oshy nebo jiného průvodce, kterého vám přidělím, nikam nechoďte. Co nejrychleji vám pošlu jídlo a pití."
Leesil postoupil vpřed a stáhl ústa vzteky. Než mohl pronést jediné slovo, Sgäile ho přerušil.
"Brzy," řekl, ale tvářil se ustaraně. "Brzy si promluvíš s Nejstarším otcem. Ale poslechni mě, Léshile. Neopouštěj tento příbytek, dokud pro vás nepřijdu."
Pustil závěs a byl pryč.
Magiera položila Leesilovi ruku na rameno, pak mu začala ze zad sundávat truhlici.
Wynn věřila, že Sgäile dodrží slovo, ale Leesilova netrpělivost sílila. Ať už by řekla cokoli, neutěšila by ho, proto se rozhlédla kolem.
Uvnitř jilmu se nacházela jen jediná místnost, i když byla větší než rodinná komnata v Gleannově domě. Po straně byly naskládány měkké polštáře a srolovaná plstěná rohož nebesky modré barvy. Podlahu tvořila holá hlína, ne mech. Ze tří stěn vyrůstaly římsy, které se daly použít jako lůžka nebo židle, a na každé byla poskládaná krémově zbarvená přikrývka z měkké vlny. Na opačné straně místnosti visel z tyče široký, šedozelený závěs, který barvou připomínal oděv Anmaglâhků. Wynn ho odhrnula stranou a našla malou kamennou vanu, která se podobala Gleannově.
"Dům pro hosty byl dobře připraven," řekla.
Leesil se k ní otočil a jantarové oči se mu zaleskly. "Je to cela."
* * *
Nastal večer a Leesil pochodoval sem a tam po komnatě a nadával si do hlupáků.
Magiera a Wynn byly vězni a mohl za to jen on. Přinesli jim dřevěný podnos s ovocem a džbán s čistou vodou, ale ničeho se nedotkl. V cele jim hořela skleněná lucerna, z níž se šířila vůně borovice. Přinesli jim část zavazadel - ale ne zbraně.
A co bylo horší, Magiera ho sledovala stejně tiše a napjatě jako ve Venj?tzu. Seděla, pozorovala ho a čekala, jestli se zase přestane ovládat.

Chap byl jediný, kdo mohl odejít, pokud by chtěl. Žádný elf zatím nezabránil majay-h?mu jít, kam se mu zlíbilo. Ale pes jen ležel na podlaze s hlavou na tlapách.
Leesil sice zuřil nad situací, v níž se ocitli, především však byl frustrovaný. Alespoň jeden z jeho společníků mohl navrhnout něco užitečného. Přiblížili se vůbec nalezení Nein'y?
"Co myslíš, že se teď stane?" zeptala se Magiera.
Seděla na lůžku s nohou přitaženou k hrudi. Leesilovo podráždění se rozplynulo.
Magiera si o něj, o všechny, dělala starosti. Vypadala bledší než obvykle a rukávy tmavě žluté elfské haleny měla trochu ucourané od cesty. Sklonila hlavu a černé vlasy jí visely podél tváří. Natáhl se a vsunul jí dva prsty do ruky.
"Nevím," odvětil upřímně. "Všechno záleží na tom, co jejich vůdce… Nejstarší otec chce. Pro Sgäila nebylo snadné nás sem přivést, takže předpokládám, že se schůzkou nebude otálet."
"Něco od tebe chce," zašeptala Magiera.
Leesil viděl, jak nebezpečně přivřela oči, a přemýšlel, jestli jí duhovky opravdu na okamžik černě zablýskly.
"Samozřejmě," odpověděl.
Pozorovala ho a určitě přemýšlela, jaká pošetilost ho zase napadla.
"A to znamená, že za to bude muset zaplatit," dodal Leesil. "Možná to potřebuje natolik naléhavě, aby propustil moji matku. Od chvíle, kdy jsme vyšli z hor, uběhlo už tolik dnů. Myslel jsem, že v tuhle dobu už budu vědět, kde je… že na vlastní oči uvidím, že je v pořádku."
Magiera se znenadání postavila a Leesil sebou trhl, protože očekával, že mu opět vynadá.
Objala ho kolem pasu. Cvočky pobitá zbroj zacvakala o kruhy na té jeho.
Chap vstal a varovně zavrčel. Závěs ve dveřích se pohnul a dovnitř vstoupil Sgäile.
"Pojď, Léshile," řekl. "Je čas."
"Sám?" řekla Magiera. "To si nemyslím."
Závěs se znovu pohnul a ve dveřích se objevila další Anmaglâhk. Leesil při pohledu na ni zneklidněl. Byla štíhlá jako vrbový proutek, měla tenké rty a úzkou tvář, ale jinak to byla čistá elfka. Její vlasy měly barvu sluncem vybělené pšenice a jemně se vlnily.
Nedokázala pocity zakrýt stejně dobře jako Urhkar nebo Sgäile. Na očích jí bylo vidět, jak je jí odporný. Leesil měl pocit, že se mu její pohled plazí po kůži jako suché horko z výhně.
Její pocity se lišily od Én'nishiny osobní a šílené nenávisti. Hleděla na Magieru, která se ho dotýkala, a na Wynn sedící na římse vedle Chapa, jako by toužila pěstěný strom vypálit, jen aby ho očistila od lidské špíny.
"Půjdeš," řekla belaskijsky. "Hned."
"Nepůjde nikam," odvětila Magiera. "Váš vůdce může přijít sem, když si s ním tolik touží promluvit."
Pohled v ženiných očích téměř přiměl Leesila ustoupit a odtáhnout Magieru stranou. Řekla Sgäilovi něco elfsky.
Sgäile přistoupil k Leesilovi, naklonil se blíž a pošeptal mu: "Léshile, musíš jít. Tohle je Fréthfâre, pravá ruka Nejstaršího otce. On sem nemůže přijít, proto ti Fréthfâre přednesla jeho… žádost - je to zdvořilost. Brzy všechno pochopíš."
Leesil Sgäilovi tak docela nevěřil. Někdy není třeba porušit slovo, a stejně se dosáhne cíle.
"A pak můžu vidět svoji matku?" zeptal se.
Sgäile zaváhal. "To nevím. To musí rozhodnout Nejstarší otec."
Chap tiše přešel komnatu. Zíral na Fréth tak dlouho, dokud k němu konečně nesklopila oči. Jejím odporem probleskla nejistota.
Chap zvedl hlavu k Leesilovi a štěkl.
"Dobrá," řekl Leesil a pohladil Magieru po zádech. "Zůstaň tady a postarej se o Wynn."
Magiera ho popadla za ruku tak pevně, až to zabolelo. "Ne."
"Chap půjde se mnou," řekl. "Nemůžou… nemůžou mu zabránit dělat, co chce. Až se dozvím, o co tu jde, vrátím se."
Bála se a vyděšená Magiera byla nebezpečná. Její strach ho svíral, ale teď už se nemohl zastavit. Když se s ní bude dál hádat, ovládne ji místo strachu vztek. Vysmekl se z jejího sevření a na okamžik podržel

její ruku ve své.
Fréth ucouvla závěsem ven, jako by ji pohled na ně znechutil.
Sgäile odtáhl závěs stranou a čekal. Leesil se obrátil k odchodu a Magiera zesílila stisk.
"Dlužíš mi slib za slib," varovala.
Leesil přemýšlel, co to znamená, ale když se ohlédl, uviděl, že se Magiera nedívá na něj. Upírala pohled na Sgäila.
Sgäile pohlédl na Leesila, pak pevně kývl. "Samozřejmě."
Magiera konečně pustila Leesilovu ruku.
"Brzy se vrátím," řekl a vyklouzl ven.
Opět se ocitl na okraji Crijheäiche. Fréth už vyrazila a Sgäile ho pobídl, aby ji následoval. Nemohl si nevšimnout, jak ladně se Fréth pohybuje - stejně jako jeho matka. Otočila se a ve ztrácejícím se denním světle se zadívala dolů na Chapa.
"Majay-h??" řekla. "V Crijheäiche?"
Sgäile jí krátce odpověděl v elfštině. Fréth našpulila rty. Odpověď ji zjevně neuspokojila, ale šla dál.
Leesil se rozhlédl, ale žádné další psy nikde neviděl. Smečka majay-h?, která je po břehu sledovala, se objevila jen tu a tam a zdráhala se přiblížit. Možná žili tak dlouho v zemi, kde nebyli lidé trpěni, že je jejich přítomnost nyní mátla. Ale Fréthina otázka byla přesto divná.
Fréth je vedla pryč od břehu, ale stále hustě obydlenými oblastmi. Sledovalo je mnoho jantarových očí. K Leesilovým uším dolehl šepot. Zdálo se mu, jako by někdo pronesl jméno "Cuirin'n?n'a". Neustále se rozhlížel kolem, proto když dorazili k dubu, který byl zjevně jejich cílem, zdálo se mu, jako by se objevil odnikud.
Rostl na velké mechové mýtině a v těsné blízkosti ho obklopovaly další příbytky. Každý z nich by se vyrovnal Gleannovu domu, ale ve srovnání s dubem ve středu mýtiny vypadaly malé a zakrslé. Kořeny měl tak silné, že jimi nazdvihoval hlínu, takže to vypadalo, jako by se od paty stromu šířily vlny. Jeho kmen byl širší než výška šesti urostlých mužů. Zdálo se nemožné, že vůbec existuje. Listí a větve koruny téměř zatemňovaly slunce.
Poblíž stromu stálo pět Anmaglâhků. Jeden postoupil vpřed a odhalil se.
Byl vyšší než Sgäile, měl široká ramena a na elfa až příliš mohutnou postavu. Leesilovi připadal jako člověk, kterého natáhli do nepřirozené výšky. Ale jinak to byl čistý elf, a to od světlých vlasů prokvetlých stříbřitě šedou po velké jantarové oči v trojúhelníkové tváři s…
Leesil se zprudka zastavil. Vzteky mu vyschlo v hrdle.
Mužovo čelo, pravé oko, tvář a čelist hyzdily čtyři dlouhé jizvy.
"Brot'an," zašeptal Leesil. V mysli ho pálily vzpomínky.
Brot'an mu v Darmouthově rodinné hrobce něco pošeptal, pověděl mu, že elfská lebka mezi vojevůdcovými trofejemi patří jeho matce. Leesil se vrhl na Darmoutha, vrazil mu dýku do hrdla a pak se díval, jak se tyran topí ve vlastní krvi.
Brot'an splnil úkol a využil k tomu Leesilův pocit viny, který prostou lží proměnil v muka. Leesil dokončil to, kvůli čemu Anmaglâhk přišel - zabil lorda Darmoutha a odstartoval tak krveprolití na Bojištích.
Leesil zničil další život a dokázal tak, že je skutečně zbraní. Zbraní, kterou Brot'an použil.
* * *
Chap se tak rozzuřil, že jeho vztek překonal všechny pocity, které vnímal od Leesila. Přitiskl uši k hlavě, ohrnul pysky a otevřel tlamu.
Brot'ân'duivé - Pes ve tmě. Podvodník!
Chap se napjal, roztřásl se a naježil srst na šíji.
Brot'an svraštil bílé obočí a jizvy se mu nakrčily.
Chapa nezajímalo, jestli elf choval nějaké city k Eillean. Brot'an použil Leesila jako nástroj a odvedl Nein'u zpátky, aby ji odsoudili a uvěznili. Chap se to dozvěděl, když se ponořil do elfových vzpomínek v Darmouthově hrobce.
Neměl Magieru poslechnout - neměl toho muže nechat žít. Měl tehdy Brot'anovi rozsápat zjizvenou tvář.
A teď tady Brot'an čekal, až Leesil přijde za patriarchou Anmaglâhků. Kolik toho zabiják své kastě o Leesilovi a Magieře prozradil?

Ostatní kolem Brot'ana se k Chapovi překvapeně přiblížili. Jeden řekl: "Majay-h??"
Chap jim rychle sáhl do vzpomínek a propátral ty na povrchu. Viděl jen obrazy majay-h? v lese a v několika osadách.
Ze vzpomínek Lilie a její smečky se dozvěděl, že majay-h? někdy vrhli mladé v elfských osadách. Chtěli, aby potomci o elfech věděli a zvykli si na ně, než se vrátí k životu v lese. Chap si nebyl jist, proč jeho přítomnost zdejší elfy tak mátla.
Pak pochopil. Anmaglâhkové viděli v lese spoustu smeček majay-h?, ale žádného na tomto místě, v Crijheäiche.
Proč?
Uslyšel Fréthfâřin ostrý hlas, ale nezachytil slova - plně se soustředil na Brot'ana.
Instinkty se snažily potlačit jeho zdravý rozum. Toužil se na Brot'ana vrhnout a roztrhat ho.
Ale Chap se odmítl nutkání podřídit. Co by se stalo s Leesilem?
Brot'an nehybně stál a dlouhé, zjizvené rysy měl zmateně stažené. Čtyři zbývající elfové přistoupili váhavě blíž, dva se k němu přiblížili z boku, ale drželi se mimo dosah.
"Greimasg'ähu?" řekl jeden a zadíval se na Brot'ana, ale starší elf neodpověděl.
Chap oslovení nerozuměl. V přístavu jím označili Urhkara.
Sgäile poklekl na koleno před Chapa a natáhl k němu ruce dlaněmi vpřed.
"Ne," řekl elfsky. "Žádné… násilí… tady."
Promluvil pomalu a důrazně, jako by se chtěl ujistit, že Chap pochopí.
"Léshile, přiměj ho poslechnout!" dodal Sgäile belaskijsky.
Brot'an přesunul při podivné žádosti zrak. Chap se však nepohnul.
"Proto jste mi sebrali zbraně?" zeptal se Leesil, ale jeho otázka zněla spíše jako obvinění.
"Ne," odpověděl Sgäile. "Ale na tom teď nezáleží. Tohle není ani čas, ani místo na vyřizování účtů s Brot'ân'duivé."
Chap neochotně souhlasil. Obešel Leesila a postavil se vedle něj čelem k ostatním. Prozatím nechá lháře být.
Pro Chapa byl Brot'ân'duivé mrtvý, i když to muž ještě nevěděl.
Jeden z Anmaglâhků vykřikl. Chap se zadíval stejným směrem jako užaslý muž, a to mezi dva stromové příbytky na okraji mýtiny.
Mezi dvěma stromy se mihlo něco bílého a vyhlédlo zpoza kmenu.
Byla to Lilie. Koukla po Chapovi a zdráhavě se zadívala na ostatní.
Chapův vztek při pohledu na ni polevil. Bez přemýšlení štěkl a doufal, že se k němu připojí.
Lilie nervózně přešlápla. Udělala dva kroky k němu, ale pak ucouvla a schovala se za stromový příbytek.
Chap věděl, že se nerada zdržuje poblíž lidí, a často vycítil její starost a zmatek nad tím, že jemu to nevadí. Ale když jí sáhl do vzpomínek, uviděl jen obraz dubu ve středu mýtiny.
Jeho dveře byly jen tmavou dírou, do níž neviděl, ale pohled vyvolával v Lilii děs.
Přesunul pozornost zpět k Anmaglâhkům, protože Brot'an zvedl paži, ukázal na strom a ustoupil z cesty.
"Jdi dovnitř, Fréthfâre," řekl belaskijsky. "Nejstarší otec čeká." Pak se zatvářil laskavěji. "Zdravím, Sgäilsheilleache. Tvá cesta dospěla k cíli rychleji, než jsme očekávali. Pojď a všechno mi pověz."
Sgäile zaváhal. "Ujal jsem se ochrany Léshila a jeho společníků."
"A máš mé slovo, že se o ně ostatní dobře postarají," řekl Brot'an. "Nikdo se Léshila ani jeho přátel nedotkne. Pojď se mnou."
Sgäile nevypadal úplně spokojeně, ale ustoupil. "Ano, Greimasg'ähu."
Chapovi se nelíbilo, jak celá věc probíhá, ale nemohl s tím nic dělat. Prozatím byli s Leesilem obklopeni nepřáteli. Fréthfâre zamířila k obrovitému stromu a Chap postrčil Leesila vpřed. Celou dobu se přitom držel mezi chráněncem a Brot'anem.
Brot'an se zprudka otočil a zahleděl se někam za Chapa. Psa něco ostře popadlo za pravou zadní nohu. Otočil se a ohnal, ale rychle se zastavil.
Lilie mu pevně svírala nohu v zubech. Škubala jím a tahala, pak ho pustila, divoce se rozštěkala a couvala pryč z mýtiny.
Chap viděl v její mysli dub a temný dveřní otvor. Chtěla, aby odsud odešel, ale proč? A jak jí měl říct, že

nemůže udělat, co po něm žádala?
Dvakrát na ni štěkl a rozběhl se k dubu. Lilie za ním nešla.
Fréthfâre odsunula stranou závěs ve dveřích a Chap vešel jako první. Jediné, co se ve velké komnatě nacházelo, bylo široké schodiště z živého dřeva po straně, ale na rozdíl od Gleannova domu nevedlo nahoru, nýbrž dolů pod zem.
Chap opatrně sešel dolů a vstoupil do velké, podzemní komnaty. Ocitl se v dutině pod obrovským dubem. Stěnami se proplétaly silné kořeny, které je spolu s kamením zesilovaly. Ze stropu visela skleněná lucerna, která osvětlovala místnost tlumeným žlutým světlem. Ve středu komnaty se nacházel široký hlavní kořen stromu. Byl tak silný, jak obvykle bývají kmeny dubů, a prorůstal dutinou ze stropu do podlahy.
Leesil se zastavil vedle Chapa a jeho snědá tvář vypadala ve žlutém světle bledě. Leesilovi ani Chapovi se nelíbilo, když neměli věci pod kontrolou, a nyní už dávno přestali rozhodovat o tom, kam směřují.
Fréthfâre sestoupila dolů za nimi a komnatou se rozlehl tenký hlas.
"Pojď… sem ke mně."
Ozval se ze širokého kořene ve středu.
Chap prošel podzemní komnatou, obešel středový kořen a našel oválný otvor, který bylo zpočátku obtížné v hlínou umazaném dřevě zahlédnout. Leesil zaváhal, ale Chap se připlížil blíž a nahlédl dovnitř. Ztuhl.
V obrovském středovém kořeni se nacházela menší komnata, která byla osvětlena ještě tlumeněji než ta kolem. Zdálo se, jako by její vnitřní stěny žily.
Zakřivené stěny prorůstaly stovky malinkých kořínků jako žíly tmavé maso. Stěny hladce přecházely ve stejně vypadající podlahu a Chap se zdráhal na ni vůbec položit tlapku. Na zemi před piedestalem, který se zvedal ze živé podlahy, ležely měkké modré polštáře. Zadní stěna se ve středu klenula dovnitř, aby piedestal podepřela.
Stěny a podlaha vytvářely lůžko… nebo to snad byla spíše hrubá kolébka? Z mechu, kterým byla vyložená, na ně ze seschlého těla hleděly oči.
Kdysi to asi býval vysoký muž, ale nyní ležel stočený do klubíčka a jen hlavu měl obrácenou k návštěvníkům.
Z bledé hlavy mu vyrůstaly řídké bílé vlasy, které mu padaly na krk a ramena, která nebyla ničím víc než křehkými kostmi potaženými scvrklou kůží. Z jeho trojúhelníkové elfí tváře trčely v ostrých úhlech pod kůží zešedlou nedostatkem denního světla kosti. Oči zapadlé hluboko do velkých zkosených důlků lemovaly ostré vrásky. Jantarové zorničky už dávno ztratily barvu. Zůstaly z nich jen mléčně žluté skvrny obklopené bělmem prorostlým krvavými žilkami. Z konců scvrklých, vyzáblých prstů mu trčely popraskané, zažloutlé nehty. Kdysi špičaté uši povadly.
"Otče," řekla Fréthfâre.
Zůstala stát kus od Leesila a hluboce se prastarému elfovi uklonila. Stařec ji ignoroval a soustředil se na Chapa a Leesila.
"Majay-h?," pronesl ostře. "Už celá léta mě žádný nenavštívil." Pomalu a namáhavě natáhl ruku k Leesilovi. "Pojď blíž… synu. Ať si tě prohlédnu."
Chap sáhl Nejstaršímu otci do vzpomínek.
Nic neviděl. Na povrch starcovy mysli nevyplul ani jediný obraz. Chap následoval Leesila dovnitř a zůstával napjatý a soustředěný. Fréthfâre vstoupila za nimi.
Leesil ztuhl, když si hostitele poprvé dobře prohlédl.
"Vidím v tobě tvoji matku," řekl Nejstarší otec. "Vím, že tě vycvičila jako jednoho z nás. Jsi Anmaglâhk."
"To ani ve snu," zachraptěl Leesil a snažil se ovládnout. "Kde je?"
Nejstaršímu otci probleskl myslí obrázek mýtiny. Než zmizel, zahlédl Chap vysokou elfku, sedící na trávě. Vedle ní stál košík se zámotky můr, z nichž předla vlákna na látku shét'a.
Chap polkl. Nein'a. Ale nezachytil ani náznak toho, kde by mohla být.
"Je s námi," řekl Nejstarší otec a sklonil ruku. "Zradila svůj lid… tvůj lid, Léshile. Jsi Anmaglâhk, proto jsem tě sem přivedl, abys ji zachránil."
"Přestaňte s tím!" odpověděl Leesil. "Nejsem váš syn. Nic pro mě neznamenáte. Propusťte ji a já ji

odvedu někam daleko, kde už vám nikdy nebude dělat potíže."
Nejstarší otec kývl a jeho hlava zaškrábala o mech, na němž ležel. Chap ucítil ve vzduchu zatuchlý zápach.
"Ve správný čas," řekl. "Napřed musíš udělat něco pro svůj lid… ano, jsi jedním z nás a neobrátíš se k nám zády. Ne ke svému lidu, ke své krvi."
Leesil zvýšil hlas. "Plácáte nesmysly, starochu! Co po mně chcete?"
Fréthfâre se zprudka obrátila k Leesilovi, jako by ho chtěla uhodit. Nejstarší otec však zůstal klidný a nijak nezareagoval.
"Jsou tady i jiní jako tvoje matka." Na dlouhou dobu se rozhostilo ticho. "Byla svedena na špatnou cestu, nemohla jednat sama. Tím, že tě přivedla na svět, porušila naše zvyky, ale nebyla to tvoje vina. Ale ten nápad… míšenec… nemohl být její. Ne, někdo jí popletl mysl… ano?"
Chap v mysli Nejstaršího otce zahlédl další záblesk, další ženu, Anmaglâhka. Velmi se podobala Nein'ě, ale její tvář byla tvrdší, oči studenější.
Eillean.
"Zajímám se jen o to, jak ochránit svůj lid," pokračoval Nejstarší otec. "Bude pro tebe ctí mu také sloužit. Většina Anmaglâhků je v srdci věrná. Ale několik… jen několik jich ztratilo směr, takoví jako tvoje matka. Uvidí v tobě syna Cuirin'n?n'y. Vyhledají tě. Najdi je, Léshile - pomoz mi ochránit lid - a já propustím Cuirin'n?n'u."
Chap si nedokázal pomoct a pohlédl na Leesila. Byl to krvavý obchod, zrádci za Leesilovu matku.
Leesilova tvář byla zbrocená potem, ale tvářil se obezřetně.
"Napřed ji chci vidět."
"Ne," odvětil Nejstarší otec tiše.
"Pak ode mě nic nedostanete. Promluvím si s ní… a možná dospějeme k dohodě."
Chap nedokázal uvěřit tomu, co slyší.
Nejstarší otec rozséval mezi lidmi násilí. Věděli o prastarém elfovi ukrytém v této zemi fayové? A pokud ano, proč se o něm nikdy nezmínili? Byli tak zaujatí tím, aby Magiera nepadla do rukou Nepřítele, že se vůbec nezajímali o to, proč se Leesil narodil a k čemu byl vycvičen?
Nejstarší otec chtěl Leesila použít, aby dosáhl svého cíle, a Leesil zčásti souhlasil.
Chap potlačil zavrčení.
"Nemíním se s tebou dohadovat," řekl Nejstarší otec. "Ale není třeba spěchat. Musíš si toho tolik promyslet. Chápu, že potřebuješ čas. Nakonec uděláš to, co je nejlepší pro tvůj lid… stejně jako já. Jdi. Brzy tě opět zavolám."
"Nikam nejdu." Leesilův hlas s každým slovem sílil. "Matka pro vás nemůže být hrozbou. Vaši Anmaglâkové… na vás možná hledí jako na světce, ale já k nim nepatřím. A když vás tolik z nich jako Sgäile slepě následuje… čeho byste se mohl obávat od několika odpadlíků?"
Sotva tato slova opustila Leesilova ústa, hlavou Nejstaršího otce se prohnala bouře vzpomínek a zaútočila na Chapovo vědomí. Komnata mu potemněla před očima.
Ze tmy se vylouply černé, šupinaté hadí smyčky. Točily se a vlnily.
Chapovi se začaly podlamovat nohy.
Vyvstalo před ním bojiště a on uslyšel křik.
Mezi dvounohými a čtyřnohými tvory ležela na zemi těla elfů, trpaslíků a lidí. Všechna byla zmrzačená a ponechaná svému osudu pod skomírajícím sluncem.
Na této otevřené, kopcovité pláni se srazila dvě živá moře. Mrtvá těla byla tak zmasakrovaná, že se ani nedalo říct, ke které straně kdo patří. Krev na zbrojích a kopích a dalších věcech už uschnula nebo vsákla do země. Bylo tu tolik mrtvých…
Tolik, že mezi nim Chap, kam až oko dohlédlo, neviděl jediné stéblo trávy.
Hrdlo se mu stáhlo sílícím zápachem, ze kterého se mu dělalo zle.
U nohou - když pohlédl dolů, viděl elfské nohy v botách ze zeleného semiše, a ne své tlapy - mu leželo zlomené tělo tvora, kterého lidé nazývali skřetem. Skřeti dosahovali asi dvoutřetinové výšky člověka, byli tupí jako muly, ale pohybovali se po dvou dostatečně mrštně, aby dokázali bojovat zbraněmi stejně jako zuby a drápy.

Skřetovo jakoby opičí tělo pokrývala kropenatá srst a jeho obličej se podobal psímu, jen měl kratší čenich. Navlékl na sebe kousky různých zbrojí, které asi ukradl padlým v předchozích bitvách. Usliněné čelisti měl otevřené a jazyk mu ochable visel na zem. Na Chapovy nohy zíraly mrtvé oči s odporně žlutými zorničkami.
Rozeklaná rána na jeho hrdle odhalovala rozseknutou dýchací trubici.
Možná se na něj v žáru bitvy vrhl jeden ze spolubojovníků. Kolem rány bylo až podivně málo krve.
Rychle padal soumrak.
Všiml si hvězd na horizontu. Znenadání se pohnuly.
Nebyly to hvězdy, ale nějaká světla… odrážela se od černých šupin, které se zmítaly všude kolem…
"Chape?"
Silné ruce ho popadly za ramena a málem mu zvedly přední tlapy ze země. Klečel před ním Leesil a na zpocené tváři měl ostražitý, ustaraný výraz.
"Chape, co se děje?"
Chap zvedl hlavu, přední běhy se mu ještě pořád třásly, a zadíval se Leesilovi přes rameno. Nejstarší otec ho podezřívavě sledoval. Zakňoural a položil Leesilovi hlavu na hruď.
"Můžeš jít," řekl Nejstarší otec. "Jdi. Zase si promluvíme."
Leesil Chapa opatrně pustil a postavil se. "Dokud mi nedovolíte setkat se s Nein'ou, nemusíte se obtěžovat pro mě posílat."
Obrátil se, přejel Chapovi prsty po šíji a vyrazil ke schodům, aniž by ho Fréthfâre musela pobídnout. Chap ho na nejistých tlapách následoval a po starém elfovi se neohlédl.
Někteří považovali velkou válku za mýtus. To, co v záblesku starcovy mysli viděl, co cítil, jím otřáslo.
Lidé nazývali tuto dobu Zapomenutými dějinami… nebo prostě Zapomenutí. Někteří věřili, že se válka rozšířila po celém známém světě.
A Nejstarší otec v ní bojoval.
* * *
Nejstarší otec se pohodlně uložil na mechem vystlaném lůžku. Necítil neklid ani starost. Setkání s Léshilem proběhlo přesně, jak očekával. Po tak dlouhém životě už ho překvapilo jen málo věcí.
Léshil se bude vztekat a odmítat, dokud nepochopí, že nemá na vybranou. Bez dovolení nemůže zemi opustit. Navěky zde také zůstat nemůže. A bez pomoci matku nenajde.
Brzy pozná pravdu a přijme ji.
Nejstarší otec byl trpělivý. Zjistí jména zrádců. Připojí se k Nein'ě a budou žít až do konce svých dnů v osamění. A on obrátí plnou pozornost zpátky k lidem.
Starosti mu dělala jen jedna věc. Jeho plán nepočítal s majay-h?.
Na toto místo žádní nepřicházeli. Znal jejich dějiny lépe než kdokoli jiný. V posledních dnech války bojoval po boku několika fayů, kteří se narodili ve fyzických tělech, aby se postavili Nepříteli. Ale jejich potomci se k němu odmítali přiblížit. Nedivil se jim. Bez ohledu na to, kdo byli jejich předkové, netušili, proč právě on tolik lpí na životě.
Nepřítel jen spal a vrátí se.
Vždycky se vrací.
Ale majay-h? s Léshilem vstoupil do jeho příbytku a pohlédl mu do očí.
Nejstarší otec se o něm potřeboval dozvědět víc. Nelíbilo se mu, když mu někdo něco tajil. Za dlouhý život se naučil, že se nikdy nic neděje bezdůvodně.
Rozhovor s Léshilem ho vyčerpal. Položil seschlé ruce na dřevo svého domova, na krev svého života. Z lesa k němu pomalu plynul život. V těchto dnech ho potřeboval mnohem víc, aby přežil další den.
Okamžiky síly a vitality se zkracovaly.
Anmaglâhkové ho považovali za všemocného a věčného. Ctili jeho oběť, to, že zůstává s nimi, místo aby se připojil k předkům v odpočinku. Věřili, že dosáhne na všechny živé věci, které vyrůstaly ze země. Ale to už nebyla pravda.
Pořád prostřednictvím stromů slyšel každé slovo pronesené v této zemi, ale velké vzdálenosti už vyžadovaly větší námahu. A v jednu chvíli se dokázal soustředit už jen na jediné místo. Rychle ho to vyčerpávalo.

Ale dnes musí. Potřebuje slyšel, co Léshil řekne společníkům.
Uběhl nějaký čas. Fréthfâre už pravděpodobně odvedla Léshila zpět do komnaty, kterou pro něj a jeho společníky připravili. Byl to příjemný příbytek, ale scházel mu jakýkoli luxus, který by dlouhé čekání zpříjemnil. Léshil zneklidní, bude toužit odejít.
Nejstarší otec zavřel oči, slabé ruce nechal položené na živém dřevu lůžka a své vědomí vyslal kořeny stromů. Dřevem a listím příbytku uvnitř jilmu uslyšel Léshilův hlas.

KAPITOLA 10

M
agiera sledovala, jak světlo, které pronikalo dovnitř pod spodním okrajem závěsu, temní. Nastal soumrak. Mohla jen čekat a poslouchat, ale venku žádné kroky neslyšela.
Kde je Leesil?
Pochodovala sem a tam po komnatě a pokaždé, když závěs míjela, pohlédla na něj. I kdyby se dostala přes Oshu, nebo kdo to před dveřmi hlídkoval, neměla šanci Leesila najít. A neměla u sebe ani meč, ani dýku, kterou dala Wynn.
Do kostí jí znovu proniklo podivné chvění. Jakmile nasedli na loď, téměř ustalo. Ale zde, v sídle Anmaglâhků, se opět vrátilo. Jen posílilo její touhu popadnout Leesila a utéct s ním z této země první stezkou, kterou najdou.
Nakonec se posadila a dívala se, jak Wynn píše na kousky Gleannova papíru jedno velké elfské písmeno za druhým.
"Nebude to tak rychlé jako mluvící kůže," řekla Wynn podrážděně. "Chap bude muset vyhláskovat každé slovo. Další kůže nebo něco méně křehkého, než je papír, by byly lepší."
"Aspoň s ním budeme moct mluvit," řekla Magiera.
Pro jednou jí Wynnina upovídanost nevadila. Wynn pečlivě popsala a do sucha vyfoukala dva listy symbolů, pak vzala další čistý list.
"Nečekala jsem, že se jejich dialekt bude tolik lišit," řekla Wynn. "Už se nedivím, že mám problém s Chapem komunikovat. A ještě k tomu se neumí vyjadřovat řečí. Škoda, že se mu nemůžu ponořit do té jeho chlupaté hlavy stejně jako on do vzpomínek lidí."
Magiera neodpověděla. Poté co Sgäile odvedl Leesila, už za nimi nikdo nepřišel. Nepovažovala sice Sgäila ani jeho společníky za přátele, ale bylo zvláštní, že je nevyhledala ani Leanâlhâm.
"Hlavně zase nezačni pochodovat," řekla Wynn. "Kdyby chtěli elfové Leesila zabít, nedostali bychom se tak daleko… a Sgäile by tolik neriskoval, aby nás ochránil. Zmizeli bychom stejně snadno jako všichni ostatní zvědaví lidé, kteří kdy do této země vstoupili."
Učenka se během cesty naučila hovořit bez obalu. V ničem se nepodobala dívce s tichým hlasem, s níž se Magiera seznámila v Bele.
"Já vím," řekla Magiera. "Ale Leesil je v poslední době tak…"
"Nevypočitatelný, tvrdohlavý, pitomý, posedlý…"
"Ano, ano, dobrá," přerušila ji Magiera. Opravdu se jí vůbec v ničem nepodobala.
Wynn se uculila a naškrábala podivným brkem na papír další symbol. Kolik písmen vlastně elfština měla?
Magiera se neokoupala, protože chtěla být připravená, až se Leesil s Chapem vrátí. Ale převlékla se a vyměnila elfský šat za tmavé kalhoty a volnou bílou košili. Bylo tak teplo, že vlněný svetr nepotřebovala, ale znovu si oblékla zbroj. Cítila se tak bezpečnější, víc sama sebou.
Zavřela oči. Až tohle všechno skončí, možná Leesil znovu najde sám sebe, Leesila, do něhož se tak zdráhavě zamilovala. A i kdyby ne, nedokázala si představit budoucnost bez něj.
Závěs ve dveřích se pohnul, spodní lem se nadzvedl a dovnitř vklouzl Chap. Pak se závěs odsunul do strany a za psem vešel Leesil. Magiera vyskočila na nohy dřív, než látka zapadla na místo.
"Jsi v pořádku? Viděl jsi matku?"
Výraz jeho tváře zodpověděl obě otázky.
"Co se stalo?" zeptala se Wynn a odložila stranou pero a papír.
"Chce se mnou uzavřít dohodu," odvětil Leesil chladně a Chap tiše zavrčel. "Nejstarší otec chce, abych

pro něj odhalil jména všech Anmaglâhků, kteří byli v nějakém spojení s matkou. Když mu je vydám, propustí ji."
Napadly ji různé znepokojující možnosti, ale něco takového rozhodně ne.
"Proč si myslí, že ti některý z těch řezníků něco prozradí?"
"Protože jsem Nein'in syn." Vzhlédl a zadíval se na ni vzdáleným, smutným pohledem. "Ale lže. Ať udělám cokoli, nevěřím, že by Nein'u propustil a dovolil jí odejít. Měla jsi ho vidět…"
Přimhouřil oči a zkroutil ústa, jako byl ochutnal něco zatuchlého a hořkého.
"Proč zašel tak daleko?" zeptala se Wynn. "Tím, že tě sem přivedl, si proti sobě zjevně poštval své lidi, a dokonce i členy vlastní kasty. Musí být zoufalý."
"Kdo by se dokázal před Anmaglâhky lépe ukrýt než Anmaglâhk?" odsekl Leesil. "Myslím, že už vyčerpal vlastní prostředky. Tuším, že mu matka během let odmítla cokoli říct. A taky asi podezříval babičku, ale ta je teď mimo jeho dosah."
"Chape, opatrně!" obořila se na něj Wynn. "Ještě nejsem hotová… všechno poslintáš!"
Chap stahoval papíry z Wynnina lůžka a ona ho nedokázala nijak zastavit. Upustil je na zem, rozházel čenichem a začal škrábat po symbolech.
"Starý nepřítel," přeložila Wynn.
Něco podobného řekl už za hranicemi Venj?tzu, když se jim snažil vysvětlit, že Leesil nese Eilleaninu lebku, ne Nein'inu. A že Nein'a, Eillean, a možná dokonce i Brot'an mají prsty v Leesilově narození a výcviku.
Chap pokračoval a Wynn potřásala zmateně hlavou. "Vyhláskoval… il'Samar… nebo něco podobného."
Jméno probudilo v Magieřině mysli zasutou vzpomínku.
Spolu s Chapem dostihli Ubâda na lesní mýtině poblíž opuštěné vesnice Apudâlsat. Ve tmě mezi mokrými, mechem porostlými stromy se začaly vlnit nadpřirozené hadí smyčky.
"To je jméno, které Ubâd vykřikl, než…" Magiera nedokázala větu dokončit.
Zadívala se na Chapa a otřásla se. Pes při pohledu na hadí smyčky, které zjevně odpověděly na Ubâdovu prosbu, zešílel. Smyčky však neoslovily Ubâda, nýbrž pošeptaly něco Magieře.
Sestro mrtvého… veď.
A pak Chap rozerval nekromantovi hrdlo.
"Co o tom víš?" zeptala se Magiera Wynn.
"Je to rozhodně sumansky. Význam slova ‚samar' je velmi zvláštní, znamená něco jako ‚hovor ve tmě' nebo tajné poselství. A ‚il' je předpona podstatného jména, označuje titul nebo jméno."
Wynn nejistě, a možná dokonce i trochu vylekaně potřásla hlavou.
"Mistr Tilswith mně a Chanovi… ukázal v Bele kopii starého sumanského pergamenu, který prý pochází z dob Zapomenutých. Nevzpomínám si, co v něm přesně stálo, ale hovořilo se v něm o ‚nočním hlase'. Možná… Potom, co se stalo Ubâdovi na mýtině…"
Magiera už neposlouchala. Myslí se jí rozléhalo jméno, které Ubâd vykřikl. A pak uviděla zlomek vidiny, kterou jí ukázal matčin duch.
Její rádoby bratr Welstiel se procházel po nádvoří otcova hradu. Když se k němu Magelie přiblížila, šeptal si ve tmě… nebo odpovídal hlasu, který nikdo jiný neslyšel.
* * *
Chap přemýšlel, kolik jim toho má říct, jak předat složité myšlenky pomocí několika papírů s elfskými symboly. Představa, že Nejstarší otec zažil dávnou válku, pro něj byla v tuto chvíli příliš. Netušil, co by Leesil, nebo dokonce Magiera a Wynn v tento napjatý okamžik udělali, kdyby to věděli.
Leesil a Wynn se zamotali do úvah a spekulací, takže mu k ničemu nebyli, a Magiera se ponořila do myšlenek. Prozatím stačilo, že se dozvěděli o Nepříteli, který je znám na mnoha místech pod mnoha jmény - a že byl Magieře víc nablízku, než tušila. Chap to však věděl celou dobu.
Zrovna se chystal zaštěkat, aby upoutal jejich pozornost, když se mu komnata rozmazala před očima. Spíše to vypadalo jako by se živé dřevo ve stěně zachvělo. Ale zmizelo to dřív, než mohl odhalit, oč jde. Chap potřásl hlavou a rozhlédl se. Nic se nezměnilo, ale přesto něco cítil. Přepadlo ho nadšení a pak úzkost.
Přišel mu snad konečně na pomoc jeho lid? Ale určitě by se s ním nepokusili komunikovat za přítomnosti

ostatních, a obzvláště ne jeho chráněnců.
Nikdy by se smrtelníkům neukázali. V duchu necítil žádnou ozvěnu, která by prozradila jejich přítomnost, proto podivný pocit setřásl. Nic tady nebylo a on se choval hloupě. Ale přesto ho vyrušení zneklidnilo. Přiběhl ke dveřím a vystrčil hlavu pod závěsem ven.
Osha, který stál vedle dveří, na něj zvědavě pohlédl. Chap ho ignoroval a hleděl se do lesa.
Lilii nikde neviděl. Když opustil příbytek Nejstaršího otce, nečekala na něj. Něco na tomto místě a na podivném velkém dubu ji vylekalo. Děsilo to všechny majay-h?, takže se odmítali přiblížit. Lilie přiběhla, jen aby se ho pokusila odtáhnout pryč.
Uslyšel tiché zakňučení a nastražil uši.
Za jedním ze stromových příbytků se za keřem šeříku zablesklo něco bílého. Přes mýtinu hleděly na Chapa zpod nízkých větví dvě křišťálové oči.
Lilie se schovala na místě, kde si jí nikdo nevšiml. Přestože se tohoto místa děsila, vrátila se a tiše ho pozorovala.
Chap vzhlédl k Oshovi, ale mladý elf ji neviděl. Toužil běžet s Lilií lesem a nechat přírodu, aby mu pomohla rozhodnout se, co má dělat dál.
Věděl, že by měl zůstat a pomoci společníkům najít způsob, jak se vyvléknout z tíživé dohody, kterou se Nejstarší otec snažil Leesila spoutat. Magiera s Wynn zde byly nevítanými hosty, a tudíž byly také v nebezpečí. A vše nějakým způsobem souviselo s Nein'ou, kterou ukryli na neznámém místě. Chapovi společníci zoufale potřebovali získat nějakou výhodu.
Podstatné bylo najít místo, kde věznili Nein'u.
Kdyby jen věděli, kde ji najít, Nejstarší otec by už nad Leesilem neměl takovou moc.
Chap uslyšel, jak Wynn podrážděně zvolala: "Je to zbytečné. Dnes v noci žádné řešení nenajdeme."
"Nic jiného nemáme," zavrčel Leesil. "A mě už unavuje čekat."
"Oba toho nechte," řekla Magiera. "Leesile, pojď se okoupat a nech to prozatím být. Já už ani nedokážu přemýšlet."
Chap se zadíval na Lilii, která se ukrývala v bílém šeříku. Zachytil její vzpomínky na to, jak běželi se smečkou - a sami.
Na rozdíl od ní dokázal Chap číst, a dokonce i vyvolat a použít vzpomínky ostatních, ale nedokázal předat Lilii své, aniž by se jí dotkl. Potřeboval jí něco říct… Potřeboval, aby mu pomohli.
Neměl čas vysvětlit všechno společníkům, protože by se zase začali hádat.
Osha ho stále sledoval, proto když Chap vyklouzl ven, nezamířil přímo k Lilii, nýbrž úplně jiným směrem. Rozběhl se k bazaru u řeky a doufal, že ho Lilie oběhne lesem a bude ho sledovat. Když zamířil mezi plátěný stan a stánek porostlý břečťanem, čekala tam na něj.
Lilie se čenichem dotkla jeho a navzájem si položili hlavy na šíje.
Chap jí zabořil čenich do srsti a vyvolal Liliiny vzpomínky na to, jak si hrávala se sourozenci pod bedlivým dohledem matky. Pak jí předal vlastní vzpomínky na vysokou Nein'u a malého Leesila.
Nebyl ve vzpomínkové řeči tak sběhlý jako ostatní a nesmírně ho to dráždilo. "Poslouchal", jak Lilie tímto způsobem hovoří s jedním z ocelově šedých dvojčat. Vzpomínky se objevovaly a mizely v neuvěřitelně rychlém sledu. Kdykoli mluvila s ním, obrázky přicházely pomalu a něžně v prostých obrazech, zvucích a paších. Chápala, že potřebuje čas, aby se naučil jejich způsobům, a vždy byla velmi trpělivá.
Chap zopakoval paralelu mezi matkou a dítětem. Když tentokrát vyvolal obrázek Nein'y a malého Leesila, odtrhl chlapce od Nein'y a nechal ji samotnou. Pak přivolal Liliiny vzpomínky na smečku a co nejlépe je propletl s vlastními vzpomínkami na vysokou elfku.
Poslední obrázek, který k ní vyslal, ukradl z mysli Nejstaršího otce - vzpomínku, která se nyní stala jeho. Cuirin'n?n'a seděla na palouku oblečená ve třpytivém hávu shéot'a a u nohou jí stál košík se zámotky. Lilie znehybněla. Nevyslala k němu žádnou vzpomínku. Strčila čenichem do jeho a vyrazila z osady do lesa.
Chap se rozběhl za ní. Lilie dlouze zavyla a smečka někde daleko mezi stromy odpověděla.
* * *
"Kde je Chap?" zvolala Wynn.

Seděla o samotě na lůžku a jen občas k ní z koupelny dolehlo šplouchnutí vody.
"Aspoň jeden z nás se může protáhnout," zabručela Magiera za závěsem.
Wynn nebylo příjemné, že Magiera s Leesilem jsou spolu v sousední místnosti a od ní je odděluje jenom šedozelený závěs. A po hádkách o plánech Nejstaršího otce a Chapově odhalení…
Postavila se. "Proč by Chap odešel, aniž by nám něco řekl?"
"Kdo ví?" zavolal Leesil. "Vykoukni ven a zavolej na něj, ale nikam nechoď."
Wynn je nechala, aby si spolu mohli promluvit - nebo co tam v koupelně vlastně dělali. Odhrnula závěs ve vstupních dveřích a vyhlédla ven, ale Chapa nikde neviděla. Ani Sgäila nebo Oshu. Vyšla ven, aby se lépe rozhlédla.
Neviděla žádné elfy a Chap byl taky pryč. Dělalo jí to starosti.
Wynn udělala několik kroků a rozhlédla se po aleji pěstěných stromů. V dálce po levé straně rozeznala tiché, nehybné obrysy přístavního bazaru.
"Chape?" zavolala hlasitým šepotem.
* * *
Chap vběhl za Lilií na louku. Smečka na ně čekala u malého potoka. Černošedý vůdce zvedl hlavu od vody zurčící přes balvany.
Chap nečekal, že smečka bude tak blízko, ale asi tady musela čekat na Lilii. Když se spolu s ní přiblížil, majay-h? je obcházeli, štěkali a vrtěli ocasy, a pokaždé, když prošli kolem, se o ně otřeli hlavami. Obklopilo ho teplo mrštných těl. Jedno roční mládě, které bylo zbarvené podobně jako Chap, na něj hravě zaútočilo a šťouchlo do něj hlavou. Uhnul do strany.
Radoval se z jejich uvítání, ale naléhavý úkol mu nedovolil se zdržovat. Nebyl si jistý, jestli mu dokážou pomoct, nebo jak o to požádat. Lilie mu zjevně rozuměla, ale pochopí ho také ostatní? Instinktivně přitiskl hlavu k její a ukázal jí uloupenou vzpomínku na Nein'ino tajné vězení.
Lilie zůstala stát, dokud vzpomínka neskončila, pak se rozběhla pryč.
Otřela se hlavou o velkého černého vůdce. Pes se o chvíli později otočil a dotkl se ocelově šedé feny, jednoho z dvojčat. Ostatní se připojili a Chap sledoval tanec vzpomínkové řeči, kterou spolu smečka komunikovala.
Vůdce obrátil křišťálové oči k Chapovi.
Starý samec zvedl šedivý čenich do vzduchu, přeskočil potok a vyšplhal vzhůru po svahu na opačné straně s lehkostí, která popírala jeho věk.
Lilie přiběhla zpátky k Chapovi a přitiskla hlavu k jeho. Vzpomínala na to, jak spolu po dlouhém běhu odpočívali pod nakloněným cedrem. Zdálo se, že tady má počkat - ale na co?
Chapova frustrace sílila, protože si stále nebyl jist, jestli smečka pochopila, co potřebuje.
Z lesa zaznělo hlasité, dlouhé zavytí. Linulo se ze směru, kterým zmizel vůdce smečky.
Lilie předala Chapovi vzpomínku na běh a smečka vyrazila. Následovali ji vzhůru po svahu a mezi stromy. Když vyběhli z lesa, uviděl vůdce smečky.
Černošedý majay-h? stál na obrovském, popraskaném balvanu, který trčel ze svahu porostlého jilmy s prořídlými korunami. Smečka zůstala stát pod ním. Zdálo se, že vůdce na něco čeká. Majay-h? se ohlédl vzhůru po svahu a Chap ustoupil od balvanu, aby se také podíval.
Vypadalo to, jako by se větve jednoho z jilmů na kopci pohnuly a začaly padat. Ve světle měsíce se vysoko nad zemí zatřpytily oči a pomalu se blížily dolů z kopce.
Vedle starého majay-h? se objevil stříbrnošedý jelen s hrdě vztyčenou hlavou. Jeho hladké, zahnuté paroží se zvedalo tak vysoko, že by na ně žádný člověk ani elf nedosáhl. Na krku a na břiše se jeho dlouhá srst bíle třpytila. Oči měl jako majay-h?, čistě modré a křišťálové.
Jelen pomalu sklonil hlavu a stočil mohutnou šíji.
Lilie pobídla Chapa vpřed.
Chap nerozuměl. Má jít k jelenovi?
Znovu do něj strčila a oběhla balvan. Zastavila se a čekala. Chap se rozběhl za ní. Než ji stačil dohonit, Lilie vyrazila vzhůru po svahu a Chap ji následoval. V místě, kde se balvan dotýkal svahu, se zastavila a zvedla čenich ke stříbrnému jelenovi.
Chap zaváhal. Co to mělo společného s nalezením Nein'y?

Lilie se k němu přitiskla. V mysli se jí objevila ozvěna vzpomínky na vysokou elfku, kterou jí ukázal, a spolu s ní mu Lilie ukázala ještě něco - vzpomínku na to, jak se vůdce smečky dotkl hlavou jednoho z jelenů s křišťálovýma očima.
Chap ztuhl a jelen k němu otočil hlavu.
Nedokázal si představit, že by tento tvor dokázal komunikovat stejným způsobem jako smečka. Zadíval se jelenovi do očí a zamrazilo ho.
Připadal mu povědomý… jako vzdálený příbuzný jeho lidu. A přesto se od něj tolik lišil.
Majay-h? byli potomci fayů, kteří se narodili mezi vlky. V průběhu pokolení se majay-h? stali "nadpřirozenými" strážci země.
Ale byli tady ještě další tvorové a Chap na ně skoro zapomněl.
V jelenovi byly stopy jeho předků silnější než v majay-h?, pozůstatky fayů, kteří se narodili v tělech jelena a losa.
Chap se připlížil blíž a zůstal stát pod vysokým tvorem, dítětem svého lidu. Jelen natáhl jednu nohu vpřed a druhou pokrčil, až se sklonil natolik nízko, aby se mohl hlavou dotknout té jeho. Chap přitiskl čelo k jelenovu. Cítil jeho pižmový pach a dech, který voněl po divoké trávě a slunečnicích. Vyvolal si v mysli vzpomínky na Nein'u, o které se podělil s Lilií.
Jelen Chapa odstrčil tak silně, až ho málem srazil k zemi. Tiše se postavil a čekal.
Co udělal špatně?
Lilie přiblížila hlavu k jeho, čenich k čenichu. Jeho mysl naplnily obrazy a zvuky.
Majay-h? vyjící ve tmě. Jeden elfský chlapec volající druhého. Zpívající ptáci, brebentící fra'cise a pohoršené vřeštící tâshgâlh, kterého sledoval tunely v hoře.
Pochopil. Jelen chtěl slyšet zvuk. Přiblížil se a jelen opět sklonil hlavu.
Chap se soustředil na Nein'u a vzpomněl si na její hlas… na to, jak ji oslovovali.
Nein'o… Cuirin'n?n'o… Matko…
* * *
Wynn se proplížila kolem stromového příbytku na okraji lesa. Pořád netušila, proč před dveřmi nestojí stráže, a nemohla také nikde najít Chapa. Ale když se obrátila, aby se vrátila zpátky dřív, než ji odhalí, uslyšela kroky.
Rychle se schovala za strom a doufala, že ať už přichází kdokoli, půjde prostě dál. Vyklonila se z úkrytu, aby se podívala, ale nikdy se k tomu nedostala.
Zatmělo se jí před očima a zachvátila ji mdloba.
Podlomila se jí kolena. Klesla k patě stromu, držela se kořenů a tiskla si ruku na ústa, aby se nepozvracela. Hrdlem jí stoupala kyselá příchuť biselek a uzené ryby, které měla k večeři.
Mysl jí naplnilo bzučení hmyzu a praskání listí ve větru.
Ale žádný hmyz tu nebyl a nefoukal ani vánek.
Wynn něco takového neslyšela už víc než měsíc. Naposledy na hranicích Bojišť.
Chap volal někde v lese faye.
Vše začalo rituálem v Droevince. Pokusila se tehdy zahlédnout spirituální sféru, která prostupovala všechny věci, a najít pro Magieru nemrtvého, ale magie ovládla její tělo a ona ji pak nedokázala zastavit. Nadpřirozeného vidění ji musel zbavit Chap. Ale na hranici Soladranu se jí magie vrátila nečekaným způsobem. Kdykoli Chap komunikoval se svým lidem, slyšela bzučení hmyzu a šustění listí ve větru.
Wynn polkla a snažil se potlačit nevolnost. Snažila se obrnit před odpovědí Chapova lidu, která bude znít jako celý chór bzučení a šustění, z něhož ji rozbolí hlava a svět jí začne vířit před očima.
Ale nestalo se. V mysli jí šustil jen jeden list. Začal formovat slova…
Nein'o… Cuirin'n?n'o… Matko…
Wynn zamrazilo.
Slova? Byla pronesena elfským dialektem této země. Ale zároveň také v belaskijštině a v její rodné numanštině. Jeden hlas je pronášel v mnoha jazycích najednou a všechna slova měla stejný význam. Opět nikdo neodpověděl.
Koho Chap volal? Našel snad Leesilovu matku? Nepokoušel by se s ní hovořit - to by nefungovalo.
Podle Chapa byla Wynn jediná, kdo ho slyšel hovořit s fayi. A nikdy dřív neslyšela slova.

Bzučení utichlo a jí zůstala jen bolest hlavy.
Neměla čas přemýšlet nad další znepokojující změnou jejího nechtěného daru. Chap byl někde v lese a hledal Nein'u a Wynn ho nemohla nechat jít samotného. Jak chtěl s Nein'ou mluvit, až ji najde?
Wynn se opřela o kmen stromu a vyškrábala se na nohy. Zadívala se do divočiny a zachvátila ji panika. Nemohla projít lesem, aniž by ji někdo vedl. Les ji… člověka… odmítal. Dokonce i když cestovala s ostatními, málem se ztratila. Leesil, který byl člověkem jen napůl, se musel soustředit, aby vlivu lesa unikl.
Wynn si pro jednou přála, aby se jí vrátilo nadpřirozené vidění. Ale i když bylo nepříjemné, vracelo se velmi nevyzpytatelně. Jednou ji přemohlo, když byla sama s Chapem a prsty měla zabořené v jeho srsti. Chap seděl před ní a hleděl jí do očí. Komnatu tehdy naplnily stíny a vše prostoupila bílá, téměř namodralá mlha. Viděla jakoby dva překrývající se obrazy okolí, místa, kde byla spirituální sféra nejsilnější a kde nejslabší. Pouze Chapa viděla jen jednou, jeden tvar.
Srst se mu třpytila jako vlákna bílého hedvábí a jeho oči jiskřily jako křišťály na slunci.
Wynn otevřela oči a znovu se jí zvedl žaludek.
Les zahalila modrobílá mlha. Bylo jí tak zle, že se ani nedokázala radovat z toho, že uspěla.
Wynn vstoupila do lesa a všechny stromy kolem náhle vypadaly stejně.
Rychle se otočila a snažila se najít směr, odkud přišla. Svět se s ní zatočil. Spadla na zem, vyrazila si dech, ale znovu se vyškrábala na všechny čtyři.
"Jen mlhu… musíš vidět jen spirituální sféru," zašeptala Wynn.
Snažila se ignorovat tvary stromů a soustředit se jen na třpyt duchovní podstaty věcí. Udělalo se jí ještě víc zle, ale když se rozhlédla, spatřila jasněji, kde se nachází.
Wynn viděla třpytivé obrysy stromů a keřů, jeden na druhém. Táhly se do dálky jako mlčenliví modrobílí duchové v tichu. A v dálce za nimi zahlédla shluk světlých bodů.
Pohybovaly se a kroužily jeden kolem druhého jako světlušky. Tři se nacházely výš než ostatní a jeden z nich byl mnohem větší než ostatní. Od velké skvrny se oddělila menší, která ostře bíle zářila.
Chap.
Wynn věděla, že je to on. Odplazila se po čtyřech k nejbližšímu stromu, postavila se a začala se potácet jeho směrem, jako by byl majákem v temné noci.
* * *
Leesil se oblékl, odhrnul závěs koupací místnosti a vyšel ven.
Stále cítil Magieru, jak se k němu tiskne v horké koupeli. Miloval ji, ale bude ona milovat jeho, až si uvědomí, že je jen nástrojem k zabíjení? Jak dlouho bude trvat, než už nedokáže čelit tomu, čím ve skutečnosti je? Pokud si to bude přát, nechá ji jít.
Budoucí bolest se šířila jeho tělem jako nemoc.
Přemýšlel, proč se chvěla, i když seděla v horké vodě.
Zeptal se jí, jestli je v pořádku. Zaváhala a nakonec řekla, že na vině jsou jen problémy, v nichž se ocitli.
Leesil věděl, že jde o víc, ale v tuto chvíli se nedokázal s Magierou hádat. Raději by ještě chvíli ležel tiše v jejím náručí.
Věděl, že Magiera nespí dobře a příliš málo jí. Ale přesto se zdála méně unavená než on.
"Musí existovat způsob, jak Nejstaršího otce obejít," řekla Magiera za ním, když si natahovala boty.
Leesil ji tak docela neposlouchal. U stěny místnosti stály na zemi misky se studenou dušenou zeleninou a džbán s vodou. Wynniny popsané papíry stále ležely na zemi, kde je nechal Chap.
"Kde je Wynn?" zeptal se Leesil.
"Asi u dveří a vyhlíží Chapa," odvětila Magiera a odhrnula závěs koupelny úplně stranou. "Nebude spokojená, dokud…"
Magiera se rozhlédla po místnosti, ústa stále otevřená a připravená dořící načatou větu. Zprudka se nadechla a vybuchla: "Pitomá holka!"
Leesil zamířil k závěsu ve vchodových dveřích. Odhrnul ho zprudka stranou a vyhlédl ven. Před dveřmi nestály žádné stráže. Nebo šel Osha hledat Chapa s Wynn?
Magiera prošla kolem něj. Rozhlédl se po stromových příbytcích, pak se zadíval na přístavní bazar v dálce. Ale ani mezi stánky, plátěnými stany prorostlými šípky a růžemi a plošinami v obrovském ořešáku Wynn s Chapem nezahlédl.

Leesil slyšel, jak se k nim někdo blíží.
Osha hleděl do kusu látky a jemně se usmíval. V ruce nesl malé hnědé a krémově zbarvené hrudky. Jednu sebral, strčil si ji do úst a ani nevzhlédl.
Leesil mladého elfa ignoroval a zavolal: "Wynn? Chape?"
Teprve v tu chvíli zvedl Osha překvapeně zrak.
"Stát!" řekl a zrychlil krok. "Zůstat. Neodejít."
"Kdes byl?" obořil se ně něj Leesil.
Otázka Oshu překvapila, proto si pospíšil k Leesilovi.
"Přinesl sladkosti," začal lámanou belaskijštinou. "Med na ořeších… pro útěchu. Bude chutnat."
Leesil toužil vyrazit prostoduchému elfovi ořechy z ruky. Zatímco mladý pitomec opustil hlídku kvůli zákusku, Wynn vyklouzla za Chapem, který zase někam zmizel.
"Přiveď Sgäila," zavrčela Magiera na Oshu. "Wynn zmizela. Hned ho přiveď!"
Osha odstrčil Leesila stranou a nahlédl do stromu. Vyděšeně se otočil, ucouvl a ukázal na Leesila. "Zůstat," řekl a odběhl.
Leesil si všiml, že se kolem rozžíhají světla a závěsy ve dveřích se hýbají. Někteří elfové vyhlédli ven, aby se podívali, co má všechen ten hluk znamenat. Jeden nebo dva dokonce vyšli ven.
Magiera jim nevěnovala pozornost a Leesil viděl, jak jí zčernaly duhovky. Viditelně se třásla, i když venku nebyla navzdory noci zima. Nechala se ovládnout dhampirem, aby se jí zostřily smysly a ona mohla propátrat stromové příbytky a křoví.
"Musíme Wynn najít," zašeptala, "než ji některý z elfů chytí, jak se toulá kolem."
"Počkej," varoval ji Leesil. "Když uděláme to samé, nebudeme na tom o nic líp."
"A co když sledovala Chapa do lesa?"
"Stejně," namítl Leesil. "Dokonce i já se musím ze všech sil soustředit, abych se v lese neztratil."
"Já ne," obořila se na něj.
Drsná připomínka ho přiměla přemýšlet o tom, co se s ní v poslední době děje.
"Je tam," řekla Magiera a ukázala bradou na otevřený les za stromovými příbytky. "Sledovala Chapa… do lesa."
"Není tak hloupá," odvětil Leesil. "Je sice strašně zvědavá, ale ví, že se v lese hned ztratí."
"Ne pokud Chapa rychle dohonila." Magieřiny rysy se stáhly vztekem. "Vydal se hledat smečku… ano, a ona prostě musela vidět majay-h? na vlastní oči. Vymlátím jí tu její zvědavost z hlavy!"
Mezi stromy se objevila vysoká postava a běžela k nim.
Sgäile utíkal rychle jejich směrem, byl bos a na sobě měl dlouhý bílý háv. Límec mu zdobilo tmavě zelené listí. Vlasy měl rozpuštěné a rozcuchané, jako by právě vstal z postele. Osha běžel za ním a vypadal, jako by byl v pořádném průšvihu.
Doprovázeli je dva Anmaglâhkové v kastovním oděvu, které Leesil nikdy předtím neviděl.
"Víte, kam mohla vaše společnice jít?" zeptal se Sgäile ihned.
"Nejsme si jisti, ale…" začal Leesil.
"Vraťte mi zbraně," přerušila ho Magiera. "Je tam venku… v lese."
Sgäile žádost ignoroval. "Proč? Člověk v naší zemi dlouho nepřežije. Okamžitě se ztratí."
Všechno to zdržování Leesila dráždilo. "Možná šla za Chapem… asi si myslela, že šel hledat majay-h?."
Sgäile konečně ztratil trpělivost. "Smečka nedovolí, aby se lesem toulal člověk."
Leesil na okamžik nedokázal promluvit.
"Dohlížel jsem na vás co nejméně, protože jsem nechtěl, abyste se cítili jako vězni." Sgäile pohlédl na Oshu, který sebou trhl. "Věřil jsem, že máte tolik zdravého rozumu, abyste poslechli mé příkazy. S tím je teď konec."
Sgäile se zprudka otočil a zavrčel na dva Anmaglâhky. Pak se obrátil k Oshovi. Anmaglâhkové prošli kolem něj, jeden přistoupil k Leesilovi, druhý zamířil k Magieře.
"Tâshgheâlhi Én'nish!" vyštěkl. "Mé feumasij foras äiché âyâgea."
Osha se rozběhl pryč.
"Co jsi to říkal o Én'nish?" zeptal se Leesil.
Její jméno bylo to jediné, co zachytil. Anmaglâhk vedle něj ho postrčil zpátky k závěsu, ale Leesil se

vzepřel.
"Jen chci vědět, kde je," odvětil Sgäile. "Jděte dovnitř a zůstaňte tam!"
Druhý ze Sgäilových společníků se přiblížil k Magieře a Leesil stačil vykřiknout jen: "Ne…"
Uhodila elfa pěstí do obličeje tak rychle, že zavrávoral a uklouzl. Sotva dopadl na zem, odkulil se stranou a postavil se na nohy, ale byl tak otřesený, že málem opět upadl. Z jedné nosní dírky a z koutku úst mu vytékala krev.
Anmaglâhk vedle Leesila přesunul váhu a v ruce se mu objevila dýka.
"Jdeme za Wynn," řekla Magiera Sgäilovi a zhluboka, namáhavě dýchala. "S tebou… bez tebe… skrz tebe. Jakou váhu má tvé slovo teď?"
Leesilovi se její jednání nelíbilo, ale bylo pozdě ji zastavit. Mohl ji jen podpořit. Pokud byla Én'nish na svobodě a doslechla se o Wynn, kdo ví, co by mohla udělat, aby se mu pomstila, když už se nemohla dostat k němu?
"Měl jsi na tu vraždící čubku dát pozor," varovala Magiera. "Pokud se jen přiblíží k Wynn…"
"Skončí tím veškeré vyjednávání s patriarchou," dodal Leesil. "Nepomůžu mu najít zrádce."
Sgäile obrátil pozornost k Leesilovi a zatvářil se zmateně. Copak o nabídce Nejstaršího otce nevěděl? Tušil vůbec, že jeho kasta není tak jednotná, jak si myslel?
"Můžeme v jednání pokračovat," řekl Leesil, "nebo ho můžeme teď a tady ukončit. Ale nezastavíte nás snadno… pokud se vám to vůbec podaří."
Sgäile byl vzteklý a nevěděl, co dál. Oči mu těkaly od Leesila k Magieře.
Leesil pomalu natáhl ruku k Magieřině paži. Trhla sebou, ale uklidnila se a čekala. Doufal, že se ovládne, protože se musel postarat ještě o jednu věc.
Vklouzl dovnitř a sebral skřínku, která obsahovala ostatky otce a babičky. Vsunul ruce do provazových popruhů a vrátil se ven s truhlicí na zádech.
Sgäile zasyčel něco na zakrváceného Anmaglâhka, který stál naproti Magieře, a muž odběhl do noci.
Leesil zachytil jen dvě slova, ale z přemýšlení ho vytrhl Sgäile, který se zprudka otočil a zadíval se na skříňku.
"Nespustím ji z očí," řekl Leesil. "Nedovolím, aby se jich někdo dotýkal, když tu nebudu."
Sgäilova tvář opět ztuhla. Dokonce i Magiera zmlkla.
Z toho, co Sgäile řekl Magieřině protivníkovi, zachytil Leesil jméno Urhkara, který měl u sebe stále jejich zbraně. Aspoň jednu věc vyřešili. Zdálo se, že Sgäile poslal pro jejich zbraně.
Ale druhé elfské jméno, které Sgäile pronesl…
Leesil začínal být stále vzteklejší.
Alejí k nim běželi tři Anmaglâhkové. Prvním byl Sgäilův posel. Druhým Urhkar, který nevypadal nijak potěšeně a neměl u sebe jejich zbraně. A třetím a posledním…
Leesil zrudl. Vzduch ho chladil na horké kůži.
Brot'an.
* * *
Jelen zvedl hlavu a napřímil se. Nastražil dlouhé uši a otáčel jimi. Udělal krok, pak se zastavil, obrátil hlavu k severovýchodu a znehybněl. Obě uši obrátil stejným směrem.
Chap sledoval jelenův pohled. Co poslouchal?
Jelen se vydal po zvolené stezce a dunění jeho těžkých kopyt vibrovalo balvanem. Zamířil mezi stromy.
Tmavý vůdce štěkl na smečku a otočil se, aby jelena následoval. Majay-h? se rozběhli vzhůru do kopce a kolem balvanu. Lilie olízla Chapovi čenich a odskákala za nimi.
Chap za nimi zíral. Co se děje? Vědí, kam jít? Nezbývalo mu než je následovat, ale v tu chvíli se za ním ozval hlas.
"Chape… počkej!"
Obrátil se a smečka ztuhla na svahu. Přiběhl k okraji balvanu a pohlédl dolů.
Po mýtině vrávorala Wynn. Když padla na kolena, její tvář se v měsíčním světle leskla potem.
Chap seskočil z balvanu a zaryl drápy do země. Co dělala hloupá malá učenka v lese sama? Nějak se jí podařilo vyplížit se ven a sledovala ho lesem. Když balvan oběhl, uslyšel hluboké vrčení.
Starý majay-h? obešel balvan z opačné strany, vycenil zažloutlé zuby a blížil se k Wynn. Smečka

obklíčila mýtinu a vrčení sílilo. Křišťálové oči se zahleděly na učenku, která ležela na zemi. Chap se k nim obrátil. Vůdce se pokusil kolem něj prosmeknout a zaútočit.
Chap Wynn oběhl, skočil vůdci do cesty, vrčel a chňapal po něm. Vůdce zpomalil, ale s nahrbeným hřbetem se krok po kroku blížil.
Smečka uzavřela kruh.
Chap se nemohl postavit všem najednou. Jen Lilie se držela zpátky a sledovala ho a roček nejistě pobíhal kolem. Lilie náhle vyrazila vpřed, odstrčila štěně stranou a zamířila přímo k Wynn.
Chap se k ní otočil a ochromil ho šok. Nechtěl s Lilií bojovat.
Zpomalila, plazila se vpřed, sklonila hlavu a zavětřila.
"Prosím… Chape, prosím," sténala Wynn. "Zbav mě toho!"
Lilie potřásla hlavou, kýchla a hluboce zakňučela.
Chapovi se rozšířily oči. Lilie je oběhla a postavila se mezi Wynn a zbytek smečky. Chap ucouvl k Wynn a snažil se přijít na způsob, jak ji ujistit, že alespoň Lilie jí nechce ublížit.
Wynn se převrátila na záda, zamžourala a zakryla si oči.
"Prosím… sejmi to," zafňukala, "sejmi to z mých očí."
Sklonila ruku a přitiskla si ji na ústa, protože se jí zvedl žaludek. Při pohledu na něj se jí stáhly zorničky, jako by vydával příliš jasnou zář, než aby na něj mohla zpříma pohlédnout.
Chapovi se zadrhl dech v hrdle. Wynn ho neprosila, aby ji zbavil Lilie.
Její zrak opět ovládlo nadpřirozené vidění. Ta malá hlupačka ho využila, aby našla Chapa, a teď jí bylo zase zle! Ale tentokrát nemohl požádat o pomoc svůj lid.
Chap zabořil tlapy do země a spojil se prostřednictvím země, vzduchu a vlastního ducha s lesem. Sklonil se, odstrčil Wynninu malou ruku stranou a olízl jí zavřená víčka.
Cítil na jazyku magii. Nekontrolovatelně ji protékaly energie a jako nemoc jí měnily zrak. Polykal je a tlapami je vypouštěl do země… dechem do vzduchu jako páru.
Jen kdyby to tím skončilo.
Wynnina ruka klesla ochable na zem. Zhluboka vydechla a polkla.
Poslední věc, kterou Chap potřeboval, byla, aby se musel v lese o někoho starat. A co hůř, o člověka na území majay-h?. Wynn se musela vrátit, ale počkají na něj? Tedy pokud se mu vůbec podaří odvést Wynn nepozorovaně zpátky a nebude muset bojovat se smečkou, jen aby ji dostal z mýtiny.
"Kam si myslíš, že jdeš?" zeptala se Wynn slabě.
Chap na tu hloupou holku málem zavrčel.
Wynn se posadila a vytřeštila oči, když uviděla Lilii tak blízko. Natáhla ruku, ale Lilie o krok ucouvla.
Pak si Wynn všimla smečky, která je obklíčila.
"Chape?" řekla a vyškrábala se na kolena.
Neměl čas ji kárat. Potřeboval smečku rychle uklidnit.
Chap obezřetně přistoupil k Lilii. Dotkl se jí hlavou a vzpomněl si na všechna místa, na všechny okamžiky, které sdílel s Wynn.
Lilie se se zabručením odtáhla a otřásla se. Zadívala se na něj, pak odskočila a zahleděla se na Wynn. Zakňučela, odběhla k ocelově šedému samci a dotkla se ho hlavou.
Samec ucukl a zavrčel a jeho sestra dvojče se k němu přiblížila. Lilie do něj znovu strčila, také zavrčela, pak se otočila k jeho sestře.
Smečka začala pobíhat kolem a jak míjeli jeden druhého, otírali se o sebe hlavami. Jejich vrčení přešlo ve štěkot a kňučení a Chap pochopil, že to nestačí. Jejich odpor k lidským vetřelcům možná nedokázalo vyvrátit nic.
Chap zaštěkal, aby upoutal Liliinu pozornost. Když se vrátila, předal jí vzpomínku na to, jak mu Wynn kartáčovala kožich. Lpěl na tom, co cítil, když mu učenka malými prsty prohrabovala kožich.
Lilie se odtáhla. Ale obrátila se k Wynn, natáhla se a očichala ji. Chap vklouzl pod Wynninu ruku a nechal ji sklouznout po šíji.
"Co to děláš?" řekla. "Přestaň šaškovat. Tohle je vážná věc!"
Jak teď toužil po hlase, aby jí mohl říct, ať už konečně mlčí. Čekal s očima upřenýma na Lilii.
Připlížila se blíž a Wynn vystrašeně ucouvla. Když Lilie strčila Wynn čenich do tváře, učenka zvedla

zdráhavě ruku.
Lehce se dotkla kořene Liliina čumáku a dvěma prsty ji pohladila po hlavě.
Mýtinou se rozlehlo hlasité zavrčení.
Vůdce se na ně zlostně zahleděl. Člověk se dotýkal majay-h?! Cvakl čelistmi a rozběhl se vzhůru do svahu. Zbytek smečky se vydal za ním, jen ocelově šedá dvojčata se zdržela, aby si je zvědavě prohlédla.
"Co se děje?" zeptala se Wynn.
Lilie vyklouzla zpod Wynniny ruky a odběhla kousek po mýtině. Zastavila se a čekala. Chap zavrčel a zatahal Wynn za rukáv. Neměl na vybranou a musel ji vzít s sebou.
"Slyšela jsem tě," řekla Wynn. "Slyšela jsem, jak voláš… Nein'u."
Chap se zadíval do její ustarané tváře.
Řekl Nein'ino jméno jelenovi a Wynn ho díky magickém stavu nějakým způsobem slyšela. Když posledně hovořil se svým lidem, také něco zaslechla, ale žádná slova.
Chap si zhluboka povzdychl. Na tohle teď neměl čas.
Wynn si zahrávala s magií, které nerozuměla, a její pošetilost teď měla kromě nevolnosti další nečekané následky.
Kolik problémů jim ještě malá žena způsobí?
* * *
Wynn běžela za Chapem a majay-h? tak rychle, jak jen jí krátké nohy dovolovaly.
Pochopila, že se Chap díky smečce dozvěděl, kde Nein'u najít, ale jak daleko mohla být? Uvěznil Nejstarší otec Nein'u v blízkosti Crijheäiche a ostatních Anmaglâhků? Nebo ji zanechal na místě, kde nemohla promluvit ani se setkat s žádným ze svých lidí?
Tmavého starého majay-h? v čele už neviděla a také ostatní už měli pořádný náskok. Wynn napočítala ve smečce sedm majay-h?, ale teď už viděla jen tři. Chap se držel zpátky a znovu a znovu kvůli ní zpomaloval a také bílá fena zůstávala s nimi. Za ní běželi dva tmavě šedí majay-h? s téměř identicky zbarvenou srstí.
Bez magického zraku se musela Wynn soustředit na zvířata, jinak by podlehla vlivu lesa a ztratila se. Ale hrdlo už měla suché a rozbolavělé. Zavrávorala, zastavila se a předklonila se, aby popadla dech.
"Chape!" vydechla. "Chape, počkej!"
Vrátil se a nervózně přešlápl.
"Já vám… nestačím," lapala po dechu.
Bílá fena zavyla a překvapila tím i Chapa. Když vytí utichlo, nadechla se a zavyla ještě jednou. Dvojice ocelově šedých majay-h? se ihned vrátila a vůdce a ostatní se objevili krátce poté.
Wynn sledovala, jak se starý vůdce blíží se skloněnou hlavou a pysky hrozivě ohrnutými. Chap možná přesvědčil bílou fenu, ale vůdce Wynn sotva toleroval. Stříbrný roček vůdce okatě napodobil.
Chap se obrátil k bílé feně a dotkl se jí hlavou. Odskákala k vůdci a udělala totéž. Ucukl a divoce po ní chňapl, ale ona ohrnula pysky a odmítla ustoupit. Chap odběhl za ní a nechal nervózní Wynn o samotě.
Štíhlý stříbrný pes se světlou náprsenkou zvedl hlavu, zadíval se na ni a odfrkl si.
Chap ztuhl, když se o něj bílá samice otřela. O okamžik později fena znovu zavyla.
Vytí se neslo lesem jako hlasité sténání. Tmavý vůdce zavrčel.
Chap se vrátil k Wynn a nespokojeně se mračil. Jako tehdy, když se přiznala, že slyšela, jak hovoří se svým lidem. Naklonil hlavu na stranu a zahleděl se na ni s rodičovským podrážděním.
"Já se nevyplížila ven jako první," zabručela.
Chap v bezhlesném zavrčení zhluboka vydechl. Zahrabal drápy do země, jako by se potřeboval zapřít.
Wynn se převrátil žaludek.
V mysli jí opět zapraskalo listí a zabzučel hmyz. Tentokrát zněla slova jasněji.
Pojedeš… budeš stačit…
Wynn se zatvářila nevěřícně, i když jí žaludek sevřela nevolnost. Zaslechla jen několik slov, ale stejně zadržela dech a zamrkala.
Zvuky v její mysli utichly a Chap skoro žalostně sklonil čumák.
Možná žádný z nich tak docela nevěřil tomu, že ho poprvé slyšela. Teď už to věděli s jistotou. Byla by to

úžasná věc, kdyby jí pokaždé nebylo tak strašně zle… Kdyby to nebyl další divoký následek hlouposti, kterou provedla v Droevince.
Chap obrátil čenich k bílé samici a ve Wynnině hlavě opět zašustilo listí.
…Lilie…
Wynn si vzpomněla na to, jak samici zahlédla poprvé, když je smečka po vstupu do lesa obklíčila. Řekla tehdy, že jí psí kožich připomíná svojí barvou lilii.
…ano…
Wynn zvedla ruku k Chapově společnici a bílá majay-h? zůstala nehybně stát. Opatrně se dotkla feny mezi ušima a samice jí strčila čenich do dlaně.
"Lilie," zopakovala.
Lilie se náhle obrátila, nastražila uši a zadívala se do lesa.
Z křoví vystoupil obrovský stříbrný tvor a prošel smečkou. Psi mu ustoupili z cesty, ale tmavý vůdce dál bručel. Wynn cítila pod nohama dunění kopyt, které sílilo, jak se jelen blížil.
Myslí jí probleskla vzpomínka na slova, která Chap pronesl ve více jazycích najednou: Pojedeš.
Wynn se musela zaklonit, aby viděla jelenův čenich. Jeho hlavu zdobilo jako koruna nerozvětvené paroží, které bylo delší než Chap. Jelenovy křišťálové oči byly tak velké, že se přikrčila.
"Ach ne." Ucouvla. "Ne, ne, ne!"
Jelen se otočil k Lilii, natáhl jednu přední nohu, druhou pokrčil a sklonil se, aby se mohl dotknout její hlavy. Pak zvíře pokrčilo nohy a lehlo si na břicho na zem.
"To nemůžeš myslet vážně!" vykřikla Wynn. "Co třeba kůň… nebo poník… cokoli jiného?"
Chap zavrčel a dvakrát odmítavě štěkl. Tentokrát se Wynn neudělalo zle z jeho hlasu.
"Dobrá," řekla nejistě. "Dobrá."

KAPITOLA 11

"J
ak je to dlouho, co zmizela?" zeptal se Brot'an belaskijsky.
Leesil neodpověděl. Neměl zájem o Brot'anovu rádoby pomoc. Nechtěl na vysokého elfa ani pohlédnout, a obzvláště se mu nelíbilo, že je bude sledovat, až budou pátrat po Wynn.
"Nevíme," odvětila Magiera nakonec. "Ale ne dlouho… aspoň doufáme."
Leesil poznal, že se ještě pořád zlobí, že jim nevrátili zbraně.
Urhkar už zmizel v lese, aby se pokusil najít učenčinu stopu. Sgäile tvrdil, že smečky majay-h? se rády toulají lesy, proto je při pátrání vedl do vnitrozemí a pryč od řeky. Všichni se shodli na tom, že Wynn už pravděpodobně v osadě není. Kdyby někdo ve vesnici zahlédl člověka, vzbudilo by to velký rozruch.
Obešli velký dub s pokrouceným kmenem a Sgäile se zprudka zastavil. Zvedl ruku a zastavil i ostatní.
Na opačné straně kmenu stála před vchodem se závěsem vysoká a neuvěřitelně hubená elfka. Ve světle, které pronikalo závěsem, Leesil zahlédl její zamlžené oči a jedno tenké obočí zvednuté v klidné otázce.
Byla to starší žena a na sobě měla dlouhé kaštanové šaty a plášť stejné barvy. Kolem propadlých tváří jí visely čistě bílé vlasy a těžce se opírala o hůl z pokrouceného dřeva.
Stařena zamžourala na Leesila a se zájmem si ho prohlédla.
Sgäile se uklonil a otočil se k odchodu.
"Kdo to byl?" zeptal se Leesil.
"Tosân'leag z Avân'n?nsheach… z klanu Popelavé řeky. Jsou známí svojí učeností. Vyrábí kvalitní papír a inkoust, které dal dědeček vaší společnici." Sgäile zaváhal, pak dodal: "Už několik dní sem přijíždí klanoví starší. Rozšířily se zvěsti o vašem příchodu. Ještě nikdo nikdy nedovolil, aby naší zemí prošli lidé. Musíme najít vaši společnici, než se dozví, že zmizela."
"A než to zjistí Én'nish," zabručela si pro sebe Magiera.
Nebo než Wynn narazí na smečku majay-h?. Leesil mohl jen doufat, ze Chap najde učenku jako první.
Cestou viděl Leesil mnohem víc nafouklých, pokroucených dubů než dřív.V noci nebylo lehké si Crijheäiche dobře prohlédnout, ale šli už hodně dlouho a stále nedorazili na konec vesnice. Minuli mnoho stromových příbytků, ale žádnou budovu z plátna nebo z jiných materiálů.

Po chvíli příbytky prořídly a les naopak zhoustl. Když vstoupili na mýtinu mezi stromy, Leesil zjistil, že se ocitl na okraji široké a mělké prohlubně porostlé nízkou trávou.
Stromy, které ji obklopovaly, netvořily příbytky, protože postrádaly dveře, ale rozhodně na to byly dost velké. Nejspodnější větve byly silné jako polovina kmene. Natahovaly se rovně do stran a vypadaly, jako by srostly dohromady a vytvořily tak kolem prohlubně živoucí mosty. Leesil netušil, k čemu místo slouží, a Sgäile pokračoval v cestě.
Ve větvích nejblíže lesu se pohnul stín. Sgäile zpomalil a Leesil se k němu připojil.
Nakonec se Sgäile zastavil a přimhouřenýma očima se na postavu zadíval. Stín seskočil na zem a přidaly se k němu dva další. Trojice se přiblížila.
Všichni tři byli oblečení jako Anmaglâhci, ale postava v čele byla menší a štíhlejší.
"Vraťte se domů," promluvil Brot'an belaskijsky. "Nepotřebujeme vaši pomoc."
"Se vší úctou, Greimasg'ähu," odvětila postava v čele. "Připojíme se k pronásledování na rozkaz Covârleasy."
Hovořila se silným elfským přízvukem.
Brot'an ostře vydechl a Sgäilovi poklesla ramena.
Trojice se přiblížila a Leesil rozeznal v kápi Én'nishiny ostré rysy. Upřeně na něj hleděla.
Magiera postoupila vpřed. "Co ta tady chce?"
"Nemůžeme ji odmítnout," pokáral ji Sgäile a sotva dokázal potlačit podráždění.
"Jedná z rozkazu Covârleasy," dodal Brot'an. "Zvolené a důvěryhodné rádkyně Nejstaršího otce… Fréthfâre."
"A vy dovolíte, aby šla s námi?" obořila se na ně Magiera.
Leesil podivné hierarchii Anmaglâhků nerozuměl, ale už toho začínal mít dost. Očekávali snad, že přenechají pátrání po Wynn téhle pomstychtivé ženské?
Brot'an na Én'nish hleděl netečně. "Neudělá nic, co nedostala rozkazem."
Én'nish na Brot'ana zdráhavě pohlédla. Přestože hovořil klidným hlasem, jeho slova zněla jako důrazné varování.
"Ano, za návštěvníky je zodpovědný Sgäilsheilleache," odvětila Én'nish.
Uctivě na Brot'ana kývla. Její dva společníci udělali totéž. Ať už se řídili jakýmikoli pravidly, Brot'an byl zjevně nadřazen všem přítomným.
"Zbavte se jí," požadovala Magiera.
"Nezapomínej, kde je tvé místo… člověče," odvětil tiše Brot'an. Poslední slovo pronesl opatrně, ale bez záště. "Jsi tady hostem, protože ti byla udělena výjimka. Kdyby nebylo vaší společnice, všichni bychom teď klidně spali."
"Nech to být," pošeptal Leesil Magieře. "Prozatím."
V duchu se však divil, jak se Fréth a pravděpodobně také Nejstarší otec o Wynnině zmizení tak rychle dozvěděli a proč po její stopě vyslali právě Én'nish.
Brot'an prošel kolem Leesila a opět vyrazil. Én'nish a její společníci mu ustoupili z cesty. Sgäile ho pomaleji následoval, pobídl Leesila s Magierou před sebe a držel se mezi nimi a Én'nish. Dohonili Brot'ana, a když se Leesil ohlédl přes rameno, viděl, že se Én'nish se společníky zařadila za Oshu. Elfka dýchala příliš těžce na to, jak málo námahy vynaložila, a očima neustále těkala nervózně kolem.
Leesil uslyšel cvrlikavé hvízdnutí.
Dorazili na opačnou stranu stromy obrostlé prohlubně. Brot'an stál s rukama u úst na okraji lesa, který se rozkládal za ní. Zahvízdal jako pták, chvíli počkal, pak znovu zacvrlikal.
Z lesa mu odpovědělo delší zapískání.
"Urhkarasiférin našel stopu," řekl Sgäile, když se Brot'an rozběhl mezi stromy. "Držte se poblíž a nikam nechoďte."
* * *
Nejstarší otec se pohyboval na hranici spánku a vědomí. Poslechl si Léshila a jeho společníky v příbytku, ale vyčerpalo ho to. Stáhl se, když rozhovor utichl a Léshil se šel okoupat. Ale dozvěděl se spoustu věcí o jejich osobnostech, o tom, co ví o jeho plánech, o jejich schopnosti klamat ostatní. Zneklidnila ho obzvláště Magiera.

Naplňovala ji podivná nervozita. Než s Léshilem skončí, bude na ni muset bedlivě dohlédnout. Lidé všechno tak komplikovali. Pošpinili svým chaosem a slabostí celý svět.
Nejstarší otec byl tak vyčerpaný, že Fréthfâre neslyšel, dokud nevstoupila do soukromé komnaty v srdečním kořeni velkého dubu. Uklonila se. Její přítomnost ho jako vždy potěšila.
Dokud se nenapřímila a on si nevšiml temného, ustaraného výrazu na její tváři.
"Lidé způsobili problémy," řekla a posadila se na polštář potažený modrou látkou shéot'a. "Myslím, že je Sgäilsheilleache nezvládá."
Zneklidnilo ho, že kritizuje jiného Anmaglâhka. Nejstarší otec si vážil všech Anmaglâhků, ale na některé byl mimořádně hrdý, jako třeba na Fréthfâre. Sgäilsheillache byl také jedním z nich, protože byl z celého srdce oddán lidu a pevnému citu pro spravedlnost. Nejstarší otec věděl od prvního okamžiku, kdy na Sgäilsheillache pohlédl, že z chlapce vyroste Anmaglâhk. Když požádal o přijetí do kasty, bylo mu teprve třináct let a jméno získal sotva před dvěma měsíci. Výcviku se nijak neobával.
Nejstarší otec vše dobře zvážil, než přijal Fréthfâre za Covârleasu, a velice si cenil její rady. Ale přesto očekával, že má dobrý důvod k tomu, aby vystoupila proti Sgäilsheilleachovi.
"Jeden z lidí z Léshilova doprovodu, ta malá žena, zmizel," řekla. "A majay-h?, který přišel s nimi, zmizel také. Vypadá to, že žena odešla do lesa, to mi alespoň oznámila Én'nish. Sgäilsheilleache svolal loveckou družinu a vyrazil za nimi, ale Léshila a bledou ženou vzal s sebou. Poslala jsem Én'nish se dvěma dalšími, aby se k nim připojili."
Nejstarší otec nedokázal promluvit. Pokusil se posadit, ale nepodařilo se mu to a námaha ho vyčerpala.
"Kdy?" obořil se na ni.
"Někdy po západu slunce. Nevíme to přesně."
Na takové hlouposti byl příliš unavený. Ze všech jeho dětí byli do věci zapleteni zrovna Sgäilsheilleache a Fréthfâre. Jeden nedokázal zvládnout lidi a druhý celý problém ještě zhoršil. Én'nish truchlila nad ztrátou budoucího druha a do záležitosti s Léshilem se neměla vůbec plést.
Nejstaršího otce zneklidnilo, když si Sgäilsheilleache vybral jako doprovod pro Léshila Urhkarasiférina. Én'nish byla u staršího Anmaglâhka v učení a podle zákonů kasty doprovázel student vždy mistra. Když ji teď Urhkarasiférin propustil z učení, bylo by lepší, kdyby se k Léshilovi vůbec nepřibližovala - dokud s ním Nejstarší otec neskončí.
"Otče?" oslovila ho Fréthfâre. Mlčel už příliš dlouho.
"Ticho," pokáral ji Nejstarší otec. "Lidé jsou zvrhlejší, než tušíš. Dovol, abych našel anomálie ve vlákně života."
Byl tak unavený, ale neměl na vybranou. Zavřel oči a vyslal vědomí kořeny do země, do keřů, stromů a květin, do všeho živého.
Napřed nic nenašel, ale pak vycítil majay-h?. Smečka běžela za jedním ze Slyšících, velkým stříbrným jelenem, strážcem lesa. Nejstaršího otce zachvátilo pobouření.
Malá lidská žena seděla jelenovi na hřbetě.
Smečka mířila za určitým cílem a pevně stanoveným směrem se proplétala lesem. Následoval je, prolétl kolem nich stromy a křovím, aby je předběhl. Když zjistil, kam míří, vylekal se.
Jak to mohli vědět?
Ve smečce běžel majay-h?, který vstoupil do jeho domu spolu s Léshilem.
Nejstarší otec zprudka otevřel oči a pokusil se posadit.
"Na sever," vykřikl. "Zastav Sgäilsheilleache a jeho svěřence za každou cenu. Musí se vrátit! Ihned!"
Fréthfâre vyskočila na nohy, protože ji výkřik překvapil.
Už několik dní přijížděli klanoví starší. Říkalo se, že zpochybňují jeho rozhodnutí vpustit poprvé do země lidi. Nemohl dovolit, aby se dozvěděli, co pošetilá lidská žena udělala.
A nemohl dovolit, aby kdokoli z nich dorazil k cíli.
"Jdi!" vykřikl a jeho hlas drásal vzduch. "Nikdo se nesmí dostat k Cuirin'n?n'ině louce."
* * *
Sgäile vedl ostatní lesem a hořel hanbou. Všechno to byla jeho vina.
Nikdy by nevinil nikoho pod svým velením - dokonce ani naivního a nezralého Oshu. To on postavil mladého elfa na stráž.

Osha se k Anmaglâhkům přidal později, než bylo obvyklé, a během pěti let se mu nepodařilo získat v kastě žádného učitele. Zůstával novicem se základními dovednostmi. Ale Osha přesto toužil sloužit lidu a Sgäile chápal, jaké to je být ovládán touhou, která neustoupila před žádnou překážkou.
Nechal Oshu střežit Léshilův příbytek a důsledkem byla nejhorší noc v jeho životě. Než stačil problém vyřešit, Fréthfâre za ním poslala Én'nish, což znamenalo, že Nejstarší otec už o všem ví.
Nebylo potřeba velké inteligence, aby zjistil, jak se o tom dozvěděl. Én'nish je musela sledovat a čekat na příležitost.
Sgäilovi se stáhl žaludek, když dorazili na mýtinu, kde ze svahu trčel velký balvan. Na stráni nad balvanem dřepěl mezi jilmy s prořídlými korunami Urhkarasiférin.
"Byla tady smečka," řekl Brot'ân'duivé a Sgäile se zadíval na měkkou zemi, kterou pokrývaly otisky psích tlap. "A někdo s malýma lidskýma nohama."
"Wynn?" zeptal se Léshil.
Magiera minula Sgäila, procházela sem a tam po mýtině a zhluboka dýchala.
"Žádná krev," řekla.
Sgäilovi se ulevilo, ale ihned se zatvářil podezřívavě. Chap možná Wynn ochránil. Ale jak mohla Magiera ve tmě poznat, že zde nebyla prolita žádná krev? Léshil ji také sledoval s obezřetnou ustaraností. Én'nish zůstala se společníky mezi stromy.
"Pojďte," řekl Sgäile a zamířil vzhůru po svahu. Když se přiblížil k Urhkarasiférinovi, starší Anmaglâhk ukázal na severovýchod.
"Alespoň sedm, možná osm majay-h?," řekl. "Spolu se ženou… cestují rychle."
"A sledují clhuassase," dodal Brot'ân'duivé.
"Koho?" zeptala se Magiera.
"Jednoho z velkých stříbrných jelenů, kterého jste viděli," odvětil Sgäile, ale nic víc neřekl. Čím méně o nich budou lidé vědět, tím líp.
Léshil poklekl vedle otisků podkov, které byly větší než kterékoli v lidských zemích.
Sgäile v Urhkarasiférinově netečné tváři zřídkakdy viděl třeba jen náznak neklidu. Ale nyní stiskl pevně rty, zamračil se a ostře se nadechl nosem.
"Severoseverovýchod," řekl.
Brot'ân'duivé hleděl do lesa, kam stezkou zmizela smečka.
"Co leží tím směrem?" zeptal se Léshil. "A proč je Chap s Wynn následovali?"
"Nenásledují je," opravil ho Brot'ân'duivé. "Běží spolu se smečkou. Vede je… za Cuirin'n?n'ou."
Tak neomaleně prohlášení Sgäila šokovalo. Ale pokud měl jít Léshil s nimi, musel znát pravdu. Bylo lepší a také správné ho připravit, protože pozdější šok by mohl vyprovokovat srážku.
Léshil rychle vstal a upřel oči na stezku před nimi. Rozběhl se po ní.
"Ne," zakřičel Brot'ân'duivé a hmátl po Léshilovi.
Magiera srazila Brot'ân'duivovy ruce stranou, hrozivě se na něj zamračila a následovala Léshila.
Sgäile nevěděl, co si počít. Nemohl dovolit, aby se kdokoli ke Cuirin'n?n'ě přiblížil, ale na druhou stranu chápal, proč Brot'ân'duivé Léshilovi prozradil, kam smečka míří. Doufal, že lidskou ženu dohoní dřív, než s Chapem Cuirin'n?n'u najdou.
Bude těžké odvést Léshila zpátky, a kdyby našel matku, bylo by to ještě těžší.
Alespoň že s nimi byl Brot'ân'duivé, to ho trochu uklidnilo. Sgäile bude potřebovat jeho moudrou a klidnou radu.
Én'nish se pokusila projít kolem nich a předběhnout je. Než mohl Sgäile zasáhnout, cestu jí zastoupil Brot'ân'duivé.
"Můžeš nás sledovat," řekl, "ale nezapomeň, že za jejich ochranu zodpovídá Sgäilsheilleache. Nepleť se do toho."
Urhkarasiférin se chystal vyrazit vpřed a ženě věnoval jen letmý pohled. Ale Sgäilovi dělalo starosti ještě něco jiného. Natáhl se, aby Urhkarasiférina zastavil, a položil staršímu muži ruku na rameno.
"Nechal jsem Leanâlhâm samotnou," řekl Sgäile. "Prosím, zůstaň s ní a pověz jí, že se vrátím hned, jak to bude možné."
Jen drobné naklonění hlavy na stranu prozradilo, že Urhkarasiférina překvapil. Byl sice starší, ale do celé

záležitosti se zapletl jen na Sgäilovu žádost. Starší Anmaglâhk kývl a vydal se zpět do Crijheäiche.
Sgäile se otočil, aby dohnal své svěřence. Oshu měl v patách. Slyšel, že ho Én'nish a její společníci následují. Napadlo ho, že je zvláštní, že s ním Fréthfâre a Nejstarší otec poslali další trojici z kasty, aby mu pomohla najít jednu lidskou ženu.
Potlačil však tuto myšlenku a utíkal dál.
* * *
Chap běžel vedle Lilie, začínal být unavený a cítil, že ona je na tom stejně. Husté křoví mezi stromy jim občas ztížilo cestu. Wynn se držela na jelenově hřbetu jen díky jeho husté srsti. Sklonila se nad jeho ramena a šíji a snažila se nespadnout.
Inkoustově zbarvený vůdce náhle bez varování zpomalil a zbytek smečky ho obklopil. Zmizeli v podrostu a několik jich sebou pláclo na zem. Z tlam jim visely růžové jazyky.
Vůdce rozhodl zastavit a odpočinout si a Chap nebyl o nic méně vděčný než ostatní. Lilie si lehla na lesní půdu, ale Chap odklusal k Wynn a štěkl. Jelen přešlapoval z nohy na nohu a ona se ho stále pevně držela.
Wynn vypadala na jelenově hřbetu jako dítě na plně vzrostlém koni. Vlasy měla rozcuchané a oválnou tvář špinavou od hlíny. Neměla na sobě plášť a v elfských šatech se chvěla.
Chap znovu štěkl a Wynn zvedla hlavu. Přesunula nohu přes jelenův hřbet a pokusila sklouznout na zem. Sotva se její nohy dotkly země, podlomily se a ona přistála na zadku. Chap zakňučel a přitiskl jí hlavu k rameni.
Byla příliš vyčerpaná a ztuhlá, než aby mu třeba jen položila ruku na hlavu. Když se obrátil, plazila se za ním po čtyřech k místu, kde odpočívala Lilie.
Smečka ležela ve skupinkách po dvou nebo po třech, aby se dělila o tělesné teplo. Wynn se posadila vedle Lilie a Chap si lehl před ně. Wynn se pomalu natáhla a pohladila Lilii po zádech. Lilie nastražila uši, ale neprotestovala.
"Je krásná," řekla Wynn nakonec. "Všichni jste krásní."
Chap se jí zadíval do unavené tváře. Kvůli ní i sobě doufal, že už budou brzy na místě.
"Myslela jsem, že všichni budou jako ty - fayové," dodala Wynn, zavřela oči a lehla si. "Nevěděla jsem, že ti budou tak vzdálení, a přesto tak podobní."
Připlížil se po břiše blíž a přitiskl se k ní. Zdejší zimy byly mnohem mírnější než ty za horami, ale v noci mohlo být přesto chladno.
Chapa naplnil mír, a to i navzdory všemu, co cestou riskovali. Wynn ležela mezi ním a Lilií, takže bylo příjemné odpočívat na rodné zemi. Začaly se mu zavírat oči.
Nocí se rozlehl první dlouhý ryk.
Několik majay-h? se pohnulo a vstalo a Chap otevřel oči. Ryk se rozlehl znovu a tentokrát ho poznal. Jelen, který nesl Wynn, byl stále se smečkou, ale ryčení k nim doléhalo z dálky.
Jelen zvedl hlavu a zaryčel v odpověď. Obrátil se a zamířil k vůdci smečky. Lilie vstala, a když se jelen sklonil, aby se dotkl hlavou vůdce, zamířila k nim. Chap byl příliš unavený, než aby se o výměnu vzpomínek pokoušel. Ale když se Lilie vrátila a přitiskla hlavu k jeho, rozčileně kňourala. Záblesk vzpomínky Chapa ihned probudil.
Lesem běželi zelenošedě oblečení elfové.
Neviděl jim do tváře, protože obrázek, který mu Lilie předala, nebyl jasný. Byli to prostě Anmaglâhkové, kteří mířili za nějakým určitým cílem.
Proč mu to ukazovala? Odpověď našel rychle. Anmaglâhkové pronásledovali je.
Wynn ležela dál stočená do klubíčka vedle něj. Když jelen zaryčel, sotva se pohnula. Chap zabořil tlapy do země.
Pronásledují nás.
Wynn se zazmítala a popadla se za hlavu. "Nedělej to! Ne, když se nemůžu připravit!"
Posadila se, zašklebila a přitiskla si ruku na ústa. Zadívala se na něj, jako by jí ve spánku nalil do úst něco odporného.
"Co… co jsi říkal?"
Chap svá slova zopakoval a tentokrát sebou Wynn sotva trhla.

Ohlédla se zpět směrem, odkud přišli. "Jak jsou daleko?"
Raději třikrát zaštěkal, než aby na ni zaútočil dalšími slovy. Netušil, jak daleko Anmaglâhkové jsou.
Odběhl k šedému jelenovi a jednou štěkl. Několik majay-h? se dalo do pohybu a Wynn pochopila, že se opět vydají na cestu. Jelen se přiblížil k vyvrácenému stromu a Wynn na nic nečekala. Vylezla mu na hřbet, chytila se jeho šíje a znovu vyrazili. Jelen se vrhl do lesa a Chap běžel vedle Lilie. Vpřed je nyní hnala spíše tíseň než naděje.

KAPITOLA 12

W
ynn se držela jelenovy šíje a svírala drsnou srst v prstech tak silně, až ji bolely.
Majay-h? běželi neúnavně celou noc. Wynn dělala vše, co bylo v jejích silách, aby to vydržela, ale jak se snažila udržet na jelenově příliš širokém hřbetě, dostávala do nohou křeče.
Doufala, že se blíží úsvit, a snažila se jet se sklopenýma očima. Kdykoli totiž vzhlédla, zdálo se jí, jako by něco vpředu nebo po straně právě nechali za sebou. Nic podobného v životě neviděla. V noci jí vše připadalo cizí a neznámé.
Tmavý les mátl Wynninu mysl. Stromy se kolem míhaly jako stíny. Jedinou konstantou byl jelen pod ní a smečka kolem a před ní. Lpěla na nich pohledem a doufala, že se tak neztratí.
Wynn netušila, co najdou na konci cesty. Pokud s Chapem dorazí k elfskému vězení, jak se dostanou dovnitř? Ale jestli… až Nein'u najdou, bude ji Chap určitě potřebovat. Wynn věděla, že Leesilova matka netuší, kdo Chap doopravdy je. Wynn s ní bude muset promluvit. Jak jinak by jí Chap vysvětlil, že je Leesil mezi elfy a chce ji osvobodit?
Snažila se pohnout rozbolavělýma nohama, ale měla je příliš roztažené přes jelenův široký hřbet. Už skoro necítila zadek.
Černošedý vůdce zpomalil a ostatní rovněž. Jelen zvolnil do dusavého kroku a Chap se vrátil, aby mohl jít vedle Wynn.
"Jsme blízko?" zeptala se. "Musíme být blízko. Jsme na cestě už tak dlouho…"
Když se zadívala před sebe, všimla si, že les zhoustl. Jelen ji nesl blíž a smečka se roztáhla do stran. Břízy s loupající se kůrou zde rostly těsně u sebe. Jejich větve byly propletené a zelenaly se tisíci listů. V jejich změti se tu a tam zvedaly do výšky jilmy a jasany a vykukovaly nad korunami. Pod nimi se ostružiní ježilo trny a vyplňovalo prostory mezi kmeny.
Rozhostilo se ticho, nefoukal tu vánek ani necvrkal cvrček.
Wynn se zadívala doleva. Změť stromů se táhla do tmy. Když se zahleděla na opačnou stranu, připadalo jí, že se stromy a křoví přesunuly. Ohlédla se opět doleva a uviděla mezi trnitým ostružiním ostrou trávu. Byla tam už předtím, nebo se objevila, když se odvrátila? Nad korunami stromů zahlédla doširoka roztažené, temné a nehybné větve cedru. Nepamatovala si, že by je tam předtím viděla. Copak si s ní les opět hrál?
Wynn se zoufale rozhlédla, ale nenašla žádnou cestu. Proč sem smečka a jelen zamířili, když byla cesta zarostlá? Rostliny tu byly tak prorostlé, tak se plazily jedna po druhé, že nemohly vyrůst přirozenou cestou.
Vůdce smečky pochodoval sem a tam před hustým podrostem a ostatní psi pobíhali bezcílně kolem, zvedali hlavy, nastražovali uši a hleděli do křoví. Jelen zavlnil rameny a nervózně se pod Wynn pohnul. Odfrkl si a potřásl hlavou.
Zvířata byla stejně zmatená a neklidná jako Wynn. Nic takového nikdy dřív neviděla.
Vůdce zamířil podél hranice stromů doleva a znenadání se do ní vrhl.
Wynn uslyšela, jak v hustém porostu šustí listí a praskají šlahouny. Zvuk sílil, až lámání větví a trhání listů přerostlo v téměř hromové dunění. Jelen od příšerného rámusu ustoupil a Wynn pevně sevřela jeho drsnou srst.
Jeden z keřů temnoplodce se roztrhl. Vyskočil z něj vůdce smečky a z křoví za ním vylétly malé černé bobule. Zavrávoral, dopadl na přední nohu a obrátil se zpět k hradbě stromů. Zbytek smečky se zdráhavě přiblížil.

Lilie zamířila doleva a vyrazila k jedné z bříz, jejíž spodní větve byly prorostlé šlahouny ostružiní.
"Ne!" vykřikla Wynn.
Chap vyrazil za Lilií, ale nedostal se k ní včas. Vrhla se do trnitého křoví, rychle však ustoupila, protože se nedostala hlouběji než po ramena.
Wynn se úzkostně zachvěla.
Chap zůstal stát na okraji hradby a Lilie ho obešla. Podrážděně zavrčel. Mohli jít zpátky, ale vpřed ne.
Wynn přemýšlela, jestli stromová hradba byla ochranou, která měla vetřelcům zabránit přiblížit se k Nein'ě. Ale jak by se chtěli o vězně postarat, dodávat mu jídlo? Nebo tady Nein'u už před lety nechali, aby zemřela hlady? Lhali snad elfové Leesilovi, jen aby ho dostali do rukou?
Chapovo vrčení zesílilo a překvapenou Wynn zasáhla vlna nevolnosti. Tiché bzučení sílilo, jako by jí myslí vířilo březové listí.
Fayové… můj lide… teď jste se rozhodli vrátit.
Wynn sklouzla jelenovi ze hřbetu. Nevolnost přerostla v mdlobu. Klesla na kolena a snažila se bojovat s chórem listí a křídel.
Naposledy ho slyšela u severní brány Soladranu, když Chap komunikoval se svým lidem, s fayi.
Chap se rychle otřel hlavou o Lilii a vyrazil do otevřeného lesa za nimi. Wynn si přitiskla ruku na ústa a pokusila se vstát a vrávorat za ním, ale Lilie jí zastoupila cestu.
Než stačila Wynn vykřiknout Chapovo jméno, v mysli jí opět zapraskal list a zabzučela křídla.
Jsem tady… ukažte se … přikazuji vám to!
* * *
Chap slepě běžel mezi stromy a hledal. Ale ne očima, ušima či čenichem.
Jeho duch se vztekem roztáhl do všech směrů, až je ucítil, jako když se zahleděl na neprostupnou hradbu stromů.
Pokroucený podrost by tam vůbec neměl být. Viděl to v Liliiných vzpomínkách. Žádný majay-h? nikdy dřív na podobnou změť nenarazil a Chap z ní cítil mravenčení, které mu připomínalo jeho lid.
Chtěli zabránit majay-h?, jemu, aby našli Nein'u.
Ukažte se! Odpovězte mi… hned!
Srst mu rozvířil vítr, který se stáčel dolů z nočního nebe. Zesílil ve vichr, který se točil kolem a zvedal hlínu a listí. Když uslyšel tiché šustění větví, zprudka se zastavil a s hlubokým zavrčením obešel malý kruh. Vichr se znovu ztišil do vánku.
Chap stál na malé mýtině, kterou řídce lemovaly platany a buky, jež díky hlubokým kořenům vyrostly do výše. Větve měly propletené jako paže strážců lesa a pohyb v korunách je rozhýbal.
Nemínil se před nimi krčit.
Proč jste nyní zasáhli, když jste dřív mlčeli… byli tak zbyteční? Proč jste se vrátili, když jste mě na tak dlouho opustili?
Větve za ním se jemně otřásly a on se otočil. Šustění listí ve vánku se v jeho mysli proměnilo v chór hlasů.
Dál a dál se vzdaluješ od své cesty …od svého úkolu… Máš udržet sestru mrtvého v nevědomosti a dál od Nepřítele.
Chap zavrčel na jednu z bříz. Byla tak pokroucená, že vypadala jako postava sedící na soudcovské stolici. Ramena se mu napjala a přikrčil se ke skoku.
Ke splnění svého… našeho úkolu potřebuji Leesila. Ale jeho utrpení nemá žádný smysl. Tak proč jste mi zatarasili cestu? Proč nesmí osvobodit matku?
Dlouhý šlahoun rudého hyacintu zašustil.
Vrať se ke svému úkolu… Vrať se k sestře mrtvého… Opusť tuto zemi a drž ji z dosahu jejího stvořitele.
To nebyla odpověď. Kde by mohla být Magiera dál z dosahu Nepřítele než v této zemi?
Hyacint zašustil ještě tišeji.
Prozradil jsi svým smrtelným chráněncům příliš. Tolik, že se mohou vydat stezkou, která způsobí konec světa. Už jim víc neříkej a odveď je z tohoto místa.
Chap zavrčel hlasitěji. Jediné, po čem Leesil toužil, bylo osvobodit svoji poslední žijící příbuznou. Chtěl být opět s matkou. Ale Chapův lid odmítal cokoli udělat.

A proč si nedokázal vzpomenout na víc věcí?
Zlomky informací, které se v průběhu smrtelného života dozvěděl, do sebe nezapadaly. Neponechal si dostatek vědomí z existence mezi fayi, aby je spojil dohromady a vyplnil mezery.
Větve kolem něj se zatřásly.
Vzal jsi na sebe fyzickou podobu a ztratil své vědomí. Věř cestě… věř nám. Ve fyzickém těle nemůžeš pochopit, co se děje.
Chap zmlkl a zaváhal. Vzdal se věčnosti, aby uposlechl vůli svého lidu. Kdysi musel vědět, co dělají, a souhlasit, ale teď si nedokázal vzpomenout proč.
Musel existovat důvod… a on ho zapomněl.
* * *
Wynn ovládla mdlobu a snažila se projít kolem Lilie. Ale fena se pokaždé přesunula nebo varovně zaštěkala a odmítla ji nechat projít.
Ve Wynnině hlavě vybuchl chór praskajícího a šustícího listí.
Vzal jsi na sebe fyzickou podobu a ztratil své vědomí. Věř cestě… věř nám. Ve fyzickém těle nemůžeš pochopit, co se děje.
Wynn se zhroutila a začala se dávit. Na všech čtyřech hleděla do tmavých stromů a nekontrolovatelně se třásla. Slyšela, jak fayové hovoří s Chapem.
Jeho vrčení se rozléhalo lesem.
Wynn se otočila k Lilii. "Prosím, ustup mi z cesty!"
Lilie nastražila uši. Wynn se odplazila k nejbližšímu cedru a vyškrábala se na nohy. Zbytek smečky ji obklíčil, ale nepřiblížil se. Zmateně na ni a na Lilii hleděli.
Než stačila Lilie zareagovat, Wynn oběhla kmen stromu a vyrazila směrem, odkud slyšela Chapův hlas.
* * *
Chap se chvěl a jeho vytí utichlo. Proč se k němu jeho lid choval jako ke sluhovi, který je povinován slepou poslušností?
Byl jedním z nich, byl s nimi. Nechápal, proč by mělo vadit, že syn najde matku, která mu dala život a vychovala ho. Nein'a nechtěla světu ublížit, i když syna vychovala podle zvyků kasty a pro vlastní účely.
Chap se přestal chvět, pomalu obešel kruh a zadíval se na strážné stromy. Tichý, šustivý vánek už k němu nedonesl žádné hlasy. Ale byli pořád tady a čekali, až se podřídí.
Nemělo to nic společného s úkolem, se snahou zabránit tomu, aby Magiera padla do rukou Nepřítele.
Proč nechcete, aby se Leesil setkal s matkou?
* * *
Chapova otázka se rozlehla Wynninou myslí.
Zprudka se obrátila, protože ji opět nemělo co vést. Neudělala ani krok. Ale stačilo, aby odvrátila oči, a zdálo se jí, jako by se šlahoun, kousek mechu, nebo dokonce i holá zem po straně pohnuly.
Vrať se k sestře mrtvého a odveď ji odsud. Vraťte se do lidského světa a už nikdy do této země nevstupte.
Wynn zavřela oči a pevně objala kmen osiky, aby neupadla. Chór listí a křídel ji zbavoval smyslů, přesto nedaleko zaslechla šustění větru ve větvích.
Otevřela oči a obrátila se tím směrem, ale zjistila, že jí Lilie zastoupila cestu. Wynn si vzpomněla, že se Chap o bílou fenu otřel krátce hlavou. Nějak ji požádal, aby Wynn zadržela.
"Musíš mě nechat jít," zašeptala Wynn, protože netušila, jak Lilii přimět, aby ji pochopila.
Chap s fenou nějak komunikoval. Wynn ho díky nové schopnosti slyšela a možná by s ním dokázala i hovořit, proto ji napadlo, jestli by stejným způsobem nemohla promluvit i s fenou.
Blížila se k Lilii a snažila se zachytit její myšlenky. Nevěřila, že by Chap slyšel fenčin hlas. Když spolu hovořili, Wynn mluvila nahlas a Chap jí vkládal slova do mysli.
"Lilie," řekla. "Rozumíš mi?"
Lilie na ni upřeně hleděla, ale zdálo se, že jedná pouze jako strážce. Wynn ji v mysli neslyšela jako Chapa.
Wynn zavřela oči a tentokrát se pokusila sáhnout Lilii do mysli. Musí přece existovat způsob, jak se s ní spojit a vysvětlit jí, že se musí za každou cenu dostat k Chapovi! Ale nic necítila ani neviděla. Lilie nebyla

jako Chap.
Nemohly spolu promluvit.
Wynn po Lilii chňapla. Fena uskočila, znovu se k ní obrátila a ucouvla směrem, odkud se ozývalo šustění větví.
Wynn se možná nedokázala v lese orientovat, ale Lilie ano. Pokaždé, když se pokusila Wynn zastavit, prozradila jí tak vlastně, kterým směrem Chap šel.
Tentokrát Lilie neuskočila. Obrátila se, nastražila uši a zadívala se mezi stromy. Wynn položila Lilii ruku na hřbet.
Štíhlá samice se otřásla, ale dál se soustředila na zvuk, který obě slyšely.
"Chap," zašeptala Wynn a popostrčila Lilii vpřed. Slyšela ji fena použít jeho jméno dost často, aby pochopila, co tím myslí? Wynn ho znovu a znovu opakovala.
Lilie udělala krok vpřed, křišťálovýma očima se zahleděla do lesa a zakňučela.
Wynn viděla, že se Lilie bojí, ale přesto fenu znovu postrčila.
Lilie vykročila. Napřed pomalu, pohybovala se od stromu ke stromu a za každý napřed nahlédla, než ho obešla. Wynn bílou majay-h? sledovala, protože byla její jediný vůdce.
* * *
Přítomnost Chapova lidu zostřila jeho vnímání. Cítil, jak napjatě čekají mezi listím a jehličím, větvemi a kůrou, vzduchem a zemí.
Nechal je čekat.
Konečně vítr zesílil. K šustění listí se přidalo klapání větví.
Elfská matka není důležitá. Odveď odsud své chráněnce a udržuj je v nevědomosti. Získej si zpět naši důvěru.
Opět se nezmínili o Leesilovi a příliš odmítali Nein'u.
I kdyby Leesil splnil pošetilý plán své matky a ostatních odpadlíků, proč by si Chapův lid nepřál, aby Nepřítel padl?
V mysli nenašel žádnou vzpomínku na to, že by si jeho lid dělal starosti o Leesila. Zajímala je jen Magiera.
Od okamžiku, kdy se Chap narodil, věděl, co musí udělat s Magierou a že prostředkem ke splnění úkolu bude malý míšenec. Ale netušil, proč se jeho lid vyhýbá jakékoli zmínce o Leesilovi a jeho matce, proč mu dělají takové starosti.
A nemohlo za to jeho fyzické tělo.
Jeho smrtelná mysl nezapomněla, co se mezi fayi dozvěděl. Během krátké chvíle, která uběhla mezi okamžikem, kdy opustil svůj lid, a narozením se něco stalo.
Proč odmítáte mluvit o Leesilovi?
Ticho.
Proč si na to nepamatuji?
Malinká stvoření pobíhala mezi větvemi, takže to vypadalo, jako by tmavé otvory mezi nimi byly ústy z listí a jehličí, která se zavírala a zase otvírala.
Jsi z masa a kostí, křehký a slabý. Srdce a fyzické smysly oslabují tvé odhodlání.
Chap se přikrčil, ale ne kvůli pokárání. Vzpomněl si na první část této cesty, kdy se pokoušel odvést Leesila k matce.
Hluboko ve studených Zlámaných horách, když mrzli a hladověli, prosil Chap lid o pomoc a byl odmítnut. Jen zapískání neznámého zachránce je zavedlo do jeskyní. Fayové neudělali nic, aby je zachránili. Mlčeli, dokonce i když se Magiera ocitla mezi elfy, mezi an'Cróany, v nebezpečí.
A teď se objevili, jen aby Chapovi zatarasili cestu k Nein'ě.
Existoval snad lepší způsob, jak Magieře zabránit padnout do rukou Nepřítele, než ji nechat zemřít?
Ať už v horách, nebo mezi nepřátelskými elfy, byl by to prostě osud a fayové by se ničím neprovinili.
Jeho lid si tolik přál, aby se Leesil s matkou nesetkal. Nechali by zemřít i Leesila, jen aby dosáhli cíle, který si Chap nepamatoval?
A proč si nedokázal vzpomenout? Tak důležité informace nemohl prostě zapomenout.
Zrádci… lháři… vzali jste mi vzpomínky!

Jeho vlastní lid. Vyřízli mu vzpomínky jako kus masa a kosti. Připravili ho o ty části vědomí, které jim nevyhovovaly.
A to všechno v okamžiku, kdy se rozhodl narodit.
Chap otevřel oči, rozhlédl se po mýtině a snažil se najít něco, co by mohl roztrhat a zničit.
Když uviděl, jak se Wynn s Lilií po boku drží stromu, ztuhl.
Učenčina olivová pleť zbělela hrůzou, zírala na něj a po tvářích se jí kutálely slzy.
* * *
Wynn slyšela celý rozhovor. Když Chap komunikoval se svým lidem, do mysli jí tiše pronikly i některé z Chapových myšlenek.
Měl být jedním z nich, fay.
Díky němu Wynn uvěřila, že ať už jsou fayové cokoli, slouží vyššímu účelu. Poslali Chapa, aby Magieru zachránil - a jistým způsobem také Leesila.
Ale fayové Chapa jen využili. Nechali ho, aby spolu s ostatními zemřel. A zemřít měla i ona, když se ve sněhové bouři kymácela napůl zmrzlá nad propastí, zatímco se ji ostatní snažili zachránit.
Vítr utichl a na mýtině se rozhostilo ledové ticho.
Chapův hlas se rozlehl Wynninou myslí jako výkřik.
Utíkej!
* * *
Náhle se strhl strašlivý vichr, který začal vířit a točit se stále silněji. Chap se vrhl k Wynn.
Slyšela je. Smrtelník poslouchal faye.
Hlína a větve se ve zvětšujícím se víru přidaly k listí strhanému ze stromů. Ze všech stran na Chapa útočily a zastíraly mu zrak. Zoufale se snažil udržet na nohou a nespustit Wynn a Lilii z očí.
Je nevinná!
Nikdo neodpověděl.
Lilie chňapla Wynn za nohavici a zatáhla. Wynn spadla na zem a zakryla si tvář, protože ji tloukly ulámané větve.
Chap slyšel bolestivé praskání dřeva a trhání země. Lámající se větve třeskaly a jeho lid pobouřeně křičel.
Ohavnost!
Setřásl ze sebe jejich zášť, ale pak si uvědomil, že není namířená proti němu. Bříza na okraji mýtiny se naklonila směrem k Wynn.
Zemina kolem stromu se zavlnila. Hluboké kořeny se vytrhly a do vzduchu vylétly hlína a tlející listí. Bříza se naklonila a padala, protrhla větve okolních stromů a zřítila se přímo na Wynn.
Chap se k ní snažil dostat, ale v tu chvíli koutkem oka zahlédl něco tmavého a velkého. Uskočil a přikrčil se.
Wynn objala Lilii kolem krku, kopala a snažila se vyškrábat na nohy. Pes a učenka se odkulili stranou zrovna ve chvíli, kdy kmen stromu zaduněl o zem. Země se při nárazu otřásla. Lilie vyjekla a Wynn zakřičela a obě zmizely pod větvemi a listím stromu.
Chap vyrazil k vyvrácenému kmeni a v uších mu řval vítr.
Něco ho těžce a tvrdě praštilo do boku. Před očima se mu zablesklo… poté vše potemnělo.
Když se Chapovi konečně pročistil zrak, zjistil, že leží na zemi. Listí strhané z větví břízy se ve víru stále točilo po mýtině.
Kolem paty vyvráceného stromu se zmítalo něco tmavého.
Kořeny se pohnuly. V místě, kde se spojovaly s kmenem, zůstaly široké a nehybné, ale jejich tenké konce se ohýbaly a stáčely jako zabahnění hadi. Dva z nich se plazily vzhůru po kmeni do březového listí.
Chap se tak soustředil na padající břízu, že si ani nevšiml, že její kořeny ožily. Jeden z nich ho musel udeřit. Zmítal se na zemi a snažil se vstát.
Wynn někde pod větvemi vykřikla.
* * *
Wynn slyšela, jak se Lilie snaží uniknout, ale mezi listím a větvemi, které ji přitiskly k zemi, ji nikde neviděla. Snažila se přetočit a vyplazit ven.

Něco ji však popadlo za nohu a strhlo ji zpět a na záda.
Cítila, jak se jí něco obtáčí kolem nohy. Zrychlil se jí dech. Těžce se jí to plazilo vzhůru po lýtku a Wynn vykřikla pod drtivým tlakem bolesti.
Listí, které jí viselo před tváří, získalo modrobílou barvu, jak se jí vrátilo nadpřirozené vidění.
Wynn se do uší zařízlo Liliino vytí a myslí jí hučelo listí a křídla.
Ohavnost! Odporný tvor nás špehuje. Nákaza se ti plazí masem.
Něco jí tvrdě trhlo za nohu a Wynn sklouzla po zemi. Do tváře a do rukou ji švihalo listí a větve.
Modrobílá spirituální mlha, která prostupovala listí, se proměnila ve šmouhu. Zoufale se držela větví, ale ty se pod jejíma rukama ohýbaly a lámaly.
Wynn zahákla ruku za rozsochu a držela se. Bolest v koleni jí pronikla až do kyčle a celé její tělo se natáhlo. Větvemi nad ní se rozlehlo vrčení a praskání.
Spirituální mlha uvnitř kůry stromu se pohnula.
Rozzářila se stejně jasně jako Chap, když na něj hleděla magickým viděním.
Modrobílé úponky se plazily po kmeni, jako by žily a měly vlastní vůli.
Slyšíš nás… posloucháš, co by smrtelník neměl slyšet. Teď nás i vidíš, že? A neměla bys.
Listí nad Wynninou hlavou se rozhrnulo. Před obličejem se jí objevila modrobíle zářící hlava. Wynn se tak vyděsila, že se málem pustila, ale pak zahlédla křišťálové oči.
Jeden z majay-h? ji popadl za tuniku na rameni.
* * *
Chap slyšel, jak Lilie vyje, pak uviděl Wynniny nohy, které se objevily mezi větvemi téměř u paty stromu. Kolem lýtka a kolena měla omotaný kořen. Chap se narovnal a zavrávoral k ní zrovna ve chvíli, kdy z lesa vyrazil zbytek smečky.
Tři psi se vrhli do koruny vyvráceného stromu a tmavý vůdce se točil na mýtině. Poskakoval sem a tam před zmítajícími se kořeny. Chap zavolal na svůj lid.
Zadržte! Objevili vás, ale když ublížíte smrtelníkům, nic tím nezměníte.
Kořeny se zvedly do vzduchu a kolem se rozlétla hlína. Jeden z kořenů tvrdě udeřil o zem a plazil se k Chapovi.
Uskočil do strany a zasypalo ho tlející listí.
Tmavý vůdce se vrhl vpřed. Čelistmi chňapl po tenkém konci kořenu a ukousl ho.
Chapova panika ustoupila sílícímu vzteku. Lid ho odmítl vyslechnout a pokusil se zabít Wynn. A to vše jen proto, že je slyšela a odhalila jejich podvod stejně jako on. Lilie vyskočila z koruny břízy a dva majay-h? ji následovali.
Jeden kořen se zvedl vysoko k nočnímu nebi. Tvrdě praštil do koruny vyvráceného stromu. Listí vylétlo vzhůru, větve popraskaly a ozvalo se bolestivé vyjeknutí.
Kořen, který držel Wynn, se zkroutil a trhl a učenka přelétla mýtinu. Tuniku měla na rameni roztrženou.
Tři ze smečky se vydali do koruny za Lilií a Wynn, ale ven vylezli jen dva.
Chap se rozběhl k Wynn a vybuchl vzteky.
Teď zraňujete i své děti, které na sebe před dávnými dobami vzaly fyzickou podobu? Jste to vy, kdo sešel z cesty!
Wynn ležela omámeně na zemi a kořen se jí obtáčel kolem nohy vzhůru k trupu. Jeho konec minul její hruď a natáhl se jí po krku. Chap ho popadl a zakousl se do něj. Vší silou škubl a rozškubal ho. Z kmene stromu se zvedl další kořen a natáhl se po Wynnině tunice.
Kořen začal klesat dolů, když se vedle Chapa objevila Lilie. Chytili Wynn, společně uskočili a strhli učenku zpátky. Kořen zaduněl o holou zem, která se pod Chapovými tlapami otřásla.
Vrazil na otevřenou mýtinu před odhalenými kořeny stromu. Zahrabal drápy do země a zůstal neochvějně stát ve větrném víru.
Už nikdo nebude kvůli vašim intrikám trpět.
Cítil, jak se země a vítr, vlhká voda, a dokonce i oheň uvnitř něj pohnuly. Prostoupily jeho ducha a vrhly se proti jeho lidu.
* * *
Wynn se zmítala. Když se ozvalo zadunění, které otřáslo zemí, překulila se a uviděla vedle sebe Lilii.

Chap vběhl na mýtinu.
Na okamžik se přikrčila, když uviděla kořeny, které vířily ve vzduchu. Za Chapem pobíhali sem a tam vůdce smečky a další dva majay-h?, aby kořeny zaměstnali. Wynn viděla každého psa magickým zrakem dvakrát. V stříbřitě šedých tělech zářil modrobílý duch. Ale stromu, kořenů, a dokonce ani Chapa se nedotkl.
Bělejší podstata fayů se v tmavém dřevě pohybovala jako mlha. A Chap byl jediný, koho Wynn viděla pouze jednou.
Jako jedinou, oslnivě zářící siluetu. Jeho srst v měsíčním svitu jiskřila jako průsvitné hedvábí a oči se mu třpytily, jako by zářily vnitřním světlem.
A světlo uvnitř něj začalo plát.
Wynn netušila, co dělá, ale rozbolely ji oči. Popadla Lilii oběma rukama, aby ji zadržela.
Z Chapa začaly stoupat úponky mlhy - podobaly se plamenům. Wynn zamžourala do jasu, ze kterého ji pálily oči, ale nedokázala od něj odtrhnout zrak. Nízko při zemi se začal plížit k patě stromu.
Vůdce smečky a jeho společníci se zastavili. Zadívali se na Chapa. Kořeny ve vzduchu zaváhaly, pak jeden švihnul dolů.
Wynn přestala dýchat, protože mířil přímo na Chapa.
V rozmazané šmouze mu uskočil z cesty. Kořen udeřil do země a Wynn ucítila, jak se zatřásla. Než se mohl kořen opět zvednout, Chap na něj vyskočil.
Wynn se zdálo, že bílou mlhou vidí, jak sevřel kořen do zubů.
Jeho tělo se zablesklo.
Wynn se přikrčila, jako by vyšla ze tmy do slunečního světla. V mysli jí zapraskaly tisíce listů a křídel.
Slyšela, jak vřeští hrůzou, ale nezachytila žádná slova. Překřičel je Chapův hlas.
Roztrhám vás… zničím… Spolykám vás, až z vás nic nezbude!
Wynn se držela Lilie a pomalu se jí vracel zrak. Před očima jí vířily barevné skvrny. Sotva rozeznala Chapovo tmavé tělo u paty břízy.
Ale kromě Chapa se nic nehýbalo.
Jestli ještě jednou na mě nebo na mé společníky zaútočíte… zničím vás!
Wynnin zrak se pomalu pročistil. Její magické vidění zmizelo. Viděla jen Chapa, jak napjatě a obezřetně stojí v měsíčním světle.
Pokroucené kořeny břízy se nad ním tyčily do výšky, ale nehýbaly se, jako by se strom prostě vyvrátil.
Nevál žádný vítr a listí se pomalu snášelo k zemi.
Chap se nehýbal a Wynn se k němu začala po čtyřech plazit.
* * *
Jeho lid zmizel.
Chap cítil, jak z něj pomalu uniká energie. Obrátil se proti svému lidu. Cítil je jako krev v tlamě.
Ne, nebyl to jeho lid. Už ne.
Nechtěl s nimi mít nic společného. Nezajímali se o životy, s nimiž si zahrávali při intrikách, kterými chtěli zachránil svět, svůj svět. Obětovali by jeho milované a odmítli mu prozradit důvod.
V zákeřné samolibosti ho rozřízli a ponechali z něj jen ty části, které jim vyhovovaly.
Něžné prsty mu prohrábly srst na hřbetě a na šíji.
Poklekla vedle něj Wynn. Tvář měla poškrábanou a ušpiněnou a odřenina na ruce a mělká rána na čele jí na kůži zanechaly krvavé šmouhy. Vypadala malá a křehká.
"Omlouvám se," vypravila ze sebe. "Nechtěla jsem nikomu ublížit… nikoho urazit. Dělala jsem si o tebe starosti, když jsem slyšela, co řekli… co jsi řekl ty."
Zadíval se jí do hnědých očí. Neměla se za co omlouvat. Její zrak, to, že ho nyní slyšela, nebyla to její vina. Jen si přál vědět, proč se jí to děje nebo jak celou věc zastavit.
Lilie se připlížila blíž, naklonila se přes Wynn a opatrně ho očichala. Zbytek smečky se držel dál a odmítal se přiblížit.
Viděli, jak se obrátil proti svému lidu? Hleděli teď na něj jako na tvora, kterého nepoznávali a jenž se ukrýval v klamavě známé podobě?
Přes louku přešel jen inkoustově černý vůdce. Upíral oči na Chapa, a když se přiblížil, zvedl šedivý

čenich k Wynn. Rychle zmizel ve větvích vyvrácené břízy, ale aspoň už na učenku nevrčel.
Lilie natáhla čumák a znovu Chapa očichala. Sklonil hlavu. Jak se na něj teď bude dívat?
Teplým jazykem mu olízla pysky a čenich. Ulevilo se mu, ale náhle se cítil vyčerpaný.
"Nejsi sám, Chape," zašeptala Wynn. "To se nikdy nestane."
Z břízy se ozvalo dlouhé, žalostné vytí.
Chap zvedl hlavu a spolu s Wynn a Lilií se zadíval do větví, v nichž vůdce zmizel. Když se smečka objevila, vběhli do stromu tři majay-h?.
Ale opustili ho jen dva.

KAPITOLA 13

C
hane objel na koni ostrý skalnatý výběžek. Každou noc následoval Welstiela podle pokynů starého páru Móndyalítků na jihovýchod do Pohoří koruny. Očekával, že jeden z koní každou chvíli padne.
S každým soumrakem se zvířata pohybovala pomaleji. Ale zdálo se, jako by si toho Welstiel ani nevšiml, a hnal se dál.
Občas se večer probudili a zjistili, že stan zasypal sníh. Chane je obvykle vyhrabal, ale jednou ho napadlo tolik, že museli strávit noc uvnitř. Nebylo to příjemné, protože jakékoli zdržení Welstiela dráždilo.
Dnešní noc byla studená, ale klidná. Chane přitáhl koni uzdu, protože Welstiel se najednou zastavil a zahleděl se na hvězdy.
"Jak daleko ještě?" zeptal se Chane.
Welstiel zavrtěl hlavou. "Dokud neuvidíme roklinu. Jak to ta žena řekla? Velká rýha v horském úbočí?"
"Ano," odvětil Chane.
Welstiel zůstával po většinu cesty ponořený do vlastních myšlenek. Chane ho naposledy slyšel mluvit ze spánku tu noc, kdy se s výkřikem probudil. Od té doby přicházely Welstielovy sny nepravidelně. A už se také přestal skoro zajímat o svůj vzhled. Umaštěné vlasy mu visely do čela a kdysi tak krásný plášť se dál rozpadal. Chane na tom nebyl o nic lépe.
"Měl bych najít místo, kde postavíme stan," řekl.
Welstiel dál zíral na hvězdy.
Chane pobídl koně vpřed a hledal nějaký přirozený úkryt. Ulevilo se mu, že zůstal chvíli sám. Obával se, že Welstiel pomalu přichází o rozum.
S každou nocí to bylo horší a horší, i když byl občas stejně bystrý jako tu noc, kdy se s ním Chane poprvé setkal. Čas si krátili lekcemi numanštiny, nebylo to sice nijak zábavné, ale prolomilo to napětí a nutilo Welstiela soustředit myšlenky. A Chane nyní hovořil Wynniným rodným jazykem sice v krátkých, ale úplných větách.
Welstiel se postaral o to, aby nehladověli, ale živit se jeho nadpřirozenou metodou nebylo zrovna uspokojivé. Chane nechápal, jak se může Vznešený mrtvý spokojit s tak nudným a nepříjemným způsobem krmení.
Chane se v myšlenkách často vracel ke vzpomínkám na vzrušující lov, na chuť masa mezi zuby a krve na jazyku a na to, jak strach oběti ještě zesílil rozkoš. Welstielův způsob vydržel déle a byl za těchto okolností nevyhnutelný, ale zdálo se, že ho Welstiel upřednostňuje. To Chane nikdy nepochopí.
Sesedl a vyšplhal po kamenitém srázu k převisu pod žulovým útesem. Přes den jim postačí. Plátno přiváže k výstupkům ve skále nad hlavou, dolní část zatíží kamením a vytvoří tak zastíněnou komnatu. Jedna místnost navíc bude malý přepych, proto se vrátil ke koni a začal z něj odvazovat svinuté plátno.
Zastavil se, zadíval se do prořídlých jedlových větví a zaposlouchal se do posledních okamžiků noci, ale slyšel jen vítr vanoucí horami. Děsil se dalšího dne, který stráví spánkem uvězněný sluncem v jedné místnosti s Welstielem, jen aby se probudil do další ledové, větrné noci a vyrazil na vyčerpaném koni dál. Jeho jediným oddechem byly lekce jazyka.
Chane zavřel oči a popustil uzdu fantazii…
Na opačné straně západního oceánu se v Malourné nacházelo sídlo Učeného bratrstva. Moudří muži a

ženy tam procházeli ve světle šedých hávech starými kamennými chodbami. Jaké knihovny a archivy, svitky, pergameny a knihy tam budou mít?
Viděl tam i sám sebe.
Čisté rudohnědé vlasy měl sčesané za uši. Studoval starodávný pergamen, ne jeho pečlivou kopii, nýbrž originál nalezený na nějakém dalekém a zapomenutém místě.
Zavanula k němu známá vůně mátového čaje. Vzhlédl a uviděl, jak k němu míří Wynn a v rukou nese podnos. Věnovala mu laskavý úsměv. Měkké hnědé vlasy měla spletené do copu, který jí padal na záda, a olivově snědá pleť jí ve světle krystalu zářila.
Odložila podnos se dvěma kouřícími šálky na stůl. Chtěl se na ni také usmát, ale nemohl. Dokázal na ni jen hledět. Natáhla ruku a něžně se dotkla jeho tváře. Byla tak teplá, až se rozechvěl. Posadila se vedle něj, pohledem přelétla pergamen a začala se ho vyptávat. Hovořili spolu celou noc, dokud se jí nezačaly ospale zavírat oči. Byl to tichý, dokonalý okamžik a on váhal, zda zůstat sedět a sledovat, jak spí, nebo ji odnést do ložnice.
Chanův kůň divoce zaržál. Ozvalo se zavrčení, Chane otevřel oči a Wynn zmizela.
Mezi větrem ohnutými stromy se dolů po svahu plížili divocí psi. Byl tak ponořený do touzebné představy, že je neslyšel ani necítil.
Šest psů se proplétalo řídkým podrostem, upíralo oči na něj a na koně a vrčelo.
Většina byla černá s náznaky hnědé nebo břidlicově šedé, ale srst měli vypelichanou hladem. Žluté oči jim hořely a žebra vystupovala pod scvrklou, visící kůží.
Kůň pohodil hlavou a pokusil se ustoupit. Pod kopyty mu začaly ujíždět oblázky.
Chane chytil uzdu a natáhl se přes sedlo pro meč, který měl pověšený v pochvě na hrušce. Přemýšlel, jak hladovějící psi přežili tak dlouho. Sevřel jílec meče a dva nejbližší psi zaútočili koni na nohy. Pes v čele se vrhl vpřed a Chane uskočil před vzpínajícím se koněm.
Pes zahákl koni tlapy za šíji a cvakal čelistmi, aby se do něj zakousl. Druhý pes napadl koně zepředu a chňapal mu po nohách. Kůň zaryčel a vzepjal se. Než stačil Chane po některém ze psů seknout, ozvalo se zpoza něj další zavrčení.
Když se otočil, vyzáblý pes už byl v půli skoku. Ustoupil do strany a sekl.
Meč se zaťal psovi do krku.
Zvíře přistálo na svahu, sklouzlo po něm dolů a rozmazalo po skále krev. Další pes skočil Chanovi na záda a srazil ho k zemi.
Sevřel Chanovi hrdlo zuby a koňův ryk přehlušil vrčení dalších psů.
Chane pustil meč a převrátil se na záda, ale pes ho odmítal pustit. Cítil, jak mu zuby rve kůži, a tak se ohnal loktem. Pes otevřel čelisti, vyjekl a zalkl se, protože mu zlámal žebra. Chane se převrátil na kolena a rozdrtil psovi hlavu mezi pěstmi.
Kůň padl k zemi. Čtyři psi ho divoce trhali a koňův slabý nářek přešel v tiché frkání.
Všichni psi náhle ztuhli a zmlkli. Jako jeden zvedli zakrvácené čenichy.
Za nimi stál Welstiel a v ruce svíral uzdu svého koně. V tváři měl nevěřícný výraz.
"Proč jsi je nezastavil, místo aby ses s nimi pral jako nějaký vzteklý čokl?" obořil se na Chana.
"Snažil jsem se…" zasyčel Chane téměř bezhlesně. "Bylo jich příliš hodně, než abych je zastavil."
"Jsi Vznešený mrtvý," řekl Welstiel znechuceně. "Dokážeš je ovládnout pouhou myšlenkou."
Chane mrkl. "Já takovou schopnost nemám. Toret říkal, že každý z nás má jiné schopnosti, které se vyvinou časem. A já tuhle nemám."
Welstielovo znechucení zmizelo. Potřásl hlavou. Ve tváři se mu objevil odevzdaný výraz, díky němuž vypadal starší.
"Ano… máš." Zadíval se na psy, pak na Chanovu hruď. "Máš u sebe ještě nějakou nádobku?"
Chane uchopil kožený provázek na krku. Byl kluzký černou tekutinou, která vytékala z rány na jeho hrdle. Zatáhl za něj a zpoza košile mu vyklouzla malá mosazná nádobka.
Welstiel přistoupil blíž, ale psi se ani nepohnuli. "Nech jednoho naživu a udělej z něj zvířecího společníka. Bude pro nás stopovat a možná nám pomůže při pátrání."
Odvrátil se a s povzdychem se zadíval na umírajícího koně.
Byl to zvuk, který Chanovi připadal u nemrtvého vždy podivný, i když ho vydal sám. Dýchali, jen když

potřebovali mluvit, a povzdych byl obyčejný zvyk z dob, kdy ještě žili.
"Půjdeme pěšky a zavazadla naložíme na mého koně," řekl Welstiel. "Seber oves, který ti zůstal, a upeč koňské maso pro našeho nového zvířecího společníka."
Chane sebral ze země meč. Znělo to rozumně a prakticky. Obklopil ho však silný pach krve, který v něm probudil hlad, i když nakrmit nepotřeboval.
Psi a koně byli jen obyčejná zvířata, ale kůň Chanovi dobře sloužil a psi se jen snažili přežít. Tomu rozuměl, a proto se cítil podivně nepříjemně, když probodl mečem prvního psa. I když vyjekl, ostatní stáli dál nehybně a čekali, až je pozabíjí.
Nevybíral si, prostě zabil všechny na dosah, až zůstal naživu jen poslední, který se před ním přikrčil.
Zavřel oči a znovu si představil…
Tiché místo ve světě, kde Wynnina kulatá tvář zářila ve světle krystalu studené lampy. Hleděla na pergamen, ale oči se jí zavíraly únavou. A on se k ní natáhl…
* * *
Wynn se vrátila s Chapem a Lilií k hradbě stromů. Stříbrný jelen zmizel, ale zbytek smečky se dál toulal kolem.
Tvář a ruce měla poškrábané a pálily ji a levá noha ji bolela, ale kulhala za nimi. Její zranění bledla tváří v tvář mrtvému majay-h?, kterého našli ve větvích břízy. Ocelově šedá samice jí přišla na pomoc, když se ji fayové snažili odtáhnout na smrt. Její bratr dvojče se nyní toulal bez života mezi stromy sotva na dohled.
Wynn čelila v životě už mnoha věcem, upírům i lordu Darmouthovi a jeho mužům, ale náhlá zuřivost fayů ji vyděsila víc než cokoli jiného. Přišla tak nečekaně.
Než se setkala s Chapem, považovala faye za prosté ideologické zosobnění živlů, jež tvořily svět. Poté co poznala Chapa a zjistila, kdo je, začala na faye pohlížet jako na laskavé, i když tajemné tvory, stejné, jako byl on.
Zabili majay-h?, protože je slyšela a zjistila, jak využili Chapa.
Svět náhle dával Wynn mnohem menší smysl.
Chap vstoupil do ostružiní, které vyplnilo prostor mezi stromy. Zahrabal drápy do země. Wynn nepotřebovala nadpřirozené vidění, aby pochopila, co dělá.
Když se Chap postavil svému lidu, viděla, jak z něj stoupá spirituální mlha. Obrátil se proti fayům, aby ji ochránil, a jeho tělo se na okamžik zablesklo tak silně, až ji oslnilo. Jeho lid ve strachu uprchl.
Často ji svým psím chováním, nedbalostí a nenažraností rozčiloval, takže bylo obtížné nezapomenout, kdo ve skutečnosti je. Když žvýkal mastnou klobásu, nedokázala pochopit, jak potomek nadpřirozených tvorů může být tak… odpuzující.
Ale byl fay - a nyní také odpadlík. Jeho věčný lid ho teď možná považoval dokonce za zrádce, i když fayové si nic jiného nezasloužili.
Chap uchopil do zubů šlahoun biselky a Wynn v mrazivém uchvácení zírala.
Kulaté bobule mezi velkými listy a dlouhými trny se proměnily v květiny, pak v poupata. Listí se zmenšilo a ostny zkrátily, až vše splynulo se světle zelenými stonky. Větve i samotný keř se začaly zmenšovat.
Wynn sledovala, jak se dospělá trnitá rostlina vrací zpět do výhonku a mizí v zemi v semínku, z nějž původně vyrostla.
"Dokážeš zvrátit běh života?" zašeptala Wynn.
Chap vstoupil do prostoru, který se po šlahounech uvolnil, a Wynn v mysli zašustil lístek a zabzučela křídla.
Jen jsem odstranil zásah svého lidu… vůli, kterou vnutili světu… stejně jako jsem pohltil jejich části, kterými se natahovali po tobě.
Pomalu se učila chápat význam slov, která pronášel v několika jazycích najednou, přesto se jí stále zvedal žaludek. Tmavý vůdce Chapa následoval. Wynn prošla otvorem spolu s Lilií a ostatní majay-h? jim byli v patách.
Úsvit ustoupil dopoledni a Chap je stále vedl stromovou hradbou. Wynn v úžasu sledovala, jak znovu a znovu nutí pozměněný život zuby a jazykem k ústupu. Slunce už jim stálo téměř nad hlavou, když před Chapem ustoupil poslední ostružiník. Wynn ho následovala obrovským zeleným kapradím, jehož

vějířovité listí bylo vyšší než ona sama.
Ocitla se na okraji mýtiny porostlé smaragdově zelenou travou. Tu a tam z ní vykukoval tmavší, hustý a houbovitý mech. Ve středu rostl stromový příbytek stejně mohutný a obrovský jako duby nebo cedry v Crijheäiche. Vedle závěsem zakrytého vchodu stála stolička a košík s bílými zámotky. Několik kroků za stromem bublal malý potůček.
Na břehu seděla na velkém žlutém polštáři štíhlá žena. Byla k nim otočená zády, takže si jich nevšimla. Jasný sluneční svit propůjčil jejím vlasům téměř bílou barvu a dlouhé, lesklé prameny jí visely přes jedno karamelově snědé rameno na hruď. Shodila si z ramen třpytivý háv, takže byla až do pasu nahá. Ve štíhlé ruce držela kus vyčiněné plsti a umývala se jím.
Wynn se zdálo, že na ženiných zádech vidí světlé jizvy, jako by ji kdysi dávno poškrábalo nějaké zvíře.
Ostatní majay-h? se proplížili kolem Wynn na mýtinu a Chap udělal zdráhavě krok vpřed.
Žena ztuhla a pootočila se. Světlé vlasy jí sklouzly na záda a dosáhly téměř k polštáři, na němž seděla. Odložila plsť a oblékla se. Chap hlasitě zaštěkal, rozběhl se k ní a žena vyskočila na nohy a rychle se obrátila. Byla ještě vyšší, než Wynn předpokládala.
Wynn viděla v životě už mnoho elfek, ale žádná se nepodobala této.
Obličej měla trojúhelníkový jako ostatní elfové, ale dlouhá tvář se jí táhla k úzké čelisti a bradě v něžných křivkách. Pleť měla až na jizvy na zádech bez jediné chybičky. Světlé obočí měla vyklenuté, dosahovalo jí až na spánky a podobalo se jemnému peří. Dlouhý jemný nos končil nad malými ústy, která byla o odstín tmavší než její pleť.
Mandlové oči měla i na svůj lid až neobvykle velké.
Nevypadala skutečně.
"Chape?" řekla žena.
Přiběhl k ní a trochu příliš drsně se jí otřel o nohy. Dřepla si a nejistě zvedla ruku k jeho čumáku. Chap otočil hlavu, aby mu dlaní a dlouhými prsty přejela po tváři.
Tohle byla Leesilova matka Nein'a nebo Cuirin'n?n'a, jak ji nazýval její lid.
Wynn v ní jen těžko viděla Anmaglâhka, špióna a vraha, a už vůbec ne zrádce kasty nebo lidu. A nezdálo se, že by Nein'a byla vězněm.
Konečně vzhlédla k Wynn. Na okamžik se zatvářila překvapeně, pak přimhouřila podezřívavě oči a rozhlédla se po okolních stromech. Majay-h? se rozběhli po louce, čenichali kolem a jejich uvolněné chování ji poněkud uklidnilo.
Wynn se opatrně přiblížila, protože nevěděla, jak bude přijata.
Nein'a se postavila a zadívala se dolů na učenku.
"Jak se sem dostal člověk?" zeptala se belaskijsky. "A kde jsi našla toho psa?"
Její hlas byl chladný, ale nejistě se chvěl.
"Přišla jsem s Chapem," řekla Wynn, "a s Leesilem. Je tady, mezi vašimi lidmi, a snaží se vás najít a osvobodit."
Nein'a mrkla a na tváři se jí usadil netečný výraz. "To není možné. An'Cróanové by mu nedovolili vstoupit… ani tobě, děvče!"
Wynn neočekávala od Nein'y tak studená a ostrá slova, i když strávila tolik času o samotě.
"Chap nás provedl horami. Po zbytek cesty nás na žádost Nejstaršího otce doprovázel Sgäile. Přísahám…"
Při zmínce o patriarchovi se po Nein'ině tváři rozlil vyděšený výraz. Ihned ho však nahradil ledový vztek, když se zadívala do stromů kolem mýtiny.
"Táhni!" obořila se na Wynn. "Nevoď sem Leesila. Odveď ho z téhle země, dokud můžeš."
Wynn šokovaně zmlkla, ale pak jí v mysli zaškrábal Chapův hlas.
Musí jít s námi, než nás pronásledovatelé dohoní.
Wynn se přiblížila k Nein'ě. "Pojďte s námi. Chap a já vás schováme. Dostanu Leesila s Magierou pryč z Crijheäiche a…"
"Leesil je mezi Anmaglâhky?" přerušila ji Nein'a. "Jste blázni… králíci, kteří vlezli do vlčího pelechu! Jak jsi vůbec našla mé vězení?"
Než mohla Wynn odpovědět, převrátil se jí žaludek, protože Chap znovu promluvil.

Na tohle nemáme čas - musíme hned odejít!
Wynn polkla, postavila se Nein'inu ostražitému pohledu a ukázala na Chapa a ostatní majay-h?.
"Přivedl mě sem… a oni ho vedli. Mohou nás odvést i zpátky. Ale musíte jít s námi. Máme v patách pronásledovatele a nevíme, jak jsou blízko."
Nein'a se odvrátila. "Proč si myslíš, že mohu odejít… a proč už jsem to dávno neudělala?"
"Samozřejmě že můžete odejít," naléhala Wynn. "Nejsou tady žádné zdi a Chap zná cestu."
Štěkl a Wynn opět zaslechla šustění listí.
"Slyšela jsem tě už poprvé!" obořila se na něj. "Buď na chvíli zticha!"
Nein'a se na ně zamračila.
Wynn neměla čas všechno vysvětlit a Nein'a slyšela jen Chapovo rozrušené štěkání.
Nein'a zavrtěla hlavou. "Jsem od všeho odříznutá, děvče. Nemůžu projít lesem o nic víc než ty. Odmítne mě. Když opustím mýtinu, ztratím se a potácím se kolem, dokud mě les rychle nevrátí na tohle místo. Myslíš, že jsem to nezkoušela?"
Wynn nerozuměla. Každý elf, s nímž se doposud setkala, byl ve velkém lese jako doma a nenechal se jím zmást.
"Věřte mi, nebo aspoň Chapovi," naléhala Wynn. "Odvede nás zpátky."
Lilie se držela poblíž. Chap k ní přistoupil, otřel se o ni hlavou a ukázal čenichem na velké kapradiny.
Lilie štěkla a vůdce smečky odpověděl stejně. Majay-h? se začali shromažďovat.
Nein'a je sledovala, ale očima neustále těkala po louce, jako by hledala nějaké ujištění. Povzdychla si a poškrábala Chapa na hlavě.
"Pokud nás chytí, nemám co ztratit. Ale ty ano, děvče."
"Jen se dívejte na Chapa a na ostatní. Les je nemůže ve vaší mysli změnit, jako to dělá s rostlinami."
Chap šel s Nein'ou jako první, po nich následovala Wynn s Lilií a zbytek smečky pobíhal kolem nich.
Prošli obrovským kapradím a vydali se cestičkou, kterou pro ně Chap mezi stromy vytvořil.
"Trvalo nám celou noc, než jsme se k vám dostali," řekla Wynn, "ale Chap se smečkou ví, kam jít. Máme před sebou dlouhou cestu."
Nein'a neodpověděla. Hradba stromů ji neobvykle zneklidnila, jako by ji nikdy dřív neviděla.
Wynn se snažila pochopit, jak se žena musí cítit, když zde byla uvězněná osm let o samotě. Bude trvat dlouho, než Nein'a přijme, že je svobodná.
Cestu jim zatarasil další shluk kapradin. Wynn si nevzpomínala, že by u vstupu do stromové hradby rostly kapradiny, jen u východu z něj, ale věřila Chapovu přesnějšímu vnímání. Prošla vějířovitými listy.
A ocitla se na okraji mýtiny s Nein'iným stromovým příbytkem a zelenou trávou.
Nein'a zafuněla. "Teď už chápeš?"
"A kdykoli se pokusíte odejít, skončíte zase tady?" zeptala se Wynn.
"Ne…" odvětila Nein'a. "Třikrát se mi podařilo odejít, ale zabloudila jsem a znovu mě chytili. To je poprvé, co mě les vrátil zpátky. Ale nikdy dřív se mě nikdo nepokusil odvést."
Wynn ji neposlouchala. Zahloubala se do myšlenek, rozhrnula velké kapradiny a zadívala se do průchodu.
"Nevěděla jsem, že les tolik zhoustl," pokračovala Nein'a. "Od mého posledního pokusu o útěk uplynuly už roky. Možná tuhle novou pojistku vymyslel Aoishenis-Ahâre… protože se vrátil můj syn."
Titul upoutal Wynninu pozornost. Nebyl to Nejstarší otec nýbrž fayové, kdo hradbu postavil. Ale Nein'in omyl jí něco prozradil.
Nejstarší otec odřízl ženu od lesa, takže podléhala jeho matoucímu vlivu. A pokud tomu tak bylo…
Wynn zpozorněla a stejně jako Nein'a se rozhlédla po okolí. Jaký vliv měl Nejstarší otec na tuto zemi a její lid?
* * *
Nejstarší otec vyslal své vědomí lesem a přesunoval je ze stromu do křoví a do šlahounů. Sledoval Fréthfâre. I když viděl, že běží, seč jí síly stačí, celou noc, obával se, že Léshila nedostihne včas.
Letěl dál, až narazil na Sgäila a jeho průvod, kteří se hnali vpřed stejně rychle. Nejstarší otec se snažil zůstat klidný a sledoval, jak běží kolem. Jeho pozornost na okamžik upoutala žena jménem Magiera.
Od chvíle, kdy naposledy viděl člověka, uběhla už celá desetiletí. Ale nevzpomínal si na nikoho, kdo by

měl podobně bílou pleť a černé vlasy. Něco s ní nebylo v pořádku, a to nejen její lidský původ.
Vyšlo slunce a ve vlasech se jí zaleskly rudé prameny.
Nejstarší otec se hnal dál vpřed, ale jeho vědomí se zastavilo v cedru, který byl až k nejnižším větvím obrostlý ostružiním. Něco v křoví ho pálilo v mysli.
Od chvíle, kdy se majay-h? nebo clhuassas naposledy přiblížili k jeho domovu natolik, aby je vycítil, uběhlo už mnoho let. Stranili se ho, a dokonce cítili, když vyslal své vědomí lesním porostem. Ale v tomto stromě, v tomto nově vybujelém ostružiní cítil on je…
Cítil v porostu něco podobného jako v potomcích fayů. Co to znamenalo?
Nejstarší otec se pohyboval stromovou hradbou s pocitem, že mu někdo během spánku změnil rozložení domu. Zachvátila ho panika.
Z lesa se k němu blížily kroky. Odtáhl se a provrtával se hlouběji ke Cuirin'n?n'iině mýtině.
* * *
Mířili stále dál na sever a Sgäile byl čím dál zoufalejší.
Nikdy louku, na níž byla Cuirin'n?n'a uvězněná, neviděl, ale většina starších Anmaglâhků věděla, kde se nachází. Fréthfâre jich několik osobně vybrala, a ti pak pravidelně kontrolovali, zda má Cuirin'n?n'a vše, co potřebuje. Na počátku si někteří dělali starosti, zda jí v izolaci nebude nic scházet. Nejstarší otec je ujistil, že bude o jejích potřebách zpraven. Fréthfâre trvala na omezeném styku a nikdo kromě těch, které vybrala, se s Cuirin'n?n'ou osobně nesetkal.
Na počátku pronásledování Sgäile nevěřil, že by se k ní Wynn s Chapem dostali před nimi. Majay-h? možná, ale ne když je zpomalí malá žena. Ale pak našli místo, kde se smečka zastavila a Wynniny šlépěje zmizely mezi otisky kopyt strážného jelena.
Dělalo se mu zle z představy, že nějaký člověk jede na clhussasovi jako na tažném zvířeti. Vyšlo slunce a Sgäile věděl, že vězeňská mýtina už není daleko.
Někdo na něj zezadu zavolal.
Brot'ân'duivé se zastavil a otočil jako první. Fréthfâre se přihnala stezkou, jako by ji Sgäile svými rozčilenými myšlenkami přivolal.
Byla vyčerpaná, lapala po dechu a zastavila se poblíž Én'nish a jejích dvou společníků. Po obličeji jí stékal pot a lepil jí vlasy na čelo.
"Nejstarší otec… rozkázal, abyste… se vrátili," vydechla a rukama se opřela o kolena. "Nesmíte jít dál!"
Sgäile se zmateně napjal. "Musím dodržet slib ochrany a zemí se toulá člověk."
"Ke zrádkyni se nikdo nepřiblíží," trvala na svém Fréthfâre.
Podruhé v životě Sgäilovi rozkázali, aby porušil zvyky svého lidu. Poprvé, když dostal příkazem zabít míšence, kterého také označili za zrádce.
Nikdo z jeho lidu, z an'Cróanů, by dobrovolně neprolil vlastní krev. Ale Anmaglâhkové podléhali přímým rozkazům Nejstaršího otce. Jen přítomnost majay-h? a míšencova neznalost vlastního lidu ospravedlnila Sgäilovu neposlušnost.
Brot'ân'duivé promluvil vyrovnaným hlasem. "Proč by Nejstarší otec Sgäilsheilleacha a ty, s nimiž se rozhodl úkol sdílet, k něčemu takovému nutil?"
"Co zase?" ozvala se Magiera.
Sgäile byl tak unavený a napjatý, že zapomněl, že Léshil s Magierou nerozumí elfsky.
"Dostali jsme rozkaz vrátit se zpátky," odvětil belaskijsky. "Vydal ho Nejstarší otec."
Po Magieřině zpocené bílé tváři se rozlil vztek. Léshil udělal dva kroky k Fréthfâre.
"Nesloužím tvému pánovi," řekl. "Vrať se zpátky sama!"
"Počkejte!" vyštěkl Brot'ân'duivé a postavil se mezi ně.
"Táhni mi z cesty!" obořil se na něj Léshil.
Magiera se odvrátila od Fréthfâre, ale Sgäile netušil, jestli se dívá na Léshila nebo na elfa.
"Proč mám být zostuzen?" ozval se Sgäile belaskijsky, protože doufal, že tak chráněnce rozptýlí. "Dostali jste mě do situace, kdy nemohu sloužit kastě i lidu zároveň."
"Nic není důležitějšího než poslušnost kastě," odsekla Fréthfâre. "Službou kastě sloužíme lidu. V tichu a ve stínech… poslechni!"
Én'nish se přiblížila k Fréthfâre a v očích jí zaplála nová dychtivost.

"Ne," odmítl Brot'ân'duivé.
Én'nishini dva společníci a Osha zůstali stát a očima těkali od Fréthfâre k Brot'ân'duivovi a zpátky. Stejně jako Sgäile netušili, kdo má větší pravomoc: důvěryhodná rádkyně Nejstaršího otce, nebo ctěný mistr mezi Anmaglâhky? Bylo jasné, na čí stranu se postaví Én'nish. Fréthfâre si byla jistá svým postavením a její slova byla jen formálně zdvořilá.
"Protivíš se otcovu rozhodnutí, Greimasg'ähu? Zpochybňuješ mé postavení Covârleasy?"
"Ano," odvětil Brot'ân'duivé. "Když se obracíte proti našemu lidu."
Když to Sgäile uslyšel, netušil, co má dělat. Brot'ân'duivé nepopřel jen Fréthfâřinu pozici, on ji odsoudil - ji i Nejstaršího otce. Sgäile se ocitl v nezáviděníhodné situaci. Do něčeho takového se nechtěl zaplést.
Fréthfâre se napřímila. "Opatrně, Greimasg'ähu… Nejsi tak ctěný, abys mohl z rozmaru měnit kastovní zvyky."
"A k čemu zvyky jsou?" opáčil Brot'ân'duivé. "Mají sloužit hlavně našemu lidu. Slib ochrany je starou tradicí, která pochází ještě z dob, kdy se před Nejstarším otcem nikdo neklaněl. Když porušíte tradice lidu, co vám zůstane k ochraně?"
Fréthfâre nevypadala přesvědčeně, ale Brot'ân'duivé všechny námitky odmítl.
"Přednes tuto záležitost starším, pokud chceš. Už teď se shromažďují v Crijheäiche. Je na nich, ne na mně ani na tobě, aby rozhodli, jestli změní zákony. S tím by přece Nejstarší otec jako nejobětavější služebník lidu souhlasil, ne?"
Měl sice pravdu, ale Sgäile stále váhal. Én'nish pozorně sledovala Fréthfâřin podrážděný výraz a čekala, že Covârleasa Brot'ân'duivova slova vyvrátí.
Brot'ân'duivé ustoupil do strany a netečně se zadíval na Sgäila. Starší Anmaglâhk ukázal na otevřenou stezku před nimi.
"Sloužíme tvému úkolu."
Sgäile obrátil pohled od Brot'ân'duivovi k Fréthfâre a zase zpátky. Nevěděl, který z nich ho dostal do horší pozice. Prošel kolem Léshila a ostatní, včetně Fréthfâre, ho následovali.
Krátce poté se Sgäile opět zastavil. Šlépěje vedly vpřed i doleva do lesa. Brot'ân'duivé je pečlivě prostudoval. Vypadalo to, že smečka zabočila mezi stromy a pak se opět vrátila. Ale proč?
"Je to tvůj úkol a tvé rozhodnutí," řekl Brot'ân'duivé.
Sgäile se pomalu nadechl. "Půjdeme dál a tuto záležitost prozkoumáme cestou zpátky."
V tichosti vykročil, ale po chvíli obezřetně zpomalil.
"Je to…" začal elfsky, protože nechtěl, aby mu Léshil rozuměl.
"Ano," odvětil Brot'ân'duivé. "Ale něco se změnilo."
Les se shlukl do divoké, neproniknutelné změti a hradbou vedl jen jediný průchod.
"No?" zeptal se Léshil. "Jsme na místě?"
Sgäile nevěděl, jak odpovědět, a Brot'ân'duivé opět zmlkl.
"Dobrá!" vyštěkl Léshil a vstoupil do průchodu lesem.
Sgäile ho následoval. Sice mu dělalo starosti, že Léshil zjistí, kde Cuirin'n?n'u věznì, ale nemohl pátrání zastavit. Za každou cenu museli najít Wynn a odvést ji zpátky.
Na konci dlouhého průchodu prošel za Léshilem velkým kapradím.
Smečka majay-h? pobíhala po mýtině porostlé trávou a tmavým mechem, na níž se nacházel jilm se stromovým příbytkem. Chap stál mezi Wynn a vysokou ženou ve třpytivě bílém hávu.
Sgäile se zadíval na zamračenou Cuirin'n?n'u a zachvátilo ho zoufalství. Našel Wynn a opět ji měl pod ochranou, ale znovu zklamal Nejstaršího otce.
* * *
Když se Leesil prodral velkými listy, ztuhl a přestal dýchat. Na mýtině stáli Wynn a Chap, ale on si jich ani nevšiml.
Viděl jen matku, její dokonalou tvář, vysokou, štíhlou postavu a oči, které ho dokázaly pohltit. Přepadl ho stejný pocit, jako když se díval z úbočí hory na nekonečný elfský les - ulevilo se mu, ale zároveň ho přemohly city. Bojoval a zabíjel, aby se dostal až sem.
Když ho matka uviděla, v očích jí probleskla hrůza.
Během Leesilova dětství dala jen zřídkakdy najevo strach a nikdy ne před ním.

Magiera se postavila vedle něj, ale Leesil nedokázal odtrhnout oči od Nein'y.
"Matko?"
Někdo ho popadl za rameno.
Leesil věděl, že to není Magiera. Ohlédl se a uviděl, že ho zastavil Sgäile. Popadl ho vztek.
Brot'an potřásl hlavou. "Jsme tady a už se s tím nedá nic dělat."
Sgäile stiskl pevně rty, ale ustoupil. Ostatní prošli kapradím a Fréth se přimhouřenýma očima zadívala na Brot'ana.
Leesil se pomalu pohnul vpřed a Nein'a, jeho matka, se odvrátila. Možná ji po dlouhých letech přemohl žal. Ta myšlenka Leesila téměř zastavila. Shodil z ramen provazové popruhy a vzal truhlici do rukou.
Ocelově šedý majay-h? sebou trhl a uskočil od hradby stromů. Obrátil se, zahleděl se do lesa a začal neklidně pobíhat sem a tam.
Chap se přikrčil a obezřetně se na ocelově šedého psa zadíval. Bílá fena přiskočila blíž, otřela se o Chapa a zakňučela. Ostatní majay-h? také zneklidněli.
To psi, ne Leesil přiměli Nein'u zvednout hlavu. Zadívala se na ně a do tváře se jí vrátil strach. Její výraz potemněl, když se zahleděla mezi stromy, jako by hledala nějakou skrytou hrozbu.
Leesil zpomalil, protože ho břemeno viny tížilo stále víc. Dlouhé věznění narušilo matčinu mysl. Ale šel dál a zastavil se, až ji měl téměř nadosah.
Vrátily se mu nezvané vzpomínky na to, jak s ní dlouhé hodiny cvičil, jedl s ní a jak ho v noci přicházela zkontrolovat v jeho ložnici, když si myslela, že už spí. A vzpomněl si také na smutného otce, který dělal s nevysvětlitelnou zdráhavostí totéž.
Leesil jí toužil povědět, jak provinile se cítí, jak je mu líto, že ji opustil, že otec zemřel… chtěl se za všechno omluvit. Ale nedokázal najít slova.
"Matko…" řekl nakonec. "Odvedu tě odsud."
Nein'a mu nepoložila ruku na tvář jako kdysi dávno.
"Odejdi," zašeptala a pomalu zavrtěla hlavou. "Opusť tuto zemi… pokud ještě můžeš."
Leesilovi selhal hlas. Zašel tak daleko, riskoval životy Magiery, Wynn i Chapa a tohle byla její odpověď?
Brot'an přistoupil blíž a Nein'a k němu obrátila velké oči. Leesil uviděl, jak se na něj prosebně zadívala, a Brot'anův netečný výraz při pohledu na ni zněžněl. Leesilovo šokující podráždění zmrazil ledový vztek.
Nein'a promluvila s Brot'anem krátce elfsky, ale Leesil snadno zachytil své jméno. Wynn na Nein'u mlčky, ale zděšeně pohlédla. To stačilo, aby Leesil pochopil, že Nein'a Brot'ana požádala, aby ho odsud odvedl. Už to nedokázal dál snést.
Leesil poklekl na koleno, položil skříňku na zem, otevřel ji a vytáhl z ní látkový uzlíček. Odhalil lebky a nevraživě je matce podal.
"Sebral jsem je Darmouthovi," řekl ostře. "Vrátil jsem se, abych vás s otcem našel."
Nein'a natáhla ruku a zrychlil se jí dech. Čím víc se blížila k lebce jeho otce, tím víc se jí třásly prsty.
"Je to on?"
"Ano," řekl Leesil. "A tvá matka… i když mi řekli, že jsi to ty."
Střelil nenávistným pohledem po Brot'anovi a přímo ho vyzýval, aby celou věc vysvětlil. Brot'an nezareagoval.
"Je to Eillean… a Gavril," řekl Leesil. "Přinesl jsem ti je… abys je mohla pohřbít, jak uznáš za vhodné."
Nein'a přejela prsty po matčině lebce. Leesil ji jen zřídkakdy viděl plakat, ale nyní jí po karamelových tvářích tiše kanuly slzy. Zdálo se, jako by ji stahovaly do náruče nějaké podivné nemoci, a Leesil se ihned zastyděl za svá krutá slova.
Nein'a vzala látku s lebkami do rukou a přitiskla si je na hruď.
"Ihned odejdi," zašeptala. "Nemůžeš tu zůstat."
Teprve po dlouhé, chladné chvíli vzhlédla a uviděla ostatní za Leesilem. Promluvila elfsky, tiše a ostře. Její slova zněla podobně jako ta, která řekla Brot'anovi, ale Leesil tentokrát zaslechl Sgäilovo delší elfské jméno. Nežádala, rozkazovala.
"Půjdeš se mnou," řekl Leesil. "Nenechám tě tady."
"Nemůžu," zašeptala.
"Je to pravda," řekla Wynn opatrně. "Když se odsud pokusí odejít, stezka ji a každého, kdo ji

doprovází, vrátí zpátky sem. Já a Chap jsme to už zkusili."
Učenka měla poškrábanou a odřenou tvář i ruce. Leesil by se měl zlobit, protože jim s Chapem způsobila spoustu problémů, ale na druhou stranu našli jeho matku.
"Dost!" rozkázal Sgäile. "Vrátíme se do Crijheäiche. Léshile, pojď."
"Ne," zašeptal.
Matku měl nadosah, žila. Nezáleželo na tom, že chtěla, aby odešel. Pokud si někdo myslel, že prostě odejde, pak se šeredně mýlil.
Za Leesilem se ozvaly rychlé kroky a Brot'an povytáhl zjizvené obočí.
Leesil ustoupil stranou a obrátil se.
Sgäile se pokusil přiblížit, ale Magiera ho popadla za plášť u krku. Sgäile se po ní ohnal hranou dlaně. Uhodil Magieru do krku a ona upadla a zalkla se.
"Dost!" vykřikl Brot'an. "Oba toho okamžitě nechte!"
Osha při Brot'anově rozkazu ztuhl, ale nikdo jiný ho neposlouchal. Sgäile obrátil pozornost zpět k Leesilovi a Magiera se zatím dál zmítala na zemi.
Leesil uviděl, jak jí zčernaly oči.
"Ne," zašeptal vyděšeně. "Teď ne…"
Magiera nakopla Sgäila zezadu do nohou.
Sgäile se zapotácel a klesl na koleno. Fréthfâre, Én'nish a její dva společníci se na Magieru vrhli. Leesil se k nim rozběhl.
Én'nish mu skočila do cesty a v rukou držela dlouhé dýky.
* * *
Nejstaršího otce zachvátila úzkost. Malá lidská žena našla Cuirin'n?n'u. Pak dorazil také Léshil s ostatními a všechny jeho pečlivě vymyšlené plány se zhroutily.
Slyšel, jak Cuirin'n?n'a znovu a znovu odmítá jít se synem a cítil stále větší podráždění. Díky jejím slovům ztratí Léshil naději a bude ještě obtížnější ho zmanipulovat. Bylo zjevné, že se Cuirin'n?n'a obětuje, aby syna zachránila.
Nejstarší otec se zmítal na lůžku, protože se zdálo, že ztratil jediný způsob, jak spiklence odhalit. Byla prohnaná. Doufal, že bude po dlouhém odloučení tak zoufalá, že Léshila použije proti ní. Nebo naopak ji proti němu.
Jedinou úlevou byla Sgäilsheilleachova úpěnlivá snaha odvést Léshila pryč. Čím déle Léshil čelil matčině odmítavému postoji, tím větší byla naděje, že snahu o její osvobození vzdá.
Bledá žena popadla Sgäilsheilleacha za plášť.
Křehké srdce Nejstaršího otce se rozbušilo.
* * *
Sotva Magiera vstoupila na mýtinu, upřela oči na Nein'u. Leesil jí o Nein'ě a Gavrilovi pověděl sotva před rokem. Jak dlouho se opíjel do němoty, aby se ukryl před nočními můrami minulosti, kterou nedokázal snést, a před pocitem viny, jemuž nedokázal uniknout?
A teď Nein'u konečně našli, nabídla však Leesilovi jen chladné přijetí. Magiera sotva slyšela, o čem mluví, proto čekala, že Leesilova bolest poleví.
Nestalo se tak.
Leesil si zasloužil víc. Nezáleželo na tom, co udělal. Musel dostat víc než jen odmítnutí chladné matky.
Magieřino tělo už celé dny a noci tiše vibrovalo, ale nyní se přímo roztřásla. Když se Sgäile přiblížil zezadu k Leesilovi, prodralo se jí brnění hrdlem jako hlad a vstoupilo jí do hlavy.
Chytila Sgäila zezadu za plášť.
Když ji uhodil, hrdlo se jí sevřelo. Zavrávorala a všichni jí zmizeli z očí.
Upadla na zem a hlad potlačil bolest. Zrak se jí zostřil a slunce ji na okamžik oslepilo. Převrátila se a zlostně se zahleděla Sgäilovi na záda. Jeho vlasy nyní oslnivě zářily. Pak uviděla, jak se Leesilovy třpytivě jantarové oči naplnily úzkostí. Díval se přímo na ni.
Magiera nakopla Sgäila zezadu do kolena a z pálících očí jí skanula první slza.
Nikdo odsud Leesila neodvede, dokud nezíská to, kvůli čemu přišel.
Sgäile zavrávoral a Magieru rozbolela čelist. Zapřela se rukou o zem, aby se na ní zvedla, ale někdo jí

ruku podrazil. Spadla obličejem do mechu a ztratila Leesila z očí. V tu chvíli ji ovládl vztek.
Přetočila se a uviděla, jak nad ní prolétla šedá šmouha. Vrčící Chap srazil Fréth k zemi a Magiera vytrhla zápěstí z jejího sevření. Vyškrábala se na nohy zrovna ve chvíli, kdy se jí postavil jeden z Én'nishiných společníků. Magiera se na něj z podřepu vrhla a vrazila mu ruku do břicha.
Ztvrdlými nehty mu protrhla tuniku a druhou rukou ho popadla za límec. Otočila se, vstala a smýkla s ním. Zelenošedá látka se jí roztrhla v rukou a Magiera jím mrštila do stromů kolem mýtiny.
Kde je Leesil?
Chvěla se úzkostí a toužila roztrhat na kusy každého, kdo by se ho dotkl. Díky zostřenému zraku to vypadalo, jako by svět kolem spalovalo jasné slunce, rozmazávalo ho. Něco ji udeřilo do zad.
Magiera se zapřela nohama a botami rozryla mech.
Co to bylo? Kdo se jí snažil zabránit dostat se k Leesilovi?
Magiera se obrátila.
Uviděla šedozelenou kápi a užaslý obličej. Její vztek se proměnil v šílenství, a když postava ucouvla, Magiera se po ní vrhla.
* * *
Leesil se stočil do strany, protože Én'nish mu sekla pravou čepelí po tváři. Levou dýkou se mu ohnala po břiše.
Uhodl její záměr, mávl rukou dolů a srazil dýku stranou. Při útoku se dostala blíž a Leesil se obrátil zprudka doprava a loktem se jí ohnal po obličeji.
Én'nish se přikrčila a sekla Leesilovi po břiše.
Slyšel, jak se čepel smekla po kruzích na zbroji. Ucítil, jak se hrot dýky zachytil o jeden kruh na levém boku.
Přesunula se za dýkou, aby se do ní plnou silou opřela a Leesil se rychle otočil, aby jí ustoupil z cesty. Ale hrot se neuvolnil a bodl. Prořízl kůži.
Leesil necítil pálení rány, jen cinkání kovu. Jeden z kruhů na zbroji zarazil chránič Én'nishiny čepele.
Leesil popadl Én'nish za zápěstí a zadíval se jí zblízka do jantarových očí.
Na jiném místě a v jiném čase na něj jiná žena s dýkou hleděla stejně zoufale. Jen proto, že zabil někoho, koho milovala.
Instinktivně zvedl volnou ruku a Én'nish mu druhou čepelí rozřízla předloktí.
Leesil přenesl váhu na zakročenou nohu a připravil se nabrat Én'nish ramenem a povalit ji na zem. Náhle ho však noha v měkké botě nakopla do boku a podtrhla mu nohu, kterou se zapřel do měkké, mechové půdy.
Leesil ztratil rovnováhu a sklouzl do strany. Dopadl na záda na zem a zasténal. Když se překulil na nohy, cestu mu zastoupil Brot'an. Ale zjizvený elf nehleděl na něj.
"Dost!" rozkázal Brot'an. "Oba!"
Stál v podřepu, doširoka rozkročený, pravou paži držel nataženou a dlaň otevřenou. Ale ne k Leesilovi.
Půl tuctu kroků za Brot'anem ležela na zemi Én'nish. Stočená do klubíčka se držela za hruď a lapala po dechu. Jedna z dlouhých dýk ležela Brot'anovi u nohou.
* * *
Chap zabořil drápy do Fréthfářina břicha a zavrčel jí do obličeje. Žena zůstala ležet na zádech, ztuhla a zadívala se na něj. Ale když Magiera syčivě zavřeštěla, Chap zaváhal.
Vrhla se na jednoho z Én'nishiných společníků, z očí jí kanuly slzy a otevřená ústa odhalovala ostré zuby a dlouhé špičáky.
Magiera se přestala před Anmaglâhky ovládat.
Zabořila ztvrdlé nehty do své oběti a zezadu se k ní přiblížil Sgäile.
Ostatní majay-h? se drželi od rvačky dál, ale vůdce smečky zvedl šedivý čenich. Upřeně se na Magieru zadíval a ohrnul pysky.
Chap se vyděsil. Už neměl čas držet Fréthfâre na zemi.
Lilie pobíhala sem a tam za vůdcem a hleděla do lesa, kam Magiera odhodila prvního protivníka.
Anmaglâhk už nevstal.
Chap se nemohl od Fréthfâre odvrátit, aby se otřel hlavou o Lilii. Mohl jí jen sáhnout do vzpomínek.

Ponořil se jí do mysli, vyvolal v ní obrázek Fréthfâre stojící před obrovským dubem Nejstaršího otce a přidal vzpomínku, kterou mu ve strachu ukázala - temný vchod do stromu. Opakoval tyto vzpomínky znovu a znovu a doufal, že pochopí.
Vůdce smečky strašidelně zavyl a vrhl se k Magieře. Chap také vyrazil.
* * *
Magiera napadla Anmaglâhka s dýkami a uhodila ho rukou do krku. Místo, aby po ní sekl, uskočil do křoví pod nejbližší břízou. Někdo popadl Magieru za vlasy, smýkl s ní a podrazil jí nohy.
Dopadla na kolena na zem. Se zakloněnou hlavou se zadívala na Sgäila. Ruce měl zabořené v jejích vlasech, a když uviděl její obličej, ostře se nadechl.
Magiera se ohnala, aby mu rozdrásala užaslou tvář, ale Sgäile zmizel pod vrčícím stříbrným tělem.
Magiera se převrátila na bok, protože ji Sgäile strhl za vlasy na zem, teprve pak uvolnil sevření. Rukou se pevně zapřela o patu břízy.
Zachvátil ji šok a všechny svaly v těle se jí sevřely.
Krátký dotyk jí do údů vlil divoký proud nervózní energie, který ji naplnil intenzivním pocitem.
Magiera ucukla a překulila se na nohy. Sgäile se pod Chapem vzepřel, ale pes se obrátil a vrhl se na opačnou stranu.
Stejně jako ona vyrazil na lov. Magiera se hladově zadívala na jeho kořist.
Útočil na ni tmavý pes a jeho ohrnuté, postříbřené pysky odhalovaly zažloutlé zuby.
* * *
Leesil uslyšel jak Magiera zběsile zavřeštěla a hmátla po jednom Anmaglâhkovi, zatímco ji Sgäile napadl zezadu. Chap srazil Sgäila k zemi, ale Magiera upadla také. Když odtrhla ruku od stromu, vstala a celá se chvěla. Leesil spatřil její tvář.
Její zuby… slzy… duhovky tak černé, že skoro potlačily bělma. Rozběhl se k ní.
Brot'an mu zastoupil cestu a Leesil se na něj vrhl.
"Leesile… ne!" zakřičela matka.
Brot'an uhodil Leesila dlaní do hrudi a vyrazil mu dech z plic. Ale nemohl ho tím zastavit.
Leesil skočil na Brot'ana a oba přistáli na zemi. Odvalil se stranou a Brot'an se ho pokusil chytit.
Vyskočil na nohy a uviděl, jak se Wynn žene kolem a svírá něco v rukou. Hodila to a teprve tehdy si Leesil všiml velkého starého majay-h?, který útočil na Magieru.
Wynn hodila po psovi košíkem, z něhož se rozlétly bílé zámotky. Zasáhla psa do ramene a dokonale tak tmavého majay-h? překvapila. Otočil se a v tu chvíli po něm skočil Chap. Začali kolem sebe kroužit, vrčeli a chňapali jeden po druhém.
Osha se konečně pohnul a rozběhl se za Wynn.
Leesil se protáhl kolem Brot'ana, aby se dostal k Magieře, ale vrazil do někoho dalšího.
Zprudka se otočil a ohnal se pěstí po Anmaglâhkovi za sebou. Uviděl záblesk třpytivě bílé, pak ho někdo chytil za zápěstí.
Matka mu zkroutila ruku stranou a připravila ho tak o rovnováhu. Leesil se napřímil a vylekalo ho, co málem udělal.
Nein'a se na něj zlostně zadívala. "Co jsi to mezi nás přivedl?"
Leesil nechápal, dokud matka nezvedla hlavu. Hleděla na Magieru.
* * *
Vědomí Nejstaršího otce se pohybovalo od stromu ke stromu kolem mýtiny. Ohromeně sledoval dění na mýtině. Šokovalo ho, když podivný majay-h? zaútočil na jeho drahou Fréthfâre. Pak obrátil pozornost k Magieře.
Daleko od louky a hluboko uvnitř mohutného dubu se Nejstarší otec stočil do rozechvělého klubíčka. Nikdo neslyšel, jak sténá.
Viděl, jak se bledá žena se zvířecím obličejem opřela o kmen stromu. Cítil, jak se les pod dotykem zachvěl. Bolelo to, jako by mu někdo vyřízl kus těla.
V koutku jeho mysli se probudila zasutá vzpomínka. Vyděšeně přesunul vědomí k bledému netvorovi na opačné straně mýtiny.
* * *

Magiera obrátila všechnu zuřivost proti Sgäilovi.
"Nemrtvá!" zasyčel a v ruce se mu objevila dýka.
Viděla v něm jen další překážku na cestě k Leesilovi. Otevřela ústa, ale nevyšlo z nich ani slovo. V křoví na okraji mýtiny za ní něco zašustilo.
Sgäile zvedl ruku, ale ne k ní, a vyštěkl nějaký rozkaz v elfštině. Ani na okamžik od ní neodtrhl oči a jeho hrůza živila Magieřin hlad.
"Dost! Všichni. Okamžitě toho nechte!"
Loukou se rozlehl Brot'anův hluboký hlas. Magiera otočila hlavu a napjala se tváří v tvář nové hrozbě. Za vysokým elfem stál Leesil, kterého držela pevně za zápěstí matka.
Osha svíral v pažích Wynn.
"Magiero… dost," volala učenka. "Prosím… ovládej se."
O kus dál klečela Frét a s otevřenými ústy hleděla na bílou majay-h?, která jí zastoupila cestu. Nedaleko od nich se před velkým tmavým psem hrozivě hrbil Chap. Zbytek smečky se blížil.
Magieřin hlad se scvrkl a rozbolela ji hlava. Čím víc hlad ustupoval, tím víc se třásla. Cítila se, jako by byla opilá … jako by vypila příliš mnoho Wynnina čaje… nebo snědla příliš mnoho jídla… pozřela příliš mnoho… života.
Zapotácela se dozadu a noha se jí zapletla do křoví. Zakopla, dopadla na kmen stromu a opřela se o něj, aby nabyla zpět rovnováhu.
Otřásl jí další šok.
Svět jí před očima zčernal. Ve tmě Magiera viděla a slyšela podivné věci.

KAPITOLA 14

N
ejstarší otec ležel schoulený na lůžku a lapal po dechu bolestí.
Bledá nestvůra se dotkla břízy zrovna ve chvíli, kdy do ní vstoupilo jeho vědomí.
Cítil, jak život stromu vtéká do jejího těla. Měl pocit, jako by se dotkla jeho, krmila se jím, a v mysli mu vyvstala vzpomínka, která ho zahalila utrpením.
Před dávnými, dávnými lety… si pro něj ve tmě přišel někdo podobný…
Sorhkafâré, Světlo na trávě. Tak se tehdy jmenoval.
Unavený a zbitý ulehl na vlněnou přikrývku, která byla po dlouhých měsících namáhavého pochodu celá špinavá. Nenechal si ani ošetřit rány a ulehl ve tmě svého stanu.
Ten den přežili jen dva z jeho velitelů. Na bojišti ztratil víc důstojníků než za poslední měsíc. Někdo na něj zvenku zavolal, ale on neodpověděl. Hlas se zdráhavě ozval znovu.
"Řady lidí a trpaslíků příliš prořídly, než aby mohli znovu zaútočit. Musejí se stáhnout."
Nikdo netušil, jak je na tom nepřítel. Sorhkafâré zavřel oči a neviděl nic než moře mrtvých, které za sebou na zvlněných pláních zanechali. Křehká aliance toho dne čelila přesile téměř pět na jednoho.
Opět neodpověděl. Nedokázal nikomu pohlédnout do tváře, protože všude viděl mrtvé.
Nepřátelská horda mířila podél východního pobřeží na sever. Za úsvitu obdržel zprávu, že Bäalâle Seatt ze zatím neznámého důvodu padlo. Domovské město trpaslíků v horách, které hraničily se Sumanskou pouští, bylo už dlouho v obležení. Útržky zpráv, které se jim donesly, tvrdily, že to, k čemu v horách došlo, nepřežila ani jedna ze stran.
Zdálo se, že nepřátelské řady neřídnou. A jediný, kdo je ještě mohl na západě zastavit, byly Sorhkafârovy jednotky, poslední překážka, která nepříteli bránila zamířit do vnitrozemí k Aonnis Lhoin'n - První Louce - k útočišti a domovu jeho lidu.
Slyšel, jak kroky venku utichly. Konečně ho nechali být.
Spánek nepřicházel a on byl rád. Stále viděl, jak se tisíce bojovníků pod žhavým sluncem navzájem vraždí. Úplně ztratil přehled o tom, které výkřiky patří spojencům a které nepřátelům. Ten den na pláni ho připravil o vztek, a dokonce i o strach.
Oštěpem nebo šípy zabil nespočet chlupatých i šupinatých, tmavých i světlých tvorů, a přesto se pořád objevovali další a další. Jedno zmrzačené tělo splývalo s druhým… až na posledního šíleného skřeta,

který mu zůstal ležet u nohou, když bylo po všem. Dlouhý jazyk mu visel z psí tlamy na krví nasáklou zem.
Sorhkafâré uslyšel někde v táboře výkřik, pak zasténání a další výkřik.
Zraněným a umírajícím se dostalo té nejlepší péče, jaká byla za těchto okolností možná, ale jen kvůli tomu ještě víc trpěli. Kdo by se chtěl dožít dalšího podobného dne?
Další křik. Dusot běžících nohou. Krátké zařinčení oceli.
Někdo hmátl po plátěné chlopni ve vchodu do stanu.
"Nechte mě být," řekl unaveně, ale nevstal.
Stan se roztrhl.
Táborové ohně oranžově ozařovaly stínovou postavu lidského muže. Sorhkafâré mu neviděl do tváře. Světlo se matně odráželo od jeho plátového krunýře. Kůži měl tmavou jako Suman.
Sorhkafâré zbystřil.
V nepřátelské hordě bylo stejně tolik lidí jako mezi spojenci. Většinu lidských nepřátel tvořili Sumané. Vplížil se jeden nepozorovaně do tábora? Rychle se posadil.
Paže, kterou muž držel chlopeň stanu, končila v zápěstí pahýlem. Mužova druhá ruka byla prázdná. S takovým zraněním by se nikdo jen tak neprocházel kolem. Sorhkafâré uslyšel někde v táboře další výkřik.
Zmrzačený muž vrazil dovnitř a ostře, hrdelně a šíleně zasyčel.
Sorhkafâré se odkutálel k zadní stěně stanu a tasil bojový nůž. Útočník přistál na prázdném lůžku. Zatímco se muž na přikrývce otáčel, Sorhkafâré ho bodl.
Zapíchl mu nůž do tmavého krku těsně nad zbrojí a muž zůstal ochable ležet.
Sorhkafâré vyrazil ze stanu. Rozhlédl se po nočním táboře, aby pokáral důstojníka za nepozorné hlídky. Výkřiky jeden po druhém utichly.
Nejbližší oheň byl uhašen a zůstaly z něj jen kouřící řeřavé uhlíky. Mnoho pochodní zmizelo a tábor ovládla tma. Měsíc se ještě nevyšplhal dost vysoko, takže mu ani bystrý elfský zrak k ničemu nebyl, ale zdálo se mu, že vidí, jak se od stanu ke stanu pohybují postavy. Tu a tam zazněl tichý zvuk nebo krátký výkřik.
"Sorhkafâré… kde jsi byl?"
Mezi dvěma stany se k němu odhodlaně blížila postava. Znal ten hlas. Drásal mu nervy, kdykoli ho slyšel. Byl to K?dmon, velitel lidských jednotek v Sorhkafârově vojsku - nebo toho, co z nich zbylo.
Sorhkafâré neměl na další hádku sílu. K?dmon vždy zpochybňoval jeho rozhodnutí. Byl na své muže velmi tvrdý a i po celodenním pochodu se dožadoval nočních útoků.
K?dmon se přiblížil a Sorhkafâré si všiml tmavých šrámů v kovové zbroji vysokého muže. Neodstranil je a Sorhkafâré se mu nedivil. Nebyl k tomu důvod, protože ráno se opět vydají na cestu. Buď budou prchat, nebo se znovu postaví hordě nepřátel.
Někdo vyšel ze stanu za K?dmonem a táhl tělo.
Sorhkafâré už nedokázal litovat těch, kdo podlehli zraněním. Ale stínová postava upustila mrtvolu do bláta a otočila se k dalšímu stanu.
"Neviděl jsi je přicházet?" řekl K?dmon. "Copak jsi neslyšel, jak jsme křičeli o pomoc, když slunce zapadalo za kopce? Nebo jsi se zajímal jen o své lidi… jen o své zraněné, které jste dnes zachránili z bojiště?"
Sorhkafâré obrátil oči ke K?dmonovi. Sotva mužovu dlouhou tvář, silnou čelist a širokou ústa rozeznal.
"Jaký jed to zase pliveš?" odpověděl. "Nenechali jsme na bojišti nikoho, kdo ještě dýchal! Všechny, i ty, kdo neměli šanci dožít se rána, jsme odnesli do tábora."
Mužovu ošklivou hranatou čelist porůstalo několikadenní strniště. Vousy na krku vypadaly ještě tmavší. Ztratil ocelovou přilbu i kroužkovou kapuci, takže mu podél světlé tváře visely mastné černé vlasy. Krvežíznivé lidské oči se mu leskly.
"Mě jste tam nechali," zasípal K?dmon namáhavě, jako by se mu špatně mluvilo. "Pořád jsem dýchal, když se plížili přes mrtvé a hledali ty, na které jste zapomněli… když slunce zmizelo za obzorem."
K?dmon se přiblížil na dosah oštěpu a tmavá skvrna na hrdle se mu zaleskla.
Sorhkafâré ustoupil.

Z otevřené rány na Kasadmonově hrdle vytékala krev a podivná vazká černá tekutina. Měl jí potřísněné i rty a zuby.
K?dmonovy oči byly stejně bezbarvé jako jeho bledá kůže.
"Nemůžu se zastavit… nedovolí mi to."
K?dmon se napjal, zachvěl se a na okamžik pevně zavřel křišťálové oči. Trhl sebou vpřed. Veškerý vzdor zmizel a on s prázdnýma rukama zaútočil.
Sorhkafâré se připravil, ale nezvedl nůž.
K?dmon toho za dlouhá léta na bojišti hodně viděl. Všichni hodně viděli. Mužova mysl se pod tlakem konečně zlomila. Bez ohledu na rozdíly mezi nimi to byl spojenec a bojoval bok po boku se Sorhkafârovým lidem. K?dmon ztratil otce, když jejich osadu napadli nepřátelé, dřív, než spojenci stačili dorazit k obraně. Ale on dál bojoval a ani na okamžik nezaváhal.
Sorhkafâré ustoupil do strany a připravil se srazit K?dmonovy ruce stranou. Ale sotva zvedl ruku, K?dmon už ho popadl za krk. Na zraněného muže se pohyboval příliš rychle a mrštně.
K?dmon zesílil sevření.
Sorhkafâré se nedokázal nadechnout. Snažil se osvobodit. K?dmonovy rysy se stáhly v agónii. Otevřel ústa.
"Nebojuj," zašeptal. "Prosím, nenuť mě… abych ti ublížil."
Sorhkafâré téměř přestal bojovat o dech.
V K?dmonových ústech viděl znetvořené, zakrvácené zuby. Ostré špičáky v lidských ústech jako by patřily spíše psovi nebo skřetovi. Sekl K?dmonovi nožem po předloktí, ale ten sebou ani netrhl.
Sorhkafârovi se stáhla hruď, jak se mu nedostávalo vzduchu, a zrak se mu začal zatemňovat. Vrazil K?dmonovi čepel do krku.
K?dmon trhl hlavou do strany. Zalkl se, otočil se zpátky, ale Sorhkafâré slábnoucím zrakem neviděl nic než rozmazaný bledý ovál.
"Nepomůže to," vzlykal K?dmon. "Omlouvám se… nepomůže."
Sorhkafâré vtáhl nosem trochu vzduchu do plic.
Zhluboka se nadechl, zalkl se a rozkašlal, jak se pokoušel popadnout dech. Ležel na boku na zemi a vůbec si nepamatoval, že by spadl. Nad ním se objevila rozmazaná postava a natáhla se pro něj.
Sorhkafâré vyděšeně ucukl.
"Vstávejte, pane!" řekl muž jeho rodnou elfštinou. "Podřezali koně… musíme utéct!"
Sorhkafâré zaostřil a uviděl nad sebou jednoho z velitelů. Snähacróe napřáhl ruku, ale Sorhkafâré se rozhlédl po K?dmonovi.
Muž ležel o kus dál na boku. V hrudi mu vězel elfský oštěp. Stříbřitý hrot mu trčel z hrudi a po lesklém kovu stékala černá tekutina a kanula na zem.
Sorhkafâré na zející ránu vytřeštěně hleděl a vůbec Snähacróa nevnímal, dokud ho velitel nepostavil na nohy a nepokusil se ho odtáhnout pryč.
K?dmon se převrátil na břicho a zapřel se rukama o zem. Nadzdvihl se a zvedl hlavu. Snähacróe se na muže šokovaně zahleděl.
K?dmon se začal třást. Opět se zdálo, jako by jeho tělo ztuhlo. Zabořil prsty do země, jako by se jí držel a snažil se nevstat.
"Utíkejte," zaskuhral.
Sorhkafâré přesto váhal. Muž nemohl žít. Z hrotu oštěpu kapala černá tekutina, která vytékala také z rány na hrdle. Když skanula na zem, vsákla do ní, ale Sorhkafâré slyšel, jak pomalu kape.
"Běžte… dokud můžete!" zakřičel K?dmon.
Snähacróe Sorhkafâra obrátil a dali se na útěk.
Tmavé postavy je dohánělo a těžce dupaly. Jak se blížily, Sorhkafâré rozeznával v jejich řadách bojovníky obou stran. Tváře měli ve tmě příliš bledé.
Obklíčili je nepřátelé s jiskřícíma očima.
* * *
Sorhkafâré…
Magiera se začala pomalu probouzet a jméno se jí rozléhalo myslí jako její vlastní.

"Sgäilsheilleache, zadrž!"
Byl to Brot'anův hlas, ale Magiera viděla všude kolem jen rozmazané postavy. Na tváři cítila mech. Začala lapat po dechu.
"Není přirozená," vyštěkl Sgäile. "Nemrtvá… v našem lese!"
"Ne," obořil se na něj Brot'an. "Je něco jiného. Udělej, co říkám!"
Magiera se třikrát rychle nadechla, než se jí myšlenky pročistily náhlým pochopením.
Brot'an nikomu neprozradil, co v Darmouthově hrobce viděl. Zachoval její tajemství.
Teď už na tom nezáleželo. Přestala se ovládat a všichni ji viděli.
Magiera pomalu zaostřila. Ležela na boku a jedna ruka jí ochable spočívala na mechu blízko tváře. Za nehty jí ulpěla krev.
Ale neměla dlouhé kosti a tmavou kůži jako ve snu… ve vidině… ať už to bylo cokoli. Viděla jen svoji bledou ruku, ne elfského muže, kterým se stala… Sorhkafâré.
Proč? Nedotkla se ostatků, nepokusila se očima oběti zahlédnout nemrtvého vraha.
Magiera se převrátila na záda a pokusila se najít tváře těch, kdo ji obklopovali. Pohlédla na břízu, které se dotýkala, když svět kolem potemněl. Začala se chvět.
Kmen hyzdily otisky jejích rukou. V místě, kde se ho dotkla, kůra potemněla a vyschla. Už z ní začaly opadávat suché úlomky.
"Leesile!" vykřikla.
"Tady… jsem tady!" odvětil a dodal: "Táhněte mi z cesty!"
Jejího krku se dotkl mokrý čenich a Chap se jí přitiskl k tváři. Zabořila mu prsty do srsti a držela se ho.
Leesil poklekl k ní.
Magiera ho objala. Zavrtěla se, přitiskla mu tvář ke zbroji na hrudi a ukryla se před ostatními.
"Všechno je v pořádku," šeptal.
Stále cítila pozůstatky šoku a v duchu viděla stopy v místě, kde se dotkla rukama břízy. Nic nebylo v pořádku.
Magiera sevřela Leesilovu zbroj tak pevně, až kůže zaskřípala a kruhy se jí zaryly do dlaní. Myslí se jí rozléhalo jméno muže, kterým byla. Její… jeho spojenci se blížili tmou, měli bezbarvé oči a zuby potřísněné krví.
Sorhkafâré.
* * *
"Řekl jsem zpátky!" zavrčel Leesil a přitáhl si Magieru blíž. "Je po všem."
Věděl, že se Magiery nesmí dotknout, dokud ho nepozná. Ale když upadla a vykřikla jeho jméno, věděl, že dhampir zmizel.
Brot'an ho obešel a přiměl Sgäila ustoupit. Osha konečně pustil Wynn.
Én'nish se postavila na nohy, ale byla stále ochromená Brot'anovým úderem. Jeden její společník pomáhal druhému, kterého Magiera odhodila mezi stromy. Vyšli spolu na mýtinu, ale druhý muž bolestivě kulhal a přední část tuniky měl úplně roztrhanou.
Nein'a na Leesila šokovaně zírala. Zapomněla na strach i na rozzlobené odmítnutí. Ve tváři měla jen ostražitý odpor a hleděla na něj a na Magieru, která se ukrývala v jeho náruči.
"Není po všem," řekla Fréth chladně a bílá majay-h? před ní neklidně přešlápla. "Přivedl jsi mezi nás nemrtvou. Nevím, jak je to možné, ale tvor, kterého objímáš, nemůže zůstat."
Leesilův vztek opět sílil, ale nemohl Magieru opustit.
"Chape," řekl tiše, "zabij každého, kdo se pohne."
Chap neodpověděl. Prostě obešel Leesila, postavil se před Magieru a pohlédl na bílou majay-h?, která zatarasila Fréth cestu.
"Dost," řekl znovu Brot'an. "Kdyby byla nemrtvá, les by jí nedovolil vstoupit. Neexistuje nic, čím by to Léshil mohl změnit."
Leesil netušil, k jaké změně hierarchie zde došlo. Přestože se to Sgäilovi a Fréth nelíbilo, velení se očividně ujal Brot'an. Pro tuto chvíli získala Magiera ochranu, ale Leesil přesto nebyl spokojený.
Brot'anovy jizvy vypadaly na jeho vráscité tváři jako bílé škrábance. "Celou noc jsme běželi, jsme hladoví a unavení. Venku v lese si na čas odpočineme."

Ukázal na průchod, který halilo kapradí.
"Fréthfâre, prosím, podej hlášení Nejstaršímu otci a pověz mu, že všechno je vyřízené. Našli jsme lidskou ženu a brzy se vrátíme. Sgäilsheilleache, ty a Osha najděte něco k jídlu. A Én'nish…"
Brot'an se k ní zprudka otočil a Leesil neviděl jeho výraz.
"Ty a tví pomocníci se držte dál od Sgäila a jeho svěřenců. Jinak se budeš po návratu zodpovídat ještě z dalších věcí."
Én'nish zvedla ze země dýku a prokulhala kolem Brot'ana. Tvář jí potemněla záští. Připojila se ke dvěma společníkům a spolu pak zamířili k průchodu ve stromové hradbě.
Leesil se pokusil Magieru zvednout. Když se Brot'an přiblížil, Chap se mu vrhl do cesty a zacvakal čelistmi. Brot'an uskočil.
"To stačí," řekl Sgäile rychle psovi. "Už žádný boj… nech ho projít."
Brot'an se při Sgäilových slovech zatvářil poněkud překvapeně. "Zdá se, že jsi mi některé věci zatajil."
Sgäile si povzdychl, ale neodpověděl.
"To je dobré, Chape," řekla Magiera.
Leesilova nejistota sílila. Brot'an možná prozatím zažehnal další konflikt, ale pořád to byl elf, který ho využil. Leesil by se nikdy nesnížil k tomu, aby mu poděkoval, přesto nechal Magieru jít za ním.
Leesil se ohlédl zpátky na louku. Nein'a ho sledovala, ale v jejích ledových očích neviděl nic známého.
* * *
Zrůda v jeho zemi.
Nejstarší otec, muž, který se dřív jmenoval Sorhkafâré, se chvěl na lůžku.
Bledá žena s krvavými prameny ve vlasech oklamala dokonce i Fréthfâre.
Tu dlouhou noc, kdy se dal spolu se Snähacróem a s ostatními na útěk, za sebou slyšel křik. S každým úsvitem se jeho doprovod zmenšoval.
Běželi s ním lidé, trpaslíci i jeho vlastní lid. Trpaslíci padli jako první. S těžkými těly a krátkýma nohama ostatními nestačili a každé ráno, kdy prořídlá armáda padla vyčerpaně k zemi, jich bylo méně a méně.
Přes den si našli jídlo a vodu a trochu se prospali a ještě před soumrakem se opět vydali na cestu do vnitrozemí, k Aonnis Lhoin'n.
Krátce po soumraku vždy uslyšeli řev a dusot běžících nohou. Zrůdy se k nim s každou nocí přibližovaly a on a jeho armáda byli stále unavenější a vyčerpanější. Když se otočil, víc než jednou za sebou ve tmě uviděl tucty, možná stovky jiskřících očí.
Pak začali odpadávat i lidé a elfové a nikdo se pro ně nemohl vrátit. Při úprku nacházeli zničená města a vesnice. A víc než jednou je v noci napadly bledé postavy také ze stran. Probojovali se jimi, ale když ráno zastavili, bylo prchajících opět méně.
Nejstarší otec nedokázal vzpomínku setřást.
Na Cuirin'n?n'ě a ostatních odpadlících už nezáleželo. Před dávnými časy přivedl svůj lid sem, aby tady byl v bezpečí. A teď se mezi nimi objevila tato žena, zrůda zrozená z lidí. Starý Nepřítel se začal probouzet dřív, než očekával. Žádný jiný důvod pro zjevení nového nástroje krveprolití a ničení neviděl.
Vstoupila do země, která se v dávno zapomenutých dobách stala jediným útočištěm, jedinou záchranou.
Nejstarší otec zvedl vráščitou ruku z lůžka, ale jeho prsty se nepřestávaly chvět.

KAPITOLA 15

Fréthfâre utíkala a srdce jí bušilo. Běžela dlouho, než se odvážila najít místo, odkud by mohla promluvit s Nejstarším otcem. Jak mu měla říct, co se stalo, co viděla? Kde by měla vůbec začít? Do země vstoupila nemrtvá a volně se procházela mezi jejich lidmi - a nyní ji chránil Brot'ân'duivé.
Zadívala se na nebe a na slunce, které vykukovalo zpoza temných mračen. Ranní světlo se během několika okamžiků vytratilo. Les potemněl. Zlé znamení.
Poklekla pod větvemi vysokého jilmu a přitiskla hladké slovní dřevo ke kůře. Sice se zdráhala znepokojivé zprávy o ranních událostech oznámit, ale vše překonala touha po radě Nejstaršího otce.
"Otče…"

Jsem tady, dcero.
Jeho hlas v mysli jí přinesl alespoň trochu úlevy. "Ani nevím, kde začít… Zklamala jsem…"
Všechno vím. Byl jsem s tebou, když jsi čelila té zrůdě. Znič ji! Předej Brot'ân'duivovi mé rozkazy a zbav se také druhé ženy. Napřed se Sgäilsheilleachem zajměte Léshila. Můžete ho i zranit, jen si nesmí odnést trvalé následky.
Nejstarší otec možná neviděl vše.
"Brot'ân'duivé nemrtvou ženu chrání," odvětila Fréthfâre. "Dovolil Léshilovi promluvit s Cuirin'n?n'ou. I kdyby mi pomohla Én'nish a její společníci, nejsem si jistá, že bychom dokázali Greimasg'äha porazit. Léshil a ta žena by se postavili na Brot'ân'duivovu stranu."
Strom se na dlouhou dobu odmlčel, pak…
Předej Brot'ân'duivovi mé rozkazy. Poslechne.
Fréthfâre poprvé zapochybovala o moudrosti rozhodnutí Nejstaršího otce. Možná neviděl Brot'ân'duivovu tvář, když Sgäilsheilleachovi zabránil proti divoké ženě zasáhnout.
"Otče, situace je neudržitelná. Osha je nezkušený a slouží Sgäilsheilleachovi. Nevěřím, že by porušili slib ochrany. Ani kvůli Brot'ân'duivovi. A Greimasg'äh je…"
Odmlčela se, protože se chystala zhanobit staršího kasty.
"Brot'ân'duivé je mezi námi cizinec. Prosím, odpusťte mi mé pochyby, ale nebylo by lepší odvést nemrtvou zpět do Crijheäiche? Když si na ni kasta počká, snadno se jí zbavíme, obzvláště pokud nemá Léshil dojít k úhoně."
Strom se opět odmlčel.
Ano… tvá moudrá rada mě naplňuje hrdostí. Přiveď je zpět do Crijheäiche.
Fréth si ulehčené oddychla. "V tichu a ve stínech."
* * *
Ranní slunce zmizelo za temnými mračny a příslib krásného dne pominul. Nebe zešedlo a vzduch se ochladil.
Brot'ân'duivé věděl, co Fréthfâre řekne nejstaršímu otci - co viděla a co udělal - ale s tím nemohl nic dělat. Potřeboval Léshila, jinak se křehké plány Cuirin'n?n'y a dávno ztracené Eillean obrátí v prach.
V Darmouthově hrobce pochopil, jak moc Léshilovi na pošpiněné ženě, na Magieře, záleží. Možná až nebezpečně moc, víc než míšenec tušil. Brot'ân'duivé nemohl dovolit, aby se jí něco stalo. Léshil by trpěl a možná by ani nesplnil úkol, který ho čekal. Brot'ân'duivé se držel blízko Léshila a Magiery a ujistil se, že se k nim Én'nish a její společníci ani nepřiblíží.
Od chvíle, kdy Brot'ân'duivé naposledy viděl Cuirin'n?n'u, od chvíle, kdy ji Nejstarší otec odsoudil k doživotnímu odloučení, uběhlo už osm let. Schůzka s ní by představovala příliš velké riziko - pro ni, pro něj i pro ty, kteří stále podporovali to, co Eillean před lety začala. Ale pohled na Cuirin'n?n'inu tvář, která se tolik podobala Eilleanině, ho vyvedl z rovnováhy.
I když o tom nikdy nemluvil, Cuirin'n?n'a možná tušila, jak moc její matku miloval. Tolik obětoval, aby dodržel slib, který Eillean dal. Obětoval i samotnou Eillean. A brzy obětuje ještě víc.
Léshil měl dobrý důvod ho nenávidět. Ale Brot'ân'duivé neměl na vybranou a musel Cuirin'n?n'u přivést zpět k výslechu. Jeden z nich se musel zbavit podezření Nejstaršího otce a Cuirin'n?n'a už ztratila jeho přízeň. Nejdůležitější bylo, aby Brot'ân'duivé nepadl spolu s ní. Chápala to.
Zmanipuloval Léshila, aby dokončil jeho úkol a zabil Darmoutha. Opět neviděl žádnou jinou možnost. Udělal to pro svůj lid, ne pro Nejstaršího otce.
Sgäilsheilleache a Osha se vrátili s ořechy a bobulemi. Sgäilsheilleache vypadal, jako by mu bylo zle, a odmítal pohlédnout komukoli do očí. Brot'ân'duivé ho litoval. Přestože slíbil Sgäilsheilleache Magieře ochranu, už se v její společnosti nikdy neuvolní - a stejně tak Fréthfâre.
A ani Brot'ân'duivé.
Natáhl se a nabral si do rukou ořechy a bobule. "Zůstaňte s Én'nish a s ostatními. Fréthfâre se brzy vrátí."
Sgäilsheilleache konečně vzhlédl. Než mohl protestovat, Brot'ân'duivé ho uklidnil.
"Budu je chránit, jako bych jim sám dal slib. Zatím si odpočiň. Až se vrátíme do Crijheäiche, Nejstarší otec jistě moudře rozhodne."
Poslední slova se mu málem zadrhla v hrdle, ale musel se přetvařovat.

Sgäilsheilleache střelil pohledem po Magieře a na tváři se mu opět objevil výraz odporu. Kývl, odvrátil se a mladý Osha ho následoval.
Brot'ân'duivé prošel mezi stromy k místu, kde se utábořili Sgäilsheilleachovi svěřenci. S malou ženou jménem Wynn, která nyní seděla u holé paty velkého cedru, se ještě nesetkal. Z nějakého oděvu utrhla kus látky a omotala ho Léshilovi kolem předloktí. Vedle ní seděl majay-h? Chap. Sgäilsheilleache a Léshil s ním na louce mluvili, což bylo velmi podivné.
Majay-h? i žena hleděli do lesa a Brot'ân'duivé uviděl mezi stromy smečku. Tu a tam se k nim přiblížila bílá fena.
Mátlo ho, že smečka a clhuassas pomohli lidské ženě Cuirin'n?n'u najít. Už dlouhá léta bránili zemi před vetřelci, ale v malé Wynn žádnou hrozbu neviděli.
Brot'ân'duivé nevěřil na znamení, ale skutečně to bylo zvláštní. Pochybnosti o Eilleanině plánu, které ho celé roky trápily, se zmenšily. Nadpřirozená stvoření země považovala způsoby Nejstaršího otce za nepřijatelné.
Magiera ležela na zemi na opačné straně cedru a vypadala, jako by ji zuřivý výpad naprosto vyčerpal. Léshil dřepěl vedle ní.
Brot'ân'duivé si klekl Magieře k nohám a začal dýkou louskat ořechy.
"Neprovokuj Sgäilsheilleache," řekl Léshilovi prostě. "Vaše činy ho dostaly do velmi obtížného postavení. Fréthfâre se teď bude snažit najít jakýkoli důvod, aby mohla Magieru nechat popravit."
Léshil na něj hleděl. Wynn se přisunula blíž a Chap ji následoval. Oba poslouchali.
Magiera se nepohnula. "Wynn, co tě to napadlo? Takhle utéct!"
Malá žena se zamračila. "Jak jinak jste se chtěli dostat zpod vlivu Nejstaršího otce? Nebo jsme ho prostě měli nechat, aby dál využíval Nein'u proti Leesilovi?"
Chap do Wynn strčil a zavrčel a ona mu položila ruku na hlavu.
"Omlouvám se, Magiero," pokračovala Wynn bez známky lítosti. "Chap zamířil pryč s majay-h? a já… věděla jsem, kam jde. Neměla jsem čas vám to říct."
Brot'ân'duivé mlčel a pozorně poslouchal.
Nejstarší otec si chtěl Léshila podřídit. Ale proč? Kromě zvyku, který zakazoval prolití vlastní krve, udržoval Nejstarší otec Cuirin'n?n'u naživu jen proto, aby se dozvěděl, kdo jí pomáhal. Konečně pochopil, proč nechal Léshila bezpečně projít zemí.
Brot'ân'duivé se obrátil k Léshilovi. "Nemůžeš matku osvobodit … ne bez souhlasu Nejstaršího otce. Ovládá místo, kde ji uvěznil. Pokud si stále přeješ ji osvobodit, musíš se vrátit do Crijheäiche a smlouvat."
Magiera se obrátila, opřela se o loket a zamračila se.
"Proč tě to zajímá?" vyštěkl Léshil. "Je tady, protože jsi ji odtáhl zpátky!"
"Kdybych to neudělal já," odpověděl Brot'ân'duivé, "udělal by to… nebo ještě něco horšího… někdo jiný."
"Myslela jsem, že se elfové navzájem nezabíjejí," řekla Magiera.
"Není to vždy záležitost krve nebo národa," odvětil Brot'ân'duivé. "Byl jsem Eilleaniným důvěrníkem a přítelem. Ano, je to pravda. Tak kdo by se mohl lépe postarat o to, aby se Cuirin'n?n'a vrátila domů nezraněná?"
Obrátil se k Léshilovi. "Znáš slovo trú?"
"Znamená ‚zrádce'," odvětil Léshil chladně.
"Jednoduše řečeno, ano. Ale znamená také odpadlík, ten, kdo stojí mimo zákon a nemá ochranu společnosti. Zákon, který zakazuje prolévat krev našeho lidu, je založen na zvyku a tradici, ne na slovech nebo zápisech jako u lidí."
"Jak pohodlné," řekla Magiera. "Proto se dá tak snadno překroutit."
Brot'ân'duivé ji ignoroval a dál se soustředil na Léshila. "Někteří tvrdí, že na zrádce se zákony ani ochrana společnosti nevztahují, že není jedním z nás. To si myslel i Grôyt'ashia, když se tě pokusil zabít, protože jsi se ve Venj?tzu pokusil zabránit nám splnit úkol."
Byla to pravda jen zčásti, ale sloužila svému účelu.
"A co Léshil… Leesil?" zeptala se Wynn. "Co se s ním stane? Zabil jednoho z vás, ale byla to

sebeobrana."
Dívka studovala Brot'ân'duiva tak upřeně, až zneklidněl.
"Budu svědčit v Léshilův prospěch," odpověděl. "Kdyby k tomu došlo, znám pravdu."
"Pravdu?" vyštěkl Leesil. "Ve tvých ústech to zní jako zvrhlý vtip."
"Tato záležitost a bezpečný průchod lidí zemí jsou důvod, proč se v Crijheäiche shromáždili starší. Fréthfâre jim teď přednese něco, co je bude zajímat mnohem víc."
Brot'ân'duivé se zadíval na Magieru.
* * *
Přestože Magiera trpěla, srdce ji bolelo pro Leesila. Wynn jim způsobila tolik problémů, a i když díky ní našli Nein'u, k ničemu jim to nebylo.
Přestala se před nepřáteli ovládat a odhalila jim, kdo je. Nechápali to, ale i kdyby jim to vysvětlila, nijak by si nepomohla. Na dítě upíra by sotva pohlíželi shovívavěji než na upíra samotného.
A co hůř, po veškeré Leesilově námaze, po ztrátách a krveprolití s ním Nein'a odmítla třeba jen promluvit.
Magiera se snažila nedívat na stromy. Pokaždé, když to udělala, viděla před sebou černé otisky, které vypálily její ruce do břízy. Zdálo se, jako by si jich nikdo jiný nevšiml. Stále ji pronásledovala vidina masakru nemrtvých v táboře.
Elfové, malí a statní trpaslíci a lidé bojovali bok po boku jako spojenci, i když se to zdálo nemožné. Určitě ne v jejím světě. Wynn občas hovořila o elfech ve své domovině, kteří byli jiní než tito.
Pokud to bylo skutečné, pokud k tomu doopravdy došlo, tak kdy a kde? A jak a proč to viděla, když se břízy dotkla?
Wynn se v chladnoucím vzduchu zachvěla a přitiskla se blíž k Chapovi, aby se zahřála. Dokonce i Leesil se schoulil, jako by mu byla zima.
"Měli bychom rozdělat oheň," řekla Magiera. "Brot'ane… pomoz mi nasbírat dřevo na podpal."
"Půjdu já," ozval se Leesil, ale nevzhlédl k Brot'anovi. "Potřebuješ si odpočinout."
Brot'an se chystal odmítnout obě možnosti. Magiera jemně zavrtěla hlavou a naklonila ji k Leesilovi. Brot'an zůstal zmateně mlčet.
"Zůstaň tady," řekla Leesilovi. "Ať ti Wynn poví, jak se pokusila odvést Nein'u z mýtiny. Možná jsme něco přehlédli."
Postavila se, vyrazila do lesa a Brot'an ji následoval. Když se dostali dost daleko, promluvil.
"Co máš na srdci?"
"Při souboji v hrobce jsi viděl, jak jsem se proměnila, ale přesto jsi svému… lidu nic neřekl?"
Odmlčel se, pak odpověděl: "Nic jim do toho nebylo."
"Ví někdo, že Darmoutha zabil Leesil?"
Zastavil se a přinutil ji tak, aby na něj pohlédla. "Oznámil jsem, že úkol je splněný. Nikdo se dál neptal a já víc neřekl."
"Ale řekl jsi jim, že zabil Grôyta?"
"Tělo vyžaduje vysvětlení," odvětil Brot'an netečně. "Vrátil jsem Grôyt'ashiu jeho rodině a lidu. Byl Anmaglâhk a někdo mu podřízl hrdlo. Jen někdo, kdo byl vycvičen stejným způsobem, byl přijatelným vysvětlením."
Magiera nenáviděla, když tito řezníci naznačovali, že Leesil je jedním z nich.
"Ať už chcete od Leesila cokoli, zapomeňte na to," varovala ho. "Odejdeme a tak či onak vezmeme Leesilovu matku s sebou. Tví lidé mu už ublížili dost. Bude žít podle svého, o to už se postarám. Rozumíš?"
Přes Brot'anu zjizvenou tvář přelétl podivně vyčerpaný nebo možná smutný výraz. "Jsi Léshilovou družkou."
Natolik Magieru překvapil, že na okamžik nevěděla, co říct. "Nepleť se mi do života. Do mého vztahu s Leesilem nikomu nic není."
"Jemu ale ano a možná je to větší problém, než si myslí," odvětil Brot'an. "Chápu tvé city, ale ty nechápeš, o co tady jde… co Léshilův původ znamená."
Magiera sebou trhla, i když tak docela nerozuměla, o čem to Brot'an mluví. Naznačoval snad, že by mu

mohl její vztah s Leesilem v následujících dnech přitížit? Změnila taktiku.
"Pak pro mě něco udělej," řekla.
"Pokud budu moci."
"Potřebuji si promluvit s Nein'ou o samotě… jen na chvíli."
Brot'an se opět zatvářil obezřetně a zavrtěl hlavou.
"Ostatní se o tom nedozví," pokračovala. "Musím se jí na něco zeptat, než se rozhodnu, co dál. A… budu ti něco dlužit."
Magiera téměř nedokázala snést, že bude tomu muži zavázaná, ale potřebovala zjistit, kvůli čemu riskoval Leesil svoji budoucnost. Kdyby se mohla vrátit v čase a zachránit svoji matku, bez váhání by to udělala. Magelie za to stála, ale co Nein'a?
"Ani na okamžik si nemysli," varoval Brot'an, "že Fréthfâre zapomene na to, co dnes viděla."
Brot'an se na ni zadíval tak upřeně, až Magiera, která se ještě nepřestala nervózně třást, zneklidněla. Zamířil ke stromové hradbě a ona ho následovala. Na začátku průchodu se zastavil a ještě na okamžik ji zadržel.
"Až budu příště potřebovat, aby se mnou Léshil pro vlastní dobro spolupracoval, připomenu ti tvůj dluh."
Magiera kývla, i když zrudla odporem. Doufala, že Wynn Leesila ještě na chvíli rozptýlí.
Průchod mezi stromy díky zamračenému nebi potemněl. Magiera rozhrnula kapradí a vstoupila na louku, nevěděla však, jak s Nein'ou promluvit. Nakonec zůstala zamyšleně stát a čekala, dokud Nein'a nevystoupila zpoza stromového příbytku.
Nein'a nesla v rukou šafránově žlutý polštář, který zanechala u potoka, a mířila k domovu. Když však spatřila Magieru, zastavila se a upustila polštář na zem.
Magiera se přiblížila a Nein'a se zadívala na dva majay-h?, kteří se ještě stále zdržovali na louce. Jeden chlemtal vodu v potoce, druhý si lehl na mech a čistil si kožich. Pohled na ně vysokou elfku uklidnil.
"Riskuješ prozatímní mír, kterého Brot'ânduivé docílil. Pokud odhalí tvoji nepřítomnost, zaplatí za to Sgäilsheilleache."
Magiera si setkání vymohla, ale když nyní hleděla na zjevení z Leesilovy minulosti, nenacházela slov. Krásná, smrtící Nein'a. Po Brot'anově narážce na Magieřin vztah s Leesilem se nyní cítila tváří v tvář Leesilově matce nejistá. Magiera přemýšlela, proč si Leesil vybral zrovna ji.
Magieřiny pocity se jí zračily ve tváři. Úskoky a ženská tajemství pro ni nic neznamenaly.
"Nestýská se vám po něm?" zeptala se tiše. "Copak nejste ráda, že jste ho viděla?"
Tohle říct nechtěla. Ale kdyby ji někdo o Leesila připravil, kdyby ho osm let neviděla, vypukla by při pohledu na něj v pláč.
"Jsi… jeho?" zeptala se Nein'a, i když to vlastně nebyla otázka.
Neřekla to urážlivě ani hořce a smutně jako Brot'an, ale Magieře se přesto zdálo, že se ji snaží zastrašit.
"Ano. Vlastníme hostinec… ve městě Miiska na belaskijském pobřeží. Ale od chvíle, kdy na něj Sgäile v Bele zaútočil a naznačil, že byste ještě mohla žít, vás toužil najít." Magieře pronikla do hlasu hořkost. "I po všem, co jste mu provedla."
Nein'a se jí zadívala upřeně do očí. "A co jsem mu provedla?"
Magieru opět popadl vztek. "Vycvičila jste ho, využila ho, přinutila jste ho vraždit a jít ve vašich šlépějích. Každou noc se opíjel do němoty, aby zapomněl na to, co jste ho naučila."
"A přežil by jinak ve tvé společnosti?" zeptala se Nein'a.
"Přežití, samozřejmě," zasyčela Magiera. "Proto jste ho vycvičila. Jak nesobecké!"
Nepromluvila jen bez obalu, nýbrž přímo krutě. Ale copak neměla Nein'a syna ani trochu ráda?
"Nic o tobě nevím," namítla Nein'a. "Dokonce míň, než kolik toho víš ty o Léshilovi. Ještě možná poslouží nezbytnému účelu a nepomůže tak jen mému lidu. Jen čas ukáže, jestli k tomu dojde, a jedna moje část doufá, že ne. Musí pryč z této země a z dosahu Nejstaršího otce. Pokud ho máš ráda, odveď ho odsud."
Obrátila se, zmizela v jilmu a nezastavila se ani na tak dlouho, aby sebrala ze země polštář, který upustila.
Magiera nedokázala říct, jestli se chvěje vzteky nebo pod vlivem lesa. Stále neměla všechny kousky skládačky.
Nein'a vycvičila Leesila bez lásky, bez výčitek svědomí. Porodila ho k jistému "účelu", který zjevně měly

všechny temné úkoly Anmaglâhků.
Chap naznačil, že Nein'a a někteří další Anmaglâhkové chtěli překazit plány Nejstaršího otce. Nebo se alespoň vypořádat se zapomenutým Nepřítelem, jehož návratu se vůdce obával, po svém. A k tomu z nějakého důvodu potřebovali míšence, někoho, kdo by nepatřil k jejich lidu ani ke kastě. Leesilova matka ho tajně vycvičila, i když tím porušila zákony řádu.
Nein'a nemilovala Leesila jako syna, ale on ji miloval jako matku.
Magiera drsně rozhrnula kapradí, vyrazila zpět průchodem a srdce jí sevřela lítost. Však ona už Leesilovi svojí láskou všechno vynahradí.
* * *
Když se Brot'an vrátil s náručí dřeva a suchými větvičkami na podpal, Leesil vzhlédl.
"Nevím, co jiného bychom mohli udělat," řekla Wynn.
"Kde je Magiera?" zeptal se Leesil Brot'ana.
"Sbírá dřevo. Za chvíli se vrátí."
Leesil se postavil a zadíval se k táboru elfů. Spočítal je a ujistil se, že jsou všichni na místě. Byli a úleva popustila uzdu jeho vzteku. Chystal se Brot'anovi vynadat do hlupáků, ale ovládl se. Nedávalo smysl, že Brot'an nechal Magieru bez dozoru.
Jak dlouho už mu Wynn vyprávěla o zážitku s Nein'ou? Pokaždé, když si vzpomněl, jak ho matka přivítala - nebo nepřivítala - stáhl se mu žaludek. Vyrazil za Magierou.
"Brzy se vrátí," řekl Brot'an. "Pomoz mi rozdělat oheň."
Leesil nechtěl mít s Brot'anem nic společného, nechtěl mu pomoct ani s takovou drobností. Přesto si dřepl, ale neustále se rozhlížel po Magieře.
Vzduch zvlhl a dříví na podpal na tom nebylo o nic lépe. Brot'an křesal křemen do kousku oceli, ale chvíli trvalo, než se mu podařilo oheň rozdělat. Wynn se pustila do loupání biselek a louskání ořechů, které zůstaly ležet vedle stromu. Konečně Leesil zaslechl na lesní půdě kroky. Objevila se Magiera, ale nesla jen tři větve.
"To je všechno, co jsi našla?" zeptala se Wynn.
Magiera neodpověděla. Leesil jí větve vzal a odhodil je na zem vedle ohně.
"Je unavená," řekl Leesil a ukázal na velkou sekvoj asi o tucet kroků dál. "Odpočineme si támhle. Wynn, zůstaň s Chapem. Pokus se usnout."
"Ale nebudete blízko ohně," namítla Wynn.
Leesil očekával, že Brot'an začne protestovat, ale ten ani nezvedl oči.
"Všichni bychom si měli odpočinout," řekl Brot'an. "Udělejte si pohodlí, ale zůstaňte na dohled."
Leesil postrčil Magieru vpřed. Na dohled. Nemínil nechat Wynn se zjizveným elfem o samotě. Jen se chtěl dostat z doslechu. Chystal se posadit pod sekvoj, ale Magiera se odtáhla.
"Sedněme si na mýtinu," řekla, posadila se a čekala na něj.
Denní světlo se vytrácelo a les byl stále temnější, ale zdálo se, že jí to nevadí. Dřepl si vedle ní, pak si sedl na paty.
"Něco takového jsi nečekal, že?" zašeptala. "Myslel sis, že tě po tak dlouhé době ráda uvidí bez ohledu na to, co se stalo po tvém útěku z Venj?tzu."
Proto byla tak zamlklá a uzavřená? Dělala si o něj starosti? Ne, muselo v tom být ještě něco jiného. Cítil to.
"Ne, nečekal," odvětil. "Žádný z našich plánů nevychází. Připadá mi, jako by se mé dětství vůbec nestalo a já pro ni byl někdo úplně cizí."
Magiera se napjala a ve tváři se jí objevil zamyšlený výraz. Zdálo se, jako by se zdráhala na něj pohlédnout. Prozradila, že je dhampir. Reakce elfů ji jistě zabolela a nyní byla terčem jejich nenávisti namísto něj. Nezajímalo ho, co je. Pro něj byla stále Magiera. Ale chtěla ještě pořád ona jeho?
Byl věc, nástroj, zbraň. Zasloužila si víc. Dokonce ani matka ho za nic jiného nepovažovala.
"Jsi moje krev, Leesile," zašeptala Magiera, "moje rodina… všechno, co potřebuji."
Leesilovi se náhle vyprázdnila mysl, protože se cítil uvězněný mezi jejími slovy a strachem, že ji ztratí. Zadíval se na černé lokny, které jí visely podél bledé tváře.
"Vezmi si mě," zašeptala rychle a pronikavě.

Leesil si položil ruku na zem mezi koleny a opřel se o ni. Málem ho přemohla závrať, jak mu z ramen zmizela tíha událostí dnešního dne.
Na místě, kde jim zůstávalo tak málo naděje a tolik věcí ohrožovalo jejich budoucnost…
Nedokázal přemýšlet a její slova mu rezonovala prázdnou myslí.
"Ne," vyhrkl.
Magiera zvedla hlavu a oči se jí rozšířily šokem.
"Ano, chci říct… ne," plácal. "Tedy…"
Kdykoli jindy by se na něj obořila, ať ze sebe nedělá hlupáka, a chtěla by ho praštit za to, jak je pitomý. Ale nyní tam Magiera jen seděla a v obličeji se jí zračila šokovaná bolest.
Jako by ji uhodil.
Leesil popadl Magieřinu tvář do rukou a přitiskl svá ústa na její. Vytrhla se mu a málem ho srazila k zemi. Tvářila se zmateně a trochu podrážděně.
"Ano," řekl. "Chci říct, ano… ale ne, ne tady a ne teď."
Zase všechno pokazil. Ale Magieřina tvář zjihla.
"Copak to nechápeš?" vyhrkl a popadl ji pevně za ruce. "Takhle to nechci, ne mezi nepřáteli. Ne dokud se nevrátíme domů ke Karlinovi a Calebovi a možná k tetě Bieje. Tam by k tomu mělo dojít. Tam to bude správné, oslava. Nejlepší den v životě."
Po Magieřině tváři skanuly slzy. "Oslava?"
"S tancem," dodal.
Objala ho kolem krku a sevřela ho tak pevně, až nemohl dýchat.
* * *
Chap zůstal s Wynn a pozorně sledoval Brot'ana. Věděl, že Leesil nikam nezmizí. Snažil se pochopit Nein'ino nečekané chování.
Chap narozdíl od Leesila nečekal, že je přivítá s otevřenou náručí. Nein'a, kterou znal, byla lstivá a opatrná. A to do takové míry, že Chap měl problém vydolovat z její mysli třeba jen jedinou vzpomínku. Brot'an a Eillean byli stejní. Všichni tři si dávali pozor, aby je žádné vzpomínky nerozptylovaly od úkolu, na který se potřebovali soustředit. Ale Nein'a by se měla snažit za každou cenu osvobodit. Když odmítla odejít, naprosto tím Chapa zmátla.
Wynn si přisedla blíž k ohni a snažila se schovat malé ruce do protilehlých rukávů tuniky. Zdálo se, že i Brot'an si pod šedozeleným pláštěm upravuje oděv. Chap slyšel cinkání kovu a přemýšlel, co elf dělá.
Odmítal Brot'anovi důvěřovat, ale jeho názor na něj už nebyl tak jednoznačný. Brot'an sledoval vlastní cíle, ale postavil se mezi Magieru a svoji kastu. A dokázal udržet pod kontrolou Leesila a nedovolil, aby předchozí konflikty vypukly nanovo.
Brot'an se zadíval přes nízké plameny na Wynn a shodil si z ramen těžký plášť. Rukávy zelené tuniky měl srolované, ale Chap nezahlédl na zápěstích žádné zbraně. Brot'an obešel oheň a přehodil plášť přes malou učenku. Wynn sebou trhla.
"Spi," řekl jí, posadil se a opřel o strom za učenkou.
"Děkuji," řekla Wynn zdvořile. "Chanův… svůj plášť jsem nechala v Crijheäiche. Nebude ti zima?"
"Spi," zopakoval.
Wynn si lehla a po chvíli zavřela oči.
Chap si položil hlavu na tlapy a dál upíral oči na Brot'ana.
Měl by si lehnout k Wynn a zahřát ji. Tento den pro ni nebyl o nic lehčí než pro ostatní. V jistém ohledu dokonce daleko horší. Fayové nyní věděli o jejím daru nebo prokletí, věděli, že je umí vycítit.
U cedru na opačné straně mýtiny se objevila rozmazaná bílá šmouha. Lilie vykoukla zpoza stromu a zakňučela.
Chap potlačil touhu vyrazit za ní, protože nechtěl nechat Wynn s Magierou tváří v tvář tolika nepřátelům samotné. Když se od Lilie odvrátil a povzdechl si, všiml si, že ho Brot'an pozoruje, a tak na něj vycenil zuby.
"Jdi," řekl Brot'an.
Leesil vše sledoval otevřeným prostorem mezi stromy. Magiera ležela vedle něj a hlavu měla položenou na jeho stehně. Ale Chap přesto nešel.

Zadíval se na skupinu Anmaglâhků, kteří se shromáždili kolem ohně o kus dál v lese. Choulili se u plamenů a Fréthfâre stála nad nimi, ale nedokázal rozeznat, o čem mluví.
"Dost!" prohlásil Sgäile hlasitě a vstal.
Chap už víc neslyšel, ale zdálo se, že se Sgäile zastává Fréthfâre. Én'nish se odvrátila a hádka skončila.
Lilie se přiblížila k Chapovi a olízla mu ucho. Překvapila ho, ale přesto neodtrhl oči od shromážděných nepřátel.
"Nikdo tvým společníkům neublíží," řekl Brot'an.
Chap se soustředil a snažil se v myslích Anmaglâhků zachytit nějakou vzpomínku. Brot'anova slova ho vyrušila. Tiše zavrčel.
Nelíbilo se mu, že už tolik osob ví, nakolik jim rozumí. Napřed Sgäile a teď i Brot'an s ním mluvili v celých větách, jako by věděli, že je pochopí.
"Každý z nás by si měl užít času, který mu s jeho lidem zůstal," dodal Brot'an.
Vysoký elf si opřel hlavu o strom a zadíval se do tančících plamínků.
Lilie vyrazila pryč a Chap se pomalu zvedl. Zachvěl se, ale ne zimou.
Netušil sice proč, ale vzpomněl si na to, co viděl v droevinském lese, v Magieřině domovině. Viděl ji, jak šílená a divoká stojí ve tmě v čele armády. Mezi živými zvrácenými tvory se pohybovali i nemrtví. Setřásl ze sebe tuto vzpomínku - byla to jen lež vyvolaná magií.
Chap se rozběhl za Lilií, která se zastavila a oběhla listím vystlanou prohlubeň mezi třemi hustě rostoucími jedlemi.
Její srst byla teplá a měkká. Přitiskl se k ní a začali kolem sebe kroužit. Její něžná přítomnost mu přinášela úlevu. Nakrátko nebyl tak sám. Našel někoho, kdo mu byl příbuzný tělem i duchem, přestože nepatřil k těm, kdo ho zradili a okradli o vzpomínky. A když nakonec tiše ulehl vedle ní, šeptali si vzpomínkami, ne slovy.

KAPITOLA 16

L
eesil tiše seděl a Magiera měla hlavu položenou na jeho noze. Čekal, že začne pršet, ale nestalo se, takže neviděl důvod, proč Magieru rušit, aby se přesunuli do úkrytu.
Odhadoval, že minulo poledne. K Brot'anovi se přiblížil Osha a zadíval se na Wynn, která spokojeně spala, zahalená do Brot'anova pláště.
"Je čas," zavolal Brot'an na Leesila.
Při zvuku jeho hlasu otevřela Magiera oči. Také nespala, jen odpočívala.
Postavil se a pomohl vstát i Magieře. Leesilovi pod její hlavou znecitlivěla noha a nyní mu v ní mravenčilo, jak se do ní vracel cit. Brot'an se vydal pro ostatní a Leesil nechal Magieru s Wynn. Sám se odplížil ke stromové hradbě. Byl v půli cesty, když za sebou uslyšel kroky. Ohlédl se a uviděl, že ho sleduje Sgäile.
"Nebude mi to trvat dlouho," řekl. "Pokud se mě ovšem nepokusíš zastavit."
"Pak tě doprovodím," odvětil Sgäile. "Nebo nikam nepůjdeš."
Leesil byl příliš unavený, než aby se hádal. Nevěděl, kdy se mu opět naskytne příležitost setkat se s matkou. A tak se se Sgäilem v patách obrátil zpět k průchodu mezi stromy.
Vstoupili na mýtinu a Nein'a stála před stromovým příbytkem a čekala. Leesil se ohlédl po Sgäilovi.
"Jdi," řekl muž a povzdychl si. "Já počkám tady."
Když mu Magiera ležela v klíně, dlouze o matce přemýšlel. Osm let strávených na louce, ze které se dá tak snadno odejít, a přece to není možné, by z každého udělalo tak trochu podivína. Kdyby při předchozím setkání uvažoval střízlivěji, došlo by mu to. Přistoupil blíž a zadíval se jí do tváře. Vypadala zároveň klidně i znepokojeně. Netušil, co říct, samozřejmě kromě očividného.
"Tím, že zůstanu tady, tě neosvobodím. Vrátím se do Crijheäiche a pokusím se přimět tvé lidi, aby mě vyslechli." Ztišil hlas. "Pak odejdeš se mnou a s Magierou."
Natáhla se a popadla ho za zápěstí. Nebylo to láskyplné gesto a skoro se jí vytrhl.
"Zapomeň na mě a opusť les," zašeptala. Hlas jí zjihl, stal se melodičtějším, než si pamatoval. "Prosím… synu."

Tváří v tvář matčině náhlému teplu se Leesilův odpor vytratil.
"Můžeš věřit Sgäilsheilleachově ochraně," zašeptala. "Ale ve všem ostatním věř jen Brot'ân'duivovi."
Vytrhl se jí. "Vrátím se… a ty bys měla věřit jen mně."
"Léshile," zavolal Sgäile napjatě. "Pojď."
Leesil se od matky odvrátil.
* * *
V půlce odpoledne si Wynn začala dělat starosti, že nebude stačit tempu, které Sgäile nasadil. Stále byla oblečená do Brot'anova nadměrného pláště a pytlovitých elfských šatů. Byl to těžký a nešikovný oděv. Ale pořád jí byla příliš velká zima, než aby si plášť svlékla.
Několikrát odtrhla oči od společníků a les kolem ní se ihned začal nepříjemným způsobem hýbat. Slunce se schovalo za těžká mračna a vše se ponořilo do šera. Cítila se sklíčená a jen obtížně držela s ostatními krok, a to nejen proto, že byla vyčerpaná a ustaraná.
Cítila se odříznutá a sama.
Leesil s Magierou mlčeli a jen tu a tam si vyměnili pohled a dotyk. Wynn měla dojem, že se Leesil dokonce usmál, jen jednou a na Magieru.
Chap pobíhal sem a tam kolem průvodu a občas se vracel k Wynn. Ani jednou s ní nepromluvil a zakrátko opět zmizel mezi stromy. Dokonce i Osha na ni a na Magieru jen zřídkakdy pohlédl. Brot'an jednal ohleduplně, ale jinak se choval stejně odtažitě jako zbytek Anmaglâhků.
Wynn se neměla na koho obrátit pro laskavé slovo či pohled a často vzpomínala na Chapův střet s fayi. Les byl strašlivým místem, které ještě zhoršovalo její samotu.
Největší starosti jí dělalo Sgäilovo chování. Poté co se stal svědkem Magieřiny proměny, se změnil. Wynn ho vždy považovala za nebezpečného a občas ji i děsil, ale byla si jistá, že ji, Leesila i Magieru ochrání. Ale nyní měl v očích strnulý pohled a starost, kterou projevoval, byla jen bezděčná. Dvakrát se zdálo, že s ní promluví, ale vždy se odvrátil.
A také se zdálo, že je odhodlaný vrátit se s nimi zpět do Crijheäiche co nejrychleji.
Někde za Wynn se lesem rozlehlo podivné cvrlikání. Pokusila se zpomalit a zaposlouchat se, ale průvod ji hnal dál. A tak jí nezbylo než přemýšlet, jestli se jedná o stejného ptáka, kterého slyšela během první cesty do Crijheäiche.
Wynn už měla ticha dost. Dobrá, tak si za to mohla z větší části sama. Vlastně za všechno mohl Chap, protože utekl, aniž by komukoli cokoli řekl. Ale když si vzpomněla na střetnutí s fayi, měla by být ráda, že vůbec žije.
Rychle se přiblížila k Oshovi a snažila se vymyslet, na co by se mohla zeptat. Na něco užitečného - nebo možná raději ne. Na cokoli, jen aby alespoň na okamžik prolomila ticho. Zatahala ho za plášť a zakopla o lem vlastního.
Osha se ohlédl přes rameno a zamračil se.
"Co je… Greimasg'äh?" zeptala se tiše. "Chytač něčeho? Slyšela jsem, že tak ostatní oslovují Brot'ana a jednou také Urhkara. Je to nějaký titul nebo hodnost?"
Plachý Osha se zadíval na Sgäila, ale ten se dál hnal za Brot'anem v čele a zdálo se, že nic neslyšel.
"Proboha, Osho!" obořila se na něj Wynn šeptem. "Nesnažím se z tebe vymámit žádné velké tajemství!"
Osha se ohlédl.
"Drž… drži… Pán stínů…" vykoktal Osha belaskijsky, jako by slovo bylo na jeho omezenou slovní zásobu příliš složité. "Je to mistr, jehož znalosti překonávají vše, co znají naše kasta a učitelé. Ví víc, než co se učí. Mnozí říkají, že Greimasg'ähové dokáží uchopit stíny a… schovat se v nich. Nikdo je nevidí, dokud sami nechtějí. Je velkou ctí, když tě Greimasg'äh přijme… za učedníka. Já takové štěstí nemám."
Wynn se zadívala na Brot'anova záda a všimla si, že Magiera Oshu také poslouchá.
"Kdysi… jich bylo pět," dodal Osha. "Teď jenom čtyři… když jsme ztratili Léshilovu pramatku."
Wynn si na okamžik myslela, že mluví o Nein'ě. "Myslíš ‚babičku'? Eillean?"
Osha kývl a zmlkl. Wynn se opět snažila udržet krok s ostatními.
"Zastavíme a odpočineme si," zavolal Brot'an.
Wynn očekávala, že Sgäile bude protestovat, ale jen si dřepl vedle jehličnanu, připravený opět vyrazit. Byla vděčná za jakýkoli důvod zastavit. Opřela se rukou o břízu.

Náhle na ni dopadl stín a Wynn zvedla hlavu.
Sgäile stál tak blízko, že by mohla spočítat bílé chloupky v jeho obočí. Pěknou tvář měl napjatou.
"Ke všemu, co se za poslední den a noc stalo," řekl tiše elfsky, "došlo jen proto, že jsi nedbala mých slov. Zůstáváš pod mojí ochranou, ale ještě jednou neuposlechni a já udělám vše, co bude nutné, abych zajistil tvé bezpečí… bez ohledu na to, jak se ti budou mé metody protivit. Rozumíš?"
Wynn spolkla odseknutí.
Kdyby neuvěznili Nein'u, Leesil by se sem nikdy nevydal. A ona a Chap by se nesnažili překazit plány Nejstaršího otce. Ale Sgäilův hlas byl vážný.
"Ano," odvětila strnule.
Zamířil zpět k jehličnanu. Wynn se otočila a zjistila, že Leesil stojí přímo za ní.
"Co to mělo znamenat?" zeptal se.
"Nic," odpověděla. "Vůbec… nic."
Leesil ji popadl za ruku a odtáhl k Magieře. "Zůstaň s námi. Podívám se, jestli nemůžu tvůj plášť nějak podvázat."
Wynn stiskla Leesilovy prsty a už se necítila tak sama.
* * *
Pachy lesa Chapa uchvacovaly, přesto se často vracel, aby dohlédl na Magieru, Leesila a Wynn. Smečka majay-h? sledovala průvod celou cestu až do Crijheäiche. Ale Chap tušil, že je doprovází jen proto, že s ním zůstává Lilie.
Psi se drželi zpátky, čenichali kolem, a dokonce i lovili. Víc než jednou museli zahnat zpátky stříbrného ročka, který se někam zatoulal. Někteří je předběhli, ale nakonec se vždy vrátili zpět k Anmaglâhkům a k Chapovým společníkům.
Přitiskl čumák k Lilii a nasál její teplý pach. Ale když se vrátil zpět k průvodu, zachytil v Leesilových vzpomínkách Magieřin tichý hlas.
Vezmi si mě.
Chap se zastavil a nastražil uši.
Leesil zahanbeně vzpomínal na svoji zmatenou odpověď.
Bylo zvláštní a překvapující, že k tomu došlo právě na tomto místě a v tak nebezpečnou dobu. Ale když se Chap ponořil do mysli Magiery, aby si prohlédl její vzpomínku, jeho překvapení zmizelo.
Viděl jejíma očima mrtvou kůru v místě, kde se dotkla stromu. Slyšel jméno, které jí problesklo myslí, než omdlela.
Sorhkafâré.
Jméno nepřipadalo Chapovi povědomé, dokud nezahlédl změť obrázků, které Magiera viděla, když upadla.
Znal ten tábor a vzpomínal si na dávnou noc, kterou zahlédl ve vzpomínkách vyděšeného starého elfa.
Vzpomínky se spojily.
Sorhkafâré… Aoishenis-Ahâre… Nejstarší otec.
Magiera se dotkla stromu. Viděla něco, čemu nerozuměla - jednu ze vzpomínek Nejstaršího otce.
Chap se divoce rozhlédl a začal se bát každého listu.
Nein'a se stejně tak rozhlížela po mýtině a uklidnila se až ve chvíli, kdy uviděla, že se majay-h? bezstarostně procházejí kolem. A Lilie se zoufale snažila zabránit Chapovi vstoupit do domova Nejstaršího otce.
Starý, sešlý elf, který už žil až nepřirozeně dlouho, se nějakým způsobem ocitl na Nein'ině louce. Byl ve stromě, kterého se Magiera dotkla. Jinak si to Chap nedokázal vysvětlit.
Magiera se dotkla stromu… a aniž by to věděla, pozřela část jeho života. Chap si vzpomněl na svoji šílenou vidinu, v níž stála v čele armády na okraji umírajícího lesa.
Pobíhal mezi stromy a z dálky Magieru pozoroval. Jeho strach sílil.
Nechtěl s tím mít nic společného. Toužil prostě zůstat nějaký čas o samotě s Lilií. Ale nemohl na vidinu zapomenout, na to, jak temné postavy čekaly, až Magiera vstoupí mezi stromy.
Lilie štěkla, protože z nory pod obrovským listem vyrazil hnědý zajíc.
Chap za ní neběžel.

* * *

Soumrak přešel v noc a Welstiel mířil dál na jih. Vedl zbývajícího koně, na kterého naložil všechnu výstroj, a Chanův nový zvířecí společník běžel před ním.

Všiml si, jak pohuble Chane vypadá. Později budou muset rozpustit trochu sněhu a uvařit poslední zbytek čaje, který sebrali Móndyalítkům, a doplnit tělesné tekutiny. Chane vypadal s ohledem na okolnosti docela snesitelně. Přestože byl oděn do obnošeného pláště a okopaných bot, stále v něm bylo něco z vysokého a arogantního mladého šlechtice. Nikdo by o jeho původu nepochyboval - alespoň ne o tom, který měl ještě za života.

Welstiel se obával, že o sobě to v tuto chvíli tvrdit nemůže. Pevně si připnul otrhaný plášť a pokusil si uhladit špinavé vlasy.

V posledních dnech se mu nezdály žádné sny. Proč by mu ochránce ukázal hrad, jeho obyvatelku, a dokonce i samotnou komnatu s prstencem, jen aby zmlkl? Držel se jediné naděje.

Móndyalítkové jim cestu přesně popsali. Nabyl snad Welstielův ochránce dojmu, že už jeho pomoc nepotřebuje? Ano, to musí být ono.

Holá skála a sněhové závěje zmizely, jak se v duchu zahleděl do budoucnosti.

Na sobě měl bílou hedvábnou košili a uhlově černou vlněnou tuniku. Byl čistý a bohatý a žil sám v sídle někde v ústraní, možná na severu belaskijského poloostrova, kde měl hlavní město Belu i přístav v Gu?shku na dosah. Celé první podlaží sídla zabírala knihovna a studovna a jedna komnata byla určena jen pro kouzlení. Mohl zde vytvářet užitečné předměty a už nikdy se nemusel dotknout smrtelníka, protože někde ve sklepích byl bezpečně ukrytý prstenec - jeho prstenec.

Kůň trhl hlavou a vyškubl Welstielovi uzdu z ruky, protože uklouzl po zledovatělém kamení. Zvíře se napřímilo a Welstiel se zadíval vzhůru po holém svahu na svého společníka.

Chane stále toužil vyhledat učence. Proč? Aby studoval dějiny a plnil si hlavu úlomky dávné minulosti? Směšné.

Welstiel zavrtěl hlavou. Užitečná byla jen současnost. Až získá, co potřebuje, nechá dějiny Zapomenutých být. Toužil jen žít v osamění a bez rozptylování.

Ale přesto…

"Zkoušel jsi někdy vyrábět magické předměty?" zeptal se a jeho vlastní hlas ho v nočním tichu překvapil.

Chane zvedl zrak, ale plahočil se dál. Zaklínání - ať už rituál, kouzla nebo magické řemeslo - Chana vždy zajímalo.

"Drobnosti," odpověděl. "Jen dočasné nebo neživé předměty pro rituály. Nic takového jako… tvůj prsten nebo šálek. Jednou jsem vytvořil malou kouli, která měla oslepit vetřelce. Vyvolal jsem podstatu světla, zhmotnění živlu ohně, a polapil ji v kouli z mrazového skla. Když se spustila, ostře se zablesklo, ale koule pak byla k ničemu."

Welstiel zaváhal. "Na někoho bez učitele jsi zašel hodně daleko. Zajímalo by mě, co všechno bys dokázal, kdyby tě vedl někdo zkušený."

Chane se zastavil a přiměl tak Welstiela, aby zůstal také stát.

"Nakrmil ses, aniž bys mi to řekl?" zeptal se Chane.

"Ne, proč?"

"Připadáš mi dnes v noci víc… při smyslech."

Welstiel takový nesmysl ignoroval. Zepředu k nim dolehl štěkot.

Chane si sedl se zkříženýma nohama na zem.

Welstiel se snažil zůstat zticha a čekal, zatímco společník zavřel oči.

Chane se chystal spojit s divokým psem, kterého si zotročil - ducha s duchem, myšlenku s myšlenkou. Prostřednictvím smyslů hloupého tvora zjistí, co zvíře našlo. Bylo to mnohem efektivnější než se za psem rozběhnout a vyčerpat energii, když nebylo jisté, jestli objev stojí za to.

Welstiel zůstal napjatě stát a snažil se být trpělivý.

Hrad mohl být přímo před nimi. Možná měl konec tohohle utrpení na dosah.

KAPITOLA 17

N
astala noc. Magiera šla vedle Leesila a držela si Wynn poblíž. Opatrně povolila uzdu dhampirovi, aby se jí zostřilo vidění. Ale moc jí to nepomohlo, protože měsíc byl ukryt za mračny.
Leesil se už o matce nezmínil. Wynn byla na pokraji vyčerpání, takže většinou mlčela. Všichni Anmaglâhkové, ale hlavně Sgäile, se stáhli do sebe a cílevědomě se hnali vpřed. Jen na jednom místě na světě přijímali lidé Magieru takovou, jaká byla - v Miisce. Ale domov byl daleko.
Snažila se nemyslet na Nein'u, na stopy po rukou na stromě, na to, co je čekalo v Crijheäiche. Snažila se soustředit na Leesila.
To Leesil měl velkou představivost, ne ona. Po Nein'iině chladném přijetí si Magiera přála přesvědčit ho, že ho má někdo rád - a že alespoň ona s ním zůstane až do konce života. Připomněl jí, že existuje místo, kde jim lidé budou rádi stát po boku, až složí slib. Přestože jí šel Leesil někdy na nervy, v tomto měl pravdu.
Po jeho slovech jí v mysli vyvstal obraz oslavy s Karlinem, Calebem, malou Rose a možná i s tetou Biejou. Magiera si představila Leesila s vlasy svázanými na temeni a v čisté bílé košili, která nebyla zalátaná k nepoužitelnosti.
Ano, také to chtěla.
Les kolem jí začal připadat povědomý a Magiera zahlédla mezi stromy měkkou záři luceren. Minuli obrovský dub nafouklý do podoby příbytku.
"Jsme blízko," řekla.
"Ach, už se nemůžu dočkat koupele a čistého oblečení," zabručela Wynn.
Fréth kráčela před Leesilem, ale teď zpomalila a připojila se k Én'nish vzadu za nimi.
Magieře to připadalo divné. Pak uviděla, jak k nim mezi stromy někdo běží a míhá se mezi světly luceren a září, která prosakovala ven pod závěsy ve dveřích.
Leanâlhâmina žlutá sukně ve tmě zářila. Usmála se a rozběhla se přímo ke Sgäilovi. Světle hnědý cop se jí houpal ze strany na stranu. Sgäile si ji přitáhl na hruď, ale Leanâlhâm se rozhlížela po průvodu, dokud neuviděla Wynn.
"Jsem tak ráda, že tě našli," řekla s takovou úlevou, jako by našla dlouholetou přítelkyni. "Urhkarasiférin říkal, že ses ztratila v lese, ale já věděla, že tě Sgäilsheilleache najde."
Wynn se vyčerpaně pousmála.
Magiera čekala na záplavu Leanâlhâminých otázek. Ale když se dívka pokusila vydat k Wynn, Sgäile ji pevně chytil. Zadržel ji a odvrátil. Magiera věděla, že jí nebrání přiblížit se k Wynn, nýbrž k ní.
Sgäile s Leanâlhâm promluvil ostře elfsky. Dívce poklesla čelist a v očích jí probleskla bolest.
"Bârtva'na!" zakřičel na ni Sgäile a přerušil tak všechny námitky.
Magiera si slovo pamatovala z rozhovorů, které jim Wynn přeložila. Sgäile dívce rozkázal, aby přestala protestovat a okamžitě uposlechla. Leanâlhâm se na něj zahleděla s neskrývaným odporem.
"Přikázal jí, aby se vrátila do jejich příbytku," řekla Wynn tiše. "Nesmí s námi mluvit."
"Cože?" zeptal se Leesil. "Proč?"
Sgäile neměl právo se na dívku takovým způsobem obořit. Nechtěl, aby se malá sestřenka přiblížila ke zrůdě, kterou mezi sebou odhalili. Ale i když se bál, přece doopravdy nevěřil, že by Magiera Leanâlhâm ublížila. Dala mu slovo, že na ni dohlédne, kdykoli to bude možné.
Sgäile se bál víc, než Magiera tušila.
Opatrně se rozhlédla po ostatních Anmaglâhcích. Většina se tvářila netečně, jen Én'nish měla ve tváři jedovatý výraz a Fréth mlčky zuřila. Ale Brot'an se nyní s podivnou nejistotou rozhlížel kolem.
Magiera nechtěla se Sgäilem bojovat a doufala, že Leanâlhâm udělá, co jí přikázal.
Leanâlhâm ucouvla a její rysy se ve tmě pod stromem nedaly rozeznat.
"Shiuvâlh!" vyštěkl Sgäile.
To slovo Magiera neznala, ale při tónu jeho hlasu ztuhla. Za Leanâlhâm se objevil stín a další vpravo.
Magiera se zprudka otočila a uviděla, že další se blíží zleva a zezadu.
"Leesile…" zasyčela varovně.
Obrátil se a sledoval, jak se tmou pohybují postavy.
Osha se přiblížil k Wynn. Sgäile tasil dýku a Fréth ho následovala. Brot'an se pomalu otočil a zmatek v

jeho tváři se proměnil v chladnou nespokojenost. První stín vstoupil do světla. Byl to Urhkar.
Zůstal klidně a netečně stát. Vystoupil zpoza něj Anmaglâhk, druhý se objevil za Sgäilem a pak další a další. Všichni až na Urhkara drželi v rukou napnuté krátké luky se šípy, jejichž hroty se třpytily nad držadly ze stříbřitě bílého kovu.
Magiera zjistila, že je s Leesilem a Wynn obklíčilo alespoň dvacet Anmaglâhků. Už se nedivila, že se Sgäile hnal vpřed, když věděl, co je tady čeká.
"Ty hade…" začal Leesil s pohledem upřeným na Sgäila.
Magiera popadla Leesila za zápěstí, varovně mu ho sevřela a střelila pohledem po Wynn. Učenka byla vyděšená, ale zároveň se mračila. Kdysi tak plachá dívka nyní zuřila. Magiera neviděla žádnou cestu ven, která by nekončila jejich smrtí.
Fréth se Sgäilem na ně hleděli. Sgäile držel dýku skloněnou, ale Fréth ne.
"Co to děláš?" obořil se na něj Leesil.
Brot'an zavrtěl na Urhkara pomalu hlavou, ale druhý Anmaglâhk neodpověděl.
"Stáhněte se a nechte nás projít," zvolal Brot'an.
Nikdo z Anmaglâhků se ani nepohnul a Fréth přistoupila k Magieře a Leesilovi.
"Půjdete s námi."
Magiera slyšela, jak se Leesil zapřel o zakročenou nohu a přenesl na ni váhu. Šest Anmaglâhků s luky postoupilo vpřed. Dva mířili přímo na Wynn.
"Ne!" zašeptala Magiera. "Jejich příliš mnoho."
A pak se Brot'an postavil před šípy, které byly namířeny na Wynn.
"Má pravdu," řekl prostě. "Musíme počkat a najít jiný způsob, jak celou záležitost vyřešit."
Leesil otočil hlavu a přelétl pohledem po nepřátelích, kteří je obklíčili. Žádný z elfů nesklonil zbraň.
"Jděte!" rozkázala Fréth.
Leesil se nejistě přesunul k Magieře a spolu vyrazili za Brot'anem. Vedli je do srdce Crijheäiche. Když vstoupili na velkou mýtinu obklopenou stromovými příbytky, Magiera ještě víc znejistěla.
U vchodu každého domu stáli další Anmaglâhkové. Ve středu mýtiny rostl obrovský dub, který velikostí překonal všechny, které v této zemi zahlédla.
"Vedou nás k Nejstaršímu otci," zašeptal Leesil.
* * *
Když se přiblížili k příbytku Nejstaršího otce, Wynn se držela co nejblíže u Magiery. Rozhlédla se po Chapovi, ale nikde ho neviděla. Ani smečku nebo Lilii. Sgäile odhrnul závěs ve vchodu stranou.
"Dolů po schodech!" rozkázala Fréthfâre.
Wynn úzkostně pohlédla na Brot'ana. Kývl a prošel vchodem za Sgäilem. Leesil ho následoval, po něm Magiera a Wynn a jako poslední šla Fréth.
Uvnitř osvětlovaly svíčky v lucernách velkou holou místnost. Schodiště ze živého dřeva po levé straně vedlo pod zem. Wynn sešla dolů, a když sestoupila z posledního schodu, který byl vytesaný do kamene, uvědomila si, že se ocitla v komnatě, jejíž stěny tvoří hlína. V jejím středu rostl kořen o velikosti malého stromového příbytku.
Na kamením vyztužených zdech visely skleněné lucerny a mdlým žlutým světlem ozařovaly obrovské kořeny, které prorůstaly strop nad jejich hlavami. Wynn netušila, proč jsou tady, ale podzemní komnata ji rozrušila. Nevěděla o žádném elfovi, který by takto žil.
"Hněte sebou!" rozkázala Fréth a strčila zezadu do Magiery.
Magiera zavrávorala vpřed a na poslední chvíli sklonila ruku, aby se nechytila kořene ve středu. Potácela se a Wynn ji popadla za paži. Cítila, jak se Magiera nekontrolovatelně třese.
Leesil se zprudka otočil a Fréth zvedla dýku.
"Ani to nezkoušej," řekl. "Tvůj zvrácený pán mě pořád ještě potřebuje."
"Dost," varoval Brot'an, ale hleděl přitom na Fréth.
"A Chap by ti to nedovolil," zašeptal Leesil.
Wynn těkala očima po místnosti. Ještě nikdy nezažila, aby se Magiera tak třásla. Magieru nebylo snadné vylekat a její strach se měnil v zuřivost, neoslaboval ji.
Wynninu pozornost upoutal šedý záblesk na schodech.

Chap seběhl s otevřenou tlamou dolů.
Sgäile se pokusil natáhnout a psa chytit. Leesil vrazil Sgäilovi ramenem do zad a odstrčil ho stranou ve chvíli, kdy se Chap vrhl se vzteklým vrčením ze schodů.
Fréth psa sotva zahlédla, než jí sevřel zápěstí v zubech. Šokovaně se nadechla, upustila dýku a vyškubla mu paži z tlamy. Chap zatlačoval Fréth zpátky a jeho vrčení se odráželo od kamením zpevněných stěn.
Leesil sebral dýku ze země dřív, než se k ní stačil Sgäile vrhnout. Wynn se pokoušela udržet Magieru na nohou.
Fréth zakopla o poslední schod, zapřela se o stěnu a vykopla. Zasáhla Chapa do hrudi a odhodila ho stranou. Pes se však obrátil a vrhl se na ni tak rychle, že se Fréth ani nestačila pohnout. S otevřenou tlamou na ni skočil.
Brot'an vklouzl mezi ně a Chap se mu zakousl do předloktí. Škubl hlavou a strhl Brot'ana na kolena.
"Chape, nech toho!" vykřikla Wynn.
Brot'an se nebránil, ztuhle klečel a čekal. Chap znehybněl a jen vrčel.
"Dost!" řekl Brot'an ostře.
Leesil mířil dýkou na Sgäila, ale oči přesunul k Fréth. "Je jen málo věcí, které bych neobětoval, abych tě mohl zabít. Už se nikdy nedotýkej ani mě, ani mých přátel."
"Chape… pusť ho… hned!" přikázala Wynn.
Chap velice neochotně rozevřel čelisti a s vrčením ucouvl k Magieře. Oči dál upíral na vysokého elfa.
Brot'an vstal a na zelenošedé plstěné látce roztrženého rukávu se mu objevily tmavé skvrny.
Uviděl dýku, kterou Leesil držel, a natáhl ruku. "Prosím."
"Dej mu ji," zašeptala Magiera namáhavě.
Leesil si dýku přehodil, chytil ji za ostří a pleskl jílcem do Brot'anovy dlaně.
"Fréthfâre…" varoval Brot'an a hodil jí dýku, "drž se zpátky a ovládej se."
"A ty taky," řekla Wynn Chapovi, i když se jí ulevilo, že ho vidí. "Kde jsi byl?"
Chap přestal vrčet a ve Wynnině mysli zašustil lístek. Pozoroval jsem.
"Tudy," řekl Sgäile a obešel komnatu.
Wynn nechápala, dokud neuviděla otvor ve středovém kořeni. Sgäile vstoupil dovnitř a Wynn vešla před Magierou.
Ve svitu svící viděla Wynn napřed jen modré a žluté polštáře na zemi, ale pak se po malé místnosti rozhlédla a vyschlo jí v ústech.
V kolébce, která vyrůstala ze stěny a ze země, ležel schoulený nejstarší elf, jakého kdy viděla. Jeho seschlé tělo se elfskému podobalo už jen vzdáleně.
Vyzáblé tváři dominovaly zapadlé oči, které ztratily většinu barvy a nemrkaly. Prořídlými vlasy na některých místech prosvítala pokožka hlavy. Když elf uviděl Magieru, zachvěl se strachy nebo zuřivostí.
"Proč jsme tady?" obořil se na něj Leesil.
"Budete souzeni," vyštěkla Fréth ze dveří.
Cestu jí zastoupil statný Brot'an. Sgäile se ke křehké postavě na lůžku přiblížil a hluboce a uctivě se uklonil. Starý elf na něj ani nepohlédl.
"Souzeni?" řekla Wynn.
Kořenovou komnatou se rozlehl tenký, ostrý hlas Nejstaršího otce. Promluvil belaskijsky.
"Žádný nemrtvý nebude otravovat náš les. Ihned ji zničte."
Sgäile neodpověděl ani nevzhlédl.
"Než se jí někdo dotkne, poteče krev," varoval Leesil.
"Není nemrtvá," vyhrkla Wynn.
"Pravda," dodal Brot'an a přiblížil se k starci. "A toto není způsob, jak vést soud… obzvláště když jí byla přislíbena ochrana a bezpečný průchod. Chcete teď porušit kromě Sgäilsheilleachova slova i své vlastní?"
"Jsi Anmaglâhk," řekl Nejstarší otec a konečně se otočil k Brot'anovi. "Přísahal jsi, že budeš chránit svůj lid. Dovolil bys, aby se mezi ním potulovala nemrtvá? Netuším, jak vůbec vstoupila do země."
"Tluče jí srdce," namítl Brot'an. "O lidských nemrtvých toho moc nevím… ale jsem si jistý, že ona není jednou z nich."
Nejstarší otec přimhouřil oči a zahleděl se na Brot'ana.

Fréth se prodrala vpřed. "Pochybuješ o slovech Nejstaršího otce? Chceš popřít, co jsme viděli na zrádcově louce?"
"Les ji přijal," odvětil Brot'an. "A majay-h? ji neloví."
"Dokud neprozradila, kdo doopravdy je," namítla Fréthfâre.
"Není nemrtvá," zopakovala Wynn a zahleděla se přímo na Nejstaršího otce. "Nenávidí je stejně jako vy. Je jí jen z půlky, a proto je jejich přirozeným nepřítelem."
Brot'an na Wynn pohlédl a udělali to i ostatní. Tvářil se podezřívavě a pochybovačně zároveň. Magiera popadla Wynn za ruku a ostře zavrtěla hlavou.
"Napůl nemrtvá je víc než dost!" zavřeštěl Nejstarší otec.
"Opravdu?" zeptal se Brot'an. "A je tedy elfský míšenec člověk, elf nebo an'Cróan? A co když má v sobě tři čtvrtiny elfské krve?"
Sgäile zvedl při zmínce o Leanâlhâm hlavu a Brot'an nechal otázku viset ve vzduchu. Wynn napadlo, jestli už elfové o dívčině postavení rozhodli. Sledovala elfy a čekala, až některý promluví.
Nesnažili se přednést námitky, kterými by Nejstaršího otce přesvědčili. Zdálo se, že Fréth a Brot'an mají stejnou autoritu. Stavěli zvyky a kulturní tradice proti autoritě Anmaglâhků a zpochybňovali ji tím stejně jako postavení každého míšence. Možná tady nešlo jen o Magieru, i když by byla první, na koho by rozhodnutí uplatnili.
"A stále to není naše rozhodnutí," pokračoval Brot'an. "Jak Nejstarší otec moudře řekl, přísahali jsme, že budeme chránit náš lid… sloužit mu, nemáme mu vládnout ani za něj rozhodovat. Nejsme klan."
"Zacházíš příliš daleko," přerušila ho Fréth. "Greimasg'äh naopak nerozhoduje za kastu, neurčuje, co je nebo není."
"To je další pravda, Covârleaso," souhlasil Brot'an ochotně. "Rozhoduje lid a rozhodl také o tom, co jsme. Sloužíme mu. Řídíme se jeho vůlí, ne svojí ani svými cíli. Klanoví starší jsou hlasem a vůlí lidu. Shromáždili se, aby vynesli soud, přesně jak se sluší a patří."
Sgäile konečně promluvil a jeho hlas zněl chraplavě. "Když zničíte zvyky lidu, nezůstane nic, čemu bychom sloužili, co bychom chránili. Otče… s tím přece souhlasíte, ne?"
Nejstarší otec dál upíral oči na Magieru. Wynn začala panikařit, když si uvědomila, že stařec chce, aby Fréth Magieru teď a tady zavraždila.
"Jsi moudrý jako vždy, synu," odvětil Nejstarší otec Sgäilovi. "Starší poznají, co ta žena je. Ale já zbavuji cizince ochrany, už to nejsou naši hosté."
Sgäile se napřímil, ztuhl a zahleděl se na Nejstaršího otce, jako by porušil nějaký zákon. Brot'an se zachmuřil. Oba muži se chystali promluvit, ale Nejstarší otec je utišil mávnutím kostnatou rukou.
"Je formálně obviněna," pokračoval, "stejně jako Léshil, který ji přivedl do země, i když věděl, co je. Všichni tři vetřelci budou uvězněni. Takový úkol spadá do pravomocí Anmaglâhků. Nesouhlasíš?"
Poslední otázku položil Brot'anovi. Wynn čekala nějakou námitku, která by Magieru ochránila před nebezpečím.
Brot'an zdvořile kývl. "Ano, a děkuji vám za připomenutí. Doprovodím je."
Sgäile vypadal, jako by mu bylo zle. Možná se Nejstaršímu otci doposud nikdy nepostavil.
Brot'an položil Wynn ruku na záda. "Jdi."
Pospíšila si nahoru po schodech, kde už s dýkou v ruce čekala Fréth.
* * *
Leesil poodhrnul prstem závěs ve dveřích a vyhlédl z cely. Před stromovým příbytkem stáli čtyři Anmaglâhkové se šípy v napnutých lucích. Byl mezi nimi Urhkar, ale Osha ne. Leesil nechal závěs sklouznout na místo.
Magiera se choulila na jednom z lůžek, které vyrůstalo z kmene stromu, a paže si založila na hrudi, jako by se objímala. Wynn se posadila s Chapem na hliněnou zem a roztáhla před něj papíry s elfskými symboly.
"Musíme najít cestu ven," řekla Wynn. "Nevěřím, že by Magieru soudili spravedlivě. Elfové jsou paranoidní, když se jedná o lidi, co teprve…"
Odmlčela se, ale Leesil pochopil, kam míří. Co teprve když se jedná o nemrtvé, i když jsou nemrtví jen z půlky, a ani to nebyla tak docela pravda.

"Neudělali bychom ani šest kroků ze dveří," řekl Leesil podrážděně. "Jaká je ta jejich rada starších? Jaké mají elfové soudní právo?"
"Jak to mám vědět?" vyštěkla Wynn. "Dokonce ani doma jsem žádný elfský soud neviděla. Ale možná bude vědět víc Chap."
Chap zavrtěl hlavou a dvakrát odmítavě štěkl. Wynn si povzdychla, sedla si na paty a přestala roztahovat papíry.
Magiera před vstupem do příbytku zaváhala a od té doby mlčela. Leesil si před ni dřepl a položil jí ruce na stehno.
"Nikdy jsem vás sem neměl vodit… nikoho z vás."
Magiera neodpověděla, ale Leesil cítil, jak se jí zachvěly svaly na noze.
"Jsem vinna," řekla nakonec. "Aspoň tím, z čeho mě viní."
"Nemluv tak!" řekl Leesil. "Nejsi nemrtvá."
Zvedla k němu tmavé oči a zahleděla se na něj jako pokaždé, když si myslela, že se chová hloupě nebo vyhýbavě. Ale tvářila se spíše unaveně než podrážděně, jako by to už vzdala.
"Nech toho!" vyštěkla Wynn. "Ne, když to nečekám. Na jeden den už mi bylo dost zle."
Leesil se otočil a uviděl, jak Wynn odstrkává Chapa stranou. Pes zavrčel a zaškrábal na papíry. Ale neukazoval symboly, které by Wynn mohla přečíst. Jen je vztekle rozhazoval a učenka se je snažila posbírat.
"Nech toho!" zakřičela na psa. "Promluvíme si postaru, ať se ti to líbí, nebo ne."
"Nekřič tak," varoval ji Leesil. "Co se děje?"
Přestali se rvát o papíry. Chap na učenku zavrčel a pak jednou štěkl.
Wynn se zhluboka nadechla a zamračila se. "Nechtěla jsem odvádět vaši pozornost od důležitějších problémů."
"Mluv," obořil se na ni Leesil a Chap opět štěkl na souhlas.
Wynn si promnula kolena, pak se připlazila blíž k Leesilovi.
"Slyším Chapa," řekla.
"Cože?" zeptala se Magiera tlumeně.
"A slyším, když mluví se svým lidem," dodala. "I když k tomu už asi nikdy nedojde. Využili ho stejně, jako ostatní využili vás."
Leesil nedokázal zformovat žádnou otázku. Wynn jim vyprávěla šeptem o tom, co se stalo od chvíle, kdy uslyšela Chapa hovořit se stříbrným jelenem, až po fayský útok, a čím víc se Leesil dozvídal, tím méně chtěl vědět. Když učenka skončila, zahleděl se upřeně na psa.
Chap ho také mlčky pozoroval.
Leesil věděl, jaké to je být odpadlíkem. Dokud se s Chapovým přičiněním nesetkal s Magierou, byl na světě až na Chapa sám a nikam nepatřil. Ale teď to vypadalo, že pes nevěděl všechno ani sám o sobě. Chapa zradil vlastní lid, byl jen nástrojem, kterým fayové manipulovali. Leesil toužil s nejstarším přítelem soucítit, ale poslední věc, kterou teď chtěl slyšet, byla, že Chap ví stejně málo jako oni.
A Wynn ho slyšela?
"Magické vidění, které jsem si přičarovala v Droevince, abych vám pomohla najít nemrtvého čaroděje… občas se mi vrátí," pokračovala Wynn. "Nevím, co Chap udělal, aby mě ho zbavil, ale něco se pokazilo a je to čím dál horší. Dokážu vidění přivolat, ale Chap mě ho pak musí zbavit tím, že mi olízne oči."
"Ale slyšíš ho i bez zraku?" zeptala se Magiera.
Wynn kývla, pak sebou trhla, zalkla se a pronesla jediné slovo: "Sorhkafâré."
Leesil cítil, jak se Magiera pod jeho rukama napnula.
Wynn pohrozila Chapovi zatnutou pěstí. "Řekla jsem ti, abys to nedělal, dokud nebudu připravená!"
Chap ji ignoroval a soustředil se na Magieru a také Leesil se otočil k ženě, kterou miloval.
Znala to slovo nebo jméno? Magiera byla přirozeně bledá, takže se to dalo jen těžko posoudit, ale náhle vypadala, jako by jí bylo zle.
"Kde jsi to jméno slyšela?" zašeptala.
"Já ne," řekla Wynn. "Chap."
Leesil s Magierou upřeli pohledy na Chapa a Wynn se odevzdaně schoulila, mluvila za psa a ve tváři se jí

objevil mdlý výraz. S každým Chapovým slovem, které Wynn zprostředkovala, cítil Leesil větší zděšení, a když pohlédl na Magieru, v jejích hnědých očích se zračily podobné pocity.
Nejstarší otec zažil válku v dobách, které učenci nazývali dějinami Zapomenutých. Nikdo netušil, kolik času od té doby uběhlo. Dokonce ani jeho vlastní lid si nepamatoval, odkud se vzal nebo kdy se narodil. Učenci se ještě stále dohadovali o tom, kdy k válce došlo, a Chap to rovněž nedokázal odhadnout, protože mu jeho vzpomínky neposkytovaly časový odhad. Ale ať už to bylo jakkoli dávno, Sorhkafâré v té době ještě nebyl starý. Nyní však byl seschlým vůdcem Anmaglâhků a neuvěřitelně starověký.
Ale nic z toho, co Leesil slyšel, ještě nevysvětlovalo, proč nenávidí lidi tak fanaticky, že naučil celá pokolení svého lidu se jich bát. Ale odkud znala dávno zapomenuté jméno Magiera?
"Co jsi mi ještě neřekla?" zeptal se jí trochu příliš drsně.
Magiera neodpověděla.
Wynn sebou znovu a znovu trhala strachy, jak jí Chap vléval slova do mysli. Jak příběh o noci, která následovala po bitvě, pokračoval, Leesil uviděl v Magieřině tváři podivné poznání. Víc než jednou zašeptala něčí jméno ještě předtím, než ho Wynn pronesla nahlas.
"Znám je," zašeptala Magiera. "Byla jsem tam… byla jsem jím tu noc… když jsem omdlela na Nein'iině mýtině."
"Jak?" zeptal se Leesil.
Magiera se zamračila na Chapa, ale její hlas nezněl rozzlobeně. "Zase ses mi vrtal v hlavě."
Leesil si vzpomněl na její první vidinu. Stalo se to v Bele, když vzala do ruky kus oděvu z těla oběti. Prošla se po místě, kde nalezli mrtvolu, a prožila okamžik, kdy nemrtvý šlechticovu dceru zavraždil. Na Nein'iině louce k ničemu podobnému nedošlo.
Magiera pomalu zavrtěla hlavou. "Chtěla jsem zabít všechno, co by mi bránilo dostat se k tobě. Dotkla jsem se stromu a byla j sem tam… uvnitř Nejstaršího otce… nebo alespoň v jeho vzpomínce."
"Viděla jsi nemrtvé?" zeptala se Wynn. "Upíry… v tělech zmrtvýchvstalých vojáků?"
Magiera se na ni zadívala. "On… oni nevěděli, co se děje. Prostě běželi do vnitrozemí k On-nis Lo… Lon…"
Wynn se napřímila. "Aonnis Lhoin'n?"
Magiera kývla. "Nevím, jestli se jim to podařilo, ale Sorhkafâré… Nejstarší otec ještě očividně žije."
"Jsi si jistá tím názvem?" zajímala se Wynn. "Aonnis Lhoin'n?"
Magiera zvedla hlavu. "Proč? Už jsi ho někde slyšela?"
"Ano," odpověděla Wynn. "To místo totiž ještě pořád existuje."
Učenka vypadala, jako by odhalila něco naprosto úžasného. Těkala hnědýma očima po místnosti a na tváři se jí objevil napřed pochybovačný, pak zamračený výraz.
"Počkej," řekl Leesil. "Tys to místo viděla? Ještě pořád se jmenuje stejně?"
Wynn zavrtěla hlavou. "Elfové na mém kontinentu tak nazývají střed své země - První louka - ale nikdo z bratrstva nevěděl, že je tak staré."
Rychle zamrkala a na okamžik se zatoulala někam úplně jinam.
Leesil si nebyl jistý, co to znamená. "Možná k válce nedošlo tak dávno, jak si učenci myslí."
Wynn sebou při zvuku jeho hlasu trhla. "Ne, už dlouho se snažíme určit, kdy proběhla. Někteří učenci vůbec nevěří, že k ní došlo, tvrdí, že je to jenom mýtus, který někdo přehnaně nafoukl. Ale já viděla staré svitky a pergameny, kamenné rytiny a další věci… z dob před dlouhými staletími. Má země Malourné existuje už víc než čtyři století. Královské město Tichov neboli Calm Seatt je ještě starší. A to, co jsme našli, bylo ještě starobylejší."
"A co to má společného s… První loukou?" zeptal se Leesil.
"Náš řád byl podveden!" odvětila Wynn ostře. "Učené bratrstvo má tři sídla. První je v Malourné, založili ho naši staří králové. Elfové krátce poté založili vlastní odnož. A další existuje na východním pobřeží mého kontinentu, v Sumanské říši. Měli pomoci zachovat civilizaci, současnost a minulost… kdyby opět došlo k nejhoršímu."
Wynn se obrátila k Magieře.
"Pokud jsi slyšela správně, tak jsme měli zlomek toho, co bylo ztraceno, na dosah. Minulost a dějiny nemohly být nikdy zapomenuty, ne elfy. Měli jsme to přímo před očima… a oni nám o tom nic neřekli!"

Leesila nic z toho nezajímalo. Stačilo mu, že se musí vypořádat s tajemstvími a lžemi, do kterých se zapletli mezi elfy v této zemi. Jak dlouho si elfové z Wynnina kontinentu ponechávali tyto vědomosti pro sebe, ukryté všem na očích?
"Zastihli je nepřipravené," šeptala Magiera. "Ani nevěděli, co mají dělat… Jak se bránit proti tomu, co je v noci napadalo."
Leesil se zamračil, protože mu chvíli trvalo, než pochopil, o čem mluví. Magiera se vrátila zpět k tomu, co viděla na louce.
"Žádné jméno," zašeptala, jako by po něm v mysli pátrala. Zadívala se tmavýma očima na Leesila. "Pro to, co viděli, neměli jméno."
"Nerozumím," řekl Leesil, a dokonce i sám sobě zněl podrážděně.
Popadla ho za paže a nehty mu zabořila do kůže. "Nejstarší otec, Sorhkafâré, nedokázal to, co viděl, pojmenovat. Nemrtví, upíři v jeho jazyce neexistovali. Ani v řeči jeho společníků. Nevěděl… že vstávají z mrtvých a v noci se živí krví."
Další nesouvisející kousky minulosti, na nichž v tuto chvíli nezáleželo. Nic z toho Magieře před radou an'Cróanů nepomůže.
"Nikdy nemrtvé neviděli ani o nich neslyšeli?" zašeptala Wynn. Odmlčela se, poté vykřikla: "Až do války… žádní nemrtví neexistovali?"
"Mrtvá historie může počkat!" vyštěkl Leesil. "Teď nám nijak nepomůže, takže dost…"
Chap zuřivě štěkl a Wynn sebou trhla, jako by ji bolela hlava. Zadívala se na psa a řekla: "Dobrá otázka."
Zvedla prst, aby Leesilovi zabránila promluvit, a obrátila se k Magieře.
"Nechci, abychom si ještě něco tajili," řekla Wynn významně. "Vzpomínáš si, co jsem ti řekla, když jsme seděli u ohniště před hradbami Venj?tzu? Když jsme vstoupili do domu Nejstaršího otce, téměř jsi se zhroutila. Pověz mi, co se s tebou děje?"
Leesil napjatě čekal. Během měsíců, které spolu strávili, přestala být Wynn tak ostýchavá, ale Magiera neměla ráda, když na ni někdo naléhal. Poslední věc, kterou potřeboval, byla, aby si ty dvě šly po krku.
Magiera sklopila hlavu a Chap začal vrčet.
"Už osm… nebo devět nocí jsem nespala," řekla tiše. "A ani předtím… od chvíle, kdy jsme vstoupili do téhle země."
Leesil věděl, že má problémy, ale netušil, že je to tak zlé. Sám už si také dlouhou dobu dobře neodpočinul.
"Ale vypadám na to?" dodala Magiera, jako by je vyzývala. "Nejsem unavená, ale nedokážu se přestat třást. Když jsem uvnitř stromů, je to ještě horší. Musím se nutit k jídlu, protože necítím žádný skutečný hlad. Viděli jste strom, kterého jsem se na Nein'ině louce dotkla?"
Leesil zavrtěl hlavou, ale Wynn se zprudka nadechla.
"Tvoje ruce. Chap ve tvých vzpomínkách viděl… že zanechaly na stromě stopy."
Magiera se otočila k Leesilovi. "Než jsem vklouzla do Sorhkafârovy vzpomínky, roztřásla jsem se ještě víc. Když jsem ucouvla ke stromu, něco do mě proniklo a já se ocitla v jeho minulosti. Netušila jsem, co se děje, a došlo mi to teprve později, až jsem na tebe zavolala."
Zhluboka se nadechla.
"Viděla jsem stopy na kůře v místě, kde jsem se jí dotkla. Vypadaly jako nákaza, jako by v tom místě strom uschnul. Provinila jsem se, ale ne tím, z čeho mě Fréth a ostatní obviňují. Vytrhla jsem tomu stromu kus života… a pozřela ho. Myslím, že to je ta věc, která se se mnou děje… v téhle zemi. Nejsem hladová ani unavená… protože se… živím vším okolo."
"Necháme si to pro sebe," řekl Leesil rychle a potlačil paniku. "Nikdo se o tom nesmí dozvědět. Ne když tě má rada soudit."
Závěs ve dveřích se odhrnul stranou a dovnitř nahlédl Brot'an. Nesl podnos s několika miskami a džbán.
"Mohu vstoupit?" zeptal se zdvořile.
"Máme na vybranou?" odvětil Leesil.
"Leesile!" okřikla ho Wynn. "Ano, Brot'ane. Musíme vědět, co se stane."
Brot'an vstoupil a jeho statné tělo zaplnilo vchod. Postavil na zem čtyři kouřící misky s dušeným. Natáhl

se zpátky ven závěsem a v ruce se mu objevily čtyři hliněné šálky, které mu někdo podal. Dřepl si a nalil do nich vodu pro všechny včetně Chapa. Ale když jim ji nabídl, nikdo se jí ani nedotkl.
Převlékl se. Předloktí měl obvázané bílým bavlněným obvazem.
Brot'an se zamyšleně zadíval na Chapa. "Můžeme bezpečně mluvit… dokud majay-h? nevycítí přítomnost někoho cizího, kdo by nás mohl poslouchat."
Leesil pochopil. Vzpomínka, kterou Magiera ukradla, naznačovala, že se seschlý starý elf dokáže pohybovat lesem, aniž by opustil domov. A Leesil si vzpomněl, jak podivně se smečka chovala těsně předtím, než se Magiera přestala ovládat.
Brot'an se posadil se zkříženýma nohama na podlahu. "Už nepotřebuješ můj plášť, maličká?"
"Cože? Ach… ano." Wynn se odplazila na opačnou stranu komnaty a vrátila se s Brot'anovým těžkým zelenošedým pláštěm. "Děkuji."
Kývl a otočil se k Magieře. "Jsi v pořádku?"
"Ne," odvětila.
"Co se stane teď?" zeptal se Leesil, i když litoval, že se neobjevil Sgäile.
"Za dva dny proběhne shromáždění," začal Brot'an. "Už je to dlouho, co se na jednom místě naposledy sešla většina klanových starších. Zvěsti o vaší přítomnosti se rychle rozšířily a starší se vydali na cestu, sotva je zaslechli. Dělá jim starosti, že Nejstarší otec dovolil lidem projít zemí. To se ještě nikdy nestalo nebo si to alespoň nikdo nepamatuje. Někteří si myslí, že překročil své pravomoci. Kromě několika vybraných Anmaglâhků Nejstaršího otce už dobře padesát let nikdo neviděl."
"Padesát let?" zopakoval Leesil. "Jak je to možné?"
Brot'an se odmlčel, jako by se rozhodoval, jak odpovědět. "Nejstarší otec je ctěn jako ochránce lidu a jeho slovo má u mnoha vůdců velkou váhu. Ale Anmaglâhkové nejsou klan, proto není Nejstarší otec zástupcem lidu, není klanový starší. Proto nemá důvod zúčastňovat se shromáždění starších. Ale tentokrát se dostaví.
Mohl se objevit a bránit své rozhodnutí, kterým vám umožnil projít bezpečně zemí, osobně nebo za sebe mohl poslat Fréthfâre. Ale tato záležitost už nebude to nejdůležitější, čím se bude rada zabývat. Chystá se obvinit Magieru, aby mohl být vynesen rozsudek. Musí přednést obvinění před radou nebo ho úplně stáhnout."
"Chceš, aby ho viděli, že?" zeptala se Magiera.
"Chci, aby ho slyšeli," řekl Brot'an. "Jeho mysl… už nepracuje tak jako dřív. Mohlo by ti prospět, kdybys zpochybnila jeho soudnost, ale na druhou stranu by se mohlo ukázat, že nebyl při smyslech, když dovolil lidem vstoupit do země."
Leesil se napřímil. "Tys to plánoval, že? Od začátku jsi chtěl použít obvinění proti Magieře, abys vyburcoval svůj lid, že?"
Brot'an zavrtěl hlavou. "Ne, s tím jsem nikdy nepočítal. I když jsem věděl, že vaše přítomnost přiměje starší se tímto problémem zabývat. Ale to nám teď moc nepomůže."
"Co tím chceš říct?" obořil se na něj Leesil.
"Magiera si musí vybrat," odpověděl Brot'an, zadíval se na Magieru a Leesila úplně ignoroval. "Nejstarší otec si za svého zástupce zvolí pravděpodobně Fréthfâre. Ty si musíš zvolit svého."
"Může to udělat Wynn," odvětil Leesil. "Je učenka, umí elfsky a zná Magieru."
"Leesile, já…" vykoktala Wynn. "Nejsem si jistá, jestli…"
"To není možné," přerušil je Brot'an klidně. "Je člověk a její přítomnost je stále pochybná. A kromě toho není an'Cróan."
Leesil zrudl vzteky. "Chceš tím říct, že si musí zvolit jednoho z vás? Elfa? Jak bychom mohli některému z vás věřit…"
"Udělej to ty," řekla Magiera. "Chci, abys mě zastupoval ty, Brot'ane… pokud jsi ochotný to pro mě udělat."
"Ne!" vyštěkl Leesil.
"Není to tvé rozhodnutí!" obořil se na něj Brot'an. "Pokud je obžalovaný při smyslech, může si vybrat sám."
"Pak není," opáčil Leesil. "Je šílená! Události na Nein'ině louce to dokazují. A já se rozhodl pro Sgäila!"

"Leesile, nech toho!" zakřičela na něj Wynn.
"Tak se o duševním zdraví nerozhoduje," řekl Brot'an. "A ty jsi podezřelý stejně jako tví společníci. Kdybys zakročil, jen bys tím vzbudil podezření, a to by se mohlo obrátit proti ní."
Chap se přiblížil k Magieře. Posadil se před ni, zadíval se přimhouřenýma očima na Brot'ana a ohrnul pysky. Ale pak zvedl čenich k Magieře a souhlasně štěkl.
Magiera položila Chapovi ruku na šíji.
"Můžeš mě očistit?" zeptala se Brot'ana.
"Přijímám tvoji volbu," odvětil Brot'an. "Budu sloužit tvým zájmům, jak nejlépe budu moci. Vím, že jsi nevinná… v tom, z čeho tě obviňují."
Magiera zmlkla a stejně tak i Wynn, ale Leesil se chystal vybuchnout.
Brot'an se k němu otočil a drsně ho okřikl: "Jde tady o víc než jen o Magieřin život… Také o svobodu tvojí matky."
Leesil se napnul. "Raději bys měl začít mluvit jasně."
"To Nejstarší otec Cuirin'n?n'u uvěznil. Nikdy ji neobvinil před radou."
"Ona nebyla souzena?" zeptala se Wynn.
"Klany přijaly rozhodnutí jako vnitřní záležitost Anmaglâhků," odpověděl Brot'an. "Starší ctí skutečnost, že sloužíme lidu. A každý, kdo by se pokusil naši snahu podkopat, ohrožuje také jej. Jak jsem řekl, slovo Nejstaršího otce má velkou váhu."
"Oni ani neví, co provedla," řekl Leesil. "Prostě akceptovali to, že ji prohlásil za zrádce."
"Starší stále věří, že je Nejstarší otec způsobilý rozhodovat," dodal Brot'an. "A co víc, považují ho za nejmoudřejšího, za nejstaršího mezi námi. Anmaglâhkové slouží lidu a podléhají nejen našim zákonům, ale také kastě. Máme jediného vůdce, a tím je Nejstarší otec. Pokud dokážeme, že pochybil v jednom rozhodnutí, starší možná najdou důvod prověřit i ta další. A to by mohlo vést k osvobození Cuirin'n?n'y."
Brot'an čekal na další námitky. Když nikdo neprotestoval, obrátil se opět k Magieře.
"Věř mi."
Chap jednou štěkl.
"Ano," zašeptala Magiera.
* * *
Chap sledoval, jak Brot'an odchází, a začal zvažovat, jestli byla jeho rada přece jen moudrá.
Prese všechno, co Brot'an řekl, mu ve vzpomínkách ani jednou neprobleskla Magiera - jen Leesil, Nein'a a Eillean. Chap dokonce zaslechl slova, která Eillean pronesla, když ho jako štěně dala Nein'ě.
Brot'an se ve skutečnosti zajímal jen o Leesila, ne o Magieru.
Ale Chap přesto věřil, že by Brot'an mohl uspět. Kdyby dokázal, že Nejstarší otec ztratil soudnost, mohl by tím smést ze stolu nejen obvinění proti Magieře, ale také odsouzení Nein'y. A Chap nenašel žádný způsob, jak by cokoli z toho dokázal sám.
Magiera stále seděla na lůžku a třásla se. Šťouchal ji čenichem do ruky, dokud ho nepohladila po hlavě.
"Škoda, že neumíš mluvit," zašeptala. "Zvolila bych si místo Brot'ana tebe."
Chap si zoufale přál totéž.
Leesil sebral jednu misku a dřevěnou lžíci a podal je Magieře.
"Zkus to," řekl. "A jen nepředstírej… možná když něco sníš, potlačíš tím to, čím trpíš."
Chap víceméně souhlasil. Maso lahodně vonělo, ale pro jednou také neměl hlad. Instinkty, ne rozum, v něm probouzely podivná nutkání. Někde v lese za Crijheäiche běžela se smečkou jeho Lilie.

KAPITOLA 18

W
ynn slyšela, jak se blíží k jilmu kroky.
Závěsem nahlédl dovnitř Sgäile. "Je čas."
Wynn se zčásti ulevilo. Po dvou dnech, kdy byla zavřená uvnitř s Magierou a Leesilem, si už šli navzájem na nervy. Neměli co dělat, a tak čas ubíhal šnečí rychlostí a nudu přerušovalo jen jídlo, občasné návštěvy Brot'ana a Leesilovy slovní útoky na vysokého Anmaglâhka.

Sgäile se zadíval na Magieřin oděv, ale nic neřekl.
Během předchozích dnů Brot'an rozhodl, jak má před radu předstoupit. Magiera samozřejmě protestovala, ale Brot'an nakonec vyhrál a Wynn s ním v duchu souhlasila. Vzezření pro elfy hodně znamenalo, ale Magiera přesto ještě těsně před Sgäilovým příchodem bručela. Nyní byla oblečená do čisté, světle rezavé elfské tuniky se čtvercovým výstřihem a do kalhot podobné barvy.
Wynn zapletla Magieře vlasy, aby se jí neuvolnil ani pramínek, takže nyní vypadala jako obyčejná lidská žena. Jevila se méně nebezpečná, ale s bledou pletí a krvavými odstíny ve vlasech se nedalo nic dělat.
Leesil se převlékl do mušelínové košile s obšitými rozparky, čokoládově hnědých kalhot a vlastních bot. Pořád vypadal poněkud neupraveně, protože mu vlasy visely volně kolem ramen. Chap byl jediný, kdo nijak neprotestoval a nehybně seděl, když mu Wynn vyčesávala srst.
Ale ani tyto přípravy nedokázaly zbavit Wynn strachu. Pokud shledají Magieru vinnou, bude popravena a nikdo z nich s tím nic nezmůže.
Wynn zavřela na okamžik oči a snažila se na takové věci nemyslet. Ale nedařilo se jí to a v myšlenkách se zatoulala k ještě morbidnějším záležitostem. Jak by elfové Magieru zabili? Pokud by uvěřili, že je nemrtvá, jedinými možnostmi bylo stětí hlavy nebo upálení… a Sgäilovi připadala představa, že by měli mrtvému useknout hlavu, odporná.
Wynn otevřela oči a vzchopila se. Ne, k tomu nedojde. Pořád měli Brot'ana.
Zhruba jim vysvětlil, co je čeká. Nejstarší otec obvinil Magieru na základě jejího původu. Dokud tuto záležitost nevyřeší, k žádnému soudu nedojde. Tvrzení Nejstaršího otce musí být napřed podloženo nebo vyvráceno důkazy. Wynn to tak docela nepochopila a Chap jí nijak nepomohl. Místo toho jí naplnil mysl otázkami, které Brot'an nikdy nezodpověděl.
"Kde je Brot'an?" zeptala se, protože se nevrátil, aby Magieru doprovodil.
Sgäile ji ignoroval. "Je čas. Pojďte."
Leesil šel jako první a Wynn následovala Magieru s Chapem.
Mezi Anmaglâhky, kteří na ně venku čekali, byl také Osha. Když se zadíval Wynn do očí, tvářil se ustaraně. Sgäile průvod vedl a stráže jim kráčely po boku a v zádech. Chap běžel po straně.
Wynn neviděla ani Lilii, ani ostatní majay-h?. Když mířili přes Crijheäiche dál do vnitrozemí, držela se poblíž Magiery. Netušila, kam míří, ale představila si obrovský dub, který Tvůrci proměnili v jednací síň. Kolem se míhaly pěstěné stromy a keře. Nakonec vstoupili na otevřené prostranství a byli odvedeni mezi dva velké duby, kde už čekalo mnoho elfů. Dorazili na shromáždění starších, ale neodehrávalo se v žádné síni. A bylo tady také víc elfů, než očekávala.
Starobylé duby lemovaly dlouhou a mělkou travnatou prohlubeň v zemi. Nejnižší větve dubů byly stejně silné jako kmeny normálních stromů a tak prorostlé, že tvořily mosty od jednoho kmenu k druhému. Přihlížející v roztodivných oděvech stáli nebo seděli na mostech z větví nebo se v davech shromáždili mezi statnými kmeny. Ti nejblíže se na vetřelce, na lidi, kteří mezi ně pronikli, upřeně zahleděli.
Jedna stará žena se zakalenýma očima seděla na dřevěné židli se žlutohnědými letokruhy. Židle byla od opěradla po opěrky a nohy vyrobena z jednoho kusu dřeva stejně jako sudy na dešťovou vodu v Gleannově domě. Žena na sobě měla kaštanový plášť z hrubé bavlny a stejné šaty a v ruce držela pergamen, navinutý na vřeténku z ořechového dřeva. Vedle ní stáli dva mladší muži v podobném oděvu, který sdíleli také všichni ostatní, kdo se zdržovali poblíž.
Když procházeli kolem, hleděli na ně zaujatěji než ostatní, ale to Wynn nijak neuklidnilo. Toužila Magieru popadnout za ruku a nabídnout jí útěchu, i když věděla, že to nesmí udělat.
V davu, který se shlukl kolem mýtiny, byli mnozí elfové elegantně oblečeni. Wynn zahlédla dřevěné kruhy ve vlasech, náramky ozdobené divokými květinami, tu a tam šperky z leštěného dřeva a kamení, a dokonce i několik krystalů nebo drahokamů, které se blyštily na slunci. Málokdo měl na sobě doplňky z kovu, i když jeden hlouček elfů se ozdobil podivnými sponami z mědi a mosazi. Ať se Wynn zadívala kamkoli, hleděly na ně velké jantarové oči v zamračených karamelových a trojúhelníkových tvářích.
Na opačné straně mýtiny dřepěly na trávě malé postavy - Äruin'nové. Na nahých hrudích vystavovali na odiv složitá tetování a vlasy měli slepené suchým blátem do spirál a kudrn. Dva z jejich starších seděli se zkříženýma nohama na okraji údolíčka. Wynn zamžourala a snažila se rozpoznat modročerné ornamenty na jejich kůži. Některé symboly jí připomínaly thaumaturgické a zaklínačské okultní znaky a obrazce,

které viděla v knihovně bratrstva v Malourné.
Klanové starší nebylo díky jejich věku těžké rozpoznat. Každého doprovázeli pobočníci, i když mnozí s sebou měli větší družinu.
Pak zahlédla žlutou a rezavou barvu Coilehkrotallů, klanu Sgäila a Leanâlhâm, staršího však mezi nimi neviděla.
Chap se připlížil k Wynn a jeho přítomnost přitáhla nejeden zvědavý pohled. Položila mu ruku na záda a zabořila prsty do husté srstí.
Na obou koncích mýtiny se nacházely oválné dubové stoly. U toho bližšího stál Brot'an, přehraboval se svitky a listoval svazky vázanými v kůži. Vzhlédl a jeho tvář vypadala až na přísně vyhlížející jizvy přes oko netečně.
Sgäile je vedl dolů ze svahu a Wynn ztratila všechnu sebejistotu. Předstupovali před radu an'Cróanů.
"Zdravím vás," řekl Brot'an.
V šedozeleném oděvu vypadal vážně a elegantně, i když na sobě neměl plášť. Bez něj se zdálo, jako by měl na vysokou postavu příliš široká ramena. Stříbrem prokvetlé vlasy měl stažené stužkou v barvě lesní zeleně. Sgäile a jeho strážci se vrátili k patě svahu.
"Na co čekáme?" zašeptala Wynn.
"Na Nejstaršího otce," odvětil Brot'an. "Měl by to být tiše dramatický vstup na scénu."
Wynn povytáhla obočí. Slyšela v jeho hlase uštěpačnost.
"Kdo je žalobcem?" zeptala se Magiera tiše.
"Rada nikoho nezvolila," odvětil, "protože napřed musí zjistit, jestli se proti tobě vznesené obvinění zakládá na důkazech. Fréthfâre je ‚zástupkyní' stěžovatele. Sgäilsheilleache je ‚rozhodčím' jednání."
Leesil si povzdychl.
Z vrcholku prohlubně a z mostů ve větvích na ně hleděly jantarové oči. Na Magieru… a na Leesila. Dav za Brot'anem stál tak blízko, že viděla v jeho tvářích zvědavost, vztek a zlověstné uchvácení. Starší elfka a její doprovod projevovali jen chladný zájem.
Jako dítě se Wynn dostala s mistrem Tilswithem na trh s dobytkem. Ve stánku uprostřed bylo vystaveno tele, které se narodilo jen se třema nohama. Všichni se u něj zastavili, zírali a ukazovali si na ně. Wynn se teď cítila jako to tele, ale tušila, že Magiera je na tom ještě hůř.
Karamelové tváře v davu se začaly jedna po druhé otáčet. Wynn se zadívala stejným směrem.
Ze svahu na opačné straně mýtiny sestoupila Fréth. Byla oblečená stejně jako Brot'an a vlasy měla rovněž svázané dozadu. Za ní kráčeli čtyři Anmaglâhkové a na ramenou nesli dřevěná nosítka.
Mezi nosiči seděl na vyřezávané židli s okrouhlými boky, které držely vzpřímeně jeho křehké tělo, Nejstarší otec. Byl zahalený do přikrývky a šedozeleného šálu, do barev Anmaglâhků. Když se na mýtině objevil, rozlehl se kolem šepot.
Nejstarší otec si zastínil tvář záhybem šálu, ale Wynn se zdálo, že mžourá do ostrého slunce. Jeho vyhublé rysy a bledá pokožka vypadaly na světle hůř než v tlumeném svitu svící v jeho komnatě. Nosiči postavili křeslo vedle Fréthina stolu a on pomalu otočil hlavu, aby si prohlédl dav.
Sgäile postoupil do středu mýtiny, zvedl tvář a zvolal jasnou elfštinou: "Vítám lid a jeho klany, zastoupené staršími, kteří se dostavili, aby si vyslechli tento spor."
Téměř okamžitě se ozvala Fréthfâre. "Brot'ân'duivé, porušil jsi naše zvyky. Po tvém boku může stát jen obviněný. Ostatní budou ihned odvedeni."
Brot'an obešel stůl a minul Magieru. Choval se sice klidně, ale jeho hlas zaduněl mýtinou.
"Léshil je do celé záležitosti zapleten a má právo zde zůstat. A já zvolil ženu jménem Wynn," ukázal na ni, aby si jí všichni všimli, "aby Magieře tlumočila."
Všichni se otočili k Wynn a ona ustoupila a napůl se schovala za Leesila.
"Obviněná má právo slyšet vše, co budeme říkat," pokračoval Brot'an, "a to ve chvíli, kdy budeme slova pronášet, ne později. Nedovolím, aby stěžovatelova zástupkyně komplikovala vše tím, že by po mně chtěla, abych nebyl jen Magieřiným zástupcem, ale také tlumočníkem! To by bylo nezdvořilé… když už ne nezákonné."
Sgäile přerušil Fréthinu námitku tím, že zvedl ruku k Brot'anovi.
"Zástupce obviněné se řídí tradicemi a zákony. Zástupkyně stěžovatele," otočil se k Fréthfâre, "nemá

důvod cokoli dalšího namítat."
Fréthfâre se zamračila a dřepla si vedle Nejstaršího otce.
Wynn rychle přetlumočila vše Magieře a Leesilovi, i když ji dráždilo, že některé nuance dialektu nebylo možné přeložit. Předchozí noc jim Brot'an řekl, že celé jednání proběhne v elfštině, protože je to místní jazyk a někteří klanoví starší ani žádnou jinou řečí nehovoří. Víc neprozradil a tvrdil, že není dost času, aby víc pochopili. Přílišná připravenost by se mohla obrátit proti Magieře, kdyby se ji Fréthfâre pokusila nachytat při předem připravených odpovědích.
Wynn si nebyla jistá, do jaké míry se jedná o Brot'anovy machinace. Nepochybovala však o tom, že když souhlasil s Magieřinou obhajobou, riskoval, že si znepřátelí Nejstaršího otce i kastu.
Brot'an postoupil blíž ke středu mýtiny. "Děkuji radě, že se shromáždila, aby vydala rozsudek, ale obávám se, že plytvá časem."
Fréthfâre se postavila. Spolu s Nejstarším otcem se na Brot'ana upřeně zadívali, když ukázal na Magieru. "Nejstarší otec přislíbil této ženě a jejím společníkům bezpečný průchod zemí a poslal Sgäilsheilleacha, aby je pod slibem ochrany dopravil do Crijheäiche. Nyní její vlastní hostitel tvrdí, že je nemrtvá, nepřirozený tvor, který se vrátil po smrti zpět do našeho světa. Člověk bez průvodce by podlehl lesu, toulal by se kolem, dokud by ho nezajali nebo by nezemřel. Nemrtvý by ani nepřekročil hranice, protože jsme v naší zemi ještě nikdy žádného nespatřili. Ale přesto se procházela mnoho dnů mezi námi, a ještě k tomu v doprovodu majay-h?. Samotná Magieřina přítomnost popírá stěžovatelovo tvrzení."
Wynn jeho slova rychle přetlumočila, ale když se Brot'an odmlčel, sklouzla pohledem k Nejstaršímu otci. V obličeji měl tak prudkou nenávist, že instinktivně o půl kroku ustoupila. Prastarý elf se chystal vybuchnout, ale Brot'an opět promluvil mohutným hlasem.
"Podívejte se na obviněnou v denním světle. Není pochyb o tom, že je člověk. O… ‚nemrtvých'… toho sice víme málo, ale naše země a duchové předků by nestrpěli jejich přítomnost. A na základě těchto starobylých autorit by obvinění proti ní mělo být odmítnuto jako pověra."
Wynn zaslechla nesouhlasné, rozčilené hlasy a otočila se - Äruin'nové. Jeden ze starších zakřičel na nedaleký elfský klan. Wynn podivnému jazyku nerozuměla, i když se výslovností a rytmem velmi podobal elfštině. Zjevně přišli jen proto, aby viděli, jak lidi popraví.
Brot'an se vrátil ke stolu a Wynn jeho slova přetlumočila.
Leesil se spokojeně rozzářil. Možná ho překvapila a potěšila síla Brot'anova prohlášení. Ale to byl teprve začátek. Wynn věděla, že Magieřino obvinění nebude snadno zamítnuto.
Nejstarší otec se naklonil k Fréth. Dřepla si a on jí něco pošeptal.
Fréth zavrtěla důrazně hlavou a Nejstarší otec se nespokojeně zavrtěl. Obešla stůl, ale Nejstarší otec vykřikl dřív, než se stačila dostat do středu mýtiny.
"Překrucuješ pravdu!"
Starý elf ukázal vyzáblým prstem na Brot'ana.
Brot'an sklopil oči ke stolu a Wynn zmlkla.
Shromáždění zmlklo a Fréth se šokovaně otočila k Nejstaršímu otci.
"Je nemrtvá!" zakřičel slabě. "Znám je lépe než kdokoli z vás. Moje kasta byla svědkem její proměny. Sgäilsheilleache byl u toho, a kdo z vás se odváží zpochybnit jeho slovo?"
"Udělej něco," zasyčel Leesil na Brot'ana.
"Buď zticha," varovala ho Wynn.
Brot'an nevzhlédl. Zdálo se, že na něj slova starého elfa nijak nezapůsobila.
Několik starších se otočilo k pobočníkům, jiní volali jeden na druhého a ještě další poslali své společníky davem k nejbližším klanům. Všichni mumlali najednou, takže Wynn nedokázala zachytit nic z toho, co říkali, ale všimla si, že se mnozí tváří překvapeně a ustaraně.
Brot'an klidně mlčel, a to Wynn ještě víc znervóznilo.
Fréth se zdráhavě zadívala na Sgäila, jako by očekávala, že něco řekne spíše on než Brot'an. Ucouvla a Sgäile postoupil vpřed.
"Stěžovatel…" Sgäilovi selhal hlas. "Stěžovatel přenechá slovo své zástupkyni a bude mlčet, dokud nebude osloven. A jak všichni ví, rozhodčímu není dovoleno svědčit ve prospěch žádné ze stran sporu."
Když Brot'an zvedl hlavu, netvářil se ani zdráhavě, ani spokojeně, jen chladně a netečně.

Nejstarší otec měl Sgäila přímo na očích, proto u něj hledal podporu. Wynn ho chápala, protože Sgäila znala, ale zároveň věděla, že se úzkostně drží zvyků lidu, nejen tajných pravidel kasty.
Brot'an promluvil bez obalu, aby Nejstaršího otce vyprovokoval. Stařec se nedokázal ovládnout, a to Brot'anovi posloužilo. Ale Wynn si uvědomila ještě něco.
Pokud bude obvinění, které Nejstarší otec vznesl, uznáno, ponese stařec odpovědnost za to, že zajistil Magieře bezpečný průchod. Pokud bude odmítnuto, starší ho mohou považovat za senilního a nevypočitatelného, protože vznesl lživé obvinění proti někomu, komu slíbil ochranu. V každém případě ponese následky toho, že vůbec dovolil, aby do země vstoupili lidé. Radu jeho nevhodné chování zneklidnilo.
Wynn se podezřívavě obrátila k Brot'anovi.
Vysoký, zjizvený Anmaglâhk hrál s vůdcem nebezpečnou hru. A Magiera byla chycená uprostřed. Ale kdo jiný by se měl postavit patriarchovi zabijáků než mistr mezi Anmaglâhky?
Wynn uchopila Magieru za zápěstí a lehce ho stiskla.
Fréth se vrátila do středu mýtiny a promluvila klidným, jasným hlasem.
"Nenechte se oklamat ženiným vzhledem. Jak říká Brot'ân'duivé, o lidských nemrtvých víme málo. Kdo z vás by je na pohled poznal? Před třemi dny jsem viděla, jak jí zčernaly oči, zuby a nehty se jí prodloužily jako dravci a její síla překonala lidskou. Zaútočila na moji kastu jako vzteklé zvíře. Oklamala naši zemi i majay-h?. Zplodila ji temnota a musí být zničena…"
Fréth ukázala na všechny kolem. "Než její rukou zemře jeden z vás."
Wynn zaváhala, než poslední slova přeložila. Když to udělala, Leesil si ostře odfrkl, ale Magiera i Chap mlčeli.
Sgäile postoupil vpřed. "Zástupce obviněné přednese námitky."
Brot'an vzal pergamen a postoupil vpřed, ale zastavilo ho zašumění v davu. Otočil se. Wynn se také obrátila, protože se někdo protlačil zástupem a sešel dolů ze svahu za Brot'anovým stolem.
Byl prostřední výšky a štíhlé postavy, dokonce i na elfa, a na sobě měl rezavou tuniku a žlutý plášť. Když si shodil z hlavy kápi, vlasy mu trčely na všechny strany.
Gleann z klanu Coilehkrotallů zamžoural na Brot'ana a usmál se. "Vidím, že jsem přijel pozdě, ale můj člun teprve dorazil."
Magiera se zatvářila stejně překvapeně jako Wynn.
"Rád vás zase vidím," řekl jim belaskijsky, pak přešel do elfštiny. "Brot'ân'duivé, copak jsi ještě nepřestal růst? Nechápu, že nemáš hlavu samou bouli od nízkých větví. Hm… tak kam se mám posadit?"
Gleann se rozhlédl po mýtině a nakonec upřel oči na její opačnou stranu.
"Aoishenis-Ahâre! Zdravím," řekl a zvedl ruku. "Vidím, že ještě pořád žijete. Sgäilsheilleache, nebo rozhodčí, kam si mám sednout?"
Jeho příchod proces zastavil, ale Magieře se zjevně ulevilo. Brot'an se sice mírně zamračil, ale nedokázal skrýt pobavení. Wynn se chystala ukázat na ostatní Coilehkrotally, když k nim přispěchal Sgäile.
"Dědečku, co tady děláš?"
"Nebuď hloupý," odvětil Gleann. "Zastupuji náš klan. Hui'uväghas nemohl přijít, ale jeden z nás by tady měl být, vyslechnout si obvinění a vynést rozhodnutí."
Sgäile vypadal velmi neklidně. Wynn si uvědomila, že na rozdíl od nich urazil Gleann dlouhou cestu po řece za velmi krátkou dobu a že zjevně Brot'ana dobře zná. Co měl starý léčitel s břitkým humorem společného s mistrem zabijákem?
Nejstarší otec se neobtěžoval Gleannovi odpovědět. Tvářil se zároveň uraženě i úzkostlivě a pokynul Fréth, ať k němu přistoupí.
"Můžeme pokračovat?" zvolala Fréth.
Sgäile rychle odvedl Gleanna k jejich klanu. Brot'an zdvořile počkal, dokud se starší neusadí, poté se obrátil ke shromáždění.
"V tuto chvíli nemám žádné svědky. Rád bych totiž začal zkouškou, protože bude nějakou chvíli trvat."
Dokonce i Nejstarší otec zpozorněl.
"Na pohřebišti předků," pokračoval Brot'an, "které je určeno jen prvním v zemi, roste prastarý jasan, z něhož vše vzešlo - Roise Châmune, Semeno útočiště. Ti, kdo dospějí, ho vyhledají, aby získali jméno,

které pak nosí po zbytek života. Většina z přítomných to udělala… cítila pod nohama sílu posvátné země… přítomnost předků. Ale Magiera je člověk a nemůže se tedy o to, co se chystám navrhnout, pokusit."
Odmlčel se, dokud se na něj všichni zvědavě nezadívali.
"Někdo se tedy musí jejím jménem vydat k předkům a požádat o větvičku z Roise Châmune."
Elfové na mýtině ihned začali hlučet. Brot'an zvedl ruku, ale musel křičet, aby dav přehlušil.
"Kdo by nám mohl poradit lépe než první krev? K Semenu útočiště se může přiblížit jen spravedlivý tvor a větev dostane jen ten, kdo slouží našemu lidu. Tím by byla vyřešena veškerá obvinění, která byla proti této lidské ženě vznesena."
Wynn tlumočila, jak nejrychleji uměla. Leesil předstoupil ještě dřív, než skončila. S Magierou po něm chňaply, než nevědomky poruší nějaký zvyk, ale vysmekl se jim.
"Já půjdu," oznámil. "Já to udělám."
"Leesile, ne!" zasyčela Magiera, ale ignoroval ji.
Nejstarší otec zakřičel něco chraplavě na Fréth a ona zvolala: "Léshil nezná cestu a taky by ji znát neměl. V žilách mu nekoluje čistá krev, není an'Cróan."
Dav začal neklidně hučet.
Brot'an je přiměl zmlknout. "Teď už hovoříš i za předky? Chceš v tuto chvíli vznést obvinění i proti Léshilovi?"
Fréth na dlouhou dobu zaváhala. "Nepřežije," prohlásila nakonec. "Nevpustí ho dovnitř, protože není jedním z nás."
"O tom ať rozhodnou předci, ne ty," odvětil Brot'an. "Ale pokud se Léshil vrátí a obviněná vezme větev do ruky, aniž by si ublížila, pak nás žádný z nich nemůže ohrozit. Nebo nám chceš, Fréthfâre, vysvětlit, jak by ‚lidský trik' mohl oklamat duchy první krve?"
Leesil stál příliš daleko, než aby mu Wynn mohla přeložit, co bylo řečeno. Zmateně se rozhlédl a Brot'an mu svá slova nepřeložil.
"Co se děje?" zašeptala Magiera.
Wynn to Magieře pověděla a popadla ji za ruku, aby nemohla vyrazit za Leesilem. "Nic neříkej!"
Fréth na Brot'anovu narážku neodpověděla. A co bylo ještě podivnější, Nejstarší otec sledoval starší kolem ustaraným pohledem.
"Musíme Léshilovi vybrat průvodce," dodal Brot'an. "Musí to být někdo, koho lid prostřednictvím starších přijme."
Osha postoupil vpřed. "Já půjdu."
"Ne!" vykřikl Sgäile hlasitě. "Já jsem rozhodčí… jsem nezávislý… Já Léshila povedu."
Tiché mumlání sílilo, ale nikdo nic nenamítl. Wynn zahlédla překvapení, které problesklo Brot'anovi po tváři, než se opět ovládl.
"Takže tedy Sgäilsheilleache. Jak řekl Nejstarší otec, o jeho slovu nebude nikdo pochybovat. Žádám o odročení, dokud se s Léshilem nevrátí - nebo o tři dny."
Všichni starší vstali na souhlas z křesel. Shromáždění se rozpadlo v malé skupinky, které si mezi sebou začaly povídat, až se prohlubeň mezi stromy rozhučela. Fréth a Nejstarší otec se ztratili mezi šuškajícími si elfy.
Leesil se otočil a Magiera ho popadla za ruku. "Cos to udělal?"
"Nevíš, co to znamená," dodala Wynn.
Leesil neodpověděl.
"Sgäilsheilleache tě povede," řekl Brot'an belaskijsky. "Nevím proč, ale v nikoho lepšího jsem nedoufal."
"Doufal?" vyštěkla Magiera. "Ty jsi v něco doufal? To je všechno?"
"Jeho slovo nikdo nezpochybní," ujistil ji Brot'an.
Wynn se snažila Magieru uklidnit, ale pak si všimla Sgäila.
V Anmaglâhcích bylo těžké se vyznat, tedy až na upřímného Oshu, a Brot'an s Urhkarem byli nejhorší ze všech. Nyní Wynn nedokázala odtrhnout oči od Sgäila.
Osha k němu ustaraně přistoupil, ale Sgäile nezareagoval. Vypadal vyčerpaně a trhl sebou, když mu Osha položil ruku na rameno. Sgäile otočil hlavu a zadíval se na Leesila, který si toho ani nevšiml.

Přes Sgäilovu tvář přelétl výraz strachu.
Magiera se vytrhla Wynn a jako vlk se vrhla na Brot'ana.
"Do čeho jsi to Leesila namočil?"
* * *
"Jak jsi s tím mohl tak slepě souhlasit?" zuřila Magiera.
Pochodovala sem a tam po komnatě stromového příbytku a dívala se, jak Leesil strká do plátěné brašny hroznové víno a přikrývku.
"Neznáš les," pokračovala. "Nevíš, čemu budeš čelit!"
Když Leesil vzhlédl, Magiera zmlkla, protože v jeho tváři spatřila známý výraz. Tvářil se chladně, tvrdě a zoufale, což naznačovalo, že je ochotný udělat cokoli bez ohledu na nebezpečí.
"Jdeme k jasanu," odvětil prostě. "Co na tom může být nebezpečného?"
"Copak jsi neslyšel Wynn? Předci… duchové! Nevíš, co to znamená." Magiera si přejela rukou přes tvář. "Nechápu, jak jsem mohla Brot'anovi důvěřovat."
"Opravdu sis myslela, že je prostě přemluví?" zeptala se Wynn. "Starší se musejí přesvědčit, že nejsi tím, co o tobě Nejstarší otec tvrdí. Nerozumím tomu, ale pokud větev obvinění vyvrátí, tak ji použijeme."
Magiera se k učence vztekle obrátila, ale nedokázala promluvit.
Konečně pochopila, jak se Leesil cítil ve Venj?tzu. Ona se volně pohybovala po městě a on se musel ukrývat v Byrdově hostinci. Skoro nedokázala snést představu, že by měla strávit ve stromě další dva nebo tři dny, zatímco on bude daleko mimo její dosah.
Chap ležel sklíčeně na podlaze a hleděl na závěs ve vstupních dveřích.
"A ty," obořila se na psa. "Ty nemáš co říct?"
Zvedl k ní čumák, pak se vrátil ke své hlídce. Magiera pohlédla na Wynn, jestli pes nějak neodpověděl, ale učenka jen zavrtěla hlavou a pokrčila rameny.
"Brot'an si vede lépe, než jsem čekal," řekl Leesil. "Pokud se mi podaří přinést zpátky větev, celá věc tím možná skončí. A snad vůbec nedojde k soudu. Fréth a její seschlý mistr už nebudou moct nic namítnout."
Vstal a popadl Magieru za ruku.
"Je to moje vina. To já vás sem přivedl. Je ironií, že mi zrovna Brot'an nabídl způsob, jak to napravit, ale využiju ho. Je na čase, abych se sebral a něco udělal. Prosím, prostě mi popřej štěstí."
Zoufale toužil po její podpoře. Magiera se na jeho ruku doslova pověsila.
"Přeji ti ho," odvětila a hlas se jí zlomil. "Ale nelíbí se mi, že půjdeš sám. Měla bych jít s tebou já, ne Sgäile."
V tu chvíli prostrčil Sgäile hlavu závěsem, jako by ho zavolali. "Léshile, jsi připravený? Měli bychom vyrazit."
Leesil se naklonil blíž a rychle a něžně Magiera políbil. "Za pár dní jsem zpátky a všechno bude zase v pořádku."
Pustil ji a vyrazil ke dveřím. Chap se zvedl, aby ho následoval, ale Leesil ho zastavil.
"Ne, zůstaň s Magierou a s Wynn. Nemůžeme je nechat mezi elfy samotné."
Chap dvakrát odmítavě štěkl a Magiera přesně věděla, jak se cítí. Ale pak se zadíval napřed na ni, potom na Wynn, zakňučel a znovu si lehl. Už nebylo co říct a Magiera klesla na zem vedle něj.
Leesil odešel, závěs sklouzl zpátky na místo a odřízl ji od něj.

KAPITOLA 19

C
estou lesem Leesil se Sgäilem sotva promluvil. Dopoledne mířili na severozápad, ale odpoledne si tím už Leesil nebyl tak jistý. Nebe se zatáhlo. V tlumeném světle a bez slunce se les kolem začal postupně měnit.
Nacházeli méně květin a víc vlhkého mechu, který lpěl na kmenech i na větvích. Stromy byly staré a pokroucené a jejich kůra ztmavla vlhkostí, která prostoupila vzduch. Chvíli v listí šumělo mrholení.
Sgäile setřásl břemeno, které na něj dolehlo, když se ujal tohoto úkolu. Opět se stal sám sebou, jako když se poprvé vydali do Crijheäiche. Možná se Sgäilovi také ulevilo, že má co dělat a nemusí jen

podrážděně čekat, až něco udělají ostatní.
Jak běželi, stromy kolem stárly, byly čím dal vyšší a mohutnější a jejich koruny téměř zastiňovaly nebe. Zdálo se, jako by les ve falešném šeru pod listím a jehličím věděl, že do něj vstoupili vetřelci.
Leesil se přestal orientovat, jako by mu les mátl smysly. Často se otáčel, ale nepoznával nic z toho, co minuli.
Sgäile zavadil ramenem o pavučinu, která se leskla rosou. Po zádech mu přeběhl osminohý stín.
Leesil ho srazil na zem, ale když se podíval dolů, nic se neběželo ukrýt do spadaného listí. Denní světlo mizelo a on začal přemýšlet, kam vlastně míří.
Sgäile zpomalil a rozhlédl se. "Když poběžíme dál, dorazíme na místo dlouho po půlnoci. Nebo se můžeme utábořit tady a počkat na úsvit."
Spát ve vlhkém, temném lese nebylo zrovna lákavé.
"Odpočiňme si a pojezme," řekl Leesil. "Pak půjdeme dál."
Sgäile kývl a shodil z ramene malou brašnu. "Mám vodu, chlebové placky a trochu ořechového oleje."
"Já mám hrozny."
Posadili se na hnijící kmen a podělili se o zásoby. Leesil se vrtěl, protože mu vlhko prosáklo kalhotami.
Sgäile odstranil z malé hliněné nádobky kožené víko, utrhl kus placky a namočil ji do obsahu. Postavil nádobku mezi ně a Leesil udělal totéž.
"To je dobré," řekl a nabídl mu hrozny. "Chtěl jsem ti… poděkovat za to, co děláš, že se snažíš pomoct Magieře."
"Magiera mě nezajímá." Sgäile se odmlčel a zavrtěl hlavou. "Omlouvám se, nechtěl jsem, aby to vyznělo… Dělám to pro kastu. Brot'ân'duivé na jedné straně a Fréthfâre na druhé, to není dobré. Ujal jsem se pozice rozhodčího, aby shromáždění co nejrychleji skončilo a kasta se zase sjednotila."
Leesil mlčel. Pokud si Sgäile doopravdy myslel, že konec Magieřina slyšení, ať už dopadne jakkoli, zacelí trhlinu v kastě, pak byl ve své oddanosti slepější, než si Leesil myslel.
"Měli bychom se soustředit na úkol," řekl Sgäile a opět se zatvářil neklidně.
"Proč si děláš takové starosti?" zeptal se Leesil. "Co je na tom místě se stromem tak zvláštního?"
Sgäile se nad věcným popisem zamračil. "Kdysi dávno tam pohřbili první předky. Všichni an'Cróanové jsou jejich potomky. Když dospějeme, vydáme se tam sami a požádáme o pomoc při hledání jména, které pak používáme po zbytek života."
"A to je kdy?"
"Až se rodiče s dítětem dohodnou, že nastal správný čas."
"Tys to taky udělal? Takže jsi se jmenoval jinak než Sgäile?"
"Sgäilsheilleache," opravil ho. "Znamená to ‚Ve stínu nebo úkrytu vrby'."
"A předkové ti prozradili, že si tak máš říkat?"
"My předky nevidíme ani je neslyšíme," odpověděl Sgäile. "Viděl jsem to… v přítomnosti Roise Châmune."
"Takže někde poblíž byla vrba?"
"Ne. Bylo to… něco daleko odsud, od této země… ve stínu vrby."
"Takže to bylo… něco jako vidina? A viděl jsi jenom… vrbu?"
Sgäile ostře vydechl.
Leesil poznal, že se téměř trefil. Pověrčivé nesmysly. A přitom si elfové mysleli, že jsou lepší než lidé.
"Takže si dáš jméno podle toho, co vidíš. A zůstane ti navždy."
Teď se pohrdavě zatvářil Sgäile. "Z toho, co vidíme, si můžeme zvolit jakékoli jméno - celé, část nebo vůbec nic. Ale zážitek u Roise Châmune se tím nezmění."
"Tak proč si děláš kvůli té záležitosti s větví takové starosti?"
"Jak jsem řekl… jdeme sami. Není správné, aby u toho byl někdo jiný. A kromě jména vůbec nikomu neprozradíme, co jsme zažili."
"Nejdu tam kvůli jménu, tak se přestaň vyhýbat odpovědi."
Sgäile zakryl nádobku s ořechovým olejem a vstal, aby ji schoval do brašny. Dlouze se zadíval do šeřícího se lesa, pak pohlédl dolů na Leesila.
"Jsi míšenec. K Roise Châmune… a k předkům se vydává jen náš lid."

A to je všechno? Leesil si povzdychl. "Tak mě odmítnou a já se vrátím. A najdu jiný způsob, jak odsud Magieru a matku dostat."
"Než budou moct předci vyhovět tvé prosbě nebo ji odmítnout, musíš napřed vstoupit na posvátnou půdu."
Leesil měl sice Sgäila radši než ostatní elfy, ale někdy mu i on šel na nervy.
"U mrtvých bohů!" Leesil vstal, protože už měl tajnůstkářství dost. "Aspoň jednou mluv jasně."
Sgäilovi zacukalo v čelisti. "Řekl bych ti víc, kdybych víc věděl. Ale pokud se ti nepodaří vstoupit na posvátnou půdu… myslím, že se nevrátíš."
* * *
Wynn seděla na podlaze a snažila se zapsat události dne. Popisovala, co si pamatovala, od zvyků a postupů až po to, jak se od sebe lišily jednotlivé klany, prostě vše, co ji napadlo. Až bude mít později víc času, přepracuje zápisky do něčeho srozumitelnějšího.
Magiera vyčesávala Chapovi lhostejně dlouhou srst, ale neustále pokukovala po závěsu ve dveřích. Chap ležel s hlavou na tlapách. Wynn nevěděla, jak je utěšit.
Byla Gleannovi vděčná za podivné pero, které jí věnoval. Baňatá násada nad stříbřitě bílým hrotem byla v její malé ruce nešikovná, ale ve spěchu se nemusela neustále zastavovat a doplňovat inkoust.
Závěs ve dveřích se pohnul a dovnitř nakoukla Leanâlhâm. "Mohu vstoupit?"
"Ano, prosím," odvětila Magiera, a když Chap zvedl hlavu, ustala v česání. "Kdo je s tebou?"
"Osha," řekla Leanâlhâm. "Jen váš obhájce s vámi může zůstat sám."
Leanâlhâm držela v rukou tác s grilovaným pstruhem a divokou cibulí a dva kouřící hrnky. Pod paží nesla plátěnou brašnu. Wynn ucítila čaj a vůni jídla. Osha vstoupil dovnitř za dívkou a položil na zem misku s vodou pro Chapa.
Neklidně se zadíval na Wynn a Magieru, jako by mu byla jeho formální úloha nepříjemná. Nebo si možná jako ostatní, kteří byli na Nein'iině mýtině, myslel, že Magiera je nějaká nemrtvá zrůda, a nechtěl se k ní ani přiblížit. Wynn neměla na žádnou z variant trpělivost.
Leanâlhâm položila podnos na zem a posadila se před Magieru a Chapa. Pomalu natáhla ruku k Chapově hlavě. Než se ho mohla dotknout, olízl jí prsty. Překvapeně zalapala po dechu, zasmála se a pohlédla na Oshu, který se nervózně zavrtěl.
"Ale no tak," řekla elfsky. "Byli sami celý den. Není zdvořilé přinést jídlo a hned zase odejít."
Osha otevřel ústa a s tichým zabručením je zase zavřel. Šedozelený plášť měl na ramenou trochu nakřivo. Dřepl si u dveří a zadíval se na Wynn.
"Jak se ti daří?" zeptal se.
"Jsem v pořádku," odvětila a odložila pero. "Ale bylo by zdvořilejší mluvit belaskijsky, když ti všichni nerozumí. A potřebuješ cvičit."
Osha se zatvářil zahanbeně, ale zároveň ho její tón zmátl. Nebo už měl dost toho, jak ho všichni pořád jen kárali. Wynn si povzdychla, převrátila oči a přinutila se usmát.
Ostýchavě se uvolnil, protože si uvědomil, že žertovala. Ale když střelil pohledem po Magieře, jeho úsměv zmizel. Leanâlhâm si takové starosti nedělala.
"Sgäilsheilleache Léshila ochrání," řekla.
Magiera kývla. "Díky… je dobře, že jsi přišla."
"Nedělej si starosti," pokračovala Leanâlhâm. "Bez ohledu na to, čemu budou čelit, Sgäilsheilleache nikdy nezklame. Brot'ân'duivé a dědeček se postarají o všechno ostatní a brzy budeš volná."
Osha zneklidněl. Rozuměl, o čem mluví, a znovu se s pochybami zadíval na Wynn.
Leanâlhâmina slova se Wynn rozléhala hlavou. Podruhé si všimla nějakého spojení mezi Gleannem a Brot'anem. Chudák Leanâlhâm byla stejně slepá jako Leesil, pokud si myslela, že proces brzy skončí, a to bez ohledu na to, jak výprava dopadne. Ať už chtějí Fréth s Nejstarším otcem použít proti Magieře cokoli, bude to neočekávané a ošklivé.
Wynn si vzala šálek s čajem, který jí dívka nabídla. "Jak se sem dostal Gleann tak rychle? Nám trvalo skoro osm dní, než jsme do Crijheäiche dorazili."
"Dědeček řekl, že vyrazil krátce po nás, i když neprozradil proč." Leanâlhâm poprvé zaváhala a naklonila se blíž. "Ale náš klan a ostatní starší mu věří. Jeho hlas má váhu, vyslechnou ho."

Podle toho, co zatím Wynn viděla, to byl velmi zjednodušený pohled.
"Měli byste jíst," řekl Osha, "a neměli bychom mluvit o shromáždění."
"Ano, Osho," odvětila Leanâlhâm a ani se nesnažila zastřít podráždění.
Naložila pstruha a cibule na naleštěné dřevěné talíře a lahodné aroma sílilo s každým kouskem, který uřezala.
"Tady," řekla a položila jeden talíř před Chapa. "Vykostěná ryba jen pro tebe."
Chap mávl dvakrát ocasem po podlaze a očichal ji.
Wynn jeho zájem potěšil. Od chvíle, kdy se postavil svému lidu, aby ji zachránil, byl jako tělo bez duše.
Leanâlhâm vytáhla z brašny obdélníkovou skříňku ze žlutohnědého dřeva, na jejímž víku byly namořené světlé a tmavé čtverce.
"Přinesla jsem hru, které říkáme dreug'an. Bude vám rychleji ubíhat čas."
"Dreug'an?" Osha se rozkašlal, protože mu to bylo víc než nepříjemné. "Sgäilsheilleache bude ptát odkud," vykoktal belaskijsky. "Bude myslet, že já polevit službu."
Leanâlhâm ho ignorovala a ze zásuvky ve straně skříňky vytáhla malé bílé a černé říční oblázky. "Bude přesně vědět, odkud je. Je jeho. Přinesl mi ji dědeček."
Osha zbledl a schoulil se. Náhle závěsem vstoupil dovnitř Brot'an a všechny tak překvapil.
Magieřin výraz ztvrdl. Upustila talíř a vidlička se dvěma zuby o něj zarachotila. Než se na něj stačila obořit, Brot'an opět odhrnul závěs. Stříbrné vlasy mu na pozadí noci zářily.
"Musím si promluvit s Magierou o samotě. Osho, odveď Wynn ven. Leanâlhâm, vrať se domů."
Osha okamžitě vyskočil na nohy.
Wynn se nelíbilo, že bude mezi strážci venku znát pouze Oshu. Stromový příbytek byl sice spíše vězením, ale poskytoval také jistou ochranu. Brot'an prostě zůstal stát ve dveřích.
Leanâlhâm se zlehka dotkla Magieřiny nohy, vstala a rychle vyšla ven. Osha čekal na Wynn.
"Prosím," řekl Brot'an významně a zadíval se na Chapa. "Ty taky."
Chap pomalu vstal. Wynn se připravila na něj skočit, kdyby se na Brot'ana vrhl. Chap pohlédl na Magieru.
"Jdi," řekla. "Zůstaň s Wynn."
Chap vyběhl ven. Wynn ho následovala a ocitla se mezi Oshou a dalšími dvěma Anmaglâhky.
Přemýšlela, co chce Brot'an Magieře říct, že to nesmí nikdo jiný slyšet. Leanâlhâm zamířila v doprovodu dalšího Anmaglâhka pryč. Ohlédla se a zamávala na rozloučenou, pak zmizela ve tmě mezi stromy Crijheäiche.
Wynn něco napadlo. Když Leanâlhâm řekla "Bez ohledu na to, čemu budou čelit", měla na mysli Roise Châmune.
Wynn an'cróanský zvyk pojmenování neznala. Elfové v její zemi nic takového neznali. Když zdejší elfové dosáhli věku, aby dostali - nebo "si vzali" - jiné jméno, než které jim dali rodiče při narození, vydali se na posvátné místo. Pokud si Wynn vzpomínala, Leanâlhâm bylo asi šestnáct. Byla dost stará na to, aby se tam sama vydala.
Ale podle způsobu, jakým dívka o posvátném místě hovořila, tam nikdy nebyla.
* * *
Leesil se zastavil za Sgäilem u vlhkého dubu. Panovalo zde zlověstné ticho.
Měl by slyšet aspoň něco - hmyz, možná cvrčka nebo listí ševelící ve větru. Ale když nyní utichly jejich kroky, neslyšel vůbec nic.
Les před nimi prořídl a on zahlédl otevřenou mýtinu obklopenou větvemi. V šeru viděl jen tmavé obrysy listí a visícího mechu. Ale přesto za nimi zářilo měkké světlo, jako když v noci svítí měsíc v úplňku.
Leesil vzhlédl. Koruny stromů byly příliš husté, takže si nemohl být jistý, ale zdálo se mu, že zbytek lesa je příliš tmavý na to, aby měsíc vůbec svítil. Snažil se rozpoznat, co se ukrývá za mýtinou. Ale za pokroucenými duby obrostlými mechem rozeznal jen další lesknoucí se větve.
"Nehýbej se," zašeptal Sgäile. "Nedívej se."
Pohlédl na Sgäila, protože netušil, co to má znamenat.
Něco se vlhce plazilo po tlejícím listí. Slabé zvuky k nim doléhaly odněkud zepředu.
Leesil se podíval. Viděl jen černé obrysy dubů a za nimi zářící mýtinu. V mysli se mu ozývala Sgäilova

slova, která pronesl po večeři.
Ale pokud se ti nepodaří vstoupit na posvátnou půdu… myslím, že se nevrátíš.
Poprvé od chvíle, kdy se vydal splnit tento úkol, se Leesil začal bát - ne smrti, ale selhání. Co když se k Magieře nevrátí? Co se s ní stane? Sevřel ruku v pěst a připravil se čelit všemu, co proti němu místo postaví.
Zvuk sílil a blížil se k němu zleva, jako by tvor, který ho vydával, mýtinu obešel, místo aby se vydal přes ni. Něco se k nim pomalu plazilo a vydávalo to mokré zvuky.
"Opakuj moje slova," zašeptal Sgäile rychle, "přesně, jak je řeknu."
Leesil ho sotva slyšel, protože pátral po tvorovi, který se k nim blížil. Byl připravený bojovat, ne mluvit. Pak pohlédl na Sgäila.
Elf ztuhl a zíral na obrysy stromů před sebou. Jednou střelil pohledem doleva, ale ihned se zase zadíval dopředu.
"Ahârneiv!" začal Sgäile. "?n päjij nävâjean'am le jhäiv…"
Kmen jednoho stromu se při zemi rozšířil.
Něco se plazilo a vlnilo po lesní půdě k Leesilovi. Zatarasilo mu to cestu ke skryté mýtině.
Měkký svit za duby ozářil plazící se temnotu a její povrch se zeleně zaleskl.
Dlouhé tělo bylo silné jako Leesilův trup a pokrývaly ho šupiny velké jako pěst. Jak se blížily, tmavá zeleň zářila. Leesil zahlédl žluté oči, které vypadaly jako do spirály popraskané krystaly v podlouhlém balvanu, který něco tlačilo vpřed asi ve výšce ruky nad zemí.
Byl to nějaký plaz… had, příliš velký, než aby byl skutečný.
Leesil se pomalu natáhl ke stehnu, ale neměl u sebe čepele. Pomalu přesunul nohu vzad, aby ustoupil.
"Ne!" zašeptal Sgäile. "Nehýbej se! Opakuj moje slova… rychle!"
Hadovo tělo se kroutilo, svíjelo a vrstvilo. Šupinatá hlava se před Leesilem zvedla a zvolna se kolébala ze strany na stranu. Z tlamy vystřelil se zasyčením rozeklaný jazyk.
Stěrbinovité zorničky žlutých očí ho upřeně sledovaly.
Had otevřel temnou tlamu, v níž se mu leskly tesáky dlouhé jako Leesilovo předloktí. Dokázal by spolknout půlku Leesilova těla.
"Léshile!" zašeptal Sgäile. "Pokud chceš Magieru zachránit, musíš zopakovat moje slova."
Had se zavlnil a otočil hlavu ke Sgäilovi.
Leesil slyšel, jak se elf rozechvěle nadechl, a ucítil, jak se mu o nohu otřelo šupinaté tělo. Stále byl připravený se přes tvora probojovat, pokud bude muset. Rychle pohlédl na Sgäila. Měl pocit, jako by mu někdo vtlačil kousky ledu do očí, a ty mu zmrazily celé tělo.
Sgäile hleděl kamkoli, jen ne na hadovu hlavu. Zavřel pevně oči. Třásl se a svaly měl napjaté.
Anmaglâhk ztuhl hrůzou a jeho strach se rychle přeléval také do Leesila.
"Já… nemůžu," zašeptal Leesil.
Ale pokud tady zemře, Magiera zemře také. Had k němu obrátil hlavu a zahleděl se na něj žlutýma očima.
"Nemluvím vaší řečí," řekl a jeho zoufalství sílilo. "Popletu to."
* * *
Magiera toužila vymlátit odpovědi z Brot'anovy zjizvené tváře. Věřila mu a Leesil teď možná za její chybu zaplatí. Brot'an promluvil dřív, než se na něj stačila obořit.
"Jde tady o víc než jen o tvoji svobodu. I kdyby rada obvinění Nejstaršího otce odmítla, neopustíte s Leesilem naši zemi živí. Jste vetřelci, lidé, tak se přestaň chovat jako naivka. Chápeš?"
Magieřino podráždění přemohla nejistota.
"Dobrá," dodal Brot'an tiše a sedl si na zem před ni. "Všechno záleží na tom, jestli se Léshilovi podaří vstoupit na posvátnou půdu… a získat větev z Roise Châmune."
Magiera netušila, co to znamená.
"Být elfem, jak říkáte," pokračoval Brot'an znechuceně, "neznamená být an'Cróanem. Tvoří nás naše dědictví, naše krev, nejen národ, ke kterému patříme. Jen jako an'Cróan může Léshil předstoupit před radu a požádat o Cuirin'n?n'ino propuštění."
"Pokud je elf," vyštěkla Magiera, "pak má stejná práva jako všichni ostatní, kdo podléhají vašim

zákonům."
"Ne, nemá," opáčil Brot'an tiše a ostře. "Myslíš, že by někdo zvenčí mohl požadovat Cuirin'n?n'ino propuštění? Mému lidu záleží jen na jednom, a to být an'Cróanem, patřit k lidu krve."
Magiera se odvrátila. Poslední věc, kterou si s Leesilem přáli, bylo zaplést se do elfských intrik ještě víc. Jaká arogance, nesmysly a pověrčivost!
"O čem to mluvíš?"
"Nechovám k tobě zášť," řekl Brot'an. "Jen chci, abys pochopila, o co tady doopravdy jde. Neměl jsem čas se s vámi hádat, proto jsem vám nic neřekl. Můj lid bude považovat Léshila za jednoho z nás jen tehdy, pokud se mu podaří vstoupit na posvátnou půdu. Je to stejně důležité jako to, proč tam šel."
"Pokud?" obořila se na něj Magiera.
"Sgäilsheilleache ho povede… naučí ho slova, kterými se žádá o vstup. Žádný jiný způsob neexistuje."
"Žádá koho? Předky?"
Brot'an zavrtěl hlavou. "Nikdo z nás nikdy neviděl, co Roise Châmune střeží, protože se na posvátné místo zatím vždy vydal jen čistokrevný an'Cróan. A pokud vím, nebyl nikdo odmítnut. Leesil musí získat svolení vstoupit, než se dostane na místo nebo k předkům."
Svolení? Co to znamená?
"Co jsi viděl u Roi-sa… a tak dále ty?" zajímala se. "Co ho střeží? Prostě mi pověz, co víš."
"Zvuk," odvětil, "něco se pohybuje lesem kolem posvátné půdy. Víc nevím. Když jsem pronesl slova, která mě otec naučil, vše zase utichlo. Čekal jsem dlouho, než jsem se odvážil vstoupit. A ani při odchodu jsem nic neviděl ani neslyšel."
"Co jsi řekl?"
Brot'an zaváhal. "Formální žádost v našem jazyce. Nic by ti neřekla ani tě neuklidnila."
Ale tím naznačil, že pokud se Leesil nedostane na pohřebiště…
"Pokud tě to uklidní," dodal Brot'an, "z celého srdce věřím, že se Léshil vrátí."
"Co jsi… zažil, když sis šel pro jméno?" zeptala se Magiera. Snažila se vzpomenout, co podle Wynn Brot'anovo jméno znamená. Něco se psem.
"To je nestoudná otázka."
"Vypadám, jako by mě to zajímalo?" zasyčela. "Myslíš, že tě odsud nechám odejít, aniž bys mi odpověděl?"
"Vidím, že ho miluješ," řekl Brot'an, "jistým způsobem, ale nevím, jestli je to tak pro něj lepší nebo horší. Zeptám se znovu. Jsi Léshilovou družkou?"
"Do toho ti nic není."
"A tobě není nic do mého jména. Já odpověď znám, ale chci ji slyšet od tebe… hned teď!"
Magiera viděla, že Brot'an je stejně odhodlaný získat odpovědi jako ona.
"Ano," řekla bez obalu.
Brot'anovi poklesla ramena. "Co víš o Leanâlhâmině matce?"
"Nebyla nikdy šťastná ani se tu necítila doma. Utekla, když ji a její dceru opustil manžel."
Magieře se nelíbilo, jak na ni Brot'an hledí.
"Máme víc než jedno slovo pro cit, který lidé nazývají prostě láskou," řekl. "Jen když je nejhlubší, staneme se… druhy… navěky. Proto svazku předchází období bóijt'äny, kterým procházela také Én'nish a Grôyt'ashia."
"Grôyt si přivodil smrt sám!" odsekla Magiera.
"Souhlasím, ale nechápeš, co tím chci říct. Én'nish považuje Léshila za vraha svého ‚snoubence', dalo by se říct. Ale posedlost ji připravila o soudnost. Dokonce ani Léshilova smrt nemusí ulevit jejímu utrpení. Moji lidé se stávají druhy na celý život."
Magiera věděla i o dalších lidech, kteří přišli díky Leesilovi o milovanou osobu. "Žal nikdy neskončí. Prostě se s ním naučíš žít."
Brot'an pomalu zavrtěl hlavou. "Někdo ne… an'Cróané ne. Takové spojení znamená život nebo smrt a překoná vše ostatní. Jen zřídkakdy si nacházíme partnery mimo takové pouto. Vzpomínáš si, co mi Léshil řekl v Darmouthově hrobce… když jsem se k tobě na konci přiblížil?"
Magiera na to nikdy nezapomene. Dotkni se jí a já zabiju tebe i všechny, které miluješ.

Brot'an pokračoval: "V tu chvíli jsem začal tušit, co mezi vámi dvěma je."
Úmyslně ji v hrobce nezabil. Magiera začínala tušit, že to neudělal jen ze soucitu.
"Leanâlhâmina matka neuprchla ze země," řekl Brot'an. "Tomu se pouze rozhodla dcera věřit. Gleannéohkân'thva a Sgäilsheilleache ji nechali… aby zjistila pravdu postupně, až dospěje. Její matka zešílela a utekla do lesa. I když jsme nikdy nenašli její tělo, myslím, že nepřežila."
Magiera se snažila potlačit sílící strach. "A co Leanâlhâmin otec?"
"Žije," odvětil Brot'an chladně. "V takových situacích nepřichází vždy smrt. Mladí jsou nejvíce zranitelní. Nemiloval dívčinu matku způsobem, který vy chápete pod pojmem ‚láska', ale přesto stále trpí. Gleannéohkân'thva udělal chybu, když přijal Leanâlhâmina otce do učení… výměnou za svazek, který měl, jak věřil, ulehčit Leanâlhâmině matce utrpení."
Brot'an vstal a zamířil ke dveřím. "Léshil je jen míšenec a je starší, než byla Leanâlhâmina matka, když se stala družkou dívčina otce. Léshil neví nic z toho, co jsem ti právě řekl. Je důležité, abys pochopila, co jsi mu udělala."
V jeho hlase nezaznívala žádná zášť, ale Magiera se nechtěla o vztahu s Leesilem dál bavit.
"Pořád mi dlužíš odpověď," řekla rychle. "Tvé jméno… Wynn říkala, že má něco společného se psem."
"Ve vašem jazyce to znamená ‚Pes ve tmě'," opravil ji Brot'an. "I když mastif by bylo přesnější. Ne divoký, ale domestikovaný, takový, kterého lidé používají k boji."
"Viděl jsi ho, když sis šel pro jméno?"
Brot'an stál u dveří, zády k ní.
"Vyšel v tichu noci přímo ze stínu Roise Châmune. Serval si tlapami obojek se železnými hřeby a vycenil zuby, jako by se obrátil proti svému pánovi."
Konečně se ohlédl a Magieřina zloba ustoupila na okamžik neklidu na Brot'anově vrásčité tváři.
"V tu dobu jsem si myslel, že ho vidím, protože jsem se pohádal s otcem, který nesouhlasil s tím, co chci se svým životem udělat. Nechtěl, abych sloužil svému lidu. Když jsem se později připojil k Eillean, byl jsem přesvědčený, že představoval nadcházející válku. Během let jsem ztratil o zlá znamení a předtuchy zájem. Po Eilleanině smrti to bylo jen jméno a nic víc… dokud jste nevstoupili do země."
Brot'an se otočil zpátky ke dveřím. "A teď stojím před svým lidem a snažím se zničit Aoishenis-Ahâre kvůli míšenci a pošpiněné lidské ženě."
Odešel a nechal Magieru o samotě se sílící úzkostí pramenící z dávno zapomenutého strachu.
Ve vzpomínkách se vrátila zpět do malinkého hostince před hradbami Bely. Čekala tam na Leesila. Zdálo se téměř lepší, bezpečnější nechat ho jít, než se stane obětí dhampira. Ale přes veškeré obavy po něm příliš toužila.
Co mu to provedla?
* * *
Chap ležel kus stranou a sledoval jilm, kde Brot'an hovořil o samotě s Magierou. Osha se snažil zabavit Wynn tím, že ji učil hrát dreug'an. Učenka na to přistoupila, projevovala však jen malý zájem a raději upřeně sledovala závěs ve dveřích.
Ať se Chap snažil sebevíc, neslyšel, co uvnitř říkají. A protože na ně neviděl, nemohl jim proniknout do vzpomínek. Zavrčel na jednoho Anmaglâhka na stráži, jen aby sebou muž trhl.
Chap ztuhl, když Brot'an konečně vyšel ven a zamířil pryč, aniž by se třeba jen zastavil u Oshy a rozkázal mu, ať odvede Wynn zpátky do vězení.
Osha rychle sbalil hru a s Anmaglâhky v patách pobídl Wynn zpět dovnitř. Chap ještě chvíli zůstal. Sáhl Brot'anovi do vzpomínek.
Ať už elf hovořil s Magierou o čemkoli, zneklidnilo ho to, protože jeho mysl nebyla tak prázdná jako obvykle. Hlavou mu vzpomínky letěly tak rychle, že se Chap musel velmi soustředit, aby je zachytil.
Uprostřed vlhké a prázdné mýtiny se ze stínu podivného stromu bez kůry vyplížil lovecký pes. Tiše na Chapa, který vše sledoval prostřednictvím Brot'anových vzpomínek, zavrčel.
Brot'ân'duivé - Pes ve tmě.
Byla to vzpomínka na okamžik, kdy se Brot'an vydal k předkům pro jméno.
Když vzpomínka vybledla, uviděl Chap Leesila, jak prochází lesem. A pak opět obrázek psa, který se objevil, když Brot'an vstoupil na posvátnou půdu.

Vzpomínka zmizela. Brot'anova mysl se znovu vyprázdnila.
Chap odklusal k jilmu a snažil se rozluštit, co právě zahlédl. Naposledy se otočil a uviděl, jak Brot'an mizí mezi stromy.
Jméno… a Leesil.
Chap zůstal stát… dokud nepochopil.
Leesil se vydal na místo, kde an'Cróanové získávají pravá jména nebo tomu aspoň věří. Pokud vstoupí na posvátnou půdu, udělá to jen proto, aby požádal o větev z Roise Châmune. Ale Brot'an doufal, že Leesil získá víc.
Proč to Brot'ân'duivé udělal? Proč mistr Anmaglâhk chtěl, aby Leesil poznal své pravé jméno?
* * *
"Nemluvím vaším jazykem. Popletu to."
Když Sgäile uslyšel Léshilova vyděšená slova, sevřelo se mu hrdlo. Třásl se a stále nedokázal otevřít oči, aby pohlédl na tvora, kterého nikdo nikdy neviděl a nevěděl, odkud přichází nebo proč posvátnou půdu střeží. Lid znal jen jeho jméno a přísahu, která prozrazovala jeho smrtící povahu.
"Ahârneiv…" začal znovu, ale odmlčel se, když na tváři ucítil syčivý dech.
Porozumí jinému jazyku? A pokud ano, nechá ho žít, když sem přišel s Léshilem? K Roise Châmune musí každý přijít sám!
Sgäile začal znovu odříkávat přísahu, ale tentokrát v jazyce, kterému Léshil rozuměl.
"Otče jedu…"
Napjatě čekal, až Léshil slova zopakuje.
"Otče… jedu…" zašeptal Léshil.
Sgäile se rychle nadechl. "Jenž odplavuješ naše nepřátele smrtí…"
Léshil slova opět zopakoval.
"Dovol mi vstoupit k předkům, k prvním z mé krve. Dovol mi dotknout se Semena útočiště."
Když Léshil slova pronesl, hadí dech zmizel Sgäilovi z tváře. Elf se odmlčel a čekal.
Slyšel, jak se had plazí po zemi… pak se někde vpředu mezi stromy ozvalo tiché a vlhké šustění tlejícího listí. Čekal však dál a oči nechával zavřené, dokud i poslední zvuk neutichl.
Něco se dotklo Sgäilova ramene. Otevřel oči a dýchal tak rychle, až se mu točila hlava. Hleděl na tmavé duby před sebou, protože se bál Ahârneiva třeba jen zahlédnout.
Byl pryč.
Léshilova ruka sklouzla ze Sgäilova ramene a klesla mu ochable k boku.
"Můžeme… jít… dál," zašeptal Sgäile.
Sotva dokázal uvěřit slovům, která právě pronesl. Sgäile pohlédl koutkem oka na míšence, který právě změnil celý jeho svět a možná i Leanâlhâmin.
Víc než dva roky se s dědečkem snažili Leanâlhâm přesvědčit, aby ještě odložila jmenovací obřad, ale jejich námitky byly s každým měsícem chabější. Obávali se, že se z posvátného místa nevrátí, protože má v sobě lidskou krev.
Léshil se nepohnul.
"Můžeš vstoupit na posvátnou půdu," pobídl ho Sgäile. "Přijali tě jako jednoho z krve."
Léshil se pomalu otočil ke Sgäilovi.
"Jsem tady jen z jediného důvodu," obořil se na něj. "Kvůli Magieře, kterou tvůj lid kvůli mně uvěznil. Nezajímá mě, za co mě vy nebo vaši duchové považujete."
Léshil vykročil k louce. Sgäile zůstal mlčky a šokovaně stát.
Lidská krev byla nesmírně matoucí věc.
* * *
Leesil stál před stromem ve středu holé mýtiny a zíral na divokou změť větví nad sebou.
Strom se v ničem nepodobal vysokým, vzpřímeným jasanům, které viděl. Z mohutného kmene vyrůstaly silné větve, které se točily, proplétaly a rozrůstaly nocí. Z jemně vláknitého dřeva sálala měkká zář, která tlumeně osvětlovala mýtinu.
Strom neměl ani listí, ani kůru, ale přesto žil. Zvlněný povrch velkých kořenů, které brázdily půdu mýtiny, i holých, bledě žlutých větví a kmene se třpytil vnitřní září.

"Musíš se ho dotknout," zašeptal za ním Sgäile. "Roise Châmune bude vědět, proč jsi přišel, a předkové rozhodnou."
Leesil se zachvěl. Noc byla chladná, ale zdálo se, jako by na mýtině přímo mrzlo.
Proto sem přišel, ale přestože ho hadí strážce vpustil na posvátnou půdu, při představě, že by se měl stromu dotknout, váhal. Připlácl tedy ruku na holý kmen, aby to už měl za sebou, a opět se zachvěl, protože teplota ještě víc poklesla.
"Sgäile…?" řekl. Elf se úzkostně rozhlédl a schoval ruce do podpaží, aby si je zahřál. Třásl se, ale kdo ví, jestli strachem, nebo chladem.
"Nevím," zašeptal Sgäile.
Zpoza holého stromu vystoupila postava.
Na sobě měla zelenošedý oděv Anmaglâhků, plášť uvázaný kolem pasu a kápi staženou do obličeje. Ale na elfa byla malá, ne vyšší než sám Leesil.
Leesil se začal odtahovat.
"Nehýbej se!" varoval Sgäile. "Nesmíš sundat ruku z Roise Châmune!"
Leesil nevěřil, že je to vidina. Anmaglâhk držel v ruce dýku a stříbřitě bílá čepel mířila dolů.
Popadl postavu volnou rukou za zápěstí.
Mýtina se rozzářila, jako by ji zalilo horké polední slunce.
Ještě před okamžikem mrzli, ale nyní se Leesil zalykal vedrem. V kápi postavy uviděl tvář… svoji tvář.
Leesil hleděl na svůj vlastní odraz.
Na tváři měl v místě, kde ho drápl Krysařík, vybledlé jizvy. Hleděly na něj jeho vlastní jantarové oči, které byly na elfa příliš malé. Také bradu neměl tak špičatou jako čistokrevní elfové.
Jeho odraz vypadal nějak starší. A po tvářích mu stékaly slzy.
Leesil tam stál a svíral zápěstí svého vlastní odrazu.
Díky horku se mu dvojník, dvojče nebo co to vlastně bylo, vlnil před očima. Jeho pozornost přitáhla změněná krajina za okolními duby.
Zdálo se mu, že za tmavými kopci, které byly příliš hladké, příliš dokonalé, vidí pusté hory. Horské vrcholky se vlnily, protože z kopců sálalo horko. Sgäile zasyčel jediné slovo.
"Předci!"
Mýtina potemněla. Leesil přesunul pohled zpět a opět ho zamrazilo. Dech se mu zadrhl v hrdle a z úst mu stoupala pára.
Jeho odraz zmizel. Nyní držel průsvitné zápěstí, které zářilo jako holý jasan. A hleděl do… skrz… tvář vysokého elfa.
Muž se zahleděl na Leesila a v očích se mu objevil přísný výraz. Tvář měl v lícních kostech širší, než bylo u elfů obvyklé. Od čela k pravému spánku se mu táhla ošklivá jizva a další mu hyzdila levou čelist pod špičatým uchem. Za života vybojoval mnoho bitev. Ruka, v níž svíral dýku, vypadala tvrdá a mozolnatá.
Ne, nebyla to dýka… elfský válečník držel v ruce bledou, holou větev jasanu. Byla dlouhá a rovná a mírně se vlnila, jako každá normální větev, ze které někdo oloupal kůru.
Ve tmě za elfem se objevil bledý třpyt.
Leesil si vzpomněl na hordu duchů v apudâlsatském lese. Hyzdila je strašlivá zranění, která jim způsobila smrt. Ale tito duchové vypadali jinak.
Vypadali stejně jako za života a na sobě měli oblečení z dávných dob, ale jejich průsvitná těla neměla žádnou barvu. Byli bledí jako dřevo jasanu. Třetinu tvořili muži, zbytek ženy a ne všichni byli staří. Leesil jich napočítal alespoň tucet.
Jejich oděv se různil. Někteří se vzhledem příliš nelišili od elfů, které Leesil viděl na poradní mýtině. Jiní na sobě měli zbroj a chrániče z tuhé kůže, prosté nebo pokryté kovovými pláty či šupinami. Dvěma zakrývala hlavu přilba s trojitým chocholem a vyrytými spirálami. Elf, kterého Leesil držel za zápěstí, byl jedním z nich.
Byli ozbrojeni oštěpy, z nichž některé byly dlouhé jako kopí, luky a toulci, jež měli přehozené přes rameno. Nebyly to malé luky, kterými se vyzbrojovali Anmaglâhkové a které se daly rozložit a ukrýt, nýbrž dlouhé, jež dokázaly vystřelit šíp na velkou vzdálenost. Jedna žena středního věku se zjizveným levým nadloktím měla za širokým, cvočky pobitým opaskem zasunuté silné trojúhelníkové bojové dýky.

Podobaly se spíše lidským zbraním než elfským. Oštěp, který držela v ruce, nebyl ani tak velký jako ona. Zdálo se, že silnou násadu má z kovu, a ne ze dřeva, a hrot měl široký a dlouhý skoro jako krátký meč. Oči elfky byly divoké a plné vzteku. Přimhouřila je a usmála se na něj.
Ale žádný z duchů nebyl oděn jako Anmaglâhk.
K válečníkovi s větví se zezadu přiblížila starší žena v dlouhém hávu. Tvář měla štíhlou a jemně vrásčitou věkem. Dlouhé vlasy jí vlály, jako by se pohybovala vodou.
Vezmi si větev Roise Châmune… a chraň ji, jako ona bude chránit tebe… jako ty budeš chránit život, Léshiârelaohku.
Leesil slyšel její hlas, přestože nepohnula rty.
Pověz Sorhkafârovi, že na něj čekáme.
Jiný hlas. Mužský, unavený, ale naléhavý. Zněl jako oddechnutí po konečně splněném úkolu.
Leesil se znovu zadíval na zjizveného válečníka se širokou tváří, kterého držel. Muž střelil pohledem po Sgäilovi, pak se znovu otočil k Leesilovi. Zdálo se, že ho živí na mýtině něčím zmátli. Pak se duch zahleděl Leesilovi upřeně do očí.
Pověz Sorhkafârovi, že Snähacróe stále čeká… až bude jeho přítel konečně připraven odejít. Pověz mu to… Léshiârelaohku.
Leesil znal první jméno z Magieřiny vidiny. Bylo to dávno zapomenuté jméno Nejstaršího otce. Druhé možná patřilo muži, který držel větev. Ale poslední jméno nedokázal rozluštit, i když se podobalo tomu, které mu dala matka a kterým ho označoval její lid.
Léshil… Léshiârelaohk.
Nebyl si jistý, jestli ho dokáže pronést, ale rozléhalo se mu hlavou, jako by ho starší žena a zachmuřený válečník opakovali.
Vysoký duch otevřel ruku a jasanová větev začala padat.
Leesil ho pustil a zachytil ji.
Když opět vzhlédl, zůstali se Sgäilem na mýtině až na měkce zářící, holý jasan sami.
Neviděl žádné duchy, ani jednoho.
Držel však v ruce větev Roise Châmune.

KAPITOLA 20

D
ruhého dne v půlce odpoledne odhrnula Magiera zprudka stranou závěs ve vchodu do jilmu, protože uslyšela zvuk běžících nohou.
"Leesile?"
Venku stálo šest Anmaglâhků s Oshou v čele, ale po Leesilovi ani Sgäilovi nebylo nikde ani stopy.
"Je čas," pronesl Osha se silným přízvukem.
"Kde je Leesil?" zeptala se. "Jak může proces pokračovat bez Sgäila?"
"Pojďte," pobídl je.
Chap vstal, Wynn si přehodila přes ramena Chanův plášť a oba následovali Magieru ven.
Se strážemi po stranách pospíchali Crijheäiche na poradní mýtinu. Když Magiera vstoupila mezi duby s propletenými větvemi a nejbližší diváci od ní poodstoupili, opět zneklidněla. Pomalu se nadechla, aby se uklidnila, protože za dubovým stolem stáli vedle Brot'ana Leesil se Sgäilem.
Leesil zvedl raku. Magiera si pospíšila dolů ze svahu. Jeden z Anmaglâhků ji skoro chytil, ale Osha ho mávnutím ruky zastavil.
Leesil měl pod očima lehce tmavé kruhy, ale usmíval se. Mušelínovou košili a plášť měl vlhké a umazané od bláta. Vrátili se za polovinu doby, kterou si Brot'an vyžádal, takže asi běželi celou noc. Výstroj složili pod stůl, ale na jeho desce ležely Leesilovy čepele a spolu s nimi nějaký předmět zabalený do třpytivého kusu bílé látky.
"K čemu čepele?" zeptala se.
Leesil zavrtěl hlavou. "Byly tady, když jsem dorazil. Musel pro ně poslat Brot'an."
Brot'an jim tvrdým pohledem přikázal, aby zmlkli.

Na opačné straně mýtiny se opět objevili Fréth a Nejstarší otec, jehož křeslo nesli čtyři Anmaglâhkové. Postavili ho vedle Fréthina stolu, starý elf se naklonil vpřed a zadíval se na Leesila a Sgäila.
Wynn se přiblížila k Magieře a připravila se tlumočit.
Sgäile vstoupil do středu mýtiny a vypadal stejně vyčerpaně jako Leesil. Vlasy měl rozcuchané a ve světlých chuchvalcích mu neupraveně visely kolem špičatých uší. Zvolal: "Přezkoumání obvinění bude pokračovat. Zástupce obviněné má slovo."
Brot'an postoupil vpřed, Sgäile ucouvl a dav zmlkl očekáváním. Magiera se rozhlédla po tvářích kolem mýtiny. Když jí zrak padl na Gleanna, zvedl elf bradu a věnoval jí malý, pokřivený úsměv.
"Povolávám Oshu z Âlachbenu," řekl Brot'an.
"Osha z klanu Kamenitých kopců," pošeptala Wynn Magieře do ucha.
Osha přistoupil a Brot'an vzal do ruky Leesilovy čepele v pochvách. Jednu tasil a zvedl ji tak, aby ji všichni viděli, pak se otočil k Oshovi.
"Můžeš nám říct, co to je?" zeptal se.
"Je to jedna z Léshilových zbraní," odvětil Osha tiše.
Brot'an naklonil hlavu k přihlížejícím. Osha si odkašlal a zopakoval slova silnějším hlasem.
"Jedinečné čepele," pokračoval Brot'an. "Víš, kde je našel?"
"Myslím, že je sám navrhl," odpověděl Osha.
"A k čemu slouží?"
"Zabíjí nemrtvé, to aspoň řekl… utíná jim hlavy."
"Nepodstatné!" zakřičela Fréth. "Léshil není obviněný a tyto zbraně nemají se žalobou nic společného. Zástupce obviněné se bude držet relevantních svědectví."
"Relevance svědectví se ukáže," odpověděl Brot'an klidně. "Žádám zástupkyni stěžovatele, aby dál nepřerušovala výslech. Sgäilsheilleache nemůže svědčit pro žádnou ze stran, proto jsem se obrátil na jiného svědka."
Magiera si všimla, že se Brot'an pátravě zahleděl na Sgäila.
"Námitka vzata na vědomí a zamítnuta," prohlásil Sgäile. "Ale obhájce obviněné by měl rychle dokázat, že výslech je skutečně relevantní."
Wynn tlumočila a Magiera přemýšlela, jaká jsou procesní pravidla. Zdálo se, že Brot'an dostal při dotazování jistou volnost, ale netušila, proč se soustředí na Leesilovy zbraně. Vypadalo to, že se Sgäilovy omezené pravomoci rozhodčího nyní obrátily proti Leesilovi, protože ji s Leesilem znal nejlépe ze všech. Sgäile byl při tom, když v belských ulicích a v kanálech lovili nemrtvé.
Fréth něco pošeptala Nejstaršímu otci. Zamračil se, ale mlčel.
Brot'an se otočil zpět k Oshovi. "Odkud víš, k čemu zbraně slouží?"
"Já a ostatní, kteří ho doprovázeli do Crijheäiche, jsme se to dozvěděli od Léshila."
"Pracoval sám?"
"Ne, tvrdil, že mu Magiera a majay-h?," ukázal na Chapa, "pomáhali. Ničení nemrtvých je jejich povoláním."
Dav krátce zahučel. Magiera stála vzpřímeně s pažemi založenými na hrudi a snažila se nikomu nehledět do očí.
Brot'an rozpřáhl paže. "Jejím povoláním je ničit nemrtvé. A proč by měla takzvaná nemrtvá," obrátil se k Nejstaršímu otci, "lovit vlastní lid?"
"Povídačky!" zakřičela Fréth. "A dohady. Tvůj zahajovací výslech je u konce. Drž se důkazů… nebo skonči!"
Sgäile promluvil dřív, než mohl Brot'an něco namítnout. "Námitka přijata. To, co se svědek doslechl od jiného, není přímým svědectvím, pokud původní, očitý svědek nemůže vypovídat."
"Opodstatněná námitka," souhlasil Brot'an. "Tak tedy vyslechneme očitého svědka… povolávám Léshila."
"Není jedním z nás," zakřičela Fréth. "Není an'Cróan a nesmí tedy mluvit před radou."
Brot'an se vrátil ke stolu. Strhl stranou třpytivou bílou látku a zvedl předmět, který pod ní ukrýval. Byla to hladká, lesklá větev bez kůry.
"Opět chceš mluvit za předky," zavolal Brot'an na Fréth. "A přesto tady mám větev z Roise Châmune.

Jak by nemohl být jedním z nás… když ji získal?" Ukázal lesklou větví na Sgäila. "Žádám rozhodčího o potvrzení."
Sgäile pomalu kývl. "Předkové ji v mé přítomnosti… Léshilovi dobrovolně dali."
"Dali ji přímo jemu?" zeptal se Brot'an. "Není pochyb o tom, že ji získal s jejich svolením?"
Elfové v davu si mezi sebou začali šeptat. Magiera se zmateně zadívala na Wynn, ale ta jen tlumočila, co bylo řečeno, a s nejistým, ustaraným výrazem na kulaté tváři se rozhlédla.
"Ano," odpověděl konečně Sgäile. "Zjevili se Léshilovi a jeden z nich mu větev z Roise Châmune dal."
Brot'an a Sgäile byli jediní, kdo se netvářil šokovaně. Starší a klany si mezi sebou začali mumlat tak hlasitě, že přehlušili i Sgäilovy výkřiky, kterými žádal o klid. Fréth stála tiše na opačné straně mýtiny. Podívala se na Nejstaršího otce, ale stařec zíral na Leesila. Překvapení potlačilo dokonce i jeho zášť. Leesil se zamračil a upřel oči na zem.
Magiera nechápala. Pokud Leesil získal větev, proč Brot'an čekal s odhalením tak dlouho? Zdálo se, že je to další trik, kterým se snažil vyvést Fréth a patriarchu z rovnováhy. Magiera věděla, že nemůže riskovat a začít se Leesila teď a tady vyptávat.
"To nestačí." zvolala Fréth, ale její slova postrádala obvyklou přesvědčivou ostrost. "Jen ti, kdo zaujali právoplatné postavení mezi námi, mohou před staršími rady promluvit."
"Další opodstatněná námitka," odpověděl Brot'an a Fréth se zatvářila ostražitě, jako by si uvědomila, že šlápla do pasti. "Krev nestačí. Abychom Léshila uznali za jednoho z nás, za an'Cróana, musel by mít jméno."
"Léshil nemá…" začala Fréth, ale hlas se jí vytratil a poslední slova pronesla bezhlesně.
"Má," odvětil Brot'an a otočil se k Leesilovi. "Prozraď nám své jméno, aby ho všichni slyšeli a uznali tvá práva."
Magiera pohlédla na Leesila.
"Nic to neznamená," zašeptal jí. "Udělám cokoli, abych tě odsud dostal… nezáleží na tom, čemu věří."
"Svědek bude mlčet," zvolal Sgäile hlasitě. "Promluví, jen když ho osloví rada, obhájce nebo rozhodčí."
Magiera toužila Leesila popadnout a přinutit ho, aby jí řekl, co se stalo.
Leesil se zhluboka nadechl. "Leshi… Le.. shi-air…" Podrážděně si povzdychl. "Nedokážu to vyslovit."
Sgäile se zamračil a tmavá tvář se mu nakrčila. "Léshieârelaohk!" vykřikl. "A nezvolil si ho sám. Dali mu ho předkové."
Na mýtině se rozhostilo ticho. Pak se ozvalo mumlání a náhle na mýtině vypukl ohlušující chaos.
Magiera si všimla, že se Gleann naklání na malé stoličce vpřed. Mlčel a hleděl dolů na Leesila. Ale netvářil se nevěřícně ani pohoršené, nýbrž dychtivě, a dokonce nadšeně.
Leanâlhâm stála za ním a na mladé tváři měla nechápavý výraz. Dotkla se Gleannova ramene a něco mu pošeptala. Gleann se natáhl a se spokojeným úsměvem ji poplácal po ruce, ale neodpověděl.
Ať už jméno znamenalo cokoli, jeho význam byl buďto nejasný, nebo vzbudil u rady zneklidňující otázky. Nebo za všechno mohla prostě skutečnost, že Leesil vůbec nějaké jméno dostal. Magiera hledala pomoc u Wynn.
Malá učenka nakrčila nos a zašeptala: "Něco o',žalu' a… o ,slze'? Nedokážu to úplně rozluštit. Stavbou je dokonce starší než dialekt, kterým tady hovoří."
Brot'an stál vzpřímeně, v ruce držel větev a hleděl na Leesila se zanícením a s odhodlanou hrdostí. Očividně věděl, co jméno znamená, a potěšilo ho to. To dělalo Magieře největší starosti.
Zvedl větev a otáčel se s ní před davem, dokud se hluk neutišil natolik, aby ho bylo slyšet.
"Pověz nám, co se stalo na posvátné půdě," řekl Brot'an Leesilovi.
Fréth už dál neprotestovala.
Leesil vše krátce shrnul a Brot'an jeho slova přetlumočil.
Ne všechno dávalo Magieře smysl. Leesil se zdráhal a popisoval vše velmi stručně, jako když ho nachytala při nějaké lumpárně a přinutila ho, aby se přiznal. Tušila, že neřekl vše. Ale nabídl jim dost, aby starší i zbytek davu uchváceně zmlkli.
"A k čemu používáš zbraně?" zeptal se Brot'an. "Co mají společného s obviněnou?"
Tentokrát promluvil Leesil důrazněji a podrobněji vysvětlil Oshovu předchozí odpověď. Dokonce jim řekl i o prvním střetu se Sgäilem v Bele a o tom, jaký má při lovu úkol Chap. Dav se zájmem naslouchal.

"Lid možná stále zpochybňuje jeho slova," řekl Brot'an. "Pochybují starší o jméně… Léshiârelaohka?"
Obrátil pohled k Fréth a k Nejstaršímu otci. Mlčeli, ale Fréth očividně zuřila.
"Předci splnili Léshiârelaohkovu žádost." Brot'an opět zvedl větev. "Magiero, postup vpřed. Můžeš si s sebou vzít tlumočnici."
Poslechla. Snažila se nezaváhat, ale Wynn ji následovala zdráhavěji.
"Pokud je obviněná skutečně nemrtvá," zvolal Brot'an, "nepomohou jí žádné triky ani magie. Větev, kterou darovali předkové z Roise Châmune, je jejich poutem se zemí, díky němuž nemůže do lesa vstoupit žádný nepřítel života."
Podal větev Magieře.
Ztuhla. Uvnitř se chvěla, ale ne jen působením lesa. Co když ji větev přece jen označí za nemrtvou? A co hůř, co když z ní vysaje všechen život?
Magiera nemohla dýchat. Natáhla se a sevřela větev holou rukou.
Byla hladká, ale ne vlhká nebo slizká, i když tak vypadala. Napřed se zdála chladná, dokonce studená, ale pak se pod jejím dotykem zahřála. Zdálo se, jako by žila, a Magieřina panika zesílila.
Z nějakého důvodu se zahleděla do očí Sgäilovi. Čekala, že kus dřeva seschne nebo ji spálí, nebo… něco.
Nic se nestalo.
"Kdyby byla nemrtvá," zvolal Brot'an, "tohle by se nemohlo stát. Větev ji neodmítla. Předci proti ní tímto symbolem naší země a staré krve nijak nezasáhli."
Magiera začala znovu dýchat. Brot'an ji obešel a zamířil dál kolem mýtiny.
"Ano, je neobvyklá, ale možná to vyhovuje jejímu povolání. V boji vypadá divoce… dokonce dravě, jak mnozí říkali, a já ji takto viděl víc než jednou. Ale předkové ji neoznačili za hrozbu. Ať už jí někteří z nás vyčítají cokoli, obvinění je lživé."
Brot'an pokynul, aby se Magiera s Wynn vrátily zpět k dubovému stolu.
"Můj výslech je u konce," řekl. "Předávám slovo zástupkyni stěžovatele."
Magiera se přiblížila ke stolu a hleděla přitom na Leesila. Natáhl se a uchopil ji za ruku. Rychle upustila větev na stůl a obrátila se čelem zpět k mýtině.
Fréth stála nejistě u stolu, ale Nejstarším otcem Brot'anovo prohlášení neotřáslo. Magiera se uvnitř chvěla a přemýšlela, o co se stařec pokusí teď.
* * *
Wynn se naklonila mezi Magieru a Leesila a tiše tlumočila.
Fréth zamířila do středu mýtiny. Neztrácela čas a lehkým, jasným hlasem oslovila shromáždění.
"Zástupce obviněné nezmínil všechny možnosti. Tato lidská žena ‚nevypadá' jen dravě. Její tělo se změní… a ona se obrátí proti všemu živému. Přijímáme dosavadní svědectví bez námitek, ale ani její společníci tak docela nechápou, co je."
Wynn si všimla, že se Fréthfâré zachvěl hlas.
Nemohla za to nejistota. Spíše se zdálo, jako by se řeč naučila rychle nazpaměť a teď ji jen opakovala a zapomněla slova. Wynn se zadívala na Nejstaršího otce a přemýšlela, jestli je Fréth jeho zástupkyní nebo jen ústy.
Fréth zamířila zpět ke stolu a pokynula davu za ním. Davem Anmaglâhků se prodrala Én'nish, sešla dolů ze svahu a v dlaních něco nesla. Fréth vzala věc do ruky a vrátila se do středu mýtiny. Jak se blížila k Brot'anovu stolu, Wynn si všimla, že drží posvátný bílý květ. Stejný, kterého se na Sgäilovo naléhání neměli dotýkat.
Sametové bílé lístky zachytávaly sluneční paprsky a proměňovaly je v měkkou zář. Stonek květiny byl tmavě zelený, téměř černý.
"Tyhle kytky jsme viděli cestou sem," zašeptal Leesil.
Fréth květinu zvedla, aby ji viděli klanoví starší.
"Anasgiah, Štít života. Když z ní léčitel připraví čaj nebo pokrm, udrží naživu umírající, aby je bylo možné zachránit. Je plná života a dodává život těm, kdo ho nejvíce potřebují."
Wynnin žaludek se stáhl úzkostí. Podle toho, co slyšela, soudí předkové podle potřeb an'Cróanů. Květina byla nemyslící věc bez soudnosti - ať už měla posloužit čemukoli.

"Ať obviněná předstoupí," rozkázala Fréth.
Magiera se přiblížila a tvářila se stejně sebevědomě jako Fréth. Wynn šla za ní, i když si nebyla jistá, jestli to protokol dovoluje, ale nikdo ji nezastavil.
Fréth udeřila Magieru bez varování květinou do tváře.
Wynn zalapala po dechu a Leesil se pokusil k nim rozběhnout. Brot'an ho zadržel, pak se přiblížil k Magieře.
"Co to má znamenat?" obořil se na ni Brot'an a Sgäile se k nim rychle připojil.
Wynn popadla Magieru za paži, protože se obávala, co by mohla udělat.
Magiera sebou sotva trhla, ale temnýma očima hleděla do Fréthiných jantarových. Pak se začala nekontrolovatelně třást. Fréth ji sledovala s překvapeným uspokojením.
Wynn objala Magieru paží kolem pasu. Fréth zvedla květinu, aby ji všichni viděli.
Bílé lístky ztmavly. Napřed zežloutly, pak zpopelavěly a nakonec uschly. Květina zemřela Fréth v ruce a suché lístky opadaly a snesly se na zem.
Dav začal bručet. Äruin'nové všechny překřičeli.
"Tohle by dokázal jen nemrtvý!" zvolala Fréth. "Nemrtví nemusí lístky anasgiah pozřít, aby z nich vysáli, co nabízejí. Protože nemrtví se krmí životem!"
Wynn se v hrůze obrátila k Brot'anovi.
Tvářil se napjatě a tvrdě, ale Fréthin trik ho zastihl stejně nepřipraveného jako všechny ostatní. Na opačné straně mýtiny sledoval Nejstarší otec vše dychtivýma očima a jeho vrásčitá ústa se roztáhla ve slabém úsměvu.
Wynn držela Magieru a snažila se uklidnit, ale nedokázala to. Fréth toho o nemrtvých věděla stejně málo jako ostatní kolem. Nemohla vědět, jak květina na Magieru zapůsobí. Bylo to dílo Nejstaršího otce. Starcova zkouška zpochybnila, ne-li vyvrátila Brot'anovu.
Brot'an Magieře a Wynn pokynul, ať se vrátí ke stolu. Wynn odvedla Magieru zpátky a podpírala ji, dokud se nechytila stolu. Sgäile musel křičet, aby všechny utišil, ale jeden z äruin'nských starších vyskočil na nohy a začal na Sgäila svojí podivnou řečí něco ječet.
"Nesnažte se do procesu zaplést další obvinění!" odvětil Sgäile. "Ještě neproběhlo hlasování. Počkáte, dokud nebude vyneseno rozhodnutí."
Malý stařec vyplivl další záštiplnou poznámku. Sgäile neodpověděl a čekal, dokud se Äruin'n neposadil se zkříženýma nohama na okraj svahu.
Fréth se vrátila zpět ke stolu a mumlání davu utichlo. Odstranila z rukávů a z opasku tři dýky a lesklou garotu a odhodila je na stůl.
Nejstarší otec na ni nepohlédl. Dál upíral dychtivou pozornost na Magieru.
"Brot'ân'duivé požádal o rozsudek předky," vykřikla Fréth. "Já to udělám také. Ale slova a zkoušky nic nevyřeší. Odzbrojila jsem se a žádám, aby rozhodl souboj. Ať mě předci vedou starým způsobem. Ať rozhodnou, kdo říká pravdu."
Hučení davu vybuchlo v ohlušující řev. Nejstarší otec se opřel v křesle a mléčně bílé oči mu zářily.
"Porada!" zakřičel Brot'an.
Sgäile neklidně kývl a při pohledu na Fréth sotva dokázal potlačit odpor.
Brot'an se obrátil k Magieře a Wynn se snažila vše co nejrychleji přetlumočit. Když se Chap prodral kolem ní, zavrávorala.
"Co se děje?" zeptal se Leesil.
"Starý zvyk," povzdychl si Brot'an. "Téměř zapomenutý. Když není možné dospět k řešení dokazováním, může jedna ze stran požádat o zkoušku bojem, i když se to za mého života ještě nestalo. Starší k tomu musí dát svolení. Vítěz musí protivníka jednoznačně porazit nebo se protivník musí výslovně vzdát. Věří se, že předkové podpořili pravdu vítěze."
"Ale nejde jí jenom o tohle," řekla Wynn. "Chce Magieru vyprovokovat, aby odhalila svoji pravou tvář. Fréth chce, aby se Magiera proměnila. A pokud nedokáže Fréth porazit bez vrozených schopností…"
Magiera by tak jako tak prohrála. Navíc se stále chvěla.
Magiera těkala očima sem a tam. "Možná… možná se dokážu ovládat dost dlouho… abych vyhrála…"
"Ne," vyštěkl Leesil. "Nikam nepůjdeš!"

Magiera se tak třásla, že sotva dokázala promluvit, a Wynn věděla, že pokud dojde k boji, nedokáže dhampira potlačit. Na Nein'ině louce se v podobném stavu přestala ovládat.
"Tohle Fréth poradil Nejstarší otec," řekla Wynn. "Pověděla mu vše, co na Nein'ině mýtině viděla, ale jen on mohl vědět, že květina na Magieru takhle zapůsobí."
Brot'an se obrátil k Wynn, protože pravděpodobně přemýšlel, odkud to ví, ale ona mu nedala šanci se zeptat a pokračovala.
"Ví, že se Magiera možná neovládne. Jakmile podlehne, je s ní konec. S rozhodnutím předků to nemá co dělat."
Magiera se opřela o stůl, téměř si na něj sedla a objala se pažemi. Leesil mohl jen stát a držet ji za ramena.
"V každém případě dojde k hlasování," řekl Brot'an.
Odstrčil se od stolu a zamířil ke Sgäilovi. Fréth se k nim připojila. Přistoupil k nim také neznámý Anmaglâhk a podal Sgäilovi dva košíky.
"Doufejme, že souboj neodhlasují," zašeptala Wynn, když se Leesil otočil, aby vše sledoval.
"Zástupce obžalované žádá o hlasování!" zvolal Sgäile.
Začalo to pomalu. Wynn viděla, jak starší hází černé nebo bílé kameny. Kutálely se dolů ze svahu nebo dopadaly přímo na mýtinu. Gleannův černý přelétl svah a žuchl na trávník. Usmál se a Wynn pochopila. Černý znamená ne, bílý ano.
Wynn se nemusela ani podívat a věděla, jakou barvu bude mít kámen äruin'nského staršího.
Brot'an s Fréth následovali Sgäila, který kameny sbíral a třídil do košíků. Vrátili se k okraji mýtiny, kde kameny vysypal na dvě hromádky. Vypadaly stejně velké. Sgäile začal počítat.
Ještě než zakřičel výsledek, Brot'an už zamířil zpátky k Wynn. Chap vedle ní zavrčel.
"Zkouška bojem byla odhlasována," zvolal Sgäile.
Brot'an začal z pouzder na zápěstí, z opasku a z bot vytahovat dýky a čepele a tvrdě je odhazoval na stůl.
"Co to děláš?" zeptala se Wynn.
Ignoroval ji a obrátil se zpět k mýtině. "Jako zástupce obžalované žádám o boj v zastoupení."
Fréth už byla napůl cesty zpět ke stolu, ale nyní se obrátila. Wynn i z dálky viděla, jak se jí rozšířily oči.
"Ne!" zavřeštěl Nejstarší otec. "To by nic nedokázalo! Ta žena je zrůda a ty se kvůli ní postavíš proti vlastní kastě?"
Wynn se točila hlava, jak se snažila v hluku tlumočit, a přesto sledovat, co se děje. Náhle se jí zvedl žaludek, protože jí v mysli zašustil Chapův hlas.
Příliš rychle odporuje! On to chce!
Podívala se dolů na Chapa, ale ten s ušima přitisknutýma k hlavě zlostně hleděl na Nejstaršího otce na opačné straně mýtiny.
Přestože se starý elf snažil Brot'anovi zabránit v souboji, přestože ho obviňoval, zdálo se, že se chvěje nedočkavostí. Chap opět promluvil.
Brot'anovo rozhodnutí starci pomohlo. Vidí příležitost… chce, aby Brot'an bojoval.
Nejstarší otec se pokusil vstát, ale nepodařilo se mu to a klesl zpět do křesla. Zvedl křehkou tvář k přihlížejícím kolem mýtiny.
"Vidíte, co ta zrůda napáchala? Otrávila nás a poštvala naše lidi proti sobě!"
Brot'an se obrátil ke Sgäilovi. "Podle zákonů je to mé právo."
Sgäile se zdráhal odpovědět. Řekl něco, co Wynn přes hučení davu nezaslechla. Ale zjevně souhlasil a svěsil hlavu.
Wynn Sgäila dobře neznala, ale věděla, komu je věrný. Poslední věc, kterou si přál, byla, aby jeho kasta začala bojovat mezi sebou.
Tady už nejde jen o Magieru, řekl Chap.
Wynn poznala, co měl odmítavý výkřik Nejstaršího otce znamenat - vypočítavě se snažil odvrátit pozornost. Pokud Brot'an zvítězí, může to otřást vírou, kterou do něj kasta vložila, což by mohlo vést až k obvinění ze spiknutí s nepřáteli. Když prohraje, což nebylo pravděpodobné, rozhodne o osudu Magiery hlasování rady. V každém případě dosáhne Nejstarší otec jistým způsobem svého.

Wynn mohla jen čekat a dívat se.
Brot'an stál vzpřímeně, ale uvolněně na okraji mýtiny a hleděl na Fréth.
"Až budeš připravena."
* * *
Chap věděl, že Brot'an zvolil jedinou možnost, která mu zůstala, ale Nejstarší otec měl v jednom pravdu. Z násilí mezi elfy budou v každém případě vinit Magieru. I kdyby Brot'an vyhrál, a tím pádem dokázal její nevinu, vyřešilo by to jen jedno obvinění. Až by pak rada rozhodovala o osudu všech tří Chapových chráněnců ve věci proniknutí lidských vetřelců na elfské území, obrátilo by se to proti nim.
Nezajímalo ho, co si Anmaglâhkové navzájem provedou, ale nemínil dovolit, aby Magieru takto zneužili.
Chap vyrazil přes mýtinu a nezajímalo ho, jakou pozornost přitáhne.
"Co to děláš?" zakřičela za ním Wynn.
Na vysvětlování nebyl čas. Pádil ke svahu na vzdáleném konci mýtiny a k místu, kde se shromáždil Gleannův klan.
Starému léčiteli poklesla čelist. Chap zavrčel. Byl to jediný způsob, to nejbezpečnější místo, kudy mohl uniknout. Jen Leanâlhâm ztuhla hrůzou. Než ji mohl Chap oběhnout, strhl ji Gleann stranou. Ostatní členové klanu mu uskočili z cesty.
Prolétl otevřeným lesem za nimi.
Ani přítomnost majay-h? už nemohla Magieře pomoct. Cítil pochybnosti a podezření těch, kdo ho z okrajů mýtiny sledovali. Nechápali, proč se majay-h? spolčil s lidmi, a většina byla přesvědčena o tom, že nejedná správné - že žije zvrhlý, nepřirozený život, který by si žádný majay-h? dobrovolně nezvolil.
Netušili, jak blízko jsou pravdě - i když ze špatných důvodů.
Pokud Anmaglâhkové a starší toužili po boji, pak jim vyhoví.
Chap se prodíral křovím a mezi stromy, až dorazil do široké aleje kolem hlubokého potoka. Vyskočil na velký balvan nad zurčící vodou. V dálce za sebou slyšel, jak dav na mýtině hučí.
Chapovo vytí, které se rozlehlo lesem, ho však přehlušilo.
* * *
Sgäile se bál, že mu snad pukne srdce. Už netušil, co je pravda a co lež. Znal jen zvyky svého lidu a kasty. Řídil se jimi s oddaností a s čistým svědomím. Ale od chvíle, kdy dorazili lidé, se jedno neustále protivilo druhému. A teď se dva z jeho lidí obrátili kvůli vetřelkyni proti sobě.
Brot'ân'duivé a Fréthfâre. Greimasg'äh a starší kasty proti vyvolené Covârlease Nejstaršího otce. Dva z nejctěnějších příslušníků kasty.
A co bylo horší, pokud se nevzdají, jeden z nich zemře.
Brot'ân'duivé měl právo Magieru zastoupit a Sgäile nemohl než s ním souhlasit. Bylo to správné, protože se ženě zjevně udělalo nevolno. Nechápal, co jí léčivá anasgiah způsobila, a nelíbil se mu způsob, jaký Fréthfâre zvolila.
Zdálo se, že Fréthfâřiným jediným cílem je přinutit Magieru, aby se před shromážděním proměnila.
Možná by ji měli vidět. Možná měla Fréthfâre pravdu.
Sgäilova mysl vířila a Brot'ân'duivé zatím čekal na Fréthfâřinu odpověď.
A pak Chap vyrazil přes mýtinu a vrhl se do davu.
Okamžité rozptýlení zanechalo Sgäila nepřipraveného. Když se Fréthfâre vrhla na Brot'ân'duiva, celý se napjal.
Jediné, co mohl Sgäile dělat, bylo čekat, až se jeden vzdá - nebo zemře.
* * *
Leesil oněměle sledoval, jak Chap mizí v davu. Potom Fréth napadla Brot'ana.
Ale její úder nezasáhl cíl. Brot'an se přikrčil, zprudka se otočil a vykopl. Fréth uskočila a přistála v podřepu. Ale než se její nohy dotkly země, Brot'an už stál.
Leesila zajímalo jen Brot'anovo vítězství. V tu chvíli mu ani nevadilo, že jde o Brot'ana.
Brot'an se k Fréth nepřiblížil, nýbrž zůstal stát a čekal, zatímco ona kolem něj kroužila. Když opět zaútočila, překvapila dokonce i Leesila. Stalo se to dřív, než stačil mrknout.
Fréth vykopla nízko u země, ale Brot'an ustoupil doleva, natočil trup a udeřil ji pravou pěstí do tváře.
S jednou nohou nataženou a druhou pokrčenou se přitiskla k zemi a Brot'anův úder jí prolétl nad hlavou.

Setrvačností zaútočila na Brot'anovo pokrčené koleno. Rychle přesunul váhu na druhou nohu, ale tím se ocitl přímo před Fréth. Pokrčenou nohou se odrazila a napnutými prsty zamířila Brot'anovi na břicho.
Brot'an se stočil stranou, přistál na zádech a Fréth se zvedla na natažené noze. Zaútočila rukou na jeho odhalený krk.
Leesil cítil, jak mu Magiera pevně sevřela paži.
Sgäile udělal dva rychlé kroky vpřed, pak se zastavil.
Brot'an ucukl hlavou do strany a Fréth zabořila prsty s prsteny do země.
"Snaží se ho zabít," zasyčela Magiera.
To už Leesil poznal. Fréth věděla, že pokud nevloží do boje úplně všechno, nemá šanci vyhrát. Nebo tady možná šlo o víc než jen o Magieřin život - možná to byl způsob, jak obejít zvyk, který zakazoval prolít vlastní krev.
Nejstarší otec s naprostým klidem sledoval, jak Fréth útočí na Brot'ana. Ať už souboj skončí jakkoli, Leesil se obával, že Magieřin osud zůstane na vážkách.
Brot'an kopl nohou do strany a překulil se na břicho. Fréth vytrhla prsty ze země a Brot'an ji nakopl druhou nohou do hrudi.
Byl to skoro stejný pohyb, který používal Leesil, když ze země útočil na nemrtvého. Sgäile ho jednou nazval podivným jménem, které v překladu znamenalo "Kočka v trávě".
Fréth nebyla dost rychlá, aby uhnula.
Leesil ránu slyšel a viděl, jak se Fréthino tělo prohnulo.
Úder ji zvedl do vzduchu, takže odlétla po hlavě dozadu. Dopadla rameny na zem asi o tucet kroků dál. Pád a setrvačnost jí přehodily nohy přes hlavu. Leesil si byl jist, že si při bleskurychlém kotoulu zlomí vaz. Rozplácla se tváří dolů, ale opět se zvedla na nohy. Nevrávorala, ale tiše se snažila popadnout dech.
Přes svůj věk a velikost byl Brot'an skoro stejně rychlý jako Fréth. A i kdyby měla v tomto ohledu malou výhodu, nevystačila by s ní proti jeho zkušenosti.
"Vzdej to," obořil se na ni Brot'an a obešel ji.
Na krku měl tenký, zakrvácený škrábanec. Fréth ho drápla nehty.
"Proč se drží zpátky?" zašeptala Wynn.
Leesil spolkl odpověď, protože Fréth se na Brot'ana znovu vrhla.
Brot'an dupnul pravou nohou tvrdě do země a o okamžik později už se bleskurychle otáčel. Druhou nohou kopl jejím směrem.
Kolenem ji zasáhl do paže a chodidlem do boku.
Síla úderu srazila Fréth k zemi. Její lehčí tělo nedokázalo vzdorovat. Dopadla na bok, ale nějak se jí podařilo vykopnout. Zasáhla Brot'anovu nohu, než ji stačil položit na zem.
Brot'an se otočil ve vzduchu. Podařilo se mu zapřít rukou, ale přesto se při pádu uhodil pravým ramenem o zem. Překulil se do podřepu a potřásl hlavou. Fréth vstala a zavrávorala, ale zastavila se, protože ticho prořízlo vytí.
Leesil se rozhlédl, aby zjistil, odkud zvuk přichází. Shromáždění začalo překvapeně křičet. Elfové, kteří stáli na kraji lesa, se rozběhli dolů ze svahu.
Chap se prohnal davem, hrabal tlapami do země, až kolem létala hlína, a mířil přímo k Brot'anovi a Fréth.

KAPITOLA 21

M

agiera netušila, co si myslet, když Chap vrazil na poradní mýtinu, ale téměř ihned ji zasáhl šok. Nebyl totiž sám. Následovala ho celá smečka majay-h?, která se vmísila do davu. Byla mezi nimi i bílá fena, kterou víc než jednou viděla s Chapem.
Chap se rozběhl přímo k Brot'anovi a Fréth. Se vzteklým vrčením a vyceněnými zuby skočil mezi ně. Pak bez zaváhání vyrazil k Magieře. Dokonce i Wynn ucouvla, když zaryl drápy do země, aby se zastavil.
Mýtinou pobíhali různobarevní majay-h? s křišťálovýma očima. Bílá fenka zamířila rovnou k Chapovi. Tmavý vůdce s prošedivělým čumákem, který Magieru na Nein'ině mýtině napadl, oběhl Brot'ana a postavil se mezi něj a Fréth.

Fréth o několik kroků ustoupila, ale Brot'an se zmateně rozhlédl. Sgäile se pokusil vystoupit vpřed, ale zastavil se, když po něm vztekle chňapl velký ocelově šedý pes.
Wynn popadla Magieru za ruku a přitáhla ji k Chapovi. "Pojď! Musíš jít s ním. Hned!"
"Co to děláš?" zeptal se Leesil.
"Chap říká, že musí jít s ním," odvětila Wynn.
Magiera omámeně šla. Během tří nadechnutí ji obklopili všichni majay-h? až na dva, kteří střežili Brot'ana, Fréth a Sgäila. Leesil se protáhl kolem Magiery a postavil se před ni, aby ji chránil, kdyby se některý pes dostal příliš blízko. Jen tmavý majay-h? se šedým čenichem zavrčel, když se přiblížil.
Další křik se rozlehl davem za Magierou a ona se spolu s Leesilem a Wynn otočila.
Další smečka si proklestila cestu shromážděním nad nimi. Jediný, kdo se ani nepohnul a sledoval vše bez jediné známky překvapení, byla stará elfka v kaštanovém hávu a se svitkem v ruce. Druhá smečka se roztáhla po svazích a pobíhala sem a tam před elfy, kteří vše sledovali vytřeštěnýma očima.
Třetí smečka vlétla na mýtinu zpoza Nejstaršího otce. Zdaleka se starému elfovi vyhnula. Když se smečky spojily, obklíčily mýtinu ze všech stran.
Ti, kteří přišli s Chapem, se drželi poblíž Magiery a bílá samice se protlačila ještě blíž. Leesil jí zastoupil cestu, ale Wynn ho odstrčila stranou a poklekla vedle fenky.
"Nech toho," řekla. "Jmenuje se Lilie a pomůže nám."
Chap jednou štěkl.
Všichni, a to včetně Brot'ana, Fréth a Sgäila, se šokovaně rozhlíželi. Mýtinu zaplavily alespoň tři tucty psů, pobíhali sem a tam a dlouhá srst jim vlála. Čtyři psi obklopili Magieru jako stráž. Užasle je sledovala. Co to mělo znamenat?
Gleann stál na svahu nad psy a belaskijsky na ně zavolal: "Myslím, že se nám snaží něco říct." Na vrásčité tváři měl pobavený výraz. Pak promluvil elfsky k těm, kdo stáli kolem.
"To nic neřeší!" křičel Nejstarší otec. "Rozežente psy a ukončete ten zmatek."
"Má pravdu," řekla Magiera, když jí Wynn jeho slova přetlumočila. "Takhle se odsud nedostaneme… ne bez krveprolití."
"Zůstaň, kde jsi," rozkázala Wynn. "Chape, ať ten stařec ztichne!"
Chap se k patriarchovi otočil, ale neopustil místo před Magierou.
Wynn sebou ostře trhla, pohlédla na Chapa, pak vytřeštila oči na Leesila.
"Co?" zeptala se Magiera. "Co říkal?"
Na zavolání Nejstaršího otce vystoupilo z davu několik Anmaglâhků. Ale pokaždé, když se pokusili vejít na mýtinu, zahnali je vrčící psi zpátky. Jeden z Anmaglâhků tasil zbraň.
Magiera popadla Wynn za háv a zakřičela na ni i na Chapa: "Okamžitě to zastav! Nebude to fungovat!"
"Co jiného nám zbývá?" namítl Leesil. "Nedovolím, aby tě zabili."
"Leesile, jdi s Chapem," řekla Wynn náhle. "Hned… a až na tebe jednou štěkne, jen na tebe, předej Nejstaršímu otci vzkaz od předků."
Magiera netušila, co to znamená. Kvůli zmatku a podráždění se ještě víc roztřásla. Ještě nikdy neustoupila z boje. Ale pokud by někdo ohrozil Leesila nebo třeba i Chapa či Wynn, nedokázala by se v tomto stavu ovládnout.
Leesil se na Chapa zamračil. "Už zase ses mi přehraboval v hlavě!"
"Sklapni a udělej to!" vyštěkla na něj Wynn.
Magiera popadla Leesila za košili. "Tohle je Chapova hra. Poslechni ho."
Chap se vydal přes mýtinu a Leesil ho s ustaraným výrazem následoval.
Rámus, který působilo shromáždění, přehlušilo pronikavé zahvízdání.
Chap s Leesilem byli sotva v půli cesty přes mýtinu, ale i majay-h? se při zvuku zmateně zatočili. Klanový starší v tmavě hnědém plášti zvedl ruku a ukázal vysoko za Magieru.
Leesil se obrátil a Chap také. Brot'an se zadíval za Magieru a na okamžik ztratil sebeovládání. Otočila se.
Z hustého listí nejvyšších větví dubu něco vyskočilo. Tvor roztáhl křídla, jež měl větší než jakýkoli pták, kterého kdy Magiera viděla, a v divokých kruzích se začal snášet dolů. Čím byl blíž, tím víc Magiera pochybovala o tom, co vidí. Tvor přistál na zemi za Leesilem a Chapem a majay-h? se rozprchli.

Magiera se zprudka nadechla a zadržela dech.
Nebyl to pták, nýbrž… žena. Měla ruce a nohy a hleděla na Magieru, jako by ji poznávala.
Rozpětí jejích obrovských křídel bylo alespoň třikrát větší než ona. Složila je a odhalila trup s jemnými kostmi a křivkami nedospělé dívky. Nebyla vyšší než Äruin'nové, možná dokonce menší. Perutě i prachové peří, které jí pokrývalo tělo a tvář, bylo kropenatě bílé. Místo vlasů měla na hlavě velká pera shrnutá dozadu a stejné peří jí vyrůstalo i ze zadní části předloktí a lýtek.
Její tváři s úzkým nosíkem a malými ústy s tenkými rty dominovaly dvě velké oválné oči. Vypadaly jako naleštěné kameny. Napřed se zdálo, že jsou černé, ale když na ně dopadly sluneční paprsky, zrudly jako oči holubice. Naklonila hlavu na stranu jako vrána a upřené se na Magieru zadívala.
Křehké stvoření se vydalo k ní a trochu se kymácelo, jako by nebylo zvyklé chodit po zemi.
"Úirishg," vyhrkla Wynn a prudce vydechla.
Magiera nedokázala od okřídlené ženy odtrhnout oči. Majay-h? ustoupili, aby ji nechali projít. Suchý ženský hlas někde vzadu pronesl: "Séyilf!" Slovo rachotilo Magieřinou prázdnou myslí, až se ho tupě pokusila zopakovat. Avšak to nejbližší, s čím přišla, bylo "silf".
"Odvátí větrem," přeložila Wynn.
Silf se přiblížila a natáhla ruku s úzkými prsty. Otevřela ústa, aby promluvila, a mezi rty se jí místo zubů objevily hřebínky, připomínající okraje ptačího zobáku. Zvuk, který vydala, se podobal křiku lovícího jestřába, ale také cvrlikání vrabce.
Gleann sešel dolů ze svahu a zastavil se vedle Wynn. Většina majay-h? sestoupila na mýtinu. Dokonce i Chap se s Leesilem v závěsu vrátil zpět. Fréth zamířila k Nejstaršímu otci, který vše sledoval podezřívavým pohledem. Brot'an a Sgäile se zastavili za Leesilem.
Silf se rozrušeně nebo nervózně rozhlédla a zamávala křídly.
Gleann mávl, aby ustoupili. Vystoupil zpoza něj jeden z Äruin'nů.
"To je Tuma'ac," řekl Gleann belaskijštinou se silným přízvukem. "Možná dokáže tlumočit."
Tuma'ac se zadíval na Magieru a jedno oko mu záštiplně zacukalo, takže to vypadalo, jako by se podivné kresby na jeho obličeji roztančily. Kývl na Gleanna, ale zadíval se na Sgäila.
Sgäile se vzchopil, jako by si vzpomněl, že je stále rozhodčím. "Ano, pokračuj."
Tuma'ac se přiblížil k silf a opravdu byl větší. Ukázal na sebe a promluvil k ní svojí podivnou řečí. Silf vyrazila stejný výkřik, jako když oslovila Magieru. Tuma'ac dvakrát mrkl, střelil pohledem po Magieře, ale jeho náhlý šok se proměnil v odpor. Vyštěkl něco na Gleanna.
Gleannovo obočí vyšplhalo ještě výš. "Říká, že séyilf tě nazvala ‚příbuznou'… ze stejné krve."
Magiera pohlédla na Leesila, který jen zavrtěl hlavou, pak na Wynn.
Učenka se zhrozila. Rychle zavrtěla hlavou. Ne zmateně, spíš jako by se snažila naznačit, že teď o tom nemůže mluvit.
A Magiera pochopila. Vzpomněla si na tajnou místnost pod hradem nemrtvého otce.
U jednoho z hnijících těl našli mezi kostmi peří. Wynn nazvala mrtvé Úirishgy, pěti mýtickými národy, z nichž byli známí jen elfové a trpaslíci. V tajném krvavém rituálu tam zmasakrovali pět tvorů, aby se Magiera mohla narodit.
Magieru zamrazilo. Znovu se zadívala do silfiných tmavých očí.
Silf opět vykřikla a překlad se dostal až ke Gleannovi.
"Říká, že ti nikdo nesmí ublížit… její lid nebude tolerovat násilí vůči jednomu ze svých."
"To nemůže být pravda!" zakřičel Nejstarší otec. "Překládáš nesprávně. A i kdyby to byla pravda, odkud to může vědět?"
Slova se v překladu opět dostala až ke Gleannovi, ale ten se tentokrát obrátil s jedním elfským slovem na Wynn. Zdálo se, že i učenka má problém ho přeložit.
"Něco jako…" začala a potřásla hlavou. "Je… asi duchovním vůdcem. ‚Mluvčí duchů', nic lepšího mě nenapadá."
Gleann se obrátil k Nejstaršímu otci. "Pokud chceš označit Tuma'aca nebo séyilf za lháře, udělej to sám, ne mým prostřednictvím. Odmítáme teď už slovo těch, které jsme slíbili chránit a ukrýt v horách?"
Wynn se přesunula blíž k Magieře a zašeptala: "Pera a bobule v horském tunelu. Byl to jeden z nich… jeden ze séyilfů."

Silf se odvrátila. Rychle zatřepotala křídly, až se majay-h? rozutekli, a odlétla k hromádkám kamenů, které Sgäile nechal na okraji mýtiny. Popadla černý oblázek a hodila ho přes mýtinu.
Zastavil se před Nejstarším otcem, který se roztřásl vzteky.
Silf zakřičela a Tuma'ac spokojeně zabručel. Pak promluvil ke Gleannovi.
"Chce, abychom hlasovali," řekl Gleann a ukázal na kameny. "A ona hlasuje za svůj lid… proti obvinění Nejstaršího otce."
"Chtějí zástupci přednést nějaké další důkazy?" zeptal se Sgäile tiše.
Brot'an zavrtěl hlavou. Ale Nejstarší otec chytil Fréth a něco jí drsně pošeptal. Fréth vrtěla odmítavě hlavou.
"Tvá odpověď, zástupkyně!" zvolal Sgäile důrazněji.
Fréth vstala, sklopila hlavu a zavrtěla jí. "Ne… nic."
Sgäile vstoupil do středu mýtiny. "Zástupci ukončili výslech. Žádáme starší, aby vynesli rozsudek a rozhodli o předložené žalobě."
Gleann se ke klanu nevrátil. Prostě hodil černý kámen a krátce se Magieře uklonil. Bylo to laskavé gesto, ale nedodalo jí odvahu.
Zezadu vylétl další černý kámen a dopadl na zem. Magiera se otočila.
V půlce svahu stála vysoká žena v kaštanově hnědém hávu. Tu noc, kdy pátrali po Wynn, ji Sgäile oslovil Tosân… nějak. Vypočítavě se na Magieru zahleděla, pak obrátila pohled k Leesilovi a nakonec se vrátila zpět ke své židli a ke stejně oděným pobočníkům. Jak mohla zakalenýma očima vůbec něco vidět?
Magiera netušila, jak dlouho bude hlasování trvat, nebo jestli jí pomůže spíše rychlá nebo vleklá volba. Snažila se nedívat do očí silf, protože z její podivné tváře se dalo jen těžko něco vyčíst. Nechtěla přemýšlet o své minulosti a narození a o tom, proč si ji podivný tvor spletl s příbuznou.
Kameny začaly padat napřed po jednom, pak po dvou a po třech, bílé a černé.
Magiera zavřela oči. Cítila, jak ji Leesil objal paží kolem ramen a sevřel ji.
Nedívala se, jak Sgäile kameny sbírá, ale po chvíli slyšela, jak zachrastily, když je vysypal na zem.
Gleannův hlas zazněl tak hlasitě, až sebou trhla, a když se Wynn pustila do tlumočení, otevřela oči.
"Žaloba proti Magieře je zamítnuta, proto nemohou být povoláni k zodpovědnosti ani její společníci. Přišli sem jako hosté Nejstaršího otce a pod jeho ochranou. Neexistuje žádný důvod ochranu porušit. Musí být propuštěni a dostat zpět svůj majetek. Poté obrátíme naši společnou pozornost k dalším záležitostem," podíval se na Nejstaršího otce, "a to ke konfliktu zákonů Anmaglâhků a našeho lidu."
"Je po všem," zašeptal Leesil.
Magiera neviděla mezi hromádkami kamenů u Sgäilových nohou žádný rozdíl. Zdálo se, že chápe její zmatek, protože na ni kývl.
"Je po všem… prozatím," dodal Brot'an. "Odvedu vás do příbytku, abyste si mohli odpočinout."
"Ještě ne," namítl Leesil. "Musím požádat o matčino propuštění."
"K tomu se dostaneme," odpověděl Brot'an. "Ostatní záležitosti budou vyřízeny bez vaší přítomnosti a nemusejí vás zajímat. Netlačte tam, kde to není nutné."
Leesil pohlédl na Magieru, lapen mezi starostí a tvrdohlavostí.
Magiera se dotkla jeho hrudi. Oba vzhlédli, když poryv větru kolem Magiery divoce pocuchal Leesilovy rozpuštěné vlasy.
Silf přistála na stole za Magierou a natáhla se po ní tak rychle, že Leesil zareagoval. Magiera ho popadla za zápěstí.
Malá žena mávla křídly a tentokrát natáhla ruku pomaleji. Zvedla Magieřiny vlasy a nechala je proklouznout mezi prsty s černými nehty, které se mírně stáčely jako drápy. Silf naklonila hlavu na stranu a dívala se, jak vlasy padají.
Když znovu zamávala křídly, Magiera ustoupila a dívala se, jak silf vzlétla a zmizela nad korunami stromů.
Leesil vydechl. "Jako by toho na jeden den nebylo už dost."
"Je tu ještě jedna věc," řekla Wynn. "Brot'ane, prosím, počkáš tady s Magierou?"
Učenka popadla Leesila za paži a táhla ho za Chapem k Nejstaršímu otci.

* * *

Chap netušil, co séyilf - silf - doopravdy chtěla. Stejně jako Magiera, a dokonce i Wynn, nechápal, proč si Magieru spletla s příbuznou. Malá okřídlená žena nějak vycítila, že byla při Magieřině početí použita krev jejího lidu.

Snažil se jí sáhnout do vzpomínek, ale viděl jen sebe a své chráněnce, jak šplhají dolů horami. Byla to ona, kdo jim ukázal cestu… kdo na něj ve sněhové bouři zavolal. To jediné z obrázků pochopil. Netušil, proč už jim dvakrát pomohla a jak dlouho je potají sledovala.

Chap počítal s bojem a jedna jeho část po něm dokonce toužila. Nebo chtěl alespoň rozpoutat takový zmatek, aby se mohl zbavit jediné osoby, na které záleželo - Nejstaršího otce.

An'Cróany otřásl způsob, jakým majay-h? v této záležitosti "hlasovali". Lilie asi využila své postavení ve smečce do krajnosti, aby mu pomohla, ale všichni sdíleli podivné nepřátelství k vůdci Anmaglâhků, který už žil až nepřirozeně dlouho, a přesto obviňoval Magieru z toho, že je nemrtvá.

Možná měli fayové přece jen pravdu - fyzické tělo a srdce ho nutily jednat neuváženě. Už mu na tom nezáleželo.

Nosiči pro Nejstaršího otce nepřišli. Ani to Chapa nezajímalo. Chtěl získat odpovědi a také je získá.

Když se k Nejstaršímu otci přiblížil, Fréthfâre mu zastoupila cestu.

"Máme pro Nejstaršího otce vzkaz," řekla Wynn.

Chap štěkl, aniž by od patriarchy odtrhl oči.

"Snaw… hac…" začal Leesil, pak si podrážděně povzdychl.

"Snähacróe," vyslovila za něj Wynn.

Nejstarší otec vytřeštil mléčně bílé oči a napřímil se, jak nejvíce mohl.

"Chtěl, abych vám řekl…" zavolal Leesil zřetelně, "že čeká na svého přítele… až tady skončí a připojí se k němu."

Chap pronikl do starcovy mysli a čekal, co se v ní objeví.

Vyvstaly v ní zvuky a obrazy a především pak tvář vysokého elfa se širokými lícními kostmi. Chap se oprostil od všeho ostatního, dokonce i od vzteku, a ponořil se do probouzejících se vzpomínek Nejstaršího otce.

* * *

Sorhkafâré stál mezi stromy, které obklopovaly Aonnis Lohin'n, První louku. Padla noc.

Měl za sebou nejdelší běh života, ale nakonec se přece jen dostal do země svého lidu, která se zdála být posledním útočištěm v zamořeném světě. Odvedl zmenšující se doprovod na toto místo a doufal, že zde někoho najde, že najde pomoc. Ale stále slyšel sténání, pláč a šílenství noční hordy, která běhala kolem lesa.

Každé město, vesnice, a dokonce i hrad a pevnost, na které při útěku narazili, byly plné těl, která jako by roztrhala a ohlodala divoká zvířata. Těch pár živých, které cestou našli, se k nim připojilo v úprku před bledými dravci s křišťálovýma očima, kteří jim byli neustále v patách.

S každým západem slunce se počet pronásledovatelů rozrůstal.

Do lesů Sorhkafârova lidu dorazila sotva polovina z těch, kdo se s ním dali na útěk z tábora. Žádný z trpaslíků s krátkýma nohama a statnými těly to nezvládl. Thalhóm?rk byl poslední ze svého lidu a podlehl spolu s dcerou a synem.

Při smrtícím běhu temnotou Sorhkafâré uslyšel, jak trpasličí lord záštiplně kleje. Ohlédl se a uviděl, jak Thalhóm?rk zmizel pod vlnou bledých těl. Otřásl se, když slyšel, jak trpaslíkovy mohutné pěsti a palcát drtí kosti. Ale horda se přes Thalhóm?rka i jeho syna a dceru přelila a řítila se dál za Sorhkafârém.

Netušil, kdo z nich vykřikl, protože jekot přehlušil hrdelní řev Hoil'lhân. Otočila se, aby se rozběhla zpátky.

Vlasy se jí rozlétly kolem dlouhé tváře. Ohnala se silnou kovovou násadou oštěpu a rozsekla jí bledý obličej. Netvorovy třpytivé oči a tlamu plnou ostrých zubů zalila černá tekutina.

Sorhkafâré nechápal, proč má Hoil'lhân trpaslíky a lidi tak ráda ani proč se chová tak neurvale a divoce. Možná už zabíjela příliš dlouho.

Hoil'lhân bez zaváhání otočila oštěp, protože se na ni vrhly další tři bledé postavy. Široký a dlouhý hrot oštěpu roztříštil prvnímu útočníkovi klíční kost a zasekl se mu do hrudi. Vytrhla zbraň z rány, šíleně

zavřeštěla a připravila se k útoku. Druzí dva nepřátelé zaváhali.
Sorhkafâré ji popadl a otočil, protože k nim ze tmy pádil zbytek hordy.
"Běž," rozkázal.
Dali se znovu na útěk a Hoil'lhân obrátila kovový oštěp proti němu. Snähacróe ji chytil za druhou paži a spolu ji táhli dál.
"Nemůžeš Thalhóm?rka zachránit," prohlásil Snähacróe dutě.
Nekonečný běh si vybíral svoji daň. Další dva Sorhkafârovi vojáci padli, aniž by zahlédli třeba jen okraj lesa. Mohl jen doufat, že zemřeli vyčerpáním dřív, než…
Na mýtině První louky se nyní lidé i elfové krčili strachy. Sorhkafâré už se nedokázal na jejich vyzáblé tváře dívat.
Bylo jich tak málo… a v dálce, za okrajem lesa, řvaly a ječely temné postavy s křišťálovýma očima.
Jedna jeho část hleděla raději na ně než na malou skupinku těch, kdo přežili.
Ze stromů vystoupila malá smečka stříbřitě šedých vlků. Pohybovali se se strašidelnou cílevědomostí.
Jejich přítomnost napřed všechny vyděsila, ale nikdy se nepokusili nikomu ublížit, právě naopak.
Pohybovali se mezi lidmi a větřili. Jeden se zastavil, olízl malou elfskou dívku, která v náručí držela lidské novorozeně, a přitulil se k ní.
Oči vlků se podobaly nebesky modrým krystalům a ani on, ani žádný z jeho vojáků ještě nikdy nic takového neviděl. Ale během výprav proti nepříteli slyšel Sorhkafâré zprávy a zvěsti o tom, že se ke spojencům v jiných zemích připojili v boji podivní vlci, jeleni a další zvířata. Proto přítomnost vlků uvítal.
Ti, jimž se podařilo ukrýt na První louce, jedli jen málo a spali ještě méně. Pokud usnuli, křičeli ze spánku. Sorhkafâré každou noc čekal, že je bledá horda konečně napadne.
Ale nestalo se.
Šestou noc už to nedokázal vydržet a zamířil do lesa. Léshiâra se ho pokusila zastavit.
Byla nejmladší ze starších, tvář měla zbrázděnou lety a dlouhé vlasy prošedivělé, ale když mu nyní zastoupila cestu, tvářila se naléhavě a odhodlaně. Přitáhla si kaštanově hnědý háv blíž k tělu, aby se ochránila před nočním chladem.
"Nemůžeš odejít!" zašeptala ostře. "Tito lidé potřebují vidět, že všichni schopní válečníci jsou připraveni bránit je. Budou si myslet, že je opouštíš."
"Bránit proti čemu?" zavrčel a nezajímalo ho, kdo ho uslyší. "Nikdo z nás neví, co tam venku je. A pokud si pro nás mohou přijít, tak proč to ještě neudělali? Nech mě být!"
Obešel ji a zamířil do lesa, ale všiml si, že ho Snähacróe pozoruje se smutným zklamáním. V minulosti by ho přítelova tichá výtka zabolela, ale teď už nic necítil.
Sorhkafâré sledoval zvuky, které vydávali dvounozí netvoři za okrajem lesa, a přemýšlel, proč si pro ubohou hrstku uprchlíků ještě nepřišli. Dvounozí tvorové… kteří neumírali… krvežíznivé bestie se známými tvářemi bledými jako mrtvoly. Les kolem prořídl. Slyšel je nyní zřetelněji, proto se zastavil a zaposlouchal se.
Zvuky, které bestie vydávaly, se změnily. Bolestivé výkřiky utínalo mokré trhání.
Sorhkafâré se potácel vpřed a z vlastní zvědavosti se mu dělalo zle.
Za hájkem osik na hranici lesa se do dálky táhla otevřená pláň. Na ní uviděl tři postavy s jiskřícíma očima. Vrhaly se po čtvrté, která před nimi prchala.
Plížil se dál a ukryl se za jednou z osik.
V minulosti by Sorhkafâré vyskočil a rozběhl se na pomoc každé ubohé oběti. Teď už však ne.
Nezáleželo na tom, jestli na planině ještě někdo žije. Vyhlédl zpoza kmenu osiky.
Trojice dřepěla na zemi s hlavami skloněnými a trhala hlavami sem a tam. Pod nimi se čtvrtý divoce vzpíral a jeho bolestivý jekot zvonil Sorhkafârovi v uších.
Takové strašlivé utrpení ho užíralo.
Vyrazil zpoza stromu a rozběhl se k natažené ruce oběti. Když byl v půli cesty, oběti se podařilo osvobodit. Odplazila se stranou po podupané trávě a rozhlédla se divokýma, vyděšenýma očima…
Třpytícíma se, křišťálovýma očima.
Sorhkafâré sklouzl po podzimním listí a zastavil se.
Temné postavy na planině se lovily navzájem a křičely strachem a hlady. Měsíc a hvězdy tlumeně

osvětlovaly tvory, kteří rvali jeden druhého zuby a nehty na kusy. Bledé postavy se neměly čím živit, proto se obrátily proti sobě navzájem.
Netvoři… hladověli po teplém životě.
Jeden z trojice zvedl hlavu.
Sorhkafâré rozeznal bledou tvář s ústy umazanými černou tekutinou. Netvorovy oči zajiskřily, jako by zachytily slabé světlo. Uviděl ho. Vstal a obrátil se k němu, zatímco zbývající dva honili čtvrtého trávou.
Sorhkafâré slyšel vlastní dech. Ustoupil o několik kroků zpět mezi linii stromů.
Bledý tvor, kterého viděl, byl muž… člověk.
Chvějící se rty a zuby měl černé, jako by pil inkoust. Divoce zavětřil a obličej se mu zkroutil sžíravým hladem. Rozběhl se k Sorhkafârovi.
Cítil ho, cítil život.
Sorhkafâré tasil dlouhý bojový nůž a připravil se.
Člověk se hnal přímo k němu a zvířecí rysy měl stažené bolestivým hladem. Požíráním vlastních lidí asi hlad neutišil. Sorhkafâra to nezajímalo, prostě toužil svět těchto netvorů zbavit.
Řítil se přímo na něj jako nemyslící zvíře.
Ale když vstoupil mezi stromy, zastavil se a syčel a vrčel zoufalstvím. Sorhkafâré teď muže jasně viděl. Byl mladý, mohlo mu být sotva dvacet lidských let. Tvář měl strašlivě poškrábanou, ale rány byly černé, ne krvavě rudé. Kůži měl bílou a svraštělou, jako by se propadal sám do sebe. Netvor žalostně vykřikl a udělal další zdráhavý krok k Sorhkafârovi.
Proč nepronikla horda do lesa, když byla natolik vyhladovělá, že se obrátila proti sobě?
Sorhkafâré zvedl nůž, řízl se do předloktí a zamával zakrvácenou paží.
"Máš hlad?" zakřičel. "Jsem tady!"
Muž při pohledu na krev dočista zešílel. Vyrazil drsný výkřik a vrhl se vpřed. Sorhkafâré ucouvl a poslepu se snažil najít nohou rovnou, pevnou zem.
Když však bledý muž vběhl mezi dvě osiky, chytil se za hlavu a přidušeně zasténal. Obrátil se a vykřikl. Tentokrát však ne zmučeným hladem, nýbrž strachy a bolestí. Točil se a potácel, a když zavrávoral do blízkosti jedné z osik, divoce začal sekat drápy do vzduchu, jako by se stromem bojoval.
Sorhkafâré ho v šokovaném zmatku pozoroval. Z lesa k němu dolehlo vytí.
Sorhkafâré nikdy nic takového neslyšel. Bylo to dlouhé a zoufalé varování. Z temného podrostu vyrazili dva stříbrní vlci s očima jako dva nebesky modré krystaly.
První se vrhl přímo na křičícího muže, zahryzl se mu do hrdla, srazil ho na zem a trhal. Druhý se k němu připojil a jejich vytí přešlo v divoké vrčení, jak sápali kořist na kusy.
Muž utichl, zalkl se, ale dál se zmítal a škrábal.
Sorhkafâré se instinktivně rozběhl vlkům na pomoc, ale ti po muži dál chňapali a trhali mu hrdlo.
Jeden ustoupil do strany a sevřel mužovu paži zuby a drápy. Druhý udělal totéž. Přitiskli ho k zemi a první vzhlédl k Sorhkafârovi.
Vlk čekal, že Sorhkafâré něco udělá. Ale co?
Mužovo hrdlo bylo rozervané až k páteři, ale on se dál vzpíral a snažil se osvobodit. Z otevřených úst mu vytékala černá tekutina, od níž měl umazané i zuby. Bez hlasu nemohl ani křičet, ani vrčet.
Nemohl ještě stále žít. Nikdo nemohl přežít to, co mu vlci provedli… rozdrásali mu hrdlo, jako by…
Sorhkafâré klesl na kolena a chytil muže za vlasy. Z krku už zůstalo tak málo, že bylo snadné muže znehybnit. Přitiskl dlouhý nůž do rány na hrdle, až se zbraň zastavila o páteř.
Rychle pustil mužovy vlasy a celou vahou se opřel do nože.
Čepel zaskřípala, pak pronikla mezi obratle.
Muž se přestal zmítat a ochabl jako skutečná mrtvola.
Sorhkafâré se zprudka nadechl a zvedl zrak k prvnímu vlkovi, jehož čenich byl stejně černě a vlhce ušpiněný jako Sorhkafârovy ruce. Zadíval se mu do očí a mysl se mu vyprázdnila. Zůstaly v ní jen dvě pravdy.
Les nevpustí hordu dovnitř. A když do něj některý z netvorů pronikne, vlci ho vycítí a přijdou si pro něj.
Vyškrábal se na nohy. Stále namáhavě dýchal. Připlížil se k okraji lesa a zadíval se na kopcovitou pláň. Tmavé postavy se po ní válely a běhaly, skákaly a plazily se trávou. Ostatní se sotva pohybovaly a jen se

chvěly ve tmě. Bledé bytosti se pronásledovaly a masakrovaly navzájem.
Sorhkafâré stál a díval se, protože se nedokázal odvrátit. Každá postava, která se přiblížila natolik, aby jí viděl do tváře, byla člověk.
Neviděl žádné elfy. Žádné trpaslíky. Nebyl zde dokonce ani skřet nebo mohutný šupinatý lokatan, ani žádní jiní netvoři, které proti nim nepřítel poslal.
Jen lidi.
Obrátil se a vrávoral zpět k První louce. Vlci ho doprovodili.
Našel Snähacróa, jak klečí za zraněným lidským chlapcem a drží ho, zatímco Léshiâra mu ošetřovala nohu. V posledních dnech trávili ti dva stále víc času spolu.
Léshiâra zavřela oči a z hrdla jí unikl tichý, drnčivý zvuk. Lehce přejížděla chlapci prsty po ošklivě zhmožděném lýtku, pak zmlkla. Otevřela oči a znovu chlapci nohu ovázala.
Když se postavila a uviděla, že ji Sorhkafâré pozoruje, zamračila se.
"Pojď se mnou," řekl.
Snähacróe se zatvářil ustaraně a rovněž je následoval.
Zamířili do středu louky.
Na otevřeném prostranství stál obrovský strom, jaký ještě nikdo nikdy neviděl. Kmen měl silný jako malou pevnostní věž a větve se vysoko nad jejich hlavami natahovaly daleko do lesa.
Sorhkafâré se zadíval do míst, kde větve pronikaly do zeleného listí a jehličí okolních stromů a těch za nimi. Z holého žlutohnědého kmene a větví sálalo měkké světlo. Strom neměl kůru, ale stále žil. Mohutné kořeny se bořily hluboko a daleko do země a brázdily trávník mýtiny.
Sorhkafâré položil ruku na lesklý kmen Châmunu. Lidé by jméno přeložili jako "Útočiště".
"Potřebujeme řízek Châmunu," řekl Léshiâře. "Dokážeš ho udržet naživu i během dlouhé cesty?"
Zbledla a neodpověděla.
"Co máš v plánu?" zeptal se Snähacróe a přiblížil se k Léshiâře.
Sorhkafâré se zadíval na jediného velitele, který mu zůstal. "Horda se obrací proti sobě. Už se nemá čím živit, ale k ničemu jí to není. Během několika dnů jich možná zůstane tak málo, že by se nám mohlo podařit proklouznout."
"Ne!" vyštěkl někdo ostře.
Sorhkafâré poznal, kdo to je, ještě než se otočil.
Hoil'lhân stála na okraji mýtiny a kolem ní se pohybovali tři zvláštní vlci. Všichni byli umazaní od černé tekutiny, která z nich přímo kapala. A všichni ho sledovali stejně upřenými pohledy. Hoil'lhân zabodla dlouhý, široký hrot oštěpu do země a Sorhkafâré viděl, jak po ostří stéká a vsakuje do země další černá tekutina.
"Kde jsi byla?" obořil se na ni.
"Kde myslíš?" vyštěkla Hoil'lhân. "Nepřítelovi přisluhovači se šikují kolem hranic… a ty chceš, abychom utekli?"
"Nemůžeme zůstat tady a ukrývat se uprostřed zamořené země," namítl Sorhkafâré.
"Říkám ne!" zakřičela Hoil'lhân a prohrábla si bílé, zpocené vlasy. "Nedovolím, aby nepřítel sebral, co je naše! Neopustím dalšího milovaného… neuprchnu, zatímco mi bude křičet za zády!"
"Dost," varoval Snähacróe.
"To nebyla žádost," řekl Sorhkafâré pevným hlasem. "Pořád jsem tvůj velitel."
Hoil'lhân těžce dýchala a pevně sevřela násadu zabodnutého oštěpu.
"A odkdy jen ty jediný hovoříš za náš lid?" řekla Léshiâra tiše a přistoupila k Sorhkafârovi. "Nezasedáš v radě První louky a my nestrpíme, aby se jako za starých časů klany rozdělily. Takové rozhodnutí můžeme učinit jen já a zbytek rady."
"Z rady nic nezůstalo!" zakřičel na ni Sorhkafâré. "Zůstala jsi jenom ty… takže chceš rozhodovat za náš lid jako nějaký lidský monarcha?"
"Tak jsem to nemyslela," obořila se na něj. "Je tady příliš mnoho těch, kteří nás potřebují."
Sorhkafâré zavrtěl hlavou. "A co když jsou to právě oni, kvůli nimž nás Nepřítel může zničit? Tam venku na pláni… ti mrtví tvorové, kteří ještě stále žijí a požírají se navzájem… byli to kdysi lidé jako ti, kteří jsou tady mezi námi."

"Nevíš, co se s nimi stalo," zavrčela Hoil'lhân. "Nebo jestli Nepřítel dosáhne na někoho, kdo se tady ukryl!"
Snähacróe se otočil a zadíval se do lesa, jako by se snažil zahlédnout pláň za ním. Léshiâra zmlkla a zavřela oči. Vypadalo to, jako by přímo před Sorhkafârovýma očima stárla, tak byla vyčerpaná.
Ale nemohl to vzdát.
"Vezmeme jen svůj lid. Možná se k nám připojí i vlci. Půjdeme tak daleko, jak jen to bude možné. Zasadíme řízek z Châmune a vytvoříme bezpečné útočiště pro náš lid mimo Nepřítelův dosah."
"Pro náš lid?" zeptal se Snähacróe.
"Pro lidi ne," odvětil Sorhkafâré.
* * *
"Cizinci mohou odejít!"
Chap nevěděl, kdo slova pronesl, ale vytrhla ho ze vzpomínek. Když se oprostil od vzpomínek Nejstaršího otce, chvěly se mu nohy.
Leesil vedle něj poklekl, ale Chap se vzchopil.
Nejstaršího otce obešlo několik Anmaglâhků. Chap s Leesilem a Wynn se pod jejich hrozbou odvrátili. Magiera se k nim připojila a všichni byli odvedeni z poradní mýtiny.
Chap se ze všech sil snažil držet krok, ale nedokázal se přestat třást. Vzhlédl a zadíval se na Magieřin černý cop, který se kymácel ze strany na stranu, jak se při chůzi opírala o Leesila.
Teď už věděl, proč se Nejstarší otec Magiery tolik bojí, i když stařec tak docela nechápal, co vlastně je. Viděl ji jen jako novou podobu bledé hordy ve svých vzpomínkách. Byla mnohem horší, než si starý muž vůbec dokázal představit.
Magieru zplodil nemrtvý, přesto se mohla volně a bez zábran procházet jeho zemí. Chap se v duchu vrátil zpět k strachem vyvolané vidině v pudúrlatsatském lese: Magiera v čele armády…
Ne, hordy, která nemohla do zaštítěné země vstoupit bez její pomoci.
Jen kdyby mohl promluvit s Magierou o samotě, bez Wynnina tlumočení. Magiera si zasloužila aspoň tolik soukromí, ale nic naplat.
Chap zamrkal, ale přesto všude kolem viděl duchy vzpomínek starého elfa. Na konci Zapomenutých dějin světa, věku Zapomenutých, pohltila svět válka. Nejstarší otec sledoval, jak se po pláni za elfským lesem, který obklopoval První louku, valí nemrtvé hordy Nepřítele.
A všichni do jednoho to byli lidé.

KAPITOLA 22

J
akmile Leesil předal Nejstaršímu otci vzkaz od předků, odvedli je zpět do příbytku. Žaloba Nejstaršího otce byla zamítnuta a Magiera byla hlasováním rady osvobozena, ale starší po jejich odchodu ještě zůstali, aby probrali další záležitosti. Leesil netušil, co se stane teď. V duchu stále viděl tvář starého elfa, ale nijak nesoucítil se strachem a bolestí, které v ní viděl. Jeho matka byla stále uvězněná a on nedostal příležitost požádat o její svobodu.
Magiera se choulila na podlaze ve středu komnaty uvnitř jilmu, co nejdále od stěn. Wynn seděla ztracená v myšlenkách na lůžku a Chap jí ležel u nohou. Den ubíhal velmi pomalu a Leesil pochodoval sem a tam. Magiera ho sledovala.
Už se viditelně netřásla, ale stále byla vyčerpaná. Nakonec jí přinesl trochu vody a pár ořechů a bobulí, které jim zůstaly. Natáhl ruku a pohladil ji po černých vlasech.
"Prosím," naléhal. "Zkus to."
Úleva, kterou pocítil, když byla žaloba Nejstaršího otce zamítnuta, nestačila. Musel se dostat k matce. Musel dostat Magieru pryč ze země a z elfského lesa.
Závěs ve dveřích se pohnul a dovnitř vstoupil Brot'an. Ihned se posadil na podlahu a pomalu se nadechl. Vypadal velmi rozčileně, a to Leesila zneklidnilo.
Leesil nikdy nepochopí Brot'anovy pokroucené motivy, ale postavil se na Magieřinu stranu, když to nikdo jiný neudělal. Leesil mu byl zdráhavě vděčný, ale rozhodně to nemínil Brot'anovi přiznat.

"Co se děje?" zeptal se Leesil.
"Zklamal jsem," řekl Brot'an dutě.
"Nejstarší otec prohrál a Magiera je v bezpečí," řekl Leesil.
"V bezpečí?" Brot'an zavrtěl hlavou. "I když ho viděli… slyšeli, nikdo nenavrhl, aby ho nahradili. Starší se shromáždili, aby ho vyslechli a zjistili, proč dovolil lidem projít zemí, ale on řekl, že šlo o vnitřní záležitost kasty, která měla zajistit bezpečí lidu."
Odmlčel se, jako by nedokázal vlastním slovům uvěřit.
"Některým stále dělá starosti skutečnost, že do země vpustil lidi, ale nikoho nenapadlo, že by nebyl při smyslech. Věk je pro nás příliš velká ctnost."
Brot'anovi uniklo hrdelní zasmání. Nehodilo se k němu.
"Mluvíš o Nejstarším otci?" zeptala se Magiera.
"Zítra vás přinutí odejít," pokračoval Brot'an a přejel si rukou přes zjizvenou tvář. "Připravte se vyrazit za rozednění. Alespoň že měl Gleannéohkân'thva tolik prozíravosti, aby vám zajistil plavbu na člunu dolů po řece do Ghoivne Ajhâjhe. Tam vám bude zajištěna bezpečná cesta po moři. Budete první lidé, kteří kdy vstoupí na jednu z našich lodí. Nebudete muset znovu projít horami."
Leesil si dřepl. "Cože?"
Brot'an se na něj smutně zadíval. "Starší rozhodli. Žaloba proti Magieře byla zamítnuta, ale už nemíní dál tolerovat přítomnost lidí v naší zemi."
Wynn se přiblížila a posadila se vedle Magiery.
"Nemůžeme odejít," řekla Magiera. "Leesil ještě nepožádal o Nein'ino propuštění. Pokud ho teď uznávají za jednoho z vás, má právo…"
Závěs ve dveřích se pohnul a dovnitř nahlédl Sgäile. Vypadal utrápeně a vyčerpaně. Přes ruku měl pověšený Leesilův plášť.
"Léshiârelaohku," řekl. "Váš majetek…"
"Neříkej mi tak," varoval ho Leesil. "Není to moje jméno."
Sgäile si povzdychl. "Vracíme vám zpět majetek. Přinesl jsem vaši výstroj, tvé čepele… a Magieřin meč a dýku."
"Pojď dovnitř," řekl Leesil trochu méně ostře.
Nezajímalo ho, že ho označuje za jednoho z nich. Když ho Sgäile oslovil celým jménem, jen se řídil tradicí, jako u ostatních. A Leesil chtěl slyšet druhý názor na to, co se stalo v radě. Ze všech elfů, s nimiž se v této zemi setkal, mu Sgäile připadal nejdůvěryhodnější.
Sgäile zavrtěl hlavou a pocuchané světlé vlasy se mu zatřásly. "Nemohu zůstat. Dědeček a Leanâlhâm vyrazí za úsvitu na cestu. Musím toho ještě tolik udělat, ale pokud chceš, přijď dnes večer ke třetímu dubu od doků proti proudu řeky a můžeš se s nimi rozloučit. Leanâlhâm potěšilo, že se s tebou mohla setkat."
Leesil se rozhodl na Sgäila netlačit. Sgäile očividně považoval celou záležitost za vyřízenou.
"Pověz Leanâlhâm, že se budu snažit," zalhal Leesil.
Sgäile odložil věci ke stěně těsně za dveřmi a chystal se odejít.
"Pošli Leanâlhâm pro jméno," řekl Leesil. "Pokud to ještě pořád chce. Už není důvod jí to zakazovat. Když jsem vstoupil na posvátnou půdu já, dokáže to i ona."
Sgäile neodpověděl a vyklouzl ven. Leesil sebral čepele a začal si je přivazovat.
"Co to děláš?" zeptal se Brot'an.
"Půjdu si promluvit s Nejstarším otcem." Hodil Magieře meč. "Připojíš se ke mně?"
Chytila meč a vstala.
"Už žádné zbrklé pošetilosti!" řekl Brot'an. "Když mu budete vyhrožovat, zabijí vás. Zvažoval jsem jinou taktiku… i když může v mé kastě způsobit nepředvídatelné změny."
"Jakou taktiku?" zeptala se Wynn. "Co bys ještě mohl udělat?"
Brot'an se nerozhodně zavrtěl. "Zůstaňte tady, dokud se nevrátím."
"Co máš zase za lubem?" zeptal se Leesil.
"Promluvím s Nejstarším otcem sám. Nemělo by to trvat dlouho."
Leesil pohlédl Magieře do očí. Kývla.

"Dobrá," souhlasil.
* * *
Nastal soumrak a Brot'ân'duivé zamířil k mohutnému dubu. Nepožádal o svolení a rovnou se vydal dolů po schodech. Než mohl vstoupit do kořenové komnaty ve středu, vyšla z ní Fréthfâre, a když ho uviděla, rozčílila se. "Otec pro tebe neposlal."
"Odejdi," zašeptal a přiblížil se k ní.
Fréthfâre přimhouřila oči.
Nepokusil se ji odstrčit, ale zůstal stát ve vchodu tak, aby ho Nejstarší otec viděl.
"Chci si s vámi promluvit o samotě," zavolal Brot'ân'duivé. "Prosím, pošlete Covârleasu pryč."
Prastarý vůdce odpočíval ochable na lůžku ze živého dřeva, stále zahalený do hávu, který měl na sobě na shromáždění. Oči měl napůl zavřené únavou, ale při pohledu na Brot'ân'duiva je otevřel dokořán.
"Nemám zájem poslouchat zrádce," řekl Nejstarší otec. "Však já už se s tebou brzy vypořádám."
"Pošlete Fréthfâre pryč," zopakoval Brot'ân'duivé. "Měl byste si vyslechnout, co vám chci říct… jen vám samotnému."
Nejstarší otec se na něj dlouze zadíval, pak pozvedl ruku. "Nech nás o samotě, dcero."
"Otče…" namítla Fréthfâre vyplašeně.
"Jdi!"
Fréthfâre se na Brot'ân'duiva varovně zadívala, pak prošla kolem něj. Brot'ân'duivé čekal, dokud její kroky na schodech neutichly, pak vstoupil do kořenové komnaty starého patriarchy.
"Jakými bezcennými výmluvami chceš ospravedlnit své jednání?" zeptal se Nejstarší otec chraplavým hlasem.
"Bez ohledu na to, jak dnešní den dopadl, vaše chování a činy starší rozrušily. Očekával jsem, že vás nahradí."
"Tebou?"
Brot'ân'duivé otázku ignoroval. "Půda se vám drolí pod nohama. Pokud se starší dozví, co jsme na váš rozkaz dělali v lidských zemích, jak dlouho bude trvat, než udělají, v co jsem doufal?"
"Manipulace… a teď otevřená výzva?" Nejstarší otec dal najevo falešný úžas, pak se zachechtal. "Nepřekvapil jsi mě. Dlouho jsem tě podezříval, podvodníku."
Brot'ân'duivé klidně zavrtěl hlavou. "Sloužím lidu, jako mu měla od dávno zapomenutých časů sloužit naše kasta… jako si všichni Anmaglâhkové myslí, že mu slouží, když skládají přísahu. To vy klamete nás i náš lid. Ale přesto vám věříme. Tím, že obrátíme lidi proti sobě, jen uchlácholíme vaše obavy. Nejsou Nepřítelem, o kterém tak zřídkakdy mluvíte, ať už je to kdokoli nebo cokoli."
Ruce Nejstaršího otce zůstaly ochable ležet. "Měl jsi moji důvěru, moji lásku… jak dlouho už nás zrazuješ?"
"Nikdy jsem svůj lid nezradil, i když už nemám důvěru ve vaše způsoby. A stejně tak Cuirin'n?n'a. Starší možná zavřou oči před tím, co jí provádíte, protože je jednou z nás. Považují její uvěznění za záležitost Anmaglâhků. Ale já vám chci za její svobodu něco nabídnout."
"Nabídnout?" opáčil Nejstarší otec. "Proč, když se k ní brzy připojíš?"
Brot'ân'duivův hlas ochladl. "Ještě dnes v noci ji propustíte. Jinak prozradím starším, že využíváte Anmaglâhky k tomu, abyste poštval lidi proti sobě."
Tvář Nejstaršího otce se zuřivě protáhla a Brot'ân'duivé přistoupil blíž.
"Vystoupím před radou a poruším přísahu mlčenlivosti," řekl. "Povím jim všechno, co vím o tom, co jste provedl. Do této chvíle nemáte nic, co byste proti mně použil. Propusťte Cuirin'n?n'u, přísahejte, že se jí nic nestane… a já vám znovu odpřísáhnu mlčení."
Sledoval Nejstaršího otce a čekal.
Prastarý elf bude lpět na moci za každou cenu, i kdyby jen na chvíli. Jeho obavy ho k tomu doženou. Přistoupí na nabídku, a jakmile bude Cuirin'n?n'a svobodná, Léshil odejde a nebude mít důvod se vracet. Možná nebude úplně v bezpečí, ale aspoň se ocitne mimo starcův dosah. Do chvíle, než bude muset splnit svůj úkol.
"Já… přijímám," zachraptěl Nejstarší otec se šílenstvím v očích. "Ale nic to nezmění. Věrní Anmaglâhkové budou dál sloužit svému lidu."

"Je Cuirin'n?n'a volná?"
Nejstarší otec konečně zavřel oči a položil seschlé prsty na stěny lůžka.
"Je volná, tak si za ní jdi, pokud chceš. Ale ihned ke mně pošli Sgäilsheilleacha a Fréthfâre."
Brot'ân'duivé se s bušícím srdcem odvrátil.
Oba věděli, že je to jen částečná pravda. Prozatím to Brot'ân'duivovi vyhovovalo a ponechávalo mu to čas vymyslet plán. Uvidí se, jestli napřed zradí, nebo bude zrazen.
Ale nebyl zrádcem kasty. Chránil její budoucnost, protože věřil v Nepřítele, jehož příchodu se stařec tolik bál. Udělá, co bude v jeho silách, aby zachoval Anmaglâhky jednotné. Dokud jich už nebude potřeba, dokud vše zásahem Léshilovy… Léshiârelaohkovy čepele neskončí.
"V tichu a ve stínech," zašeptal Brot'ân'duivé, když odcházel.
* * *
Magiera se snažila Leesila uklidnit, ale on dál pochodoval sem a tam po jilmovém příbytku, takže se nakonec pustila do čištění meče. Nepotřeboval to, ale péče o zbraň jí pomáhala nevybuchnout, tak byla napjatá a roztřesená.
Wynn seděla na podlaze a psala.
"Co zase píšeš?" zeptala se Magiera.
"Konec shromáždění. Mé bratrstvo to bude zajímat. Budou ho moci srovnat se zvyky elfů v jiných zemích."
"Jsem ráda, že jim poskytnu zábavu," vyštěkla Magiera.
"Magiero, to není…"
"Promiň… zapomeň na to."
Magiera stále přemýšlela o náhlém zjevení silf a také o tom, že je ona nebo někdo z jejího lidu zachránil ve sněhové bouři. Proč se rozhodla objevit až před radou? Jak dlouho ji už sledovala?
Stále ji pronásledoval složitý překlad jejího tvrzení, že je jednou z nich. Doufala, že silf neví, jak k podivnému původu přišla.
Závěs ve dveřích se pohnul a dovnitř vstoupil Brot'an. Nevypadal unaveně, ale byl lehce zadýchaný.
Leesil si k němu pospíšil. "Co se stalo?"
"Tvá matka je volná," odvětil Brot'an bez varování. "Ale ještě to neví, takže za ní musíme hned vyrazit. Později všem vysvětlím, proč jste se zdrželi, a zařídím vám cestu na jiném člunu."
Magiera byla stejně šokovaná jako Leesil, ale Chap vyskočil na nohy.
"Brot'ane…" začala Wynn a tvářila se zmateně. "Jak?"
Magiera přemýšlela o stejné věci, ale jen vrazila meč zpátky do pochvy, protože Leesil už sebral čepele a připnul si je.
"Nezajímá mě jak," řekl.
Chap štěkl na souhlas a vyrazil ze dveří rychleji, než ho ostatní stačili následovat.
* * *
V kořenové komnatě pod mohutným dubem Fréthfâre sotva dokázala uvěřit tomu, co Nejstarší otec řekl.
"Propuštěna?" zopakovala.
Sgäilsheilleache stál mlčky vedle ní a tvářil se nečitelně. Události posledních dnů ho nesmírně rozrušily a zmátly. Dnešní den byl pro Fréthfâre ten nejhorší v životě, porážka za porážkou.
"Ano, dcero," řekl Nejstarší otec. "Cuirin'n?n'a si odpykala trest a je volná."
"Proč?"
Do hlasu se mu vkradl vztek. "Pochybuješ o mém rozhodnutí?"
"Ne, otče," odvětila rychle. "Já jen…"
Něco se stalo. Brot'ân'duivé si vyžádal soukromé slyšení a Nejstarší otec nyní vypustí mezi lid zrádce.
"Je to všechno, otče?" zeptal se Sgäilsheilleache. "Potřebujete ještě něco?"
Fréthfâre užasla nad jeho klidem, jako by se takové věci děly každý den. Sgäilsheilleache zřídkakdy kladl otázky, jen když musel čelit nečekanému. A tato záležitost nečekaná byla.
Nejstarší otec na Sgäilsheilleacha zamžoural a mléčně bílé oči mu zjihly. "Ne, synu. Už si nedělej starosti. Jděte a odpočiňte si. Všichni si potřebujeme odpočinout."

Nejstarší otec zjevně nekladl události dnešního dne Sgäilsheilleachovi za vinu. A proč taky? Za všechno mohl jen Brot'ân'duivé a Fréthfâre pro to brzy najde důkazy. Greimasg'äh zradil, a to nemohlo zůstat bez povšimnutí.
Sgäilsheilleache se otočil a odešel, ale Fréthfâre se k tomu nedokázal přinutit.
"Otče, promiňte, ale co to znamená? Mám jít informovat Cuirin'n?n'u?"
Zavrtěl prastarou hlavou. "Brot'ân'duivé za ní pravděpodobně ještě dnes v noci vyrazí a Léshila vezme s sebou."
Zdálo se, jako by komnata potemněla, jak se snažila slova Nejstaršího otce pochopit. Nic nedávalo smysl.
"Teď už jdi, dcero," řekl.
Ztracená ve zmatených myšlenkách vyšla po schodech nahoru, pak se rozběhla ven a zastavila se až u jilmu, v němž přebývali Léshil a jeho společníci. Ještě než dorazila ke dveřím, poznala, že je prázdný. Přesto nahlédla dovnitř.
Odešli… osvobodit Cuirin'n?n'u.
Fréthfâre zůstala nejistě stát. Proč ji Nejstarší otec dnes večer zavolal, aby jí to řekl? Byl vyčerpaný, a pokud po ní nic nechtěl, proč nepočkal do rána? Proč ji tak náhle zavolal, ale přitom nic nevysvětlil?
Zírala mezi stromy a její zmatek sílil.
Otec se jí snažil něco říct… o něco ji žádal, aniž by to vyslovil nahlas. Z nějakého důvodu jí to nemohl dát rozkazem.
Žaludek se jí stáhl při pomyšlení, že by měli Léshil, jeho zrádná matka a lidé uniknout. Ne poté, co našli cestu do země. Ne po nešváru, který zaseli do její kasty. A obzvláště ne po tom, co provedli Nejstaršímu otci.
Stála mu po boku dlouhá léta… dlouhá desetiletí. Ať už ji nemohl otevřeně požádat z jakéhokoli důvodu, moc dobře věděla, co od ní očekává.
Fréthfâre se rozběhla k řece a k dokům. Stromy se kolem ní jen míhaly. Zastavila se u šesté břízy proti proudu, padla na kolena u vchodu a odhrnula stranou závěs.
Uvnitř seděla na podlaze Én'nish. Byla sama. Šálek čaje před ní musel stát už hodně dlouho, protože se z něj přestalo kouřit. Zírala do prázdna, pak obrátila ostře řezanou tvář ke dveřím.
"Fréthfâre?" řekla překvapeně. "Jsi v pořádku? Co se děje?"
"Musíme ihned vyrazit na sever. Brot'ân'duivé se s Léshilem a lidmi vydal osvobodit Cuirin'n?n'u. Musíme je zastavit." Zaváhala, pak dodala: "Je to přání Nejstaršího otce."
Én'nish si zavázala cípy pláště kolem pasu, ale pak její nadšení polevilo.
"Nerozumím, Covârleaso," začala uctivě. "Pokud je doprovází Greimasg'äh, proč nás posílají za nimi?"
"Brot'ân'duivé zradil. Sama jsi ho dnes viděla a slyšela."
Én'nish dál váhala.
Fréthfâre si nebyla jistá, jak si poradí s Brot'ân'duivém, ale věděla, co musí dnes v noci udělat. Zrádce unikne bez potrestání a lidé odejdou, i když znají cestu do země.
"Neprolijeme krev… našich lidí," řekla pevně a pomalu.
Nechala slova viset ve vzduchu.
Én'nishiny oči ztvrdly, když pochopila.
Ne, vlastní krev neprolijí, ale musejí se zbavit vetřelců.
Én'nish pomalu zamrkala a zhluboka vydechla, jako by se konečně zbavila dlouho potlačované bolesti.
Následovala Fréthfâre jako raněný, který má mast na rány na dosah.
* * *
Chane se brodil těžkým sněhem. Vítr mu vrhal do tváře velké vločky, které se mu lepily na vlasy a plášť. Viděl jen na několik kroků před sebe a sledoval tiché obrysy Welstiela a zbývajícího koně.
"Musíme najít úkryt," zachraptěl Chane. "V takové bouři průchod nenajdeme."
"Ne," odvětil Welstiel. "Musíme hledat dál. Už nemůže být daleko."
Móndyalítkové řekli, že mají hledat průchod u hluboké rokliny. Až jím projdou, uvidí před sebou hrad. Divoký pes, Chanův zvířecí společník, našel před třemi nocemi cestu, ale označení roklina bylo velkým podceněním. Byl to hluboký, rozeklaný kaňon, po jehož stěnách se nedalo sešplhat dolů a dno bylo

poseté zasněženými skalisky. Od chvíle, kdy ho objevili, choval se Welstiel jako šílenec a hnal je nemilosrdně vpřed horami.
Chane se zastavil. Nemělo cenu jít dál, když nic neviděli. Právě se chystal naléhat, aby postavili stan, když k nim vítr z dálky donesl dlouhé zavytí a štěkot.
"Pes!" zakřičel Welstiel přes vítr.
Chane neměl na Welstielovo ukvapené nadšení náladu. "Počkej!"
Usedl do studeného sněhu, zavřel oči a spojil se s myšlenkami zvířecího společníka. Našel cestu do omezené mysli a zadíval se jeho očima.
Napřed nic neviděl, protože mu výhled zastíral sníh fičící tmou. Pak se zvíře zastavilo na okraji útesu. Chane se zadíval do strže v horní části kaňonu a přemohla ho závrať. Pes stál na plochém kamenném výčnělku a hrabal do sněhu.
"Co našel?" zeptal se Welstiel zoufale.
"Nevím… něco." Zdráhavě otevřel oči a vstal. "Nahoře… před námi."
Chane šel v čele a nechal se vést psími myšlenkami. Když našel stopy zvířete, které rychle zasypával sníh, přidal do kroku. Zdálo se mu, že vpředu vidí místo, kde stěna kaňonu prudce klesá dolů do kamenité strže. Kousek od ní něco divoce hrabalo ve sněhu.
Chane si pospíšil vpřed a klesl vedle psa. Vlastníma očima se zadíval do míst, kde se kaňon otvíral do hluboké strže, která byla tak široká, že její protější stěnu ani neviděl. Začal hrabat rukama a odhalil plochý břidlicový kámen, který se lišil od čedičové skály kolem. Byl asi dvakrát menší než Chane a hladce zasazený do okraje římsy. Po straně se nacházela díra dost velká na ruku. Chane vyčistil otvor prsty a kámen zvedl.
Welstiel se nad ním sklonil a spolu se zadívali dolů.
Do stěny rokle byly vydlabané sněhem zaváté římsy, široké schody, ale Chane si v bouři nemohl být jist, zda vedou až úplně na dno.
Welstiel si kus břidlice dobře prohlédl. "Kámen měl ukrýt průchod?"
"Myslím, že ne. Spíše je to ukazatel, podle kterého se dá najít, nebo má chránit horní schod před erozí. Tuhle stezku někdo pravidelně používá - i když jsou schody hrubé, dalo spoustu času je vytesat. Doufejme, že nás zavede, kam potřebujeme, ale budeme tady muset nechat koně."
Welstiel se zahleděl do prázdna. "Móndyalítkové tvrdili, že když sejdeme dolů po schodech, uvidíme hrad. Musí tam dole někde být… musí."
Ve tmě a v bouři nedokázal Chane říct, jestli je to pravda, a už měl dost slepého optimismu. "Zkusíme to ještě dneska, nebo počkáme do zítřka, až budeme mít víc času?"
"Hned," odvětil Welstiel okamžitě a začal z koně stahovat brašny. "Jdi. Necháme tady i psa."
Chana se opět nikdo neptal. Tiše zuřil, ale držel jazyk za zuby. Možná už měli prstenec, po němž Welstiel tolik toužil, na dosah, a až ho najdou, přichystá si Chane pro Welstiela taky jedno nebo dvě překvapení.
Chane se opřel rukou o strmou skalní stěnu, sešel po dvou schodech a zahleděl se dolů. Bouří nic neviděl, ani dno strže, ani její protilehlou stranu. Vločky, které fičely nocí, jako by se zhmotňovaly z ničeho. Čím hlouběji scházel, tím víc vítr polevoval, až se sníh nakonec jen líně snášel dolů.
Chane slyšel, jak nad ním škrábou na schodech Welstielovy boty.
* * *
Sgäile zamířil ke třetímu dubu od doků proti proudu. Toužil být zase s rodinou a pryč od ostatních.
Odtáhl závěs ve dveřích stranou a uviděl dědečka Gleannéohkân'thvu, jak sedí na okrové vlněné rohoži a píše perem něco na pergamen.
"Kde je Leanâlhâm?" zeptal se Sgäile.
"Šla najít pár věcí na cestu," odvětil dědeček. "Vyrazíme brzy. Půjdeš s námi?"
Sgäile usedl na zem, odvázal si plášť a zvedl z podnosu hliněnou čajovou konvici.
"Napřed se musím postarat o to, aby Léshil a jeho společníci bezpečně odpluli, pak se na nějaký čas vrátím domů. S tvým dovolením bych s sebou vzal Oshu. Chci se věnovat jen jeho výcviku a požádat o propuštění ze služby až do konce zimy… možná déle."
Dědeček zmateně vzhlédl, ale jen ho poplácal po rameni. "Osha je vždy vítán. A rád tě budu mít zase na nějaký čas doma."

Sgäile nalil čaj do jednoho z kulatých šálků a pomalu protočil jeho teplé stěny mezi dlaněmi.
Ano, bude dobré zažít trochu klidu a míru, třeba až do jara. Bude mít čas promyslet si některé věci, o nichž neměl do dnešního dne ani tušení. Mezi Brot'ân'duivém a Nejstarším otcem, mezi ctěným Greimasg'ähem a zakladatelem kasty, existovalo podivné nepřátelství. Trhlina, která se po dlouhou dobu tiše rozrůstala. Mohla za to zčásti i Fréthfâre. Její dychtivá touha po souboji otevřela Sgäilovi tím nejhorším možným způsobem oči.
Pomalu srkal čaj, ale nepřinášel mu žádnou útěchu.
Dovnitř vpadla zadýchaná Leanâlhâm. "Sgäilsheilleache! Rychle, pojď!"
Odložil šálek stranou, chytil ji za ruku a vtáhl ji úplně dovnitř. "Co se děje? Jsi zraněná?"
"Ne…" Zalapala po dechu. "Urhkarasiférin mi dal několik sušených fíků na cestu, a když jsem se vracela zpátky, viděla jsem před Én'nishiným příbytkem Fréthfâre. Nevšimly si mě, ale já slyšela, o čem mluví. Míří na sever za Léshilem a Brot'ân'duivém."
Sgäile se opět posadil. "Léshil se vydal za Cuirin'n?n'ou, aby jí to řekl," zašeptal.
"Řekl co?" zajímal se dědeček.
Sgäile se vzpamatoval. "Nejstarší otec dal Cuirin'n?n'ě svobodu. Odpustil jí. Léshil jí to šel se společníky asi říct." Podíval se na Leanâlhâm. "Doprovází je Brot'ân'duivé a Fréthfâre vyrazila za nimi?"
"Ano," vykřikla. "S Én'nish. Ale myslím, že Brot'ân'duivé neví, že je sledují."
Sgäile opatrně odložil šálek.
"Říkaly, že neprolijí… vlastní krev." Leanâlhâmin hlas se zachvěl. "Ale proč by měly? A něco ve Fréthfâřině hlase… zmínila se jenom o Brot'ân'duivovi, o Léshilovi ani o jeho společnících ne! Proč řekla něco takového Én'nish?"
Sgäile se postavil a rychle si zavázal cípy pláště. Instinkt mu přikazoval, aby ihned zašel za Nejstarším otcem, ale pokud jednala Fréthfâre na vlastní pěst, jen by to zaselo další svár.
"Najdu Léshila jako první," řekl. "Zjistím, co se tady děje."
"Půjdu s tebou," řekl Gleannéohkân'thva.
"Ne, poběžím."
"Chceš tím říct, že ti nestačím? Tvá kasta se hašteří mezi sebou. Potřebuješ klanového staršího a já jsem po ruce." Obrátil se k Leanâlhâm. "Neopouštěj příbytek a nikomu neříkej, kam jsme šli. Kdyby se někdo ptal, sháníme zásoby na cestu."
Leanâlhâm rychle kývla. "Pospěšte si!"
Aniž by počkal na Sgäilův souhlas, přehodil si Gleannéohkân'thva přes ramena plášť.
"Drž se za mnou," řekl dědečkovi. Možná bude hlas staršího přece jen potřebovat.
Opustili dub, a než aby zamířili přes Crijheäiche, raději se vydali do lesa podél řeky.

KAPITOLA 23

M
agiera běžela vedle Leesila a jedna její část o tak náhlém zvratu štěstěny stále pochybovala. Při výpravě do její minulosti v Droevince odhalili strašlivou pravdu o jejím původu. Cesta přes Bojiště do Venj?tzu, který představoval Leesilovu minulost, vedla jen k úzkosti a vraždám.
Doufala, že v Elfských teritoriích to bude jiné, a nyní se zdálo, že se Leesilovo přání splní. Dopadlo to lépe, než doufala. Nein'u propustili bez krveprolití a jim slíbili bezpečný odchod z elfských zemí a dopravu, kamkoli si budou přát.
Takže teď už jen zbýval Welstielův artefakt, i když Magiera netušila, kde vůbec začít. A pak se budou moct vrátit domů.
Brot'an s Chapem byli v čele, Wynn běžela uprostřed a Leesil s Magierou průvod uzavírali. Magiera si nebyla jistá, co si o Nein'iině společnosti myslet, ale odsunula všechny pochybnosti stranou. Teď záleželo jen na Nein'iině svobodě. Nebo spíše na tom, aby se Leesil osvobodil od pocitu viny, který ho celé roky tížil.
"Víte, kam jdeme?" zavolala Wynn na Chapa s Brot'anem.
Chap štěkl a pohodil hlavou, aniž by zpomalil. Magiera zahlédla v křoví záblesk bílé, pak dvě stříbřitě

šedé skvrny mezi stromy.
"Jak dlouho už nás doprovázejí?" zavolala.
Nikdo neodpověděl. Utíkali dál rychlostí, které stačily i Wynniny krátké nohy.
"Jak myslíš, že to přijme?" zeptal se Leesil. "Že je konečně svobodná?"
"Cože?"
"Moje matka. Byla uvězněná tak dlouho… Přemýšlím, jestli tomu vůbec uvěří."
"Leesile…" začala Magiera.
Její pozornost upoutalo zasyčení. Brot'an se otočil a začal se sklánět.
Zezadu ho do hlavy udeřilo něco světlého. Zavrávoral a klesl bezvládně k zemi.
Magiera se vrhla na opačnou stranu a Leesil popadl Wynn a strhl ji za strom. Magiera vykoukla směrem, odkud přišli. Leesil vytrhl čepel z pochvy a Magiera tasila meč.
Chap zmizel, ale Magiera věděla, že je někde poblíž. Pátrala po pohybu, ale v lese nic neviděla.
"Postřelili ho," zašeptala Wynn a začala se plazit k Brot'anovu bezvládnému tělu.
Leesil ji strhl zpátky.
Magiera neviděla Brot'anovu tvář, ale nehýbal se. Vedle něj ležel na zemi šíp. Nezabodl se. Možná měl štěstí, ale spíše ne.
Zaváhala, ale pak povolila uzdu hladu. Zostřeným nočním viděním se zahleděla na šíp.
Místo úzkého hrotu měl na konci šedou kovovou kouli. Ať už ho vystřelil kdokoli, chtěl, aby Brot'an přežil.
"Dýchá?" zašeptala Magiera.
Wynn natáhla krk. "Ano."
"Äruin'nové?" zeptala se Magiera a zadívala se zpátky stezkou.
"Nikoho nevidím," odvětil Leesil.
Ozvalo se tlumené žuchnuti. Magiera se rychle otočila.
Mezi ní a Brot'anem stála postava v šedozeleném oděvu a v každé ruce držela dýku. Jantarové oči upírala na Magieru. I když měla na tváři šátek, Magiera ji podle očí poznala.
Fréth se vrhla na Leesila dřív, než se Magiera stačila pohnout.
Leesil uskočil na volné prostranství, aby se dostal dál od stromu, a Fréth kopla Wynn do hlavy.
Magiera uslyšela, jak něco zapraskalo. "Ne!"
Wynn se převrátila a spadla na zem. Chap vyskočil z křoví nad ní a vrhl se přímo na Fréth.
Magiera koutkem oka zahlédla, jak někdo seskočil na zem za Leesilem.
Én'nish se přikrčila a v rukou držela dlouhé dýky.
Magiera zaváhala. Na koho zaútočit?
Ve štěstěnu věřili jen hlupáci. Když na ně ze tmy neútočili nemrtví, napadali je Anmaglâhkové.
* * *
Leesil se ostře nadechl. Fréth kopla Wynn do čelisti a malá učenka spadla do křoví. Slyšel, jak pod ní při pádu zapraskala kuš nebo toulec se šípy. Pak z podrostu vyrazil Chap a zaútočil na Fréth. Magiera se zprudka zastavila a zadívala se jeho směrem.
Leesil zahlédl koutkem oka záblesk kovu. Zprudka se obrátil a uviděl, jak se na něj zezadu řítí Én'nish.
Leesil se stočil stranou.
Dlouhou dýkou mu probodla plášť na rameni. Ostře se otočila, jako by její tělo bylo rukojetí dvojitého biče, a bodla jednou rukou přímo vpřed, druhou zespodu nahoru. První dýku vytrhla z pláště a sekla mu jí nad hlavou, druhou mu mířila na hrdlo.
Leesil máchl čepelí vzhůru a zasáhl ostří Én'nishiny dýky. Odvrátil bodnutí stranou a ona pohyb následovala.
Vyskočila do vzduchu, dotkla se nohou kmene stromu a odrazila se. Leesil se zprudka obrátil a zvedl čepel. Én'nish se na něj vrhla a její dlouhá, úzká dýka zaskřípala po křídle čepele.
Potila se. Tvář měla zuřivě zkroucenou a utrpení v jejích očích bylo až příliš známé.
Viděl ho už dřív, když dřepěl na zmrzlé zemi za hradbami Venj?tzu a svíral v rukou lebku otce a tu, kterou považoval za matčinu. Ale tvář tehdy patřila Hedí Progae, která se toužila pomstít za smrt otce, prvního člověka, kterého Leesil pro Darmoutha zabil.

Zabíjení ho unavilo. Už nechtěl být zbraní.
Én'nish na něj skočila a zkroutila se jako kočka, aby pronikla jeho obranou a mohla ho bodnout do hrudi nebo do krku.
Leesil se otočil spolu s ní, dovolil, aby mu spodní čepelí škrábla o zbroj, a zablokoval tu horní.
Otevřenou rukou ji udeřil ze strany do žeber.
Én'nish prolétla kolem, ale přestože ztratila rovnováhu, obrátila se a opět po něm sekla, aby ho odrazila.
Leesil viděl, jak za ní vztekle vrčí Chap a štěká na Fréth.
"Ne!" zakřičela Magiera. "Hlídej Wynn!"
Hlas měla tlumený a slova jí splývala a Leesil viděl, jak se černé duhovky jejích očí rozšířily. Obával se však, že ani jako dhampir Fréth neporazí.
A Én'nish mu stála v cestě.
Leesil spolkl strach a nechal se ovládnout ledovým klidem, přesně jak ho učila matka. Musel se Én'nish zbavit, aby se dostal k Magieře - a koneckonců byl stvořen k zabíjení.
* * *
Magieře stoupal hrdlem hlad a prostupoval celé její tělo. Tentokrát bolest v čelisti uvítala.
Oči ji pálily, jak se jí zostřil zrak, a noc kolem ní se rozzářila. Sekla mečem, jak nejsilněji a nejrychleji dokázala. Nebyl to nejefektivnější útok, tedy pokud nebyla Fréth natolik hloupá, aby se pokusila ránu zablokovat.
Fréth rychle ustoupila před obloukem, který do vzduchu vykreslil meč, a přesunula se tak dál od Wynn a Brot'ana. To byla jediná věc, kterou chtěla Magiera prvním útokem docílit.
Než se Fréth dostala z dosahu, obrátila Magiera seknutí a ohnala se tupou stranou meče.
Fréth sebou trhla, když ji zasáhl do ramene. Otočila se, ale hrot meče jí přesto roztrhl tuniku.
Ztuhly a zadívaly se jedna druhé do očí.
Magiera viděla jen dalšího vraždícího Anmaglâhka s krvavým šrámem na rameni.
Fréth sebou při pohledu na Magieru trhla, ale pak se přinutila na ni upřeně a odhodlaně zadívat.
"Chodící mrtvola," zasyčela. "Patříš do země, pohřbená a zapomenutá."
"Ty nevíš," zabručela Magiera, "jak si s nemrtvými poradit… já jsem mnohem víc."
Fréth vyrazila do strany a k nejbližšímu stromu.
Magiera si vzpomněla, že Brot'an použil v Darmouthově hrobce stejný trik. Vyběhl po sloupu, odrazil se, přelétl jí nad hlavou a dopadl za ni.
Fréth zvedla nohu a Magiera sekla dolů.
Fréth uprostřed skoku ucukla a meč zasáhl kmen stromu. Kolem se rozlétla kůra a třísky. Znovu natáhla nohu, ale dotkla se kmene příliš vysoko. Mohla se jen odrazit a odkulit po zemi stranou.
Magiera se otočila, zvedla meč a postavila se Fréth tváří v tvář.
Chap vyrazil z opačné strany, ale zastavil se mezi Fréth a Wynn. Bojoval Magieře po boku dost často na to, aby věděl, kdy zaútočit a kdy se jí neplést pod nohy.
Naznačila nízký útok zleva, ale přesunula se doprava, obrátila meč a sekla vzhůru po Fréthině břiše.
Minula, ale Fréth se alespoň nedostala na dosah. Opět od sebe odskočily.
Fréth se tentokrát ocitla natolik daleko, že se Chap pokusil přiblížit.
Wynn zasténala a Magiera nedokázala odolat a pohlédla jejím směrem. Učenka se chabě převrátila v křoví, ale kuš na jejích zádech se o něco zachytila.
"Ne!" zakřičela Magiera na Chapa. "Hlídej Wynn."
Ale za rozptýlení zaplatila. Když se otočila zpátky, byla Fréth pryč.
Do boku se jí zařízla oslepující bolest.
* * *
Chap se vrhl k Wynn, která se chabě zmítala v křoví. Z úst jí vytékala krev a barvila jí zuby. Nemohla se osvobodit od kuše, která se zachytila v křoví. Zakousl se do popruhu a trhal za něj, dokud nepovolil.
Wynn se převrátila na břicho a snažila se zvednout na všechny čtyři.
Nabij a pal! zakřičel jí v mysli.
Chystal se otočit a znovu zaútočit, ale Wynn klesla zpět na zem. Olivově snědou tvář měla zkroucenou bolestí.

Chap se jí ponořil do mysli a vyvolal vzpomínky na příjemné okamžiky. Tiché noci, kdy spala u táborového ohně nebo v hostinci na lůžku. Dvě koťata, která jí předla na klíně. Horký mátový čaj a kořeněnou čočkovou polévku. Vůni čistého pergamenu a pero v ruce. Zabořila mu prsty do srsti.
Zvedla hlavu a sevřela v ruce kuš.
Chap vytáhl z toulce zuby nezlomeny šíp a položil ho vedle ní. Překulila se na kolena a oběma rukama zatáhla za tětivu. Napnula ji a natáhla spoušť, pak uchopila do ruky šíp a zasunula ho na místo.
Wynn vzhlédla a zaváhala. Očima těkala od jedné rvačky k druhé.
Chap se otočil.
Leesil odrazil Én'nish, která po něm sekala jako šílená. Nebojoval instinktivně a brutálně jako v minulosti.
Pak Magiera zavrávorala, protože ji Fréth bodla do zad. Byly příliš blízko u sebe, než aby se rozechvělá Wynn pokusila vystřelit.
Chap zpanikařil a zakřičel ve Wynnině mysli: Én'nish!
Slyšel, jak šíp s lupnutím vylétl z kuše. Sám se vrhl zezadu na Fréth.
* * *
Magiera cítila, jak jí Fréth obemknula zezadu paži kolem krku, pevněji sevřela a vytrhla jí dýku z rány.
Hlad pozřel bolest. Ohnala se loktem, ale nezasáhla cíl.
Nad ramenem se jí objevila zakrvácená dýka a mířila jí na krk.
Magiera odmítla pustit meč. Nemohla jím však seknout dozadu, proto se pokusila chytit Fréthino zápěstí dřív, než se hrot dýky dotkne její kůže.
Magiera bojovala o dech. Měl ji ovládnout strach, ale vztek místo toho vybičoval hlad do zuřivosti. Nedovolí, aby Fréth zvítězila… nebo ji alespoň přinutí draze zaplatit.
Fréthino tělo náhle prudce ztěžklo, jako by zavrávorala dopředu, a nalehla Magieře celou vahou na záda. Když se zapotácela, paže kolem Magieřina hrdla se uvolnila. Ozval se vzteklý štěkot.
Magiera dopadla na tvář. Fréth se s rozčileným zavřísknutím odkulila stranou. Její hlas brzy přehlušilo vrčení a zvuk trhané látky. Magiera se převrátila na bok, pokrčila nohy a zvedla se do dřepu.
Chap uskočil před Fréthiným divokým seknutím. Zuby měl vyceněné, čelisti rozevřené, vrčel, třásl se a srst na šíji a na ramenou měl naježenou. Fréth se snažila vyškrábat na nohy. Zadní část pláště měla rozdrásanou, proto si ho strhla a ustoupila, aby měla oba protivníky na očích.
Magiera vstala. Mysl měla zamlženou horkem, které se jí šířilo tělem. Hlad zesiloval mrazivé chvění, kterým na ni působil les.
Instinkt ji nutil útočit… nezastavit se, dokud nebude Fréth mrtvá. Znovu a znovu napadala ji i její milované a nyní s sebou přivedla Én'nish, která měla posloužit jedinému cíli - všechny je zabít na místě, kde to nikdo neuvidí.
Magiera se zastavila. Stále si zachovávala trochu zdravého rozumu.
Pokaždé, když sekla, objevila se Fréth na místě, kudy meč prolétl. Bojovala krátkými čepelemi, takže se musela přiblížit na dosah, ale tím pádem znemožnila Magieře použít delší a těžší zbraň.
Ale Magiera zbraň nepotřebovala.
Zabije tu potvoru holýma rukama. Potřebovala, chtěla, aby ji Fréth ještě jednou napadla. Magiera předstírala výpad, uvolnila sevření a připravila se odhodit meč.
Fréth se na Magieru soustředila, ale nenapadla ji. Trhla levou rukou do strany a mrštila dýkou po Chapovi.
Magiera se roztřásla ještě víc. Opět jílec meče pevně sevřela. Vrhla se na Fréth, sotva ta udělala krok vpřed.
Chytila Fréthinu druhou dýku holou rukou. Nic necítila. Zkroutila zbraň do strany a bodla. Meč jí v ruce ani nezaškubal, když pronikl Fréth do břicha.
Stalo se to příliš rychle, Fréth ani nevytřeštila oči. Magiera ji popadla zakrvácenou rukou za hrdlo. Stiskla, dokud neuslyšela, jak se Fréth dáví, pak do ní prudce strčila.
Fréthino tělo se prohnulo, sklouzlo z meče, který Magiera vytrhla z rány, a dopadlo na zem, kde sebou začalo zmítat.
Magiera zvedla meč, aby ji zabila.
Kostmi jí zavibroval výkřik. "Dost!"

* * *

Én'nish zavrávorala a zakopla. Zezadu jí z pravého ramene trčel šíp. Nevykřikla, jen jí z ochablé pravé ruky vypadla dýka.

Leesil pohlédl na Wynn, která klečela ve slehlém křoví a kuš měla stále zapřenou o rameno. Malá učenka upustila zbraň a zhroutila se na zem.

Én'nish zaútočila zbývající dýkou.

Leesil znovu a znovu uhýbal z dosahu. Pak uviděl, jak Fréth hodila dýkou po Chapovi a pes se pokusil uskočit.

Čepel minula jeho tvář, ale jílec ho klepl do ucha a ostří mu přelétlo po zádech. Ostře zavrčel.

Když se Leesil otočil, viděl, že Fréth leží na zemi a drží se za břicho. Po tunice se jí šířila tmavá skvrna a mezi prsty jí protékala krev.

Magiera zvedla meč.

Én'nish po Leesilovi opět skočila a vrhla do útoku celou svoji váhu, aby využila jeho rozptýlení. Pokusil se úder odrazit a instinktivně zvedl čepel.

Ostří zasáhlo Én'nish do ruky a rozřízlo jí rukáv a předloktí. Vykřikla, ucukla a pokusila se ho znovu bodnout.

Náhle se objevil Sgäile, popadl ji zezadu pažemi a přitiskl jí ruce k tělu.

* * *

Sgäile běžel co nejrychleji směrem, odkud se ozýval třesk oceli a hlasy.

Brot'ân'duivé ležel na zemi a pokoušel se vstát. Vedle něj ležel tupý šíp. Wynn vytékala z úst krev a kapala jí z brady. Én'nish měla v rameni zabodnutý šíp, ale přesto dál útočila na Leesila.

A Magiera probodla Fréth mečem.

Sgäile nezaváhal. Sevřel Én'nish zezadu pažemi, přitiskl si ji k hrudi a zakřičel na Magieru: "Dost!"

Zaváhala.

"Léshile, nedovol, aby Fréthfâre zabila."

Léshil proběhl kolem Magiery, aby jí zastoupil cestu. Promluvil k ní příliš tiše, než aby mu Sgäile rozuměl.

Magiera pomalu sklonila meč.

Gleannéohkân'thva ho konečně dohonil a snažil se popadnout dech. Při pohledu na scénu před sebou zavrávoral.

"Dědečku, postarej se napřed o Fréthfâre," vyhrkl Sgäile.

Én'nish s ním stále bojovala. Kopl ji zezadu do kolen. Když se jí podlomila, opřel se o ni vší silou. Klesla na zem a on ji dál pevně držel.

"Dost!" vyštěkl a tiskl ji k zemi, dokud se nepřestala hýbat. "Co to má znamenat? Co jsi to udělala?"

"Nejstarší otec rozkázal, abychom je zabily," zavrčela Én'nish. "A ty se protivíš jeho rozkazům? Zaslouží si zemřít!"

"Brot'an taky?" obořil se na ni Sgäile. "Ne! Otec by nikdy…"

Pohlédl na Fréthfâre, která ležela zakrvácená a schoulená na zemi. Nevěřil Én'nish.

Sgäile viděl, jak se Fréthfâre před radou na Brot'ân'duiva vrhla, a to jen kvůli výzvě, kterou vznesla jako zástupkyně Nejstaršího otce. Ale patriarcha kasty by své slovo neporušil. Ne, tohle musela být Fréthfâřina práce a jen její. Proč by s sebou jinak vzala jen Én'nish, když stály proti přesile a Brot'ân'duivovi?

Zamrazilo ho.

"Sgäilsheilleache!" zakřičel dědeček a rozvázal Fréth plášť. "Én'nish můžeš vyslechnout později. Fréthfâřino zranění je vážné a také ostatní potřebují péči. Pomoz mi. Hned!"

* * *

"Vidím dno," řekl Chane.

Welstiel se zachvěl, ale neodpověděl. Po dvou desetiletích příprav a pátrání měl cíl na dosah. Už nikdy nepocítí hlad, nebude se živit krví odporných, špinavých ubožáků. S prstencem ho čekala budoucnost plná míru a rozjímání.

Welstiel v duchu snovému ochránci poděkoval.

Možná se mu nepodaří do hradu bez Magieřiny pomoci vstoupit. Ale patron přesto řídil jeho kroky.

Najde způsob, jak Magieru přinutit, aby mu posloužila.
Welstiel měl opět vše pod kontrolou.
"Opatrně," zachraptěl Chane. "Poslední schody jsou sešlapané a nevypadají zrovna pevně."
Welstiel se zapřel rukama o stěnu strže. Pořád toužil pohlédnout na hrad se šesti věžemi, který znal ze snů. Toužil vidět kovové brány, černé havrany a každičkou podrobnost, kterou si vryl do paměti.
Chane sklouzl po posledních několika schodech a seběhl na dno strže, které bylo poseté zasněženými balvany a kamením. Welstiel si pospíšil dolů, a když opět ucítil pod nohama pevnou půdu, rychle prošel kolem něj.
Napřed nic neviděl, proto se nedbale škrábal přes balvany, dokud se nedostal ke stezce poprášené sněhem. Slyšel za sebou Chana, ale nemohl čekat. Běžel dál a víc než jednou přitom uklouzl. Stezka se stočila a zamířila doprava.
Welstiel se zahleděl do tmy. Neviděl nic než sníh, který se hromadil na skalnatém dně široké strže. Zvedl oči a pátral.
Stezka se v serpentinách táhla po mírně se svažující stěně strže a vedla kus cesty vzhůru.
"Ne," zašeptal a další dva kroky zavrávoral.
Sněhové vločky se pomalu snášely k zemi a Welstiel uslyšel Chanův drsný šepot.
"Co se děje?"
Welstiel vzhlédl a nedokázal odpovědět.
Hleděl na malou stavbu vytesanou do útesu.
Na kůlu před jedinými dveřmi hořela pochodeň nebo lucerna a ozařovala zabedněná okna. Budova byla zasazena hluboko do skály a měla sotva dvě podlaží. Byla to nějaká stará, zapomenutá kasárna nebo pevnost uprostřed ničeho.
Nebyl zde žádný zámek. Žádné brány. Žádní havrani. Žádné nádvoří. Žádné úžasné, mrazem ověnčené věže.
"Ne," zašeptal znovu.
Chladná otupělost roztála žalem a začal ji spalovat žár pobouření. Welstiel se obrátil a zvedl tvář k temnému nebi.
"Kvůli tomuhle?" zakřičel.
Celé noci se plný naděje plahočil sněhem, přes balvany a útesy, táhl za sebou napůl mrtvé koně a nutil Chana pokračovat v cestě. Pobavilo to jeho ochránce? Spal, smál se a čekal, až se opět vrátí k prázdným snům?
Padl rukou vlastního otce a vstal z mrtvých do této zvrhlé existence. Dvě desetiletí pátral po vysvobození a jediným vodítkem mu bylo škádlivé našeptávání, kterým ho ve spánku častoval snový ochránce. Víc než jednou už toho měl dost a obrátil se k lektvarům a magickým drogám, které mu měly zabránit usnout. Ale nakonec to vždy vzdal a vrátil se zpět k šupinatému patronovi ve snech.
A tohle byl konec.
Už nebude snít… nebude poslouchat.
"Slyšíš?" zakřičel Welstiel na hvězdy.
Zářily na nebi, vzdálené a bezstarostné. Tolik se podobaly tajemnému světlu, které se lesklo na šupinách masivních smyček, jež se svíjely ve tmě.
Chane na něj zíral. "S kým to mluvíš?"
Welstiel ho sotva slyšel.
"Už dost!" vykřikl k nebi a jeho vlastní zmučený hlas v něm vzbuzoval ještě větší zášť. "Už jsem s tebou skončil! Vrať se zpátky, kam patříš. Najdi si jinou hračku… Podvodníku!"
Někde v tiché noci zašoupaly na skále kradmé kroky.
Za poslední zatáčkou před kamennou budovou s prohnilými okenicemi se objevil malý záblesk světla.
Vztek Welstiela zbavil sebeovládání a hlad mu zostřil vidění.
Z úzkých dveří budovy vyšla postava v tmavém hávu s kápí a ve světle modré kytlici a zvedla vysoko pochodeň, jako by volala poutníka, který se blížil stezkou.
Světlo se přiblížilo k úzké, rovné římse před budovou a ozářilo dvě postavy v podobném oděvu. Setkaly se s první osobou a spolu pak vešly dovnitř.

Welstiel si nedokázal vzpomenout, kde už podobný oděv spatřil. Možná v klášteře? Nezáleželo na tom. Viděl jen příležitost vybít si vztek.
Kolik let poslouchal patronova posměšná slova?
Sestra mrtvého tě povede.
Tak tedy dobrá. Ale už podobným věcem nevěřil. Možná povede, ale nakonec ji nebude potřebovat. Bude mít vlastní sluhy.
"Zavři je…" zašeptal. "Všechny."
Chane ho obešel, zadíval se na pevnost, pak Welstielovi do tváře. Naklonil hlavu na stranu, jako by si nebyl jistý tím, co slyšel.
"Všechny je někam zavři," zopakoval Welstiel. "Nakrm se, pokud musíš, ale nechej je naživu… prozatím."
Chanovy oči se dychtivě zaleskly.
Welstiel tam jen stál.
Sestra mrtvého tě povede.
Ano, povede. Ale až po ní půjde, po loutce zrádného patrona, nebude sám.
* * *
Leesil Sgäilovi neochotně pomohl podržet Én'nish. Gleann uřízl násadu šípu a zbytek prorazil ramenem. Fréth měla větší štěstí, než si zasloužila. Magieřin meč nepoškodil žádné důležité vnitřní orgány, ale mazlíček Nejstaršího otce bude dlouhou dobu hodně slabý. Možná až do konce života, pokud neměl Gleann v rukávu nějaký trik nebo neuměl věci, jaké Leesil ještě neviděl.
Dýka probodla Magieře bok, ale Gleann tvrdil, že rána není vážná. Podezřívavě se na zranění, které už přestalo krvácet, zamračil.
Ošetřil všem rány listím a podivným, citrónově žlutým mechem, a když s napůl zavřenýma očima přejížděl špičkami prstů po Fréthině obvázané ráně, tiše si pro sebe něco mumlal.
Wynnina čelist nebyla zlomená, ale tvář uvnitř úst měla rozseknutou a dásně jí ještě pořád krvácely. Šklebila se, vyplachovala si ústa studenou vodou, a když ji Gleann přinutil rozžvýkat trochu mechu, nasadila kyselý výraz. Doufala, že odřenina, která jí po kopanci zůstala na tváři, nezanechá jizvy.
Brot'an si stěžoval na mdlobu a na temeni měl pořádnou bouli.
Leesil počkal, dokud nebyli jeho společníci ošetřeni, ale pak už se nemohl dočkat, až opět vyrazí na cestu. Jeho matka ještě pořád čekala. Magiera vstala a v tmavých očích měla chápavý pohled.
"Dostaneme se k ní," řekla tiše.
Leesil pohlédl na Brot'ana. "Dokážeš nás vést? Pokud ne, Chap to zvládne."
"Ne," řekl Sgäile. "Brot'ân'duivé a dědeček vyrobí nosítka pro Fréthfâre. Její rána potřebuje zašít. Vrátí se s ní a s Én'nish do Crijheäiche. Ke Cuirin'n?n'ě tě odvedu já." Otočil se a zadíval se dolů na Fréth. "O tom, co se tady stalo, s nikým mimo kastu nemluv. Už nestrpím žádný svár a s tebou se náležitě vypořádáme, Covârleaso!"
Brot'an vstal a kývl na Leesila. "Vrať te se brzy. Taky se nemůžu dočkat, až Cuirin'n?n'u uvidím."
Sgäile se mu uklonil a Brot'an zamířil do lesa pro větve na nosítka.
Zdálo se, že se Leesil konečně dostane k matce. Na sever se však se Sgäilem vydal i Gleann.
Sgäile se zastavil. "Dědečku, měl by ses vrátit k raněným."
"Po návratu se už o ně postarají," odvětil Gleann. "Možná jim bude cesta trvat déle, ale Brot'ân'duivé je dost silný na to, aby Fréthfâre odtáhl zpátky sám. A Én'nish je v takovém stavu, že je může jen následovat. Jdu s vámi."
Leesil cítil, že se schyluje k hádce, proto je rychle přerušil. "Magiera a Wynn ho mohou ještě potřebovat a nám bude trvat mnohem déle, než se vrátíme."
Gleann se usmál na Wynn. "Pojď, dítě. A nevyplivni ten mech, dokud ti neřeknu."
Leesilovi se ulevilo, když Sgäile jen zabručel. Opět vyrazili na sever, tentokrát však pomaleji.
Leesil si nebyl jist, jak daleká cesta je ještě čeká, ale tušil, že půjdou celou noc. Šli, dokud se les nerozjasnil úsvitem a oni nevstoupili na mýtinu plnou zlámaných větví, vytrhaných květin a s velkou, vyvrácenou břízou.
Chap se vyčerpaně zastavil, vzhlédl k Wynn a udělal dalších několik kroků vpřed. Učenka se k němu

připojila a položila mu ruku na hřbet. Leesil se je chystal zavolat zpátky, ale Chap se náhle otočil a se svěšenou hlavou zamířil mezi stromy.
Šli, dokud před sebou Leesil nespatřil stromovou hradbu.
Toužil se rozběhnout, ale držel se zpátky, protože nechtěl nechat Magieru a ostatní o samotě. Vstoupili do průchodu, a když se na jeho opačném konci vynořili, ocitli se na známé louce.
"Matko?"
Napřed ji nikde neviděl. Vyšla zpoza jilmového příbytku a zastavila se.
"Léshile?"
Jak se blížila, táhla lem slonovinově bílého hávu po trávě. Hedvábné vlasy jí padaly na ramena a na záda. Leesil se na ni dlouze zadíval a těšil se z pohledu na ni.
"Jsi volná," vyhrkl bez obalu. "Půjdeš se mnou."
Natáhl se k Magieře, která stála při něm a bojovala za něj, i když ho ovládala ničivá posedlost. Vzala ho za ruku.
Wynn opatrně roztáhla oteklé rty v úsměvu a Chap přiběhl k Nein'ě.
Sgäile s Gleannem zůstali zdvořile stát u kapradí, ale Sgäile Leesilova slova potvrdil.
"Byla jsi propuštěna. Nejstarší otec mi to sám řekl."
Leesil nevěděl, co má očekávat. Matka na něj hleděla s úzkostnými pochybami. Rozhlédla se po stromech kolem mýtiny a Leesil si všiml, že se na okamžik záštiplně zamračila.
"Volná," zašeptala.
Leesil toužil matku obejmout, ale jen zůstal stát vedle ní. "Ano… konečně."
"Co budu dělat?" zeptala se.
Její hlas zněl podivně ztraceně, jako by se nedokázala zbavit pochybností.
Nein'a byla zkušený zabiják a špeh, manželka a poté vdova, matka a dcera a… Anmaglâhk. A také byla osm let vězněm na této mýtině. Leesil se natáhl a pomalu ji uchopil za prsty.
"Pojď se mnou a s Magierou."
Úzkost v jejích velkých očích zesílila.
"Zpátky mezi lidi?" Zavrtěla hlavou. "Ne… příliš dlouho, strávila jsem tady příliš mnoho let."
Leesil měl pocit, jako by ho někdo svrhl z útesu. Pak se ve vzpomínkách vrátil k životu, který s ní prožil. Rozkázali jí, aby se vydala do Venj?tzu. Žila tam víc než dvacet let, porodila ho a starala se o něj, vycvičila ho a po celou dobu přitom držela na uzdě krvežíznivost Nejstaršího otce. Pak ji uvěznili a ona zůstala sama, bez Gavrila. Jak je to dlouho, co si žila naposledy podle svého? Ačkoli to Leesila bolelo, snažil se ji pochopit.
Ale co jiného mohla dělat? Neměla tady žádný domov, jen nepřátele. Leesil se ustaraně zahleděl na Magieru. Nemohli zůstat.
Gleann postoupil opatrně vpřed. "Cuirin'n?n'o, vzpomínáš si na mě? Jsem Sgäilsheilleachův dědeček. Mám vnučku, která se… podobá Léshilovi. Obávám se, že už ji unavuje být jedinou ženou v domácnosti. Náš příbytek je malý a prostý, ale vždy je v něm místo ještě pro jednoho."
Nein'a na něj pohlédla. "Gleannéohkân'thvo? Ano, vzpomínám si na tebe."
Promluvila klidně, ale Leesil měl pocit, že Gleanna nezná jen zběžně. Pohlédl na Gleanna a vzpomněl si, jak rychle starý muž dorazil na shromáždění, které mělo Magieru soudit, a jak dobře se zjevně zná s Brot'anem.
Brot'an a jeho matka byli odpadlíky mezi Anmaglâhky a oba znali Gleanna. Všiml si toho Sgäile?
"Bude nám ctí tě přijmout," řekl Gleann Nein'ě, pak zamžoural na Leesila. "Pokud s tím ty i Léshil souhlasíte."
Nein'ina krásná, vážná tvář se stáhla bolestí.
Leesil poznal, jak moc touží Gleannovu nabídku přijmout a najít si malé tiché místo ve vlastním světě, kde by mohla žít normálním životem a podle svého. Ale Leesila zneklidnila představa, že by ji měl nechat mezi těmi, kdo ji uvěznili… a možná proti ní tolik let spřádali plány. Ale pokud v této zemi existoval někdo, komu věřil, byl to Gleann.
Nein'a sevřela Leesilovy prsty a Magiera, která ho stále držela za druhou ruku, přistoupila blíž. Stál lapený mezi dvěma ženami svého života.

Pohlédl na Magieru a vzpomněl si na svatbu… k níž jednoho dne dojde. Odpřísáhne jí věrnost před přáteli a doufal, že také před tetou Biejou. Neměla by u toho být také jeho matka?
"Musíš pokračovat," řekla Nein'a. "Předkové tě povedou. Až se před tebou otevře jasná cesta, nenech se ničím odradit."
Leesil si nikdy neuvědomil, jak moc se matka podobá svému lidu, a to včetně fanatické pověrčivosti. Vzpomínal na duchy u holého stromu za hadím strážcem a slyšel, jak ho oslovují jménem, které nechtěl. Ale během života už několik duchů viděl. Někteří byli jen na obtíž, jiní byli hrozbou, kterou bylo nutno zapudit. Nestáli za tak slepou víru.
Leesil viděl, jak moc pro ni Gleannova nabídka znamená. Možná bude v bezpečí a dostane šanci se vzpamatovat, stát se opět ženou, kterou miloval, jeho matkou.
"Dobrá," řekl. "Vrať se s námi do Crijheäiche a promluvíme si."
"Do Crijheäiche?" zopakovala.
"Klid," řekl Gleann. "Nemusíš se setkat s nikým, koho nechceš vidět."
Sgäile postoupil vpřed a svlékl si plášť. "Oblékni si ho a stáhni si kápi do tváře."
Ze všech věcí, které pro ně Sgäile udělal, mu byl Leesil za tuhle nejvděčnější.
"Potřebujete si sbalit nějaké věci?" zeptala se Wynn svým obvyklým moudrým způsobem. "Chcete si vzít něco s sebou?"
Nein'a se rozhlédla po mýtině a oči jí jiskřily doutnajícím vztekem, který si Leesil tak dobře pamatoval. "Jen to, co mi kdysi patřilo," řekla a vrátila se zpět do stromu.
Když se opět objevila, nesla v rukou do látky zabalené lebky Gavrila a Eillean.
Nein'a udělala první váhavé kroky ke kapradině a Leesil se sotva dokázal nadechnout. Šel vedle Magiery a netušil, co víc říct. Zavěsila se do něj a ruku v ruce se vydali zpátky.

KAPITOLA 24

N
ávrat do Crijheäiche je všechny vyčerpal, dokonce i Nein'u, která se obezřetně rozhlížela kolem. Sgäile ji ubytoval v malém stromovém příbytku u řeky poblíž domu Gleanna a Leanâlhâm. Když se nabídl, že ji bude střežit, Leesil odmítl a trval na tom, že to udělá sám.
Magiera to chápala, proto se s Wynn a Chapem vrátila do jejich vlastního příbytku.
Chap se od konce soudu, od chvíle, kdy se s Leesilem vydal promluvit si s Nejstarším otcem, choval velmi divně. Neustále těkal křišťálovýma očima sem a tam a Magiera tušila, že napětí posledních několika dnů si na něm také vybralo svoji daň.
Popravdě toužila zůstat s Leesilem, ale pokud si s ním chtěla Nein'a promluvit, budou potřebovat nějaký čas o samotě. Chudák Wynn vypadala s rozcuchanými vlasy a nateklou čelistí hrozivě. Mladá žena toho na cestách s nimi už tolik vytrpěla.
"Spi," řekla a zavedla Wynn k lůžku uvnitř jilmu. "Vykoupeš se, až se probudíš."
Chap hlasitě zakňučel.
Někomu asi připadá těžké číst v psí tváři. Ale pro Magieru, která s ním strávila už tolik času, to nebylo nic obtížného. Podle naježené srsti a cukání v pyscích poznala, jak je rozčilený. Zdráhavě se přiblížil k Wynn.
Učenka se překulila na lůžku a posadila se. Pod očima měla tmavé kruhy a mračila se na Chapa.
"Ne dokud nebudu připravená!" zabručela. "Vtluč si to do té své pitomé hlavy!"
V poslední době byla čím dál výbušnější, ale to bylo možná jen dobře.
"Co zase?" zeptala se Magiera.
"Chce si s tebou promluvit," řekla Wynn unaveně. "Jako bych už nebyla dobrá k ničemu jinému. Chape, jdi spát a nech spát i mě!"
Chap se přiblížil k učence a zadíval se jí do očí. Wynn si povzdychla, sklouzla z lůžka a posadila se na zem.
"Říká, že se bojí… mi něco ukázat, ale musíš znát pravdu, protože jiná cesta neexistuje."
Zavrávorala a najednou vypadala tak malá a mladá.

Chap Magieře často odhalil tajemství, která ji přiměla litovat, že si s ním nemůže promluvit sama. Wynn se možná v poslední době zatvrdila, ale pořád existovaly věci, na které nebyla připravená. Věci, na něž nechtěla myslet ani Magiera, která se teď děsila toho, co Chap Wynn poví.
Magiera si sedla k nim, takže se choulili k sobě, a pohladila Chapa po stříbřitě šedém uchu.
"Co se děje?" zašeptala.
Pes pohlédl ustaraně na Wynn, ale pak se upřeně zadíval na Magieru. Opětovala jeho pohled, ale s každým okamžikem byla neklidnější. Wynn zafňukala.
Učenka si přitáhla kolena k hrudi, schovala tvář do rukou a začala vzlykat.
"Wynn?" Magieřin strach se přiostřil. "Chape, ať už děláš cokoli, nech toho!"
Natáhla se po Wynn, ale učenka ucukla, poté sevřela pevně Magieřino zápěstí.
"Až opustíme elfskou zemi," začala tichým hlasem, "už se sem nikdy nevracej… už nikdy sem nesmíš vstoupit!"
Magiera si dělala starosti o Wynn a zamračila se na Chapa. Sklonil čenich a přikrčil se před jejím upřeným pohledem. Ať už říkal učence cokoli, nepřestal. Wynn stiskla Magieře zápěstí a začala šeptat Chapova slova.
Čím déle k ní Chap prostřednictvím Wynn promlouval, tím otupěleji se Magiera cítila, až vnímala jen třas, který ji zachvátil pokaždé, když vstoupila do stromového příbytku.
"Stvořili tě, abys pronikla do těchto zemí… do posledního útočiště živých," řekla Wynn nakonec a zmlkla.
Magieřiny myšlenky zmateně vířily. Wynn vylezla zpátky na lůžko a schovala tvář.
Magiera zůstala sedět s Chapem na zemi.
Slyšela v mysli kousky vět. Některé z poslední vzpomínky, kterou Chap uloupil Nejstaršímu otci. Útržky rozhovorů. Ale nejhorší byl chybějící kousek z Chapovy magií vyvolané vidiny.
Před válkou v dobách Zapomenutých… neexistovali žádní nemrtví.
Nemrtvými se stali… jen lidé.
Do elfských zemí nevstoupil žádný nemrtvý… jen ona.
V pudúrlatsatském lese na jih od Droevinky se Chap stal obětí magie nemrtvého čaroděje Vordany.
Magiera s Leesilem na tom nebyli o nic lépe, oba si prožili své nejhorší noční můry, které živil strach a možná ještě něco jiného, co se ukrývalo v jejich nitru.
Chap nikdy nikomu neřekl, co tehdy viděl.
Spatřil ji v čele armády netvorů a bestií šílících po krvi. Na sobě měla zbroj z černých šupin a zcela ji ovládal dhampir. Hordu tvořili stínoví netvoři se zářícíma očima, které viděla ve vidinách a nočních můrách také Magiera. Nemrtví čekali, až je zavede do živého lesa. Vše kolem ní umíralo… zabíjela svým hladem.
Ve vzpomínce Nejstaršího otce nemrtvá horda do elfského lesa nepronikla. Ti, kdo se v posledním útočišti ukryli, se choulili k sobě a poslouchali, jak hladovějící nemrtvé příšery rvou jedna druhou na kusy.
Magiera se přikrčila. Vštípili jí… infikovali ji podstatou Vznešených mrtvých, a přesto žila. Docílili toho krví pěti národů, Úirishgů. Stvořili ji z jejich krve a života, proto mohla Magiera jít, kam se jí zachtělo. Nemrtví nemohli vstoupit na První louku ani do lesa, který ji obklopoval. Až do chvíle, kdy znovu vypukla válka, do Magieřina narození.
Proto ji stvořili.
Chap poskládal všechny kousky skládačky a domyslel si ty, které ukryl nebo uloupil jeho lid. Nic horšího jí nemohl udělat.
Vložil však na Magieřina ramena ještě strašlivější břemeno. Chap věděl, co Leesilovo podivné jméno znamená. Slyšel jméno ženy ve vzpomínce Nejstaršího otce. Jmenovala se Léshiâra, Truchlivá slza.
Leesil… Léshil… Léshiârelaohk… Ochránce truchlivé slzy.
Magiera se opřela o ruce a snažila se popadnout dech. Chap se připlížil a otřel se jí čenichem o tvář, ale ona to sotva cítila.
Nein'a a její spiklenci vymysleli vlastní způsob, jak se vypořádat s neznámým Nepřítelem, jehož příchodu se Nejstarší otec tolik obával. Zplodila Leesila, který se měl stát jejich nástrojem, sloužit živým a zabíjet

jako Anmaglâhk.
A Magiera? Narodila se pošpiněná nemrtvými, aby pronikla do posledních útočišť živých.
Byli stvořeni pro znepřátelené strany války, která měla vypuknout.
Nedokázala potlačit slzy, jež jí kanuly po tvářích.
Za ramena ji chytily malé ruce. Wynn si klekla na zem a Magiera se jí schoulila do klína.
"Omlouvám se," zašeptala Wynn a pokusila se Magieru přitáhnout ještě blíž. "Za to, co jsem řekla… jak jsem to řekla. Nejsi tím, co se z tebe snažili udělat. Nemusíš být."
Ale Magiera myslela jen na jedno.
Tam venku ve tmě byl míšenec, kterého milovala a kterého stvořili přesně z opačného důvodu než ji…
Měl se stát jejím nepřítelem.
* * *
O dva dny později stála Magiera vedle Leesila na říčním molu. Přestože to byla ta nejméně vhodná chvíle, zápasila Wynn s kartáčem a snažila se vyčesat Chapovi srst. Brot'an, Sgäile a Leanâlhâm ji pobaveně sledovali.
"Nevrť se!" obořila se učenka podrážděně na psa.
Osha také hleděl na Wynn, ale netvářil se vůbec vesele.
Přišla se s nimi rozloučit i Nein'a. Stála poblíž Leesila, mlčela a vypadala rozrušeně a on se choval jako za starých časů: Kdykoli byl nervózní, plácal nesmysly.
"Nezapomeň, co jsem řekl. Elfské lodě se plaví podél belaskijského pobřeží. Prostě pošli dopis radnímu Lanjovi v Bele a on ho ihned přepošle nám. Než se vrátíme do Miisky, musíme ještě dodělat pár věcí. Ale stejně se tam můžeš zastavit, pokud si to budeš přát."
Nein'a kývla a nemohla se vynadívat na synovu tvář. Spolu s Gleannem a Leanâlhâm odložili odjezd, aby se mohli s "návštěvníky" rozloučit.
"Možná tě čeká víc než jeden úkol," zašeptala.
Magiera doufala, že až se konečně vrátí domů, bude tam na ni čekat teta Bieja. Přemýšlela, co by si přímá, drsná Bieja a lstivá, obezřetná Nein'a jedna o druhé myslely.
Gleann uklidnil všechny starší, kteří projevili nespokojenost nad tím, že se jejich odjezd zdržel. Teď už museli jít, a to nejen kvůli rozhodnutí rady.
Na tržišti kus od doků panoval čilý ruch. Vysocí elfové v pestrobarevném oblečení jednali o všem možném od uzených ryb a svíček ze včelího vosku po štůčky zvláštní třpytivě bílé látky, která vypadala jako hedvábí nebo satén.
U mola zakotvil člun, který je měl odnést dolů po řece. Leanâlhâm vystoupila zpoza Nein'y a při pohledu na člun se jí tvář naplnila úzkostí.
"Ach, Léshile…"
"Pokusím se poslat zprávu o tom, jak se nám daří," řekl.
Magiera věděla, že se to asi nestane, ale mlčela. Dívce se po něm bude stýskat, ale Leesil nepsal zrovna rád dopisy. Na druhé straně neměl do této chvíle komu psát, ale kdo ví, jestli by se dopis do elfských zemí vůbec dostal.
Sgäile s Brot'anem nasedli do člunu.
"Co to děláte?" zeptala se Magiera zmateně.
"Doprovodíme vás dolů po řece," odvětil Brot'an. "Bude to tak lepší, s ohledem na… Bude to tak lepší. Na pobřeží vám zajistíme místa na lodi." Dlouze se na Nein'u zadíval. "Léshilovi se nesmí nic stát."
Nein'a se poprvé od návratu téměř usmála.
Chap zakňučel a zadíval se na břeh. Lilie tam pobíhala se svojí smečkou.
Wynn si klekla vedle něj. "Chceš se s nimi na chvíli proběhnout?"
Zaváhal, pak jí olízl tvář a vyrazil pryč.
Byl čas jít a Magieru bolela duše pro Leesila, který se naposledy zadíval na matku. Magiera souhlasila, že by Nein'a měla zůstat prozatím tady, odpočinout si a vzchopit se. Ale ani to Leesilovi loučení neusnadnilo.
Nein'a natáhla štíhlou snědou ruku a položila ji Leesilovi na tvář. "Dobrý lov, synu."
Magieře to připadalo jako podivné rozloučení, ale Leesil se jen otočil, nastoupil do člunu a ona ho spolu

s Wynn následovala.
Wynn zvedla ruku a mlčky zamávala Oshovi. Odpověděl stejným způsobem, ale jeho výraz byl nečitelný.
"Sbohem," zavolala Magiera na Gleanna a Leanâlhâm. "Nikdy na vás nezapomenu."
Gleann se smutně usmál a člun odrazil od mola.
Kolem se opět míhaly statné břízy a převislé šlahouny a přístav v Crijheäiche jim brzy zmizel z dohledu.
* * *
O osm poklidných dnů později stál Chap vedle Lilie a hleděl dolů z mírného kopce k pobřeží. Viděl před sebou řeku Hâjh a člun, na němž se plavili jeho společníci, se po ní rychle blížil k velké zátoce. Až k obzoru se táhl azurový oceán.
Chap strávil v obrovském lese tolik času, že mu připadalo zvláštní vidět konečně město na opačném konci divokých elfských zemí. Malé příbytky s doškovými střechami se krčily kolem vyšších budov a podél pobřeží. Překvapilo ho, že elfové u moře nežijí ve stromech jako ti ve vnitrozemí. Rozběhl se řídnoucími stromy dolů ze svahu, zamířil k předměstí a Lilie ho následovala.
Zblízka zahlédl několik obchodů, stánků a tu a tam i nějaký stromový příbytek. Jedna velká budova byla postavena kolem mohutného kmene sekvoje. Větve se roztahovaly do šíře jako druhá, listnatá střecha. Podle počtu oken a hloučků postávajících kolem se asi jednalo o hostinec nebo o něco podobného.
Běžel dál a oči upíral na doky v dálce, které byly mezi domy na pobřeží sotva vidět. Člun brzy zakotví.
Lilie zakňučela a zastavila se.
Chap se otočil a přitiskl hlavu k její, aby jí ukázal vzpomínky na přátele, kteří na něj čekají. Lilie ucouvla. Zadíval se jí do křišťálových očí se žlutými flíčky.
Nepůjde s ním.
Ostatní majay-h? nechali za kopcem, protože smečka odmítla jít dál. Lilie se k němu přitiskla a ukázala mu obrázky elfských osad ve vnitrozemí a smečku běžící lesem. Majay-h? se asi k pobřežnímu lidu nepřibližovali.
Nechtěl ji opustit, proto zaštěkal, odběhl pár kroků a otočil se. Ale ona zůstala stát. Chap se zadíval na pobřeží s tenkými čárami vln tříštících se o břeh.
Rozešel se se svým lidem, s fayi. Překazil plány Nejstaršího otce, který chtěl zabít Magieru a zneužít Leesila k vypátrání odpadlíků. A teď, když se Brot'an odhalil, byl Chap odhodlaný udělat vše, co bude nutné, aby udržel Leesila z jeho dosahu.
Postaví se každému, kdo by chtěl Leesila nebo Magieru zneužít. Sám zjistí, co je čeká.
Chap se vrátil, přitiskl čenich k Lilii a nadechl se jejího zemitého pachu. Srdce mu ztěžklo žalem.
Ale Leesil, Magiera, a dokonce i Wynn ho potřebovali.
Chap se odvrátil a rozběhl se k pobřeží. Nedokázal se otočit, ani když uslyšel, jak zoufale vyjící Lilie mizí v lese.

EPILOG

S
páč padal nekonečnou nocí a kolem fičel ledový vítr.
Noční nebe se začalo vlnit.
Ve tmě se objevovaly pohyblivé kopce, které se podobaly černým pouštním dunám, a byly stále zřetelnější. Hvězdy se proměnily v odlesky světla na černých šupinách o velikosti malých bojových štítů. Šupinaté duny získaly tvar obrovských hadích smyček, z nichž každá byla větší než jezdec na koni. Točily se a zmítaly všude kolem spáče, neměly konec ani začátek, nebylo mezi nimi žádné volné místo.
Šupiny zmizely, ale spáč padal dál. Objevilo se pod ním pobřeží obklopené vysokým horami se zasněženými vrcholky.
Tady, zašeptal hlas přes svištění větru. Je tady.
Spáč se řítil dolů, až ho hory se sněhovými čepičkami obklopily ze všech stran jako zubaté čelisti. V zasněženém kaňonu stál hrad se šesti věžemi a kamennými hradbami. Spáč padal tak rychle, že jeho velké brány sotva zahlédl.
Řítil se do sněhové pokrývky.

A dopadl.
Necítil žádnou bolest, neobklopila ho tma, jen se chvěl strachy jako dítě ztracené v divočině. Spáč ležel na ztvrdlém sněhu a hleděl vzhůru na brány z tepaného železa. Křídla se nahoře spojovala v lomeném oblouku. Přestože byla brána zrezivělá, držela pevně na místě. Na vrcholku širokého schodiště za ní se nacházely železné dveře stejného tvaru.
Na bráně seděla vrána a s očekáváním spáče sledovala.
Hrad potemněl. Všude kolem se začaly svíjet hadí smyčky a točily se a zmítaly stále rychleji.
Prstenec je tvůj… dávám ho jen tobě… vezmi si ho!
Spáč se snažil plazit sněhem, ale černé smyčky ho svíraly stále těsněji a těsněji.
Sestro mrtvého, veď.
Magiera zprudka otevřela oči, zalapala po dechu a začala se zmítat na lůžku. Nahá a roztřesená se odplazila po podlaze do kouta malinkého pokoje v elfském hostinci. Pokusila se křičet, ale zmohla se jen na zašeptání.
"Leesile!"
Rychle se posadil na lůžku.
Zdálo se, jako by se ve stínech potemnělého pokoje svíjely černé hadí smyčky. Magiera vztáhla ruku a Leesil se k ní rozběhl.

Barb & J. C. Hendee
Rebel

Anglický originál Rebel Fay
Překlad Kateřina Niklová
Obálka Jan Patrik Krásný
Grafická úprava obálky Jan Patrik Krásný
Jazyková redakce Jiří Popiolek a Iva Petříková
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Vydalo nakladatelství FANTOM Print
jako svou 110. publikaci
Ostrava 2008
Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 239Kč